AŞK / MACERA

Gümüş Yıldönümü

Maeve Binchy

Çeviren: Bilge Erkut

30.000 ADET

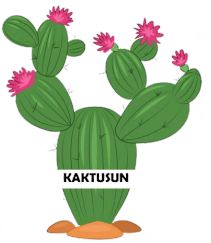

KAKTUSUN

DK
DOĞAN KİTAP

DK DOĞAN KİTAP

Gümüş Yıldönümü

Maeve Binchy

Birbirine bağlı altı hikâyeden oluşan enfes bir Maeve Binchy romanı.

Anne babalarının evliliklerinin gümüş yıldönümünü kutlamaya hazırlanan bir ailenin hikâyesi...

Deirdre ve Desmond Doyle çifti evliliklerinin 25. yıldönümünü kutlarken pürüzsüz sandıkları ya da öyle olmasını diledikleri evliliklerinin gerçekleriyle de yüzleşirler. Aile ve dostları bir araya geldiğinde ortaya dökülen sırlar, Doyle ailesini dağıtacak mı yoksa onları birbirine daha mı çok kenetleyecek?

"Maeve Binchy, sözcükleriyle yüreğinizin derinliklerine işlemeyi başarabilen ender yazarlardan... İyiliğin gücüne sonsuz inancı olan, ama yaşamdaki kötülükleri yadsımayan bir yazar... Onun kitaplarını okumak, eski bir dostla dertleşmek gibi."

Daily Express

ISBN 978-975-991-584-1

9 789759 915841

14 YTL

BELONGS TO
KAKTOS TEAM

Gümüş Yıldönümü

GÜMÜŞ YILDÖNÜMÜ

Orijinal adı: *Silver Wedding*
© Maeve Binchy, 1988
Yazan: Maeve Binchy
İngilizce aslından çeviren: Bilge Erkut

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
1. baskı / şubat 2008 / ISBN 978-975-991-584-1

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Altan Basım Ltd. / Yüzyıl Mahallesi
Matbaacılar Sitesi 222/A 34200 Bağcılar - İSTANBUL

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gümüş Yıldönümü

Maeve Binchy

Çeviren: Bilge Erkut

DK DOĞAN KİTAP

BELONGS TO
KAKTOS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili aşkım ve en iyi arkadaşım Gordon Snell için...

BELONGS TO
KAKTOS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçindekiler

1. Anna 11
2. Brendan 37
3. Helen 49
4. Desmond 83
5. Peder Hurley 109
6. Maureen 133
7. Frank 159
8. Deirdre 189
9. Gümüş yıldönümü 211

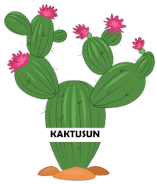

BELONGS TO
KAKTOS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1

Anna

Anna, genç adamın ilgili görünmek için elinden geleni yaptığını biliyordu. Bunu yüzünden okuyabiliyordu. Joe'nun o anki yüz ifadesi, kulübe gelen bazı eski aktörlerin, çoktan unutulmuş insanlar hakkında eski hikâyeler anlatmaya başladıklarında yüzlerinde beliren ifadenin aynısıydı: İçten gözüktüğünü umduğu, ilgili görünmeye çalışan, nazik, saygılı ve sohbetin fazla uzun sürmeyeceğini uman bir ifade...

"Kusura bakma, biraz abarttım" diye özür diledi Anna. Kahvaltı tepsisi ile pazar gazeteleri aralarında duruyordu. Yüzüne komik bir ifade vererek, üzerinde sadece Joe'nun tişörtüyle oturduğu yatağın öbür ucundan Joe'ya baktı.

Joe gülümsedi; bu seferki gerçekti.

"Hayır, bu konuda bu kadar hevesli olman güzel, aileyle ilgilenmek iyi bir şeydir."

Onun bunu içtenlikle söylediğini biliyordu Anna. Joe gerçekten de aileyle ilgilenmenin iyi bir şey olduğuna yürekten inanıyordu, tıpkı ağaçta kalmış bir kedi yavrusunu kurtarmanın iyi bir şey olduğunu, günbatımının veya büyük Collie cinsi köpeklerin güzel olduğunu düşündüğü gibi. Aileyle ilgilenme fikri prensip olarak Joe'nun hoşuna gitse de bu kendi ailesi için geçerli değildi. Annesi ile babasının kaç yıldır evli olduklarını muhtemelen bilmiyordu, hatta kendisinin bile ne kadar zamandır evli olduğunu bilmiyor olma ihtimali yüksekti. Gümüş yıldönümü gibi bir konu, Joe Ash'in kafasını meşgul edecek bir mesele değildi.

Anna, ona artık kanıksadığı şefkat ve endişe karışımı bir duyguyla baktı. Saçları yüzüne düşmüş, zayıf esmer omuzlarıyla huzur içinde kocaman yastıklara yaslanmış yatarkenki hali Anna'da şefkat ve koruma duygusu uyandırıyordu. Hayatına hiçbir çaba

göstermeden ağır ağır, yavaşça girdiği gibi, aynı şekilde çıkması ve onu kaybetme düşüncesi, içinde korku uyandırıyordu.

Hiçbir zaman insanlarla kavga etmediğini söylemişti, Joe Ash Anna'ya yüzünde bir erkek çocuğu gülümsemesiyle; hayat kavga etmeye değmeyecek kadar kısaydı. Ve bu da doğruydu.

Bir rolü alamadığında veya olumsuz eleştiriler aldığında tek tepkisi omuz silkmek olurdu. Durum daha iyi olabilirdi tabii, ama trajedi yaratmanın da bir anlamı yoktu.

Janet'la evliliğinde olduğu gibi. Bitmişti, bu durumda öyle değilmiş gibi davranmaya ne gerek vardı? Küçük bir çantaya birkaç parça eşyasını koyup çıkıp gitmişti.

Anna, onun günün birinde yeniden küçük bir çanta hazırlayıp bu odadan da çıkıp gitmesinden korkuyordu. O da Janet'ın yaptığı gibi yalvarırdı mutlaka, ama işe yaramazdı. Janet, Anna'ya gelip çekip gitmesi için para bile teklif etmişti. Ağlayarak, Joe'yla ne kadar mutlu olduklarını anlatmıştı. İki küçük oğlunun fotoğrafını göstermişti. Her şey ancak Anna giderse düzelebilecekti.

"Fakat o sizi benim için bırakmadı ki, biz tanıştığımızda zaten yalnız yaşıyordu" demişti Anna.

"Evet, ama ben hep geri döneceğini düşündüm."

Anna, Janet'ın gözyaşlarını, ona nasıl çay yaptığını hatırlamaktan nefret ediyordu, ama daha çok, günün birinde, Janet'ın hiç ummadığı bir anda başına gelenlerin kendisinin de başına gelebileceği ve aynı Janet gibi gözyaşlarına boğulabileceği düşüncesinden nefret ediyordu. Yataktaki yakışıklı oğlan çocuğuna bakınca hafifçe ürperdi. Yirmi sekiz yaşında da olsa hâlâ tam bir oğlan çocuğuydu. Tatlı, zalim bir çocuk.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Joe.

Anna, cevap vermedi. Ona asla onu ne kadar çok düşündüğünü ve onun kendisini terk edeceği günü düşünüp ne kadar korktuğunu söylemedi.

"*Romeo ve Juliet* filminin başka bir versiyonunu çevirmeleri gerektiğini düşünüyordum, o kadar yakışıklısın ki insanlara sana bakma şansını vermemek tüm dünyaya haksızlık olur" dedi gülerek.

Joe, uzanıp kahvaltı tepsisini alıp yere koydu, ardından da pazar gazetelerini.

"Yanıma gel" dedi sonra da, "ben de öyle düşünüyorum, siz İrlandalıların deyişiyle, tamı tamına aynı şekilde."

"Ne kadar güzel taklit ettin" dedi Anna dalga geçerek ve aynı anda ona sokularak. "Senin dünyanın en iyi aktörü olmana ve tüm evrendeki en iyi aksan taklitçisi olarak tanınmana şaşmamalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun kollarının arasında yatarken, gümüş yıldönümü kutlamasıyla ilgili ne kadar endişeli olduğundan hiç bahsetmedi. Bu konudan şimdiye kadar zaten çok fazla bahsetmişti, Joe'nun böyle düşündüğünü yüzünden anlamıştı.

Milyon yıl da geçse, Joe böyle bir şeyin Anna'nın ailesi için ne demek olduğunu anlayamazdı. Doyle ailesinde her şey kutlanırdı. Geçmiş kutlamalara ait kronolojik sıraya göre düzenlenmiş kutular dolusu fotoğraf albümü vardı. Oturma odasının duvarında en önemli kutlamaların fotoğrafları asılıydı: Annesi ile babasının düğününde ve her bir vaftiz töreninde, Büyükanne O'Hagan'ın altmışıncı doğum gününde ve Büyükbaba Doyle'un Londra gezisinde, Buckingham Sarayı'nın önünde duran ve yüzünde adeta bu gezinin önemini kavramış gibi bir ifade olan ağırbaşlı nöbetçinin yanında, hep beraber poz verdikleri fotoğraflar.

Daha sonra, komünyon törenlerine ve kiliseye katılma merasimine ait fotoğraflar geliyordu. Brendan'ın büyükler ligine geçtiği yıla ait, spor konulu bir bölüm ile Anna'nın diplomasını sanki bir ton ağırlık taşıyormuş gibi tutarak tek başına poz verdiği, akademik bir bölüm de vardı.

Annesi ile babası bu duvarla ilgili şakalar yapar, bu fotoğrafların dünyanın en değerli koleksiyonu olduğunu söylerlerdi. Ünlü ressamların tablolarını ne yapacaklardı ki, hayatlarını anlatan yaşayan bir duvar daha değerli değil miydi?

Annesi ile babası gelen misafirlere bunu her söylediğinde Anna irkilirdi.

Şu anda bunu aklından geçirirken de, Joe'nun kollarında irkildi.

"Ürpermene neden ben miyim, yoksa ihtiras mı?" diye sordu Joe.

"Dizginlenemeyen ihtiras" diye cevap verdi Anna, Londra'daki en çekici erkeğin yanında yatarken onu değil de ailesinin evindeki salonun duvarını düşünmenin normal olup olmadığını aklından geçirirken.

Ev gümüş yıldönümü için dekore edilecekti. Kâğıttan çanlar, gümüş renkli kurdeleler olacaktı. Gümüş renkli çiçekler etrafa serpiştirilecekti. Teypte "Yıldönümü Valsi" çalacaktı. Pencere eşiklerinin üzeri tebrik kartlarıyla dolu olacaktı. Çok fazla kart gelmesi ihtimaline karşı, Noel'de gelen tebrik kartlarını şerit kurdelenin üzerine tutturduğu gibi, bu kartları da tutturmak üzere şerit kurdeleler hazırlayacaktı. Pasta, geleneksel bir şekilde süslenecekti, davetiyelerin kenarlarında gümüş çerçeve çizgileri olacaktı. İnsanları davet edecekleri şey tam olarak neydi? Anna'nın

kafasını meşgul eden buydu. Aile bireyleri olarak, anne babaları için böyle bir organizasyonu yapmak onların göreviydi: Anna'nın, kız kardeşi Helen'ın ve erkek kardeşi Brendan'ın.

Fakat bunun anlamı, sorumluluğun sadece Anna'ya ait olmasıydı.

Her şeyi o yapmak zorunda kalacaktı.

Anna, dönüp Joe'yu öptü. Şu anda artık kutlamayı düşünmeyecekti. Yarın, çalıştığı kitapçı dükkânında düşünecekti bunları.

Şu dakikada düşünecek çok daha güzel şeyler vardı.

"Böylesi daha iyi, kollarımda uyuyakalacağını zannettim" dedi Joe ve Anna'yı iyice kendine çekti.

Anna Doyle, müşterileri daha çok yazarlar, yayıncılar ve her tür medya mensubundan oluşan, İnsanlar İçin Kitaplar isimli küçük bir kitapçı dükkânında çalışıyordu. Müşterilerin hepsi de ısrarla bu dükkânın bir kişiliği olduğunu, diğer büyük kitapçılar gibi ruhsuz bir yer olmadığını söylüyorlardı. Anna, itiraf etmese de tam olarak aynı fikirde değildi.

Sık sık son çıkmış bestselleri, donmuş gıdalarla yemek yapma sanatıyla ilgili veya tren tarifeleri üzerine kitap sormak gibi son derece normal taleplerle gelen müşterileri geri çevirip başka dükkânlara yönlendirmek zorunda kalıyordu. Anna, bu isimde bir dükkânın, isminin hakkını verebilmesi için, bu kadar geniş bir psikoloji kitapları bölümü, bu kadar detaylı bir gezi yazıları bölümü ile şiir, sosyoloji ve çağdaş hiciv kitapları bölümlerine yer vereceğine, diğer taleplere de yönelik bir stok bulundurması gerektiğini düşünüyordu.

Bu dükkân belli konular üzerinde uzmanlaşmamıştı ki. Bir yıl önce işten ayrılmayı düşünmüş, fakat tam o sırada Joe'yla tanışmıştı. Ve Joe onunla yaşamaya başladığında tesadüf bu ya işsizdi.

Joe, orda burda çalışıyordu. Hiçbir zaman parasız kalmıyordu. Onun daima Anna'ya güzel bir Hint eşarbı veya güzel bir yapma çiçek alacak veya Saho'daki mezecilerden en harika mantarları satın alacak parası oluyordu.

Ama kirayı, uydu kanalları üyelik aidatını, telefon veya elektrik faturasını ödeyecek parası kalmıyordu. Bu yüzden Anna'nın daha iyi bir iş bulmadan bu düzenli işi bırakması delilik olurdu. İnsanlar İçin Kitaplar'dan, dükkânın isminden nefret ettiği halde, –gelen müşteriler zaten insandı– işten ayrılmadı. Dükkândaki diğer çalışanların hepsi hoş insanlardı, hiçbiriyle iş dışında bir araya gelmemişti, ama arada sırada düzenlenen imza günlerinde, şi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ir okuma akşamlarında hatta şarap ve peynir eşliğinde düzenlenen küçük tiyatro oyunları akşamlarında onlarla birlikte oluyordu. Joe Ash'le de böyle akşamlardan birinde tanışmıştı.

Anna, pazartesi sabah erkenden işe gitti. Bir şeyler düşünmek veya mektup yazmak istediğinde bunu gerçekleştirmenin tek yolu diğerlerinden önce işte olmaktı. Dükkânda dört kişi çalışıyorlardı, hepsinin de anahtarı vardı. Anna alarmı kapattı, paspasın üzerindeki kutu süt ile zarfları aldı. Hepsi el ilanıydı. Anna, kahve yapmak için elektrikli su ısıtıcısını çalıştırdığı sırada, gözü duvardaki küçük aynadaki görüntüsüne takıldı. Gözlerinin kocaman ve korku dolu olduğunu düşündü. Düşünceli bir ifadeyle elini yüzünde gezdirdi. Solgun görünüyordu ve iri kahverengi gözlerinin altında koyu renk gölgeler oluşmuştu. Saçını, tişörtünün pembesine uygun pembe bir tokayla toplamıştı. Biraz makyaj yapması gerektiğini düşündü, yoksa diğerlerini korkutacaktı.

Keşke o sefer saçımı kestirseydim, diye geçirdi aklından. O kadar garip olmuştu ki... Kraliyet ailesinin bazı üyelerinin de gittiği havalı bir kuaför salonundan randevu almıştı. Orada çalışan kızlardan biri kitapçı dükkânının müşterisiydi ve sohbet esnasında Anna'ya indirim yapabileceğini söylemişti. Fakat dükkânda organize edilen tiyatro gecesinde Joe'yla tanışmış ve Joe ona gür siyah saçlarının bu haliyle çok güzel olduğunu söylemişti.

Hâlâ sık sık yaptığı gibi o zaman da Anna'ya "Ne düşünüyorsun?" diye sormuştu Joe. O ilk zamanlar Anna'nın ona henüz gerçekleri söylediği bir dönemdi. Ertesi gün saçını kestireceğini söylemişti.

"Bunun aklından bile geçirme" demişti Joe ve bu konuyu etraflıca konuşmak için Anna'ya bir Yunan restoranına gitmeyi teklif etmişti.

Sıcak bir bahar akşamında oturup sohbet etmişlerdi. Joe Anna'ya aktörlüğünden, Anna da Joe'ya ailesinden bahsetmişti. Ailesine çok bağlı olduğunu düşünüp, nasıl ayrı eve çıktığını anlatmıştı. Tabii ki pazar günleri ve hafta içinde bir akşam ailesinin evine dönüyordu. Joe büyülenmiş gibi ona bakmıştı. Yetişkinlerin yuvaya döndükleri bir yaşam tarzıyla asla tanışmamıştı.

Zamanla Anna, Joe'nun evine gidip gelmeye başlamıştı, sonraları ise Joe Anna'nınkine; çünkü orası daha rahattı. Joe, Anna'ya alelade bir ifadeyle kısaca Janet'tan ve iki küçük oğlundan bahsetmişti, Anna da Joe'ya okulun son yıllarında aptalcasına âşık olduğu hocasını ve sonuçta eline geçenin orta karar bir not ile koca bir kaybetmişlik duygusu olduğunu anlatmıştı.

Joe, Anna'nın kendisine bundan bahsetmesine şaşırmıştı. Ho-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

casıyla aralarında herhangi bir mal veya çocuk paylaşımı mücadelesi gibi kayda değer bir olay geçmemişti ki. Kendisi Janet'tan sadece, onunla hâlâ evli olduğu için bahsetmişti. Anna, ona her şeyini anlatmak istemişti, ama o bunlarla hiç ilgilenmemişti.

Onun Anna'yla yaşaması sadece mantıktan ibaretti. O bunu Anna'ya teklif etmemişti. Anna, Joe'nun kendisine, evine taşınmasını teklif ederse, ne diyeceğini düşünmüştü bir süre. Bunu annesiyle babasına söylemek öyle zor olacaktı ki. Çok güzel geçen uzun bir hafta sonundan sonra Anna Joe'ya Shepherd's Bush'taki giriş katındaki küçük dairesine taşınıp taşınmayacağını sormuştu.

"İstediğin buysa" demişti Joe memnuniyetle fakat şaşırmadan, istekli fakat çok da aşırı heves göstermeden. Joe kendi evine gidip ev sahibiyle konuşmuş, elinde iki çanta ve kolunda deri ceketiyle çıkıp gelmişti. Bu durumu, Pinner'da yaşayan ve kızların evli bir erkekle, değil bir ömür boyu, bir gece bile baş başa kalmadıkları bir dünyadan gelen ailesinden saklamak zorunda olan Anna Doyle'un evine, onunla birlikte yaşamaya gelmişti. Joe, bir yıl önceki nisan ayının o pazartesi gününden beridir onunlaydı. Şu an 1985 yılının mayıs ayındaydılar ve Anna içinde gitgide artan bir suçluluk duygusuyla bir yıldır büyük bir başarıyla Pinner ve Shepherd's Bush dünyalarını birbirinden uzak tutmayı becerebilmişti.

Joe'nun annesi elli altı yaşındaydı, fakat çok daha genç gösteriyordu. Çoğunlukla aktörlerin uğradığı bir barın yemek servisinde çalışıyordu. Onu haftanın iki veya üç günü görüyorlardı. Çalıştığı bara gittiklerinde, kadın onlara sadece oranın çok iyi müşterileriymişçesine el sallayıp sıradan ve nazik davranıyordu. Oğlunun Anna'yla birlikte yaşadığından ilk altı ay haberi olmamıştı. Joe, zahmet edip de bunu ona söylememişti. Öğrendiğinde "Bu çok güzel, hayatım" demişti Anna'ya, bir dilim dana etli ve jambonlu pay siparişi veren bir müşteriye hitap eder gibi bir ses tonuyla.

Anna, onu eve davet etmek istemişti.

"Niye ki?" diye sormuştu Joe büyük bir şaşkınlıkla.

Anna da bunun üzerine bara tekrar gittiklerinde Joe'nun annesini kendisi davet etmişti:

"Bizi ziyarete gelir misiniz?"

"Niye ki?" diye sormuştu ilgiyle.

Anna kararlıydı. "Bilmem... Belki bir içki içmeye gelirsiniz."

"Tanrım! Hayatım, söyleyeyim sana, ben asla içmem, içkiye karşı olmama neden olacak yeterince şey gördüm burada."

"Peki, sadece oğlunuzu görmeye gelin" diye ısrar etmişti Anna.

"Onu burada görüyorum, görmüyor muyum? O artık büyüdü,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her gün yaşlı annesini görmek istemez, canım."

Anna, ikisine de biraz dehşet biraz da gıptayla bakmıştı. Onlar sadece aynı şehirde yaşayan ve buluştuklarında öylesine sohbet eden iki insandı. Ailenin diğer fertleri hakkında asla konuşmuyorlardı. Ne Joe'nun uyuşturucu kullandığı için bir rehabilitasyon merkezinde bulunan kız kardeşinden, ne Afrika'da bir çeşit paralı askerlik yapan ağabeyinden, ne de bir televizyon kanalında kameraman olarak çalışan erkek kardeşinden.

Joe'nun annesi torunlarını da asla sormuyordu. Joe, Anna'ya, anneanneleri torunlarını görsün diye Janet'ın çocukları bazen buraya getirdiğini, bazen de kendisinin çocukları bir parka götürdüğünü, annesinin de kısa bir süre parka uğrayıp torunlarını gördüğünü anlattı. Çocukları asla annesinin evine götürmüyordu.

"Sanırım evinde bir herif var, genç biri, o yüzden etrafında torun falan istemiyor" demişti. Bu durum Joe için son derece basit ve sıradandı.

Anna içinse tüm bunlar sanki başka bir gezegende yaşanan bir şey gibiydi.

Daha önce Pinner'da kendileri bir çeyrek asır boyunca nasıl evin ilgi odağı oldularsa, torunların da öyle olacağı muhakkaktı. Anna, kendiyle ilgili baş etmesi gereken onca sorun varken, kutlamayla ilgili yapılması gerekenleri ve işin içinden nasıl çıkacağını düşünüp içini çekti.

Kimsenin olmadığı bir kitapçı dükkânında, elinde kahvesiyle oturup Joe'nun başka erkekler gibi bu konuda da ona destek çıkmayıp bunları paylaşmak istemediği için kederlenmesi anlamsızdı. Böyle bir şeyin asla olmayacağını birlikte geçirdikleri ilk akşamdan beri biliyordu.

Şu an yapması gereken, ekimdeki gümüş yıldönümü kutlamasının kimseyi çıldırtmadan nasıl organize edilebileceğini düşünmekti.

Helen bir işe yaramayacaktı, orası kesindi. Tüm rahibeler tarafından imzalanmış ışıkları yanıp sönen bir tebrik kartı yollayacak, anne ve babasını özel bir ayine davet edecek, kutlama günü izin alıp kasvetli gri kıyafeti, bakımsız cansız saçları ve elinde sürekli tuttuğu boynundaki zincirin ucundaki büyük haçıyla çıkıp gelecekti. Helen, rahibeye bile benzemiyordu, daha çok budala, kötü giyimli, kocaman bir haçın arkasına saklanmış birine benziyordu. Pek çok açıdan da zaten öyleydi. Helen, her şey organize edildikten sonra ortaya çıkacaktı ve geriye dönerken de artan yiyecekleri kanvas çantasına koyacaktı, çünkü rahibelerden biri zencefilli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çöreğe diğeri ise içinde somon olan her şeye bayılıyordu.

Anna umutsuzca, Doğu Londra'daki dini bir cemiyetin üyesi olan kız kardeşi Helen'ı, çöpleri karıştıran insanlar gibi, yiyeceklerin arasında kendine yol açıp folyoya sarılmış lezzetli yiyecekleri teneke bir bisküvi kutusuna doldururken getirdi gözünün önüne.

Ama her şeye rağmen Helen en azından burada olacaktı. Brendan gelecek miydi acaba? Onu asıl endişelendiren, düşünmemeye çalıştığı konu buydu. Brendan Doyle, önce trene, ardından gemiye ve sonra da tekrar trene binip Pinner'a gelmeyip anne babasının yirmi beşinci evlilik yıldönümüne katılmazsa rezalet olacaktı. Bu rezalet affedilmeyecek, onun eksikliği asla unutulmayacaktı.

Duvarda, eksik bir aile fotoğrafı asılı olacaktı.

Muhtemelen, hasat mevsimi olduğu için –veya ekim ayı çiftlikler için ne mevsimiyse o mevsim olduğu için– İrlanda'dan gelemediği yalanını söyleyeceklerdi. Fakat Anna bunun çok kötü bir bahane olduğunu bilecekti. Nedime ile sağdıç arada bir soğukluk olduğunu anlayacaklardı. Komşular ile rahip de öyle.

Ve gümüşün parıltısı yok olacaktı.

Brendan'ı gelmeye nasıl ikna edebilirdi? Sorun sadece bu muydu? Onu gelmesi için ikna etmeye çabalayacağı şey neydi? Asıl sorun belki de buydu.

Brendan, öğrenciyken çok sessiz bir çocuktu. Onun, ailesinden ayrılıp böyle uzak bir yere gitmeyi hayal ettiğini kim tahmin edebilirdi ki? Brendan bunu açıkladığında Anna çok şaşırmıştı. Ailesini nasıl etkileyeceğini düşünmeden küt diye söylemişti:

"Eylülde okula dönmeyeceğim, beni boşuna ikna etmeye çalışmayın. Bir daha asla sınavlara girmeyeceğim, onlara ihtiyacım yok benim. Ben Vincent'a gideceğim. İrlanda'ya. İlk fırsatta gideceğim."

Yalvarmışlar, tehdit etmişler ama işe yaramamıştı. O bunu yapacaktı.

"Bunu bize neden yapıyorsun?" diye ağlayarak sormuştu annesi.

"Size bir şey yapmıyorum." Brendan bunu söylerken ses tonu yumuşaktı. "Bunu kendim için yapıyorum ve sizin hiçbir masraf etmenize gerek yok. Orası babamın büyüdüğü yer, memnun olacağınızı düşünmüştüm."

"Vincent'ın çiftliği otomatik olarak senin üzerine yapacağını zannetme sakın" demişti babası, şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyerek. "O yaşlı münzevi, orayı misyonerlere bağışlayabilir. Bir anda, boşuna çaba harcadığını fark edebilirsin."

"Baba miras, vasiyet umurumda değil, ben günlerimi nasıl geçirmek istediğimi düşünüyorum. Ben orada mutluydum. Ve fazla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan bir çift el Vincent'ın da işine yarar."

"Öyle olsa, yabancılardan yardım isteyeceğine evlenip kendine destek olabilecek birkaç çift el sağlamaz mıydı?"

"Ben pek yabancı sayılmam, baba" demişti Brendan, "ben onun etinden, onun kanındanım, onun kardeşinin çocuğuyum."

Kâbus gibiydi.

Ve o günden sonra ilişkileri en aza inmişti: Karşılıklı yollanan Noel ve doğum günü kartları, belki birkaç da yıldönümü kartı; Anna, pek hatırlayamıyordu. Yıldönümleri! Bu seferkinde tüm oyuncuları nasıl bir araya getirecekti?

Nedime, annesinin en yakın arkadaşı Maureen Barry'ydi. İrlanda'dayken okula beraber gitmişlerdi. Maureen hiç evlenmemişti, annesiyle aynı yaştaydı, kırk altı, ama daha genç gösteriyordu. Dublin'de iki tane kıyafet satan dükkânı –onlara butik demeyi reddediyordu– vardı. Anna belki de Maureen'le konuşup bir yol bulabilirdi. Kafasındaki uyarı zili yüksek sesle çalmaya başladı. Annesi bazı şeylerin aile içinde kalmasını isterdi.

Maureen'den her zaman sakladığı çok şey olmuştu.

Örneğin, babasının işten çıkarılması... Bu Maureen'e söylenemezdi.

Veya Helen'ın on dört yaşındayken evden kaçması... Maureen'e bundan hiç bahsedilmemişti. Annesi, sonuçta hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemişti; dışarıya yansıtılmadıkları, arkadaşlar ve komşular Doyle'ların her şeylerinden haberdar olmadıkları sürece aile içi sorunları çözmek kolaydı. Bu oldukça etkili ve ortalığı yatıştırıcı bir yöntem gibi görünüyordu, bu yüzden tüm aile bu kurala uyuyordu.

Anna'nın, annesinin en eski arkadaşı olarak Maureen Barry'yi arayıp hem Brendan hem de genel anlamda yıldönümü kutlaması konusunda ne yapması gerektiğine dair akıl danışması çok mantıklı görünüyordu. Ama aile fertlerinden birinin dışarıya küçük bir sır verme ihtimalini düşünmek bile, Anna'nın annesinin düşüp ölmesine neden olabilirdi. Brendan'la aralarındaki soğukluk ise büyük bir sırdı.

Ailede arabulucu rolünü üstlenebilecek hiç kimse yoktu.

Nasıl bir kutlama olmalıydı? Cumartesi yapılacağına göre bir öğlen yemeği olabilirdi. Pinner, Harrow veya Northwood civarında bir sürü otel, restoran veya bu tip bir organizasyona uygun yerler vardı. En mantıklısı herhalde otel olurdu.

Böylece kutlama bir resmiyet kazanırdı. Şampanya, pasta ve fotoğraf çekimiyle, yiyecek içecek müdürü ilgilenirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ön bahçeyi düzenlemeye ve kutlama sonrası haftalarca sürecek ev temizliğine gerek kalmazdı.

Fakat hayat, Doyle çocuklarının en büyüğü olan Anna'ya otelin çok doğru bir seçim olmadığını öğretmişti.

Geçmişte, hem oteller hem de bu tip kutlamaları evlerinde değil de otelde organize eden iki aile hakkında fazlasıyla ileri geri konuşulduğuna tanık olmuştu.

Kutlama evde olmalıydı, davetiyelerde gümüş harflerle kutlamanın Salthill, 26 Rosemary Drive, Pinner adresinde yapılacağı yazılmalıydı. Salthill, annesi ile Maureen Barry'nin gençliklerinde sık sık gittikleri, İrlanda'nın batısındaki bir sahil kasabasıydı. Oranın ne kadar güzel olduğunu anlatırlardı hep. Babası oraya hiç gitmemişti. Delikanlılığı döneminde İrlanda'da kendi yolunu çizmeye çalışırken, uzun süreli aile tatillerine ayıracak zamanı olmadığını söylemişti.

Anna, yorgun argın, davetli listesini yazmaya başladı; İrlanda'dakiler gelirse şu kadar, gelmezse şu kadar kişi olacaktı. Oturma düzeni olacaksa şu kadar kişi, açık büfe olup da ayakta yapılacaksa şu kadar. Sadece kokteyl olursa şu kadar, yemekli olursa şu kadar kişi davet edilecekti.

Ve bu organizasyonun ücretini kim ödeyecekti?

Genellikle çocuklar üstlenirdi böyle şeyleri, bunu biliyordu.

Fakat Helen rahibe olmuştu ve hiçbir şeyi yoktu. Brendan gelecek bile olsa, ki pek öyle görünmüyordu, bir tarım işçi kadar maaş alıyordu. Anna'nın ise böyle bir parti için yeterli parası yoktu.

Gerçekten de çok az parası vardı. Zorlu bir uğraş sonucu --öğlen yemeği yemeyerek ve Oxfam'dan akıllıca alışveriş yaparak– 132 pound biriktirmişti. Birikimini 200 pound'a çıkarmayı umuyordu ve Joe da 200 pound biriktirdiğinde birlikte Yunanistan'a gideceklerdi. Joe'nun şu anda 11 pound'u vardı, yani hedefe ulaşmak için Anna'yla karşılaştırıldığında önünde oldukça uzun bir yol vardı. Fakat yakında bir rol alacağından emindi. Bağlı olduğu ajans işlerde hareketlenme olduğunu söylemişti. Her an işe başlama ihtimali vardı.

Anna, tüm içtenliğiyle bunun bir an önce gerçekleşmesini diliyordu.

Joe'ya takdir edildiği, iyi ve sürekli bir iş gelirse, diğer şeyler de yerli yerine otururdu. Sadece Yunanistan tatili değil, her şey. Oğulları için nafaka verebilir, Janet'ı da kendisini bağımlı hissetmemesini sağlayacak bir miktar para ödeyebilir ve boşanma işlemlerini başlatabilirdi. Anna da daha büyük bir kitabevine geçmek üzere İnsanlar İçin Kitaplar'dan ayrılma riskini göze alabilir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di. Bu alandaki tecrübesinden dolayı onu bayıla bayıla işe alırlar, o da hızla terfi edebilirdi.

Tüm bunları düşünürken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi. Kilitte dönen anahtarın sesi duyuldu; diğer çalışanlar gelmişti. Dükkânın açılış saati geldiğinden kapı açıldı. Gene plan yapamamıştı.

Öğle tatilinde Anna kararını verdi, akşam Pinner'a gidip ailesine yıldönümlerini nasıl kutlamak istediklerini doğrudan soracaktı. Bu tabii ki her şeyi hazır edip karşılarına çıkmaktan çok daha az sevimli olacaktı. Fakat uğraşıp uğraşıp sonuçta gene yanlış yapmak da vardı. O yüzden en iyisi doğrudan onlara sormaktı.

Ailesine telefon edip onlara uğrayacağını haber verdi. Annesi çok sevindi.

"Sevindim Anna, görüşmeyeli asırlar oldu, ben de geçenlerde babana 'Umarım Anna iyidir, ters bir şey yoktur' demiştim."

Anna dişlerini sıktı.

"Ne diye ters bir şey olsun ki?" dedi.

"O kadar uzun zamandır sesin sedan çıkmadı ki, ne yaptığını da bilmiyoruz."

"Anne, topu topu sekiz gün oldu. Daha geçen hafta sonu sizinle birlikteydim."

"Evet, ama neler yaptığını bilmiyoruz..."

"Neredeyse her gün telefon ediyorum, neler yaptığımı da biliyorsunuz, Shepherd's Bush'ta uyanıp kalkıyorum, metroya binip işe gidiyorum ve sonra gene eve geliyorum. Yaptığım bu anne, Londra'daki milyonlarca insanın yaptığı gibi." Sesi, annesinin tavrı karşısında gitgide yükselmişti.

Gelen cevap şaşırtıcı bir şekilde yumuşaktı. "Bana niye bağırıyorsun sevgili kızım? Ben sadece bu akşam geleceğin için mutlu olduğumu söyledim. Baban daha da çok sevinecek. Birlikte bir şeyler yer miyiz, mesela ızgara et ve mantar? Bir hoş geldin yemeği... Evet evet, ben öğleden sonra bir koşu kasaba gideyim... Uğrayacak olman harika. Babana söylemek için sabırsızlanıyorum, onu işten arayıp geleceğini haber vereceğim."

"Yapma anne... Ben sadece... Yani..."

"Tabii ki arayacağım, onu mutlu edeceğim."

Annesi telefonu kapattıktan sonra, Anna bir müddet elinde ahize, Joe'yu Salthill, 26 Rosemary Drive'a bir öğlen yemeğine götürdüğü günü hatırlayarak, hareketsiz kaldı. Joe'yu bir arkadaşı olarak götürmüştü ve tüm sabah boyunca, (a) birlikte yaşadıklarını (b) başkasıyla evli olduğunu söylememesi için ona söz verdirtmişti.

"Ağzımdan hangisini kaçırırsam daha kötü olur?" diye sormuştu Joe sırıtarak.

"İkisi de aynı derecede kötü" demişti Anna. Bunu öyle bir ciddiyetle söylemişti ki, Joe uzanıp trende, herkesin önünde burnunu öpmüştü.

Her şeyin yolunda gittiğini düşünmüştü Anna, annesi ile babası kibar bir şekilde Joe'nun aktörlük kariyeri hakkında sorular sormuşlar, meşhur aktör veya aktrislerden kimseyi tanıyıp tanımadığını öğrenmek istemişlerdi.

Annesi mutfakta Anna'ya, Joe'nun bir sevgili adayı olup olmadığını sormuştu.

Sadece arkadaşı olduğu konusunda ısrar etmişti Anna.

Eve dönüş yolunda Joe'ya ailesi hakkındaki düşüncelerini sormuştu.

"Çok tatlı, ama çok gerginler."

Gergin? Annesi ve babası. Onların gergin olduklarını hiç düşünmemişti. Ama aslında doğruydu bu.

Üstelik Joe, onların kendi aralarında nasıl olduklarını bile bilmiyordu. Annesinin, manastırı aradığı iki seferde de Helen'ın neden orada olmadığını merak ettiği zamanki haline şahit olmamıştı; babasının, oğlunun aylak olduğu için aptal bir köylü gibi ancak bir çiftlikte çalışabilmesine ve özellikle İrlanda'daki ailecek tanındıkları bu küçük köye gitmesine bir anlam veremediğinden, bahçede dolanıp çiçeklerin kafasını kopartmasına şahit olmamıştı; hele hele sadece bu korkunç çiftliğin kendisine miras kalması uğruna, tüm yaptıklarıyla Doyle'ların yüz karası olan bir adamla, yani amcası Vincent'la, yani kendi kardeşiyle nasıl yaşadığına dair söylenmesine hiç şahit olmamıştı. Buna rağmen Joe onların gergin olduklarını düşünmüştü.

Neden öyle düşünmüştü? Nasıl anlamıştı bunu? Anna çok merak etmişti.

Fakat Joe sorguya çekilmek istememişti.

"Öyle işte" demişti söyleyeceklerinin keskinliğini yumuşatmak için ona gülümseyerek. "Bazı insanlar bu şekilde yaşarlar, bazılarıysa değil; bazıları neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceklerini tartarak yaşarlar. Bu her şeyin sahte olduğu, rol yapılan bir yaşam tarzıdır. İnsanların böyle yaşamak istemesi beni rahatsız etmiyor. Benim hiç tarzım değil, ama genelde insanlar bir sürü kural yaratıp ona göre yaşıyorlar..."

"Biz öyle değiliz!" Anna incinmişti.

"Ben seni eleştirmiyorum ki aşkım! Ben sana sadece gördük-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerimi söylüyorum... Ben kafalarını tıraş etmiş, dans edip çanlar çalan Hare Krishnalar görüyorum. Senin ve ailenin olayları oynama şeklinizi görüyorum. Benim Hare Krishnalarla bir alakam yoktur, senin ihtiyarların da öyle, değil mi?" Anna'ya çekici bir ifadeyle gülümsemişti. Anna da, içinde bir boşluk duygusuyla, konuyu kapatma niyetiyle Joe'ya gülümseyerek karşılık vermişti.

Gün bitiyordu. Kitabevinin satış temsilcilerinden oldukça sevimli olan bir tanesi kapanış saatinde hâlâ dükkândaydı. Anna'yı bir şeyler içmeye davet etti.

"Daha terk edilmiş Pinner'a gideceğim" dedi Anna. "En iyisi hemen yola koyulayım."

"Ben de o yöne gidiyorum, niye yolda bir şeyler içmiyoruz?" dedi adam.

"Kimse Pinner'a gitmez" diye cevap verdi Anna gülerek.

"Hah, benim orada bir metresimin olmadığını veya bir tane bulmayı ummadığımı nereden biliyorsun?" diyerek dalga geçti adam.

"Biz Rosemary Drive'da böyle şeylerden hiç bahsetmeyiz" dedi Anna, sahte bir ciddiyetle.

"Hadi yürü, arabamı yasak yere park ettim" diyerek güldü adam.

Ken Green'di bu. Onunla dükkânda sık sık sohbet ederlerdi. İkisi de işe aynı gün başlamıştı; bu durum aralarında bir bağ oluşturuyordu.

O da Anna gibi buradan ayrılıp daha büyük bir firmaya geçmek istiyordu, ama ikisi de şimdiye kadar bu yönde bir girişimde bulunmamıştı.

"Biz korkak mıyız?" diye sordu Anna, Ken trafikle cebelleşirken.

"Hayır. Hep bir sebebim vardı. Ya seni tutan ne, Rosemary Drive'daki tutucu ailen mi?"

"Tutucu olduklarına nasıl karar verdin?" diye şaşırarak sordu Anna.

"Biraz evvel sizin evde asla metreslerden bahsedilmediğini sen söyledin."

"Çok doğru, benim de bir metres olduğumu bilseler çok büyük hayal kırıklığına uğrarlardı."

"Ben de uğrardım." Ken ciddi görünüyordu.

"Hadi oradan sen de" dedi Anna gülerek. "Biriyle birlikte olduğunu bildiğin birine kur yapmak her zaman çok kolaydır, çok daha güvenlidir. Sana sevgilim olmadığını söyleseydim, beni içkiye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

davet edeceğine kilometrelerce uzağa kaçardın."

"Kesinlikle yanılıyorsun. Dükkân kapanırken özellikle sona kaldım, gün boyunca seninle çıkmanın ne kadar güzel olabileceğini geçirdim aklımdan. Hey, sen şimdi bana korkak mı demek istiyorsun?"

Anna dostça Ken'in dizine vurdu. "Hayır. Hakkında yanlış karar vermişim." Derin derin içini çekti. Ken'le konuşmak kolaydı, Salthill, Rosemary Drive'a gittiğinde veya Joe'yla olduğu zamanlardaki gibi söylediklerini tartmak zorunda değildi.

"Bu iç çekiş bir memnuniyet ifadesi miydi?"

Bu soruyu Joe veya annesi ile babası sorsaydı cevabı "Evet" olurdu.

"Yorgunluk: Tüm bu yalanlardan yoruldum. Çok yoruldum."

"Fakat sen artık büyük bir kızsın, hayatın ve onu nasıl yaşadığın hakkında yalan söylemek zorunda değilsin, herhalde."

Anna, suratını asarak başını salladı. "Zorundayım, ne yazık ki."

"Belki de sadece sana öyle geliyor."

"Hayır, gerçekten öyle. Telefon hikâyesi gibi mesela. Beni aramasınlar diye, aileme telefonumu iptal ettiğimi söyledim. Çünkü telesekreterimdeki karşılama mesajı, 'Bu, Joe Ash'ın telefon numarasıdır' diyor. Bu böyle olmak zorunda, çünkü Joe bir aktör ve daima bağlantı kurulabilecek durumda olması gerekiyor."

"Tabii ki" dedi Ken.

"Ben de doğal olarak, annem beni aradığında bir erkek sesiyle karşılaşmasını istemiyorum. Babamın, bu genç adamın benim evimde ne işi olduğunu sormasını istemiyorum."

"Doğru, bunu sorabilir, peki Joe kendine neden ayrı bir telefon bağlatmıyor?" diye sordu, Ken sert bir şekilde.

"Böyle bir şeyi teklif edersem, bunu telefon faturası nedeniyle istediğimi zannedebilir. Ayrıca çalan telefonların bana ait olmadığını da hep hatırlamam gerekiyor. Bu da dokuz milyon yalandan bir tanesi işte."

"Peki, bunları anlayabiliyorum. Ama o aktöre yalan söylemen gerekmiyor, öyle değil mi?" Ken endişeyle cevap bekledi.

"Yalan? Hayır, ne münasebet, neden ona yalan söylemem gereksin ki?"

"Bilmiyorum, her yerde yalan söylemek zorunda olduğundan bahsettin. Onun kıskanç bir maço olabileceğini ve benimle bir içki içtiğini ona söyleyemeyeceğini düşündüm. Yani eğer içebilirsek tabii." Ken, umutsuzca önlerinde uzanan araba kuyruğuna baktı.

"Oh hayır, sen demek istediğimi anlamadın, Joe, bir arkada-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şımla bir şeyler içmeye çıkmama memnun olur. Bu sadece..." Sustu. Bu sadece neydi? Bu sadece bitmeyen bir ikiyüzlü davranma mecburiyetiydi. Gittikleri o garip kulüpte iyi zaman geçiriyormuş gibi davranmak, Joe'nun annesi, karısı ve çocuklarıyla arasındaki kısıtlı ilişkiyi anlıyormuş gibi davranmak, onun küçük rollerde oynadığı o abuk sabuk oyunlardan hoşlanıyormuş gibi davranmak, her zaman sevişmekten zevk alıyormuş gibi davranmak, annesi ile babasının gümüş yıldönümü kutlamasını önemsemiyormuş gibi davranmak...

"Ben Joe'ya yalan söylemiyorum" dedi sanki bunu kendine söyler gibi. "Sadece biraz rol yapıyorum."

Arabada bir sessizlik oldu.

"Eee tabii, o bir aktör" dedi Ken, sohbeti tekrardan canlandırmaya çalışarak.

Ama olay bu değildi. Burada rol yapan, aktör olan taraf değildi, onun birilerini memnun etmek gibi bir derdi yoktu. Tüm rolü yapan aktörün kız arkadaşıydı. Daha önce hiç böyle düşünmemesi ne tuhaftı.

Bir bar bulup oturdular ve sohbete başladılar.

"Evdekileri arayıp gecikeceğini haber ver istersen" dedi Ken.

Anna, bu kadar düşünceli olmasına şaşırarak ona baktı.

"Yani alışveriş falan yapıp, et vesaire almışlarsa..." diye ekledi Ken.

Annesi duygulanmıştı. "İyi ki aradın tatlım, baban merak etmeye başlamıştı. Durağa doğru yola çıkmak üzereydi."

"Ah çıkmasın, beni bir arkadaşım getirecek."

"Joe Ash mi? Hani şu aktör?"

"Hayır, hayır anne, Ken Green, işten bir arkadaşım."

"Yeterince etim olduğunu sanmıyorum..."

"Yemeğe gelmiyor anne, sadece beni size bırakacak."

"Onu içeri davet et olur mu? Arkadaşlarınla tanışmaktan çok memnun oluyoruz. Baban da ben de arkadaşlarını daha sık getirmeni isteriz. Eskiden hepiniz arkadaşlarınızı getirirdiniz."

Sesi özlem doluydu, sanki fotoğrafların olduğu duvara bakıyor gibi geldi Anna'ya.

"Bir sorayım o zaman" dedi Anna.

"Tahammül edebilir misin?" diye sordu Ken'e.

"Memnuniyetle. Paratoner vazifesi görürüm hem."

"O da ne demek?"

"Dedikodu sayfalarını okumuyor musun? Dikkati asıl sevgiliden başka yöne çekmeye yarayan kişiye denir. Benim gibi doğru

düzgün biriyle karşılaşınca, telesekreterini senin telefonuna bağlayan, şehvetli, günahkâr, aktör âşığının varlığını sizinkilerin ruhu bile duymaz."

"Öf, kapa çeneni" dedi Anna gülerek. Zoraki değildi gülmesi, içtendi.

Birer içki daha içtiler. Anna, Ken'e yıldönümü kutlamasından bahsetti. Kız kardeşinin rahibe olduğuna, erkek kardeşinin de evden ayrılıp, babasının en büyük ağabeyinin İrlanda'nın batı kıyısındaki sefil bir yerdeki çiftliğine çalışmaya gittiğine de değindi kısaca. Biraz rahatlamış bir halde, bu akşam ailesine gitmesinin sebebini açıkladı: Hayatında ilk defa ailesiyle açık açık konuşup, yıldönümleriyle ilgili isteklerini sorup, nelerin mümkün, nelerin mümkün olamayacağını açıklamak istiyordu. Çıkabilecek sorunlardan da bahsetmek istiyordu.

"Ailen anlattığın gibiyse, ağırlığı sorunlara ve maddi imkânsızlıklara değil, daha çok kutlama kısmına ver" diye tavsiyede bulundu Ken.

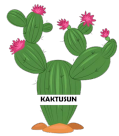
"Sizinkilerin gümüş yıldönümü oldu mu?"

"İki yıl önce" diye cevap verdi Ken.

"Nasıl geçti, güzel miydi?" diye sordu Anna.

"Pek sayılmaz."

"Aaa!"

"Seni biraz daha yakından tanıyayım, olanları sana anlatırım" dedi Ken.

"Birbirimizi artık oldukça iyi tanıdığımızı düşünüyordum." Anna hayal kırıklığına uğramıştı.

"Hayatımla ilgili detayları anlatmak için, bir seferlik içkiden fazlasına ihtiyacım var."

Anna bir anda, ona Joe Ash'i ve ilişkisini evdekilerden sakladığını anlattığı için rahatsız oldu.

"Sanırım ben biraz fazla konuşuyorum" dedi pişmanlık dolu bir sesle.

"Hayır, sen sadece daha samimi birisin. Ben daha kapalı biriyim" dedi Ken. "Hadi, kalan içkini iç de Saltmines'a doğru yola çıkalım."

"Nereye doğru?"

"Evinin adı bu değil miydi?"

Anna gülerek el çantasıyla ona vurdu. Ken, kendini tekrardan normal hissetmesini sağlamıştı. Yıllar önce Doyle ailesinin bir parçası olduğu zamanlarda hissettiği gibi. Şimdilerde hissettiği gibi, yani bir mayın tarlasında yürüyormuş gibi değil.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annesi merdivenlerde bekliyordu.

"Belki park etmekte zorlanırsınız diye dışarı çıktım" diyerek açıklama yaptı.

"Teşekkürler, ama hiç sorun olmadı... Şanslıymışız." Ken rahat konuşuyordu.

"Anna, sizden pek bahsetmemişti, güzel bir sürpriz oldu." Annesinin gözleri parlıyordu. Hatta fazla parlıyordu.

"Evet, benim için de sürpriz oldu. Anna'yı çok iyi tanımıyorum, ben dükkâna gelip gittikçe sohbet ediyoruz. Çıkışta onu bir içkiye davet ettim, meğerse bu onun Pinner'a geldiği akşamlardan biriymiş. Böylece arabada sohbet etme fırsatı doğdu."

Anna, Ken Green'in satış temsilcisi olduğunu hatırladı. Hayatını kitap satarak, kitapçıların verdiği siparişleri artırarak, kitapların vitrine konması için kitapçılara baskı yaparak, onları daha büyük tanıtım paketleri hazırlamaları için teşvik ederek kazanıyordu. Kendini bu kadar iyi pazarlayabilmesi çok doğaldı.

Babası da ondan hoşlanmıştı. Ken doğru soruları sormakta ustaydı. Rahat bir tavırla Bay Doyle'un hangi işkolunda çalıştığını sordu. Babasının yüzünde her zamanki inatçı ve savunmaya geçen ifade belirdi. Sesine, işten ve modernleşmekten her bahsettiğinde beliren o bildik ton yerleşti.

İnsanların çoğu, Desmond Doyle'un, işler onun sayesinde iyi giderken, modernleşme yöntemleri nedeniyle firmadaki pek çok kişinin işini kaybettiğine dair felaket hikâyesini anlatmaya başlamasıyla, acımayla karışık alaycı bir tutumla yanından uzaklaşırlardı. İşinin değiştiğini anlattı, Ken'e. Tamamen değiştiğini. Günümüz iş dünyasında artık böyle insanlar yoktu.

Anna, kendini bezgin hissediyordu. Babası hep bu hikâyeyi anlatıyordu. Halbuki gerçek, babasının işten çıkartıldığıydı. Annesi, bunun kişisel bir anlaşmazlıktan kaynaklandığını söylüyordu. Fakat bu bir sırdı. Kimsenin bilmemesi gereken büyük bir sır. Okulda da asla dile getirilmemesi gerekiyordu. Anna'nın sır tutma alışkanlığı o zamandan başlamış olmalıydı. Belki de tüm sırlar o zaman başlamıştı, çünkü bir yıl sonra babası tekrar aynı şirket tarafından işe alınmıştı. Ve bu konuda da hiçbir açıklama yapılmamıştı.

Ken Green'den, ne dünyanın hali ne de iş dünyasının durumuyla ilgili herhangi onaylayıcı bir söz gelmedi.

"Peki, siz bu modernleşme safhasını nasıl atlatabildiniz? Vazgeçilmez bir konumda mıydınız?"

Anna dehşetle elini ağzına götürdü. Daha önce hiç kimse bu evde bu derece açıksözlü olmamıştı. Anna'nın annesi gözlerinde

alarm sinyalleriyle bir ona bir öbürüne bakıyordu. Kısa bir sessizlik oldu.

"Atlatamadım" dedi Desmond Doyle. "Bir yıllığına işten çıkartıldım, fakat sonra personel değişikliğine gidilip aramızdaki fikir ayrılıkları giderilince beni tekrar işe aldılar."

Anna'nın eli hâlâ ağzındaydı. Babası ilk kez bir yıl işsiz kaldığını açıklıyordu. Annesinin buna vereceği tepkiyi geçirdi korkuyla aklından.

Ken anlayışla kafasını salladı. "Bu sık sık oluyor, bu sanki bir bulmacanın tüm parçalarını bir poşette sallayıp sonra da birkaçını masaya geri koymak gibi bir şey. Ama parçalar her zaman doğru yeri bulmuyor." Cesaret vermek istercesine gülümsedi.

Anna, Ken Green'e onu sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı. Bu adam ne yapıyordu? Salonda oturmuş, babasını yasak konular hakkında sorguya çekiyordu. Acaba annesi ile babası, Anna'nın Ken'le özel şeylerini konuştuğunu düşünürler miydi?

Neyse ki babası durumu o kadar kötü karşılamamıştı; Ken'e, gerçekten de pek çok insanın tekrardan yanlış bölümlere yerleştirildiğinden bahsetmekle meşguldü. Kendisi de aslında işletme müdürü olması gerekirken özel projeler müdürlüğüne getirilmişti. Özel projeler. Bunu isteyen, istediği gibi yorumlayabilirdi. Anlamsız bir işti zaten.

"Böyle bir iş en azından insanın istediği gibi hareket etmesine yarıyor. Benim de işim o tür bir iş, Anna'nınki de öyle; ikimiz de farklı yöntemlerle bir şeyler yapmaya çalışıyoruz."

"Benim işim anlamsız bir iş değil" diye bağırdı Anna.

"Ama bu şekilde tanımlamak çok mümkün, öyle değil mi? Bir geleceği yok, doğru düzgün terfi etme imkânın yok; onu iyi bir iş haline getiren sensin, çünkü sen yayımcılıkla ilgileniyorsun, katalogların hepsini okuyorsun, kitapların neden basıldığını, alıcılarının kimler olduğunu biliyorsun. Yoksa sen de o mor saçlı mesai arkadaşın gibi vaktini tırnaklarını törpüleyerek geçirebilirdin."

Anna'nın annesi asabi bir şekilde kıkırdadı.

"Tabii ki haklısınız Ken; henüz gençken insanların işlerinde ilerleme şansları var, ama yaşlanınca öyle olmuyor..."

"O zaman siz tam uygun dönemdesiniz" dedi Ken gönül okşayıcı bir şekilde.

"Hadi canım, iltifat ediyorsunuz..."

"Etmiyorum." Ken'in yüzünden niyetinin hiçbir şekilde bu olmadığı anlaşılıyordu. "Kırk altı yaşından fazla olamazsınız, öyle değil mi, hadi kırk yedi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anna, eve böyle kaba birini davet etme aptallığını gösterdiği için kendine kızdı.

"Doğru, kırk yedi olacağım" dedi babası.

"Ee, elli sekiz veya altmış iki olmadığınıza göre yaşlı sayılmazsınız öyle değil mi?"

"Deirdre, aldığımız etten dört parça çıkartamaz mıyız? Bu genç adam bana iyi geldi, yemeğe kalmalı."

Anna'nın yüzü alev alev yanmaya başladı. Eğer Ken, evet derse onu asla affetmeyecekti.

"Hayır, teşekkürler Bay Doyle, gerçekten. Çok hoş olurdu, ama bu gece değil. Tekrar teşekkür ederim. İçkimi bitirip gideyim ve sizleri baş başa bırakayım."

"Ama gerçekten hiç sorun olmaz, çok memnun oluruz..."

"Bu akşam olmasın, Anna sizinle konuşmak istiyor."

"Ee, konu..." Anna'nın annesinin bakışları huzursuzca kızı ile bu esmer, kahverengi gözlü, hoş ve cana yakın adam arasında gidip geldi.

Anna herhalde bu adamla ilgili bazı açıklamalar yapmaya gelmemişti? Yüzünden ne düşündüğü anlaşılıyordu.

Ken sıkıntısını giderdi. "Konunun benimle bir ilgisi yok. Ailevi bir mesele, Anna gümüş yıldönümünüzü nasıl kutlayacağınız hakkında konuşmak istiyor."

Desmond Doyle, Ken'in gitme niyetinin kesinliği karşısında hayal kırıklığına uğradı.

"Ama ona daha aylar var."

"Fark etmez, ne zaman olursa olsun önemli olan bu konuda konuşup ikinizin de ne istediğinizi belirlemeniz. Anna'nın sizinle bunu konuşmak için geldiğini biliyorum, o yüzden sizleri baş başa bırakıyorum."

Ken, herkesle el sıkışıp öbür eliyle de Anna'nın kolunu sıktıktan sonra gitti.

Hep beraber Ken'in arabasını park yerinden çıkarmasını izlediler, Ken hafifçe kornaya basıp uzaklaştı.

Doyle'ların üçü de tek kelime etmeden Salthill, Rosemary Drive 26 numaranın kapısının önündeki basamakta durmaya devam ettiler.

Anna, yüzlerine baktı. "Ona sadece öylesine, birlikte plan yapacağımızı söyledim, bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlayamadım."

Ne annesi, ne de babası kendisini dinliyormuş gibi gelmedi, Anna'ya.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece bunun için gelmedim. Ayrıca sizi de görmeye geldim."

Sessizlik devam ediyordu.

"Ve biliyorum, bana inanmayacaksınız ama ona bunu sadece... Yani ona bir şey söylemem gerekiyordu."

"Çok hoş bir genç" dedi Desmond Doyle.

"Yakışıklı ve de iyi giyimli" diye ekledi Deirdre Doyle.

Anna'nın içinde bir öfke dalgası kabardı. Onu daha şimdiden Joe Ash'le kıyaslamaya başlamışlardı, tüm kalbi ve ruhuyla sevdiği Joe Ash'le.

"Evet" dedi donuk bir sesle.

"Onun hakkında bize pek bir şey anlatmamıştın" dedi annesi.

"Biliyorum anne, bunu ona da tanıştıktan iki saniye sonra söyledin."

"Annene karşı böyle küstahlık yapma" dedi Desmond Doyle, otomatik bir ifadeyle.

"Ben yirmi üç yaşındayım ve çocukça bir küstahlık da yapmıyorum" diye köpürdü Anna.

"Neden kızdığını anlayamıyorum" dedi annesi. "Senin için güzel bir yemek hazırladık, arkadaşının da ne kadar hoş biri olduğunu ima eden kibar bir şey söyledik, ama senin bir kafamızı koparmadığın kaldı."

"Özür dilerim." Tekrardan eski Anna olmuştu.

"Neyse, boşver, uzun bir işgünü geçirdin, yorgunsun. Belki de içtiklerin ve araba yolculuğu sana yaramadı."

Anna, sessizce yumruklarını sıktı.

Tekrar eve girdiler, salonda fotoğrafların asılı olduğu duvarın yanında rahatsız bir şekilde durdular.

"Ne yapalım, yemeğe oturalım mı?" diye sordu annesi ne yapacağını bilmez bir halde bir Anna'ya, bir kocasına bakarak.

"Annen senin geleceğini duyunca özel olarak alışverişe gitti" dedi babası.

Anna, bir an için Ken'in gitmemiş olmasını, burada olup hiçbir yere varmayan bu saçma sapan konuşmaya bir yön vermesini diledi. Bu dilek bir anda olsa içinde suçluluk duygusu ve gerilim yarattı, ama sonra yok oldu.

Eğer Ken hâlâ burada olsaydı, herhalde şöyle derdi: "Yemeği yarım saat sonra yiyelim de yıldönümünüzde neler yapmak istediğinizi konuşalım." Evet evet, aynen böyle derdi. Ne yapılması gerektiğine veya ne beklenmesi gerektiğine veyahut da izlenecek doğru yolun ne olduğuna dair bir şey söylemezdi. Giderken, Anna'nın onlarla, o gün için nasıl bir kutlama tercih ettiklerine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dair konuşmak istediğini söylemişti.

Tercih etmek. Böyle bir şey bu aile için bir çığır açmaktı.

Bir anda, Ken Green'in, burada olsaydı söyleyebileceğini düşündüğü kelimeler çıkıverdi ağzından.

Annesi ve babası şaşırarak oturdular ve meraklı gözlerle Anna'ya baktılar.

"Bu sizin gününüz olacak, bizim değil. Nasıl bir kutlama tercih ederdiniz?"

"Eee, yani..." Annesi kararsız bir şekilde söze başladı. "Bu bize bağlı değil ki."

"Hepinizin bu kutlamaya katılması bize mutluluk verir tabii ki..." dedi babası.

Anna, inanmaz bir ifadeyle onlara baktı. Gerçekten de her şeyin onların isteğine bağlı olmadığını mı düşünüyorlardı?

Hayatın, bu günü kutlamaya karar veren çocuklarına bağlı olduğunu düşündükleri bir dünyada mı yaşıyorlardı? Ailedeki herkesin birbirine rol yaptığının ve tüm aktörlerin sırayla sahneden çekildiklerinin –Helen manastıra, Brendan Batı İrlanda'daki çorak çiftliğe– farkında değiller miydi? Sadece Anna ulaşılabilir durumdaydı –iki istasyon uzakta oturuyordu–.

Kocaman bir umutsuzluk dalgası kapladı içini. Kendine hâkim olmalıydı, eğer sonu kavgayla biterse, ziyareti tamamen boşa gitmiş olacaktı. Joe'nun yumuşak bir ses tonuyla, herkesin sonunda gergin ve mutsuz olmasına neden olan bu kadar yorucu ve uzun yolculukları niye yaptığını sorduğunu duyabiliyordu.

Joe hayatı çözmüştü.

Onunla olmaya, kendisi yerde otururken onun iskemlede oturup saçını okşamasına duyduğu özlemle fiziksel bir acı hissetti. Birini bu denli yoğun sevmenin mümkün olabileceğini önceden hiç tahmin etmezdi ve kanepede sıkıntıyla oturan adam ile itaatkâr kadına baktığında, onların böyle bir aşkın küçücük bir kırıntısını bile hissedip hissetmediklerini merak etti. Asla annesi ile babasının birbirlerine aşklarını nasıl gösterdiklerini hayal edemezdi; Anna'nın onların da gerçek insanlar gibi kendisi ve Joe gibi birbirlerini sevdiklerini ve aşk yaptıklarını düşünmesi imkânsızdı. Anna, herkesin anne babası için bu duyguları beslediğini biliyordu.

"Dinleyin" dedi, "telefon etmem lazım. Şu an akşam yemeğini düşünmenizi istemiyorum, sadece gerçekten ne istediğiniz hakkında konuşun. Ben bunları organize etmeye başlayacağım. Tamam mı?" Gözleri tuhaf şekilde parlıyordu, belki de içtikleri ona hakikaten dokunmuştu.

Telefona gitti. Joe'yla konuşmak için bir bahane bulmalıydı, öyle ciddi bir şey olmamalıydı, sadece sesini duymak ve kendini iyi hissetmek istiyordu. Ona, eve düşündüğünden daha önce döneceğini söyleyecekti, gelirken Çin yemeği mi, pizza mı yoksa sadece dondurma mı isterdi? Ona, eski evinin ne kadar kasvetli olduğunu, anne ve babasının kendisinde nasıl bir karamsarlık, hüzün, hayal kırıklığı ve öfke duygusu uyandırdığını ne şimdi ne de sonra anlatacaktı. Joe Ash bunlardan hiçbirini duymak istemezdi.

Kendi numarasını çevirdi.

Telefon hemen açıldı, Joe yatak odasında olmalıydı. Bir kız sesi cevap verdi.

Filmlerde insanların inanmazlık ve şaşkınlık ifadesiyle telefonu kulaklarından uzaklaştırmaları gibi, Anna da ahizeyi kulağından uzaklaştırdı.

"Alo?" dedi kız, tekrar.

"Affedersiniz, yanlış aradım galiba, oranın numarası kaç?" diye sordu Anna.

"Bir dakika, telefon yerde duruyor, okuyamıyorum. Bir saniye." Kızın sesi iyi niyetli ve gençti.

Anna, paralize olmuş gibiydi. Shepherds Bush'taki dairede de telefon yerde duruyordu ve onu açmak için yataktan aşağıya uzanmak gerekiyordu.

Kızı daha fazla uğraştırmak istemedi, numarayı biliyordu.

"Joe orada mı?" diye sordu. "Joe Ash?"

"Hayır, kusura bakmayın, sigara almaya gitti, birazdan döner."

Telesekreteri niye açmamış, diye sordu Anna kendi kendine, neden dışarı çıkarken her zaman yaptığı gibi, ajanstan bir rol haberi gelmesi ihtimaline karşı, otomatik olarak düğmeye basmamıştı. Ajans yerine, onu ele veren bir telefon gelmişti.

Büyüdüğü evin duvarına yaslandı, desteğe ihtiyacı vardı.

Kız, belli ki sessizlikten hoşlanmıyordu. "Orada mısınız? Tekrar arar mısınız, yoksa o mu sizi arasın?"

"Eee... Emin değilim." Anna, zaman kazanmaya çalıştı.

Eğer telefonu şimdi kapatırsa, Joe asla onun her şeyi bildiğini öğrenmeyecekti. Her şey olduğu gibi devam edecek, hiçbir şey değişmeyecekti. "Yanlış numara" veya "önemli değil" veya "ben sonra ararım" dese, kız omuz silkip telefonu kapatacak ve belki Joe'ya birisinin telefon ettiğinden bile bahsetmeyecekti. Anna da asla bir şey sormayıp, elinde olanı bozmayacaktı.

Fakat elinde olan neydi ki? Elinde, onun yatağına kız atan bir adam vardı, hem de Anna evden çıkar çıkmaz. Bunu niye bozma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya çalışacaktı ki? Çünkü Joe'yu seviyordu ve bu ilişkiyi korumazsa içinde büyük bir boşluk oluşacak, onu ölesiye özleyecekti.

Ya bekleyip onunla yüzleşse? Pişmanlık belirtisi gösterir miydi? Kızın bir artist olduğunu ve birlikte prova yapıp rollerini ezberlediklerini mi anlatacaktı?

Yoksa "Bitti" mi diyecekti? İşte boşluk duygusunu ve acıyı asıl o zaman hissederdi.

Kız, diyaloğu koparmamaya çalışıyordu, bunun Joe için bir iş haberi olduğunu düşünüyordu.

"Bir dakika, ben adınızı not edeyim, hemen yazıyorum, kalkmama izin verin, hay Allah, kalem şuralarda bir yerlerde olmalı... Hah, şurada, pencerenin önünde bir masa var, yok o bir makyaj masası, neyse... Bir tane göz kalemi buldum. Tamam, isminiz neydi?"

Anna, safrasının boğazına dek yükseldiğini hissetti. Kendi yatağında, geçen Noel'de aldığı o güzelim pahalı çarşafların üzerinde yatan çıplak bir kız şu an telefonu Anna'nın makyaj masasına doğru götürmeye çalışıyordu.

"Telefonun kablosu yetiyor mu?" diye soran kendi sesini duydu Anna.

Kız güldü, "Yetti yetti."

"İyi. Telefonu bir dakikalığına iskemlenin üzerine bırakın, pembe iskemleye, sonra şömine rafına uzanın, tamam, orada spiralli bir not defteri ile ona takılı bir kalem olacak."

"Hey?" Kız şaşırmıştı, fakat rahatsız olmamıştı.

Anna, devam etti. "Tamam, şimdi göz kalemini geri koyun, zaten kömür uçlu o, düzgün yazmaz. Şimdi de Joe için şunu yazın: 'Anna aradı. Anna Doyle. Mesaj bırakmadı.'"

"Kesinlikle sizi aramaya cesaret edemeyecektir?" Kendini Joe Ashe'e beğendirmek için haftalarını, aylarını hatta belki de yıllarını adayacak ve onu kaybetme riskine girmemek için hep doğru sözleri seçmeye çalışacak olan diğer kadının ses tonunda, o an bir korku belirmişti.

"Hayır hayır, şu an ailemle birlikteyim. Daha doğrusu bu gece burada kalacağım. Bunu ona söyler misiniz?" dedi Anna.

"Oranın telefonunu biliyor mu?"

"Evet, ama beni aramasına gerek yok, ben onu daha sonra ararım."

Telefonu kapattıktan sonra destek almak için masaya tutundu. Daha önce ailesine, holün telefonu koyabilecek en kötü yer olduğunu söylediğini hatırladı. Soğuktu, çok ortadaydı ve çok rahatsızdı. Şu an söylediklerini dikkate almadıkları için şükrediyordu.

Biraz ayakta bekledi, fakat kafasını toplayamıyordu, düşünceleri beyninde fareler gibi koşturup duruyordu. Nihayet konuşma gücünü yeniden toparladığını hissettiğinde, yaşadığı aşktan ve acıdan habersiz olan annesi ile babasının yanına döndü. Onlara, rahatsızlık vermezse o gece orada kalmak istediğini, böylece tüm akşam kutlama planları üzerinde konuşabileceklerini söyledi.

"Kendi evinde kalmak için bizden izin istemene gerek yok ki" dedi annesi memnuniyet ve heyecanla. "Her ihtimale karşı yatağına bir sıcak su torbası koyacağım. Odalarınız olduğu gibi duruyor, ama hiçbiriniz gelip kalmıyorsunuz ki."

"Ee, ben bu gece kalmak istiyorum işte." Anna, zoraki bir şekilde gülümsüyordu.

Joe telefon ettiğinde, ailesiyle, davet edileceklerin sayısını konuşmakla meşguldüler. Sakin bir tavırla telefona gitti.

"O gitti" dedi Joe.

"Öyle mi?" Sesi ilgisizdi.

"Evet. Önemli bir şey değildi."

"Tabii, tabii."

"Gece annenlerde kalmana ve trajedi yaratmana gerek yok."

"Yok, yok sebep bu değil."

Joe şaşırmıştı.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu.

"Arkadaşına söylediğim gibi, burada kalacağım."

"Ama hep değil, öyle değil mi?"

"Tabii ki hayır, sadece bu gece."

"O zaman yarın işten sonra eve geleceksin?"

"Tabii ki ve sen toplanacaksın."

"Anna, durumu bu kadar büyütme lütfen."

"Kesinlikle büyütmüyorum, son derece de sakinim. Tabii ki bu gece orada kalabilirsin, hemen gitmene gerek yok. Yarın akşam gidersin, tamam mı?"

"Kes şunu Anna, seni seviyorum sen de beni seviyorsun, sana yalan söylemiyorum."

"Ben de sana söylemiyorum Joe, özellikle de yarın akşamla ilgili. Gerçekten."

Anna, telefonu kapattı.

Joe, on dakika sonra tekrar aradı.

"Lütfen insanı yorma Joe. Bu senin o büyük laflarından biri... İnsanı yorma. Sen insanların sana baskı uygulamalarından, kendileriyle ilgili bir şey dayatmalarından nefret edersin, 'Yoruyorlar insanı' dersin hep. Bak, ben de senden bir şeyler öğrenmişim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Konuşmamız gerek..."

"Yarın işten sonra. Yani ben işten çıktıktan sonra, senin bir işin yok, öyle ya! Biraz konuşuruz, mesela sana gelen postaları nereye yollayacağımı söylersin. Telesekreterde de seninle ilgili mesaj olmayacak, dolayısıyla yeni bir çare bulman gerekecek."

"Fakat..."

"Tekrar çalarsa, telefonu ben açmayacağım, dolayısıyla babamla konuşmak zorunda kalacaksın ve sen her zaman onun söyleyecek hiçbir şeyi olmayan sevimli bir herif olduğunu söylerdin..."

Tekrar anne ve babasının yanına döndü. Onların, gelen telefonları merak ettiklerini fark etti.

"Bölünmeler için özür dilerim, erkek arkadaşım Joe Ashe'le kavga ettik. Kavganın buraya yansıması hiç hoş bir şey değil, bir daha ararsa onunla konuşmayı düşünmüyorum."

"Ciddi bir kavga mı?" diye sordu annesi umut dolu bir sesle.

"Evet anne, sevinebilirsin çok ciddi bir kavga. Muhtemelen ilişkimiz bitti. Evet, şimdi mönüde neler olacak, ona bakalım."

Anna Doyle, ailesine, organizasyon işini üstlenecek Philippa isimli çok tatlı bir kadından bahsederken aslında başka şeyler düşünüyordu; her şeyin yeni ve heyecan verici olduğu, hayatının her anının Joe'nun varlığıyla dopdolu olduğu o eski günlerde.

Bu boşluğu doldurmak zor olacaktı.

Ailesine, deneme mönüleri talep edebileceklerini ve istediklerini seçebileceklerini söyledi. En kısa zamanda tek tek herkese davetiye yollayacaklardı ki bu da, davetin özel olduğu anlamına gelecekti.

"Özel bir durum, öyle değil mi? Yirmi beş yıl evli olmak?" Bir onaylama ifadesi görebilmek için yüzlerine baktı. Anna, Doyle'ların oluşturmayı başardığı, o birbirine bağlı aile görüntüsünün o akşam pek ortalıkta olmadığını şaşkınlıkla ve kederle fark etti. Annesi ve babası çeyrek asırdır evli olmanın iyi bir şey olup olmadığı konusunda kararsız görünüyorlardı. O akşam, Anna'nın, hayatta sürekliliğin de olabileceğine dair bir güvenceye ihtiyaç duyduğu nadir anlardan biriydi. Kendi dünyası başına yıkılmış olsa da, etrafındakilerin yere sağlam bastıklarını bilmeye ihtiyaç duyduğu bir an. Belki de aslında şu an, tıpkı doğanın insanların ruh hallerine göre değiştiğine, örneğin, onların ruh halleri karanlık olduğunda gökyüzünün de kararmış gibi dokunaklı safsatalara inanan şu şairlerin yaptığı gibi, her şeyde kendini görüyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok harika bir şey yapacağız" dedi annesi ile babasına. "Asıl düğün gününüzden bile daha güzel olacak, çünkü bu sefer yanınızda biz olacağız."

Bu sözleri, iki gülümsemeyle ödüllendirildi. Bu kutlama, en azından önündeki uzun, boş ve korkutucu yaz mevsimi boyunca kafasını meşgul etmeye yarayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

Brendan

Brendan Doyle, Christy Moore'un yirmi mil ötedeki kasabaya konser vermeye geleceği tarihi görmek için takvime baktı. Konser haftayaydı ve onu dinlemeye gitmeyi düşünüyordu.

Radyoda konser haberini duyunca tarihini hemen büyük mutfak takvimine not etmişti. Takvime bakınca şaşırarak o günün doğum günü olduğunu fark etti. Saat on bire yaklaşmasına rağmen doğum günü olduğunun farkına bile varmaması onu şoke etti. Eskiden doğum gününün yaklaştığını haftalar öncesinden bilirdi.

"Brendan'ın doğum gününe sadece üç hafta var" diye cıvıldayarak ilan ederdi annesi bunu herkese.

Küçükken, tüm bu doğum günü tantanasından nefret ederdi. Kutlamalardan da. Ama kızlar tabii ki bunlara bayılırlardı, cicili bicili giyinirlerdi. Asla aile dışından kimse olmazdı. Brendan, başka çocukların da çağrıldığı, krakerlerin atıştırıldığı, oyun oynanılan gerçek bir parti yapıldığını hatırlamıyordu; sadece giyinip kuşanmış akrabalar, yüzlerce, binlerce kremalı bisküvi ve pelte olurdu. Herkesten, üzerine etiket yapıştırılıp özenle paketlenmiş hediyeler gelirdi. Şömine rafının üzerinde de doğum günü kartları sıralanırdı. Doğum günü çocuğunun, kafasında kâğıt şapkasıyla önce tek başına, ardından da tüm aileyle fotoğrafı çekilirdi. Bu resimler albüme konur ve bir misafir geldiğinde gururla ortaya çıkarılırdı: "Birinci yaş günü. Brendan ne kadar da büyümüştü, öyle değil mi? Bu Helen'ın doğum günü, bu da Anna'nın. Bakın." Ve insanlar resimlere bakıp annesine övgüler yağdırırlardı. Çocukları uğruna bu kadar zorluğa göğüs gerdiğinden ve onlar için yaptıklarından dolayı harika olduğunu söylerlerdi.

Annesi, Brendan'ın bundan ne kadar nefret ettiğini hiçbir zaman anlamamıştı. Şarkı söylenmesinden, annesinin o sırada el çırpma-

sından ve "For He's a Jolly Good Fellow" şarkısı söylenirken annesinin koşa koşa kamerayı alıp gelmesinden nefret ederdi.

Sanki bir oyun sahneleniyormuşçasına yapılan tüm bu tuhaflıkların yerine, hep beraber oturup doğum gününü sakin sakin kutlamayı dilemişti her zaman.

Ve şu gizemlilik... "Maureen Teyzenize yeni kanepemizden bahsetmeyin." "Neden?" "Onun, bunun yeni olduğunu düşünmesini istemiyoruz." "Neden böyle düşünmesini istemiyorsunuz?" "Aralarında, buna bir sürü para harcadığımızı konuşmalarını istemiyoruz, o kadar." "Fakat çok güzel, öyle değil mi?" "Evet, fakat bizim bunun çok özel bir şey olduğunu düşündüğümüzü bilmelerini istemiyoruz. Maureen Teyzen bir şey derse sadece, 'Ha o kanepe mi, evet fena değil' dersiniz, sanki çok önemsemiyormuşsunuz gibi. Anlıyorsunuz işte."

Brendan anlamıyordu, asla anlamamıştı. Her zaman birilerinden bir şeyler saklanırdı. Komşulardan, okuldakilerden, kilisedekilerden, annesinin en iyi arkadaşı Maureen Barry'den, babasının beraber çalıştığı ve aile dostları olan Frank Quigley'den. Özellikle de İrlanda'daki akrabalardan. "Büyükanne O'Hagan'ın yanında sakın bu konuda tek kelime bile etme... Büyükbaba Doyle'un önünde bu konudan bahsetme."

Aile dışında hiç kimseye bir şey anlatılmayacağını kavradıktan sonra, anne ve babasının kurallarına göre yaşamak kolaydı.

Brendan'a göre, aile arasında kayda değer bir şey konuşulmuyordu zaten.

Babasının işini kaybettiği sene kutlanan doğum gününü hatırladı. Hayatlarının o döneminde gizlilik had safhadaydı. Babası, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sabahları her zaman çıktığı saatte evden çıkar, akşam da gene her zaman döndüğü saatte eve dönerdi. Tüm bunlar ne içindi? Brendan buna o zamanlar anlam veremezdi, hâlâ da veremiyordu.

Ve burada babasının büyüdüğü, Vincent'ın tepenin yamacındaki küçük çiftliğinde kendisini, babasına, Rosemary Drive'da yaşayıp okulda iyi bir öğrenciymiş gibi ve karnesine "A" getirip üniversiteye gidecekmiş gibi davrandığı günlerde olduğundan daha uzak hissediyordu. O günlerde bile bir gün, kimsenin kendisinden bir şey beklemediği ve doğru olmayan hiçbir şeyin iddia edilmediği bu çorak yere geleceğini biliyordu.

Vincent, babasının ağabeyi olmasına rağmen Brendan için hiçbir zaman Vincent Amca olmamıştı. Uzun boylu, kambur, yüzü doğa şartlarına yenilerek fazlasıyla kırışmış olan bu adam, söyleyecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önemli bir şeyi olmadıkça asla konuşmazdı. Babasının altı kardeşten biri olarak doğduğu tepenin yamacındaki küçük evde gereksiz, sıradan konuşmalar yapılmazdı. Eskiden çok fakir olmalıydılar. Babası o günlerden hiç bahsetmezdi. Vincent, hiçbir şeyden bahsetmezdi. Etraftaki çiftliklerin neredeyse hepsinin çatısında birer televizyon anteni bulunmasına rağmen, Vincent Doyle böyle bir alete ihtiyaç duymamıştı. Evindeki radyosu küçük ve cızırtılıydı. Her akşam altı buçuk haberleri ile ondan önceki tarım haberlerini dinlerdi. Bazen Avustralya'daki İrlandalılarla ilgili bir belgesel veya Batı İrlanda'nın Napolyon'un ordusu tarafından fethedilmesiyle ilgili bir program dinlerdi. Brendan, Vincent'ın böyle özel programları nasıl denk getirdiğini bir türlü anlayamazdı. Ne bir günlük gazete ne de radyo programlarıyla ilgili bir dergi alırdı. Ve ayrıca neyin kaçta yayınlanacağını bilecek kadar düzenli bir radyo dinleyicisi de değildi.

Dünyadan elini eteğini çekmiş, münzevi veya tuhaf biri değildi. Her zaman takım elbise giyerdi.

Rahat bir pantolon ve ceket giyinmek onun tarzı değildi. Her üç yılda bir yeni bir takım elbise alırdı ve bir önce alınan elbisenin değeri bir kademe düşerdi. Böylece, o güne kadar kiliseye giderken giyilebilecek kadar iyi olarak kabul edilen takım elbise, yenisi alındığı günden itibaren artık iş kıyafeti sınıfına girerdi ve bu giysileri koyun güderken ya da koyunları römorka bindirip indirirken giyerdi.

Brendan Doyle burayı, o garip yaz tatilinde ailesiyle ziyarete geldiklerinde çok sevmişti. Önce feribotla ardından trenle yapılan yolculuk boyunca herkes çok gergindi, söylenmemesi gereken pek çok şey olduğunu unutmamalıydılar. Holyhead'e giderken tüm gece uyumadıklarını söylememeleri gerekiyordu. Bagajlarının üzerinde oturarak yolculuk eden insanlardan bahsetmemeleri gerekiyordu, yoksa ucuz tarifeli yolculuk yaptıkları anlaşılırdı. Buz gibi bir peronda saatlerce tren beklediklerini anlatmamaları gerekiyordu. Hiçbir şeyden şikâyet etmemeliydiler, tam tersi, yolculuk çok zevkli geçmiş olmalıydı. Bitmez tükenmez yolculuk boyunca, anneleri onlara durmaksızın bu mesajı vermişti. Babaları ise neredeyse tersini söylemişti, Vincent Amcalarının yanında Londra'daki konforlu yaşamlarıyla övünmeyip, hava atmamalarını tembihlemişti. Brendan, şöyle bir soru sorduğunu –soruyu sorarken aslında yanlış bir şey sorduğunu biliyormuşçasına rahatsızlık duymuştu– hatırlıyordu:

"Ama biz hangisiyiz? Büyükanne O'Hagan'a oynadığımız gibi zengin mi, yoksa Vincent Amcam ile Büyükbaba Doyle'a oynadığımız gibi fakir mi?"

Uzun bir sessizlik olmuştu.

Annesi ile babası dehşet içinde birbirlerine bakmışlardı.

"Oynamak?" Neredeyse hep bir ağızdan bağırmışlardı. Kimseye bir şey oynamıyorlardı, çocuklara sadece ailenin yaşlılarını sıkacak veya rahatsız edecek şeyler konusunda gevezelik etmemelerini tavsiye ediyorlardı o kadar.

Brendan, çiftliği ilk gördüğü anı hatırladı. Dublin'de Büyükanne O'Hagan'la üç gün geçirip ardından da uzun bir tren yolculuğu yapmışlardı. Annesi ile babası Dublin seyahatinden çok memnun kalmamışlardı, ama en azından çocuklar uslu durmuşlar ve ağızlarından lüzumsuz şeyler kaçırmamışlardı. Brendan, pencereden gördüğü İrlanda'daki küçük tarlaları hatırlıyordu. Helen, istasyonda yaptığı bir eşek şakası nedeniyle cezalıydı, asıl fena olanı bunu Büyükanne O'Hagan'ın yanında yapmış olmasıydı. Anna, sessizce kitabına gömülmüştü. Annesi ve babası sürekli kısık bir sesle konuşmuşlardı.

Brendan, karşılaşacağı görüntüye hiç hazırlıklı değildi: Avlusu, kırık makine parçalarıyla dolu küçük taş bir ev. Yaşlı ve kambur büyükbabası, üzerinde eski püskü yırtık ceketi ve yakasız gömleğiyle kapıda duruyordu. Yanında da onun daha uzun boylu ve genç versiyonu olan Vincent Amca. Fakat onun üzerinde neredeyse saygın görünmesini sağlayan bir takım elbise vardı.

"Kendi evinize hoş geldiniz" demişti Büyükbaba Doyle. "Burası sizin geldiğiniz yer çocuklar. Sizlerin o kırmızı otobüslerden ve insan kalabalığından çıkıp yeniden kendi toprağınıza basmanız müthiş bir şey."

Büyükbaba Doyle Londra'ya gelmişti. Brendan bunu, duvardaki, Buckingham Sarayı'nın önünde çekilmiş olan fotoğraf ile albümdeki bir sürü fotoğraftan biliyordu. Dedesinin ziyaretini pek iyi hatırlayamıyordu. Ama evin önünde duran iki adamı görünce kendini garip bir şekilde, yuvasına dönmüş gibi hissetmişti. Tıpkı, eskiden okuduğu masalların sonunda, çocukların ormandan çıkmayı başardıklarında hissettiği gibi. Bu duygu zedelenir endişesiyle konuşmaya korkmuştu.

Orada bir hafta kalmışlardı. Büyükbaba Doyle güçsüz olduğu için ön kapıdan öteye gitmiyordu. Fakat Vincent onlara çiftliğin her yerini gezdirmişti. Bazen arkasında römorku olan eski arabasıyla gezmişlerdi. Römorku ilk alındığı günden beri değiştirmemişti. Koyun taşınmayacak bile olsa, Vincent üşengeçlik edip römorku yerinden çıkarmazdı, dolayısıyla araba giderken boş römork da arkasından zangırdaya zangırdaya giderdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vincent, günde iki kez koyunlarını kontrol ederdi. Koyunların sırtüstü devrilip ayakları havada, öylece yatmak gibi kötü bir alışkanlıkları vardı. Böyle durumlarda düzeltilip normal pozisyonlarına getirilmeleri gerekiyordu.

Anna, bunun sadece Vincent Amca'nın koyunlarına mahsus bir alışkanlık mı olduğunu, yoksa tüm koyunların mı bunu yaptığını sormuştu. Bunun, sadece Doyle'ların koyunlarının alışkanlığı olması ihtimalini göz önünde bulundurarak, bu konuyu Londra'da açmanın daha iyi olacağını düşünmüştü. Vincent, ona önce tuhaf tuhaf bakmış ama sonra tatlı bir ifadeyle koyunların düştüğünü itiraf etmenin bir mahsuru olmadığını, bu durumun bu cinste, İngiltere'de bile çok sık görüldüğünü söylemişti.

Vincent, bazen duvarlardaki delikleri onarmak için arabayı durdururdu. Koyunların sürekli alçak taş duvarlara çarpıp bazı parçaların düşmesine neden olduklarını anlatmıştı. Ve daha Anna sormadan, bunun da bu türün genel davranışları arasında olduğunu eklemişti.

Onları, kasabadaki yüksek tabureli bir bara götürüp limonata ısmarlamıştı. Çocukların hiçbiri daha önce bara gitmemişti. Helen bir bardak bira istemiş, ama içememişti. Vincent'ın umurunda değildi, ama barmen yaşı küçük olduğu için Hellen'a bira vermemişti.

Brendan, daha o zaman Vincent'ın zahmet edip de onları kimseye tanıştırmadığını fark etmişti, onları ne yeğenleri olarak tanıştırıyor ne de onların Kuzey Londra'nın Pinner isimli yemyeşil güzel bir banliyösünde yaşadıklarını, yazın hafta sonları tenis oynadıklarını, buraya bir haftalığına geldiklerini anlatıyordu. Oysa annesi ile babası olsa, bunları herkese anlatmayı çoktan başarmış olurlardı. Vincent, her zamanki gibi davranıyordu. Az konuşuyor, bir soru sorulduğunda acele etmeden, gayet rahat bir şekilde cevap veriyordu.

Brendan, onun kendisine çok fazla soru sorulmamasını tercih ettiğini hissetmişti. O zamanki tatilde de Vincent'la tek kelime konuşmadan kilometrelerce yürüdükleri olmuştu. Bu yürüyüşler olağanüstü dinlendiriciydi.

Bir hafta sona erdiğinde Brendan çok üzülmüştü.

"Belki gene geliriz" demişti Vincent'a vedalaşırken.

"Belki." Vincent buna pek ihtimal veriyormuş gibi konuşmamıştı.

"Neden gelmeyeceğimizi düşünüyorsun?" Küçük sebze bahçesini çevreleyen çite dayanmışlardı. Bahçede birkaç sıra patates ile lahana, havuç ve kereviz gibi yetiştirmesi kolay sebzeler eki-

liydi Vincent'ın deyimiyle "yetiştirmek için canını dişine takmanı gerektirmeyen sebzeler."

"Ah, sizin hepinizin buraya dönmenizle ilgili çok konuşuldu, ama sanırım hiçbir sonuç çıkmadı. Hele burayı gördükten sonra."

Brendan'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

"Buraya dönmek... Yani sadece bir tatilden fazlasını mı kastediyorsun?"

"Buraya, bunun olup olamayacağını anlamak için gelmediniz mi?"

"Onun için mi geldik?"

Amcasının gözlerindeki yumuşak ifadeyi görmüştü.

"Neyse, sen kafanı yorma oğlum Brendan, hayatını en iyi şekilde yaşa ve bir gün kimsenin seni bulamayacağı, istediğin gibi bir yere gidersin."

"O gün ne zaman gelecek?"

"Geldiğinde anlarsın" demişti Vincent gözlerini patateslerden ayırmadan.

Ve gerçekten de Brendan o günün geldiğini anlamıştı.

Bu ziyaretten sonra Londra'ya döndüklerinde bazı şeyler değişmişti. Öncelikle babası işine geri dönmüştü ve artık bir işi varmış gibi numara yapmalarına gerek kalmamıştı. Ve Helen'la o korkunç kavgalar başlamıştı. Evde yalnız kalmak istemediğini söyleyip duruyordu. Her gün herkese kaçta gidip kaçta geleceklerini soruyordu, beş dakika bile yalnız kalması gerekecekse, okul çıkışında gidip Brendan'ı buluyordu.

Brendan, ne olup bittiğini öğrenmeye çalışmıştı, ama Helen sadece omuz silkmiş ve yalnız kalmaktan nefret ettiğini söylemişti.

Halbuki Rosemary Drive'da yalnızlıktan korkmaya gerek yoktu. Brendan, tam tersine, her akşam yemekteki abuk sabuk sohbetlere katılmak, sofra kurmak ve daha sonraki öğünde ne yiyeceklerini tartışmak yerine zaman zaman yalnız kalmayı tercih ediyordu. Helen'ın huzur verici bu anları neden değerlendirmek istemediğini anlayamıyordu.

Belki de sonunda rahibe olmasının nedeni buydu. Huzur bulmak. Yoksa sebep, Anna'nın kendi evine taşınıp Brendan'nın da İrlanda'ya yerleşmesiyle Rosemary Drive'da nüfusun azaldığını fark edip etrafında insana ihtiyaç duyması mıydı?

Ailesiyle haftalarca, aylarca, yıllarca bu kadar uzun süre bir arada yaşadıktan ve bitmez tükenmez konuşmalar yaptıktan sonra onları bu kadar az tanıyor olmak ne kadar tuhaftı.

Brendan, o taş eve gitmeye, okulda meslek tanıtımı semineri dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zenlendiği gün karar vermişti. Çeşitli stantlarda bilgisayar, satış, iletişim, nakliye, bankacılık ve askerlik dallarında bilgiler veriliyordu. Brendan, acıklı bir ifadeyle bir stanttan diğerine gidip gelmişti.

Büyükbaba Doyle, çiftliğe yaptıkları ziyaretten bir süre sonra ölmüştü. Cenaze için kimse eve gitmemişti. Zaten orasının hiçbir zaman gerçek bir ev olmadığını söylemişti annesi, Büyükbaba Doyle duysa, bu konuda ona kesinlikle katılırdı. Vincent Amca da zaten onların geleceğini hiç düşünmemişti, ne de olsa etrafta onlar gelmedi diye haklarında kötü konuşacak komşular yoktu. Her zaman gittikleri kilisede, ruhunun huzur içinde dinlenebilmesi için özel bir ayin düzenlenmiş ve tüm cemiyet onlara başsağlığı dilemişti.

Okul müdürü, insanın yaşantısını nasıl sürdüreceği kararının çok önemli olduğunu söylemişti; bu hangi filme gidileceğine veya hangi takımın tutulacağına dair verilen bir karar gibi değildi. Ve Brendan bir anda, tüm bunlardan uzaklaşması gerektiğini, yanlış seçim yapmaya dair sürekli yapılan tartışmalardan, satış yerine işletme üzerine eğitim görmek istiyormuş gibi davranmaktan ve başka ne konuda rol yapıyorsa ondan kaçması gerektiğini fark etmişti. Aslında Vincent'ın yanına gidip orada çalışmak istediğinin çok net bir şekilde bilincine varmıştı.

Salthill, 26 Rosemary Drive, hiçbir açıklama yapmadan çekip gidilecek bir ev değildi. Brendan, bunun, yapması gerekecek son açıklama olacağını biliyordu. Bunu bir dayanıklılık testi olarak kabul edecek, dişlerini sıkıp testi geçecekti.

Tahmin ettiğinden çok daha kötü olmuştu. Anna ve Helen ağlayarak gitmemesi için yalvarıp yakarmışlardı. Annesi de ağlamış ve bunu hak edecek ne yaptığını sormuştu; babası bu fikri aklına Vincent'ın mı soktuğunu bilmek istemişti.

"Vincent'ın bundan haberi yok" demişti Brendan.

Hiçbir şey onu fikrinden vazgeçiremeyecekti. Kendi bile bu denli kararlı olabilmesine şaşırmıştı. Mücadele dört gün sürmüştü.

Annesi sürekli elinde sıcak kakaoyla odasına gelip yatağına oturmuş ve onunla konuşmuştu. "Tüm erkek çocuklar böyle bir dönem geçirirler, kendi başlarına olmak isterler, annelerinin dizinin dibinden ayrılmak isterler. Babana, bir süreliğine Vincent'ın yanına tatile gitmenin iyi olacağını söyledim."

Brendan bunu reddetmişti. Bu dürüst bir davranış olmazdı. Çünkü bir kez gitti mi, dönmeyecekti.

Babası da birtakım denemelerde bulunmuştu. "Bak oğlum, geçen gece 'Oraya sadece o eski taş yığını sana miras kalsın diye gidiyorsun' demem biraz sert kaçtı. Bu kadar ters bir şey söylemek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istememiştim. Fakat insanların böyle düşüneceklerini biliyorsun, öyle değil mi?"

Brendan bilmiyordu, ne o zaman ne de şimdi bilmiyordu.

Fakat yokuşu çıkıp yolun başına geldiğinde Vincent'ın yüzünde beliren ifadeyi asla unutmayacaktı.

Kasabadan ta oraya kadar yürümüştü. Vincent yaşlı köpeği Shep'le birlikte mutfak kapısında duruyordu. İkindi güneşinden korunmak için ellerini gözlerine siper edip yaklaşmakta olan Brendan'a bakmış ve batan güneşin ışığında onu tanımayı başarmıştı.

"Hadi bakalım" demişti.

Brendan, hiçbir şey söylememişti. Yeni yaşamı için gerekenler yanındaki küçük bavuldaydı.

"Kendini buldun demek ki, içeri gel" demişti Vincent.

Vincent ona, neden geldiğini veya ne kadar kalacağını hiç sormamıştı. Ne Londra'dakilerin gelişinden haberdar olup olmadıklarıyla ne de bunu onaylayıp onaylamadıklarıyla ilgilenmişti.

Vincent, tüm bunların zamanla anlaşılacağını düşünüyordu. Gerçekten de geçen haftalar ve aylarla birlikte anlaşılmıştı da.

Günler gelip geçmişti. İki Doyle, amca yeğen arasında bir kez bile ters bir konuşma geçmemişti. Aslında pek fazla bir konuşma geçtiği de söylenemezdi. Brendan yakınlardaki danslı lokale gitmek istediğinde, Vincent bunun harika bir fikir olduğunu söylemişti. Kendisi hiç dans etmemişti, ama bunun çok iyi bir egzersiz olduğunu duymuştu. Brendan'a, mutfak dolabında paraların durduğu teneke kutudan ihtiyaçlarını karşılaması için kırk pound vermişti.

Brendan, arada sırada teneke kutudan kendi de para almaya başlamıştı. Başlangıçta izin istemişti, fakat Vincent hemen müdahale edip bu paranın ikisine ait olduğunu ve ihtiyacı olduğunda almasını söylemişti.

Hayat pahalıydı. Brendan, bazı akşamlar barda çalışıp teneke kutuya birkaç pound atıyordu. Vincent bunu bilseydi ne olumlu ne de olumsuz bir tepki vermezdi.

Brendan, Rosemary Drive'da kalsaydı her şeyin ne kadar farklı olacağını düşünüp kendi kendine gülümsedi.

Ailesini özlemiyordu. Acaba onları hiç sevmemiş miydi, en azından birazcık? Ve eğer onları hiç sevmemişse bu onun anormal olduğu anlamına gelmez miydi? Okuduğu her şeyde sevgi vardı, tüm filmler aşk üzerineydi ve gazetelerde okuduğu her olay aşk veya karşılıksız aşk yüzünden çıkıyordu. Belki de kendisi sevmeyi bilmeyen tuhaf biriydi.

Vincent da onun gibi olmalıydı, bu yüzden ne kimseye mektup

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yazardı ne de kimseyle sohbet ederdi. Bu yüzden buradaki huzur dolu gökyüzünün altında uzanan tepelerdeki ve taşlık yollardaki hayatı seviyordu.

Kendi başına, hiç kimsenin haberi olmadan yirmi iki yaşına basmak tuhaf, diye düşündü Brendan. Vincent'a söylese, amcası ona anlamsız bir ifadeyle bakıp, "Sahi mi?" diyecekti. Ne tebrik edecekti ne de şerefine kadeh kaldırmayı teklif edecekti.

Vincent kırlarda dolaşmaya çıktı. Öğlen yemeğine geri dönecekti. Soğuk domuz pastırması ve domatesin yanında haşlanmış patates yiyeceklerdi. Yanında büyük bir patates olmadan yenen bir öğlen yemeği insanı doyurmazdı. Asla koyun veya kuzu eti yemiyorlardı. Amaçları, yetiştirdikleri koyunlara karşı kibarlık etmek değildi, sadece her mevsim bir koyun kesen komşuları gibi, bir buzdolabına sahip değillerdi. Kasaba, toptan çok daha ucuza sattıkları hayvanların etini sonradan kiloyla satın almak için bir sürü para ödeyebilecek durumda değillerdi.

Postacı Johnny Riordan, küçük posta arabasıyla yaklaştı.

"Bir tomar mektubun var Brendan, bugün doğum günün galiba" dedi neşeyle.

"Evet öyle." Brendan, amcası gibi az konuşan biri olup çıkmıştı.

"Eh, artık bir bira ısmarlarsın?"

"Olabilir."

Babasından gelen kartın önyüzünde komik bir kedi resmi vardı. Bu kadar yabancılaşmış bir baba için pek de alışılmış bir kart sayılmazdı. "Baban" kelimesi çok düzgün yazılmıştı. Ne bir, "sevgiler" ne de "en iyi dileklerimle" eklenmişti. Eh, tipik bir kart işte. O da otomatik olarak her yıl babasına üzerinde sadece Brendan yazılı kartlar yolluyordu.

Annesinin kartı çiçekliydi. Bu kadar büyümüş bir oğlu olduğuna inanamadığını belirtiyordu. Kız arkadaşı var mıydı ve acaba evlendiğini görebilecekler miydi?

Helen'ın kartı huzur ve mutluluk dilekleriyle doluydu. Ayrıca rahibelerden, açmak istedikleri yurttan ve bunun için çok paraya ihtiyaçları olduğundan bahsediyordu. Rahibelerden ikisinin Piccadilly istasyonunda sokak çalgıcıları gibi gitar çalmak istediklerini ve cemiyettekilerin fikir ayrılığına düştüklerini de yazıyordu. Helen mektuplarını, Brendan'ın tüm bu bahsettiği insanları tanıdığı, isimlerini hatırladığı ve onların yaptıklarının ilgisini çektiği varsayımıyla yazıyordu. Kartın sonunda "Lütfen Anna'nın mektubunu ciddiye al" diye yazmıştı.

Belli ki zarfları doğru sıralamayla açmıştı. Son olarak ağır ağır

Anna'nın mektubunu açtı. Muhtemelen, babasının kanser olduğu veya annesinin ameliyat olacağı gibi kötü haberler yazılıydı. Yıldönümü kutlamasıyla ilgili yazılanları görünce yüzüne küçümseyici bir ifade yerleşti. Bir şey değişmemişti, hem de hiçbir şey. Ailesi için zaman durmuş gibi görünüyordu, cicili bicili kartpostallarla, anlamsız, saçma sapan ritüellerle dolu bir dünyaya saplanıp kalmışlardı. Helen'ın, Anna'nın mektubunu ciddiye almasına dair verdiği talimat, mektuba iyice sinir olmasına neden oldu. Helen, Brendan'ı haberdar etmek için topu Anna'ya atıyordu.

Her zamanki gibi aile meselesi söz konusu olunca kendini gergin ve huzursuz hissetmeye başladı. Ayağa kalkıp dışarı çıktı. Tepelere doğru yürümekti niyeti. Kontrol etmek istediği bir duvar vardı.

Genellikle yaptıkları gibi sadece birkaç taşı alıp tekrar yerine dizmek, bu sefer duvarın onarımı için yeterli olmayacaktı.

Daha fazla iş vardı yapılması gereken.

Çitin arasına sıkışmış bir koyunu kurtarmaya çalışan Vincent'la karşılaştı. Hayvan öylesine korkmuştu ki, attığı tekmelerden ve hareketli olması yüzünden yanına yaklaşılamıyordu.

"Tam zamanında geldin" dedi Vincent. Birlikte korkmuş hayvanı kurtardılar. Hayvan deli gibi meleyip aptal aptal onlara baktı.

"Nesi var, yaralandı mı?" diye sordu Brendan.

"Hayır. Tek bir çiziği bile yok."

"O zaman ne diye meliyor?"

Vincent, sıkıntı içindeki hayvana baktı.

"Yavrusunun üzerine yatarak ezip öldüren koyun vardı ya, işte, bu o."

"Aptal, kalın kafalı koyun" dedi Brendan. "Önce kendi yavrusunun üzerine oturup onu öldürüyor, sonra da gidip çitin arasına sıkışıyor, koyunların ünlerinin böyle kötü olmasına şaşmamalı."

Dişi koyun güven dolu bir ifadeyle Brendan'a bakıp yüksek sesle meledi.

"Ona hakaret ettiğimi anlamıyor" dedi Brendan.

"Biraz bir şeyler hissediyor olmalı. Yavrusunu arıyor sürekli."

"Onu boğduğunun farkında değil mi?"

"Hiçbir fikri yok. Nereden bilsin?"

İki adam samimi bir şekilde, öğlen yemeklerini hazırlamak üzere eve doğru yürüdüler.

Vincent'ın gözü zarflar ile kartlara takıldı.

"Ha, bugün senin doğum günün" dedi. "Bak sen."

"Evet." Brendan'ın sesi hırçındı.

Amcası bir süre ona baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi ki hatırladılar. Ben asla hatırlayamazdım."

"Hatırlanmak gibi bir derdim yok... Yani bu şekilde." Patatesleri eviyede yıkayıp tencereye koyarken hâlâ sinirliydi.

"Onları senin için şömine rafına dizeyim mi?"

Vincent, daha önce hiç bu tarz bir şey söylememişti.

"Hayır hayır, istemem."

"Tamam o zaman." Amcası onları özenle toplayıp bir kenara koydu. Anna'nın uzun mektubunu gördü, ama yorumda bulunmadı. Yemek boyunca yeğeninin konuşmasını bekledi.

"Anna, annem ile babamın gümüş yıldönümü için İngiltere'ye gidip rol yapmam gerektiğini düşünüyor." Kelimeyi tükürür gibi tekrar etti: "Gümüş."

"Kaç yıl anlamına geliyor bu?" diye sordu Vincent.

"Yirmi beş müthiş yıl."

"O kadar oldu mu? Aman Tanrım."

"Sen düğünde yok muydun?"

"Brendan, benim düğünde ne işim olabilir, sorarım sana?"

"Benim kutlamaya gitmemi istiyorlar. Yakınından bile geçmem."

"Herkes ne istiyorsa onu yapar."

Brendan bu söz üzerine bir süre düşündü.

"Sanırım, öyle" dedi sonra da.

Büyük kupalarda içtikleri çaylarını yudumlarlarken, birer sigara yaktılar.

"Aslında benim orada olmamı hiç de tercih etmezler, onlara sıkıntı vermekten başka bir işe yaramam. Annem insanlara benimle ilgili, onu veya bunu niye yapmadığıma veya saçımın başımın niye böyle olduğuna dair açıklamalar yapmak zorunda kalır, babamsa beni sorguya çeker."

"Nasılsa gitmeyeceksin, öyle dedin. Ne diye kafa yoruyorsun?"

"Kutlama ta ekimde."

"Ekim mi?" Vincent şaşırmış görünüyordu.

"Tam onlara göre bir davranış. Ekimdeki bir şey için şimdiden kafa yoruyorlar."

Bir süreliğine konudan uzaklaştılar, fakat Brendan'ın kafasının karışık olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Amcası onun konuyu tekrar açacağını biliyordu.

"Diğer yandan, bu kadar yıldan sonra bir kez gitmek çok da fazla sayılmaz; çok büyük bir fedakârlık yapmış olmam yani."

"Karar senin evlat."

"Sen bu konuda herhangi bir tavsiyede bulunmaya niyetlenmezsin bile, öyle değil mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok doğru."

"Zaten yolculuk için paramız yetmeyebilir." Brendan, teneke bisküvi kutusuna doğru baktı, belki de bu bir bahane olabilirdi.

"Yolculuk için her zaman yeterince para var, bunu biliyorsun."

Bunu çok iyi biliyordu aslında. Bunu sadece bahane olarak kullanabilmeyi ummuştu.

"Ve ayrıca ben sadece kalabalıktakilerden birisi olacağım. Gideceksem, bari kimsenin olmadığı bir zamanı seçeyim."

"Nasıl istersen."

Dışarıdan bir meleme sesi duyuldu. Yavrusunu boğarak öldüren aptal suratlı koyun, hâlâ onu arıyordu. Yavrusunun belki sürüden ayrılıp yanlışlıkla oraya yönelmiş olması umuduyla eve doğru gelmişti. Vincent ile Brendan mutfağın penceresinden dışarıya baktılar. Koyun hâlâ bağırıyordu.

"Kuzusunu öldürmeseydi de anne olarak umutsuz bir vaka olurdu" dedi Brendan.

"O bunun farkında değil, sadece içgüdülerine göre yaşıyor. Yavrusuyla ilgili her şey yolunda mı, onu görmek istiyor."

Bu, Vincent'ın şimdiye dek yaptığı en uzun konuşmalardan biriydi. Brendan, amcasına bakıp dokunmak üzere ona doğru uzandı. Bir duygu yoğunluğuyla kolunu yavaşça yaşlı adamın omzuna koydu. "Ben şimdi kasabaya iniyorum, Vincent" dedi, sonra da kolunu çekti. "Belki birkaç mektup yazar, akşama da birkaç bira yuvarlarım."

"Bisküvi kutusunda yeterince para var" dedi Vincent yumuşak bir sesle.

"Biliyorum, var. Biliyorum."

Dışarı çıktı, hâlâ yavrusuna seslenen koyunun yanından geçip kasabaya inmek üzere eski arabayı çalıştırdı. Gidecekti. Kutlamaya katılacaktı. Yaşamayı istediği hayatın kısacık bir anını feda edecekti. Oradakilere her şeyin yolunda olduğunu ve ailenin bir parçası olduğunu göstermek için böyle kısacık bir anı feda edebilirdi.

3

Helen

Yaşlı adam Helen'a umutla baktı. Karşısında yirmili yaşlarda, gri kazaklı ve etekli bir kız vardı. Siyah bir tokayla topladığı saçları her an tokadan kurtulup dalgalar halinde omuzlarına dökülecekmiş gibiydi. Huzursuz bakan lacivert gözleri ve çilli bir burnu vardı. Elinde ileri geri salladığı siyah bir alışveriş poşeti taşıyordu.

"Küçükhanım" diye seslendi yaşlı sarhoş, "bana bir iyilik yapar mısınız?"

Adamın tahmin ettiği gibi Helen aniden durdu. Bazı yayalar dururdu, bazılarıysa yola devam ederdi. Yıllar ona, geçen yayaların hangi gruba dahil olduğunu anında anlamayı öğretmişti.

"Tabii ki, ne yapabilirim?" diye sordu Helen adama.

Adam neredeyse bir adım geri gidiyordu. Kızın gülümsemesi fazla hazır, fazla istekliydi. İnsanlar genelde bozuk paraları olmadığına veya aceleleri olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyordu. Bir ayyaşa yardım etmek amacında olanlar bile bu derece hevesli davranmıyorlardı.

"Para istemiyorum" dedi adam.

"Elbette biliyorum" dedi Helen, sanki paltosunun beline ip geçirmiş, elinde boş şarap şişesiyle dolaşan bir adamın isteyebileceği en son şey bu olabilirmiş gibi bir ifadeyle.

"Sizden sadece şuraya girip bana bir şişe daha şarap almanızı istiyorum. Oradaki puştlar bana şarap satmayacaklarını söylüyorlar. Dükkâna girmemi istemiyorlar. Şimdi ben size iki pound versem, bana bir şişe şarap alır mısınız?"

Adamın küçük keskin gözleri, planının dâhiyaneliğine olan inancıyla, bakımsız sakalının ve karmakarışık saçlarının arasından pırıl pırıl parlıyordu.

Helen, altdudağını ısırarak sertçe baktı. Adam belli ki İrlanda-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lı'ydı, hepsi İrlandalı'ydı ya da İskoç. Anlaşılan Galli sarhoşlar vadilerinde kalmayı yeğlemişlerdi, İngilizler ise bu kadar sarhoş olmuyorlardı, en azından ortalık yerde. Bu bir muammaydı.

"Sanırım yeterince içmişsiniz."

"Bunu nereden bilebilirsiniz? Konu bu değil ki. Bunu tartışmıyoruz."

Helen etkilenmişti, adam çok düzgün konuşuyordu, cümlelerini adeta seçiyordu. Böyle konuşan bir adam nasıl bu hale gelip böyle serseri bir hayat yaşayabiliyordu?

Düşündükleri yüzünden hemen suçluluk hissetti. Bu, normalde Büyükanne O'Hagan'a yakışan bir yaklaşım olabilirdi ve Helen de buna hemen karşı çıkardı. Fakat şu an, yirmi bir yaşında, büyükannesiyle neredeyse aynı şekilde davranıyordu.

"Bu size iyi gelmez ki" dedi ve heyecanla ekledi: "sizin için bunu tabii ki yapabilirdim, ama daha fazla alkol almanıza yardımcı olmakla size iyilik etmiş olmam ki, resmen size zarar vermiş olurum."

Ayyaş bu tarz konuşmalardan belli ki çok hoşlanıyordu, Helen'la laf yarıştırmaya hazırdı.

"Sevgili hanımefendi, konu sizin bana alkol vermeniz değil ki" dedi zafer kazanmış bir edayla. "Bu anlaşmamızın hiçbir yerinde yok. Siz benim alkolü satın almama aracı olacaksınız." Zafer duygusuyla gülümsedi.

"Hayır, bu sizi sadece öldürür."

"Ben başka yerden de şarap alabilirim. İki pound'um var ve bununla buradan başka her yerden şarap alabilirim. Şu an tartıştığımız şey sizin verdiğiniz sözü tutmamanız. Siz bana bir iyilik yapacağınızı söylediniz, şimdi ise yapmayacağınızı söylüyorsunuz."

Helen küçük dükkâna daldı.

"Bir şişe elma şarabı" dedi alev saçan gözlerle.

"Hangi marka?"

"Bilmiyorum. Fark etmez. Şu olsun." Süslü bir şişeyi gösterdi. Dışarıdaki sarhoş, camı tıklayıp dağınık saçlı kafasıyla farklı bir markayı işaret etmeye çalıştı.

"Bunu şu ayyaş için almıyorsunuz, öyle değil mi?" dedi genç satıcı.

"Hayır, kendim için alıyorum" diye cevap verdi, Helen yalan olduğu son derece bariz bir ifadeyle. Sarhoş adam hararetli hararetli başka bir markayı işaret ediyordu.

"Bakın, bunu ona vermeyin hanımefendi... Çok rica ediyorum."

"O şarabı bana satacak mısınız, satmayacak mısınız?" Helen zaman zaman son derece otoriter olabiliyordu.

"İki seksen" dedi adam. Helen parayı, kendi parasını, ters bir ifadeyle tezgâhın üzerine çarparcasına koydu, satıcı da şişeyi poşete koyup aynı ters ifadeyle ona verdi.

"Şimdi" dedi Helen, "benden istediğinizi yaptım mı, yapmadım mı?"

"Yapmadınız, bu şey fare pisliğinden beterdir. Pahalı müşteri için süslü bir ambalaj... Ben bunu içmem."

"İçmeyin o zaman." Helen ağlamak üzereydi.

"Ve dahası, ben paramı bunun için harcamam."

"Size hediyem olsun." Helen usanmıştı.

"Ooo, azamet ve gurur ha, Pislik Hanımefendi" dedi adam. O arada şişeyi torbadan çıkarmadan bir dikişte dörtte birini bitirmişti bile.

Helen adamın yüzündeki ifadeden hoşlanmadı, adamın tarzı gitgide sertleşiyor, hatta saldırganlaşıyordu. Adama korkuyla baktı ve büyük bir miktar elma şarabının gırtlağından aşağıya kayışını izledi.

"Sidik bu" diye bağırdı adam, "şu adi dükkân sahipleri tarafından şişelenip alkol adı altında pazarlanıyor."

Dükkâna bakarak bağırdı. "Çıkın dışarı sizi sahtekâr dolandırıcılar, buraya gelin de şu çöplüğün hesabını verin."

Dükkânın önündeki tezgâhta, özenle dizilmiş elmalar, portakallar, patatesler ve mantar dolu sepetler vardı. Adam, neredeyse dibi görünen şarap şişesiyle sırayla onları devirip sokağa dökmeye başladı.

Dükkândakiler dışarı fırladılar, iki kişi adamı tutarken bir diğeri polis çağırdı.

"Çok teşekkür ederiz" dedi Helen'a satış yapan genç satıcı. "Başımıza ne güzel bir iş açtınız."

"Siz beni dinlemediniz" diye Helen'a bağırdı, ağzının kenarında köpükler beliren ayyaş.

"Onun gibiler kimseleri dinlemezler, dostum" dedi, ayyaşı tutmaya çalışan öfkeli dükkân sahibi.

Helen ne yapacağını bilemez bir halde oradan uzaklaştı. Yarattığı karışıklığa adeta sırtını dönmemeye çalışırcasına yan yan yürüdü. Böyle şeyler başına ne kadar sık geliyordu.

Hep oluyordu... Nereye giderse gitsin.

Cemiyete döndüğünde bundan Rahibe Brigid'e bahsetmeyecekti. Kolaylıkla yanlış anlaşılabilirdi. Rahibeler bunun her şekilde olacağını kavrayamazlardı. Eğer o ayyaşa içki almasaydı adam daha da saldırgan davranabilirdi. Vitrini kırıp birini yaralayabilirdi.

Helen iyisi mi bu sinir bozucu hikâyeyi hiç anlatmayacaktı. Brigid ona üzgün üzgün bakacak ve Helen Doyle'un her gittiği yerde neden başına bir şeyler geldiğini soracaktı kendi kendine.

Bu olay Helen'ın cemiyete üyeliğinin kabulünün de ertelenmesine neden olabilirdi. Daha ne ispatlaması gerekiyordu? Rahibe Brigid, Helen'ın cemiyete üyelik tarihini neden öteleyip duruyordu ki? O da diğerleri kadar çok çalışıyordu, üç yıldır onlarla beraberdi ama hâlâ, onunkinin geçici bir heves olduğu fikri hâkimdi.

En basit olaylar bile, onların Helen'ı bir şekilde güvenilmez kabul etmelerine neden oluyordu. Bu çok büyük bir haksızlıktı ve bugün olanları anlatarak olaylar listesinin uzamasına katkıda bulunmak istemiyordu. Nasılsa gene onu suçlayacaklardı.

Onun yerine kafasını gümüş yıldönümü kutlamalarına verecek ve destek için ne yapabileceğini düşünecekti.

Gerçi hiç parası yoktu, dolayısıyla maddi anlamda ondan bir şey beklenemeyeceği açıktı. Verdiği, –dürüst olmak gerekirse, vermeye çalıştığı– yoksulluk yemini nedeniyle şu günlerde pek dünyevi şeylerle alakası kalmamıştı, günlük yaşamdan tamamen kopmuştu. Her gün, diğerlerinin yaptığı gibi dışarıya çalışmaya da gitse, annesi ile Anna'nın ilgilendiği, daha çok maddiyata dayalı şeyler artık onun dünyasında yer almıyordu. O gözle bakamıyordu artık hayata. Konu komşuyu, eşi dostu bir araya toplamayı da beceremeyecekti. Belki özel bir ayin veya liturya yapılmasını sağlayabilirdi. Fakat Helen, annesi ile babasının gittiği kilisenin papazının modernleşen liturgiya uyum sağladığından şüpheliydi.

En iyisi bu işi, bu tip şeylerle ilgilenmeye bol bol vakti olan Anna'ya bırakmaktı. Helen yardım etmeye kalktığında, Anna o kadar sık alınganlık gösteriyordu ki, genelde hiçbir şeye karışmamak ve sadece sakin bir sesle, "Evet Anna, hayır Anna" demek daha iyiydi. Zaten Brigid de böyle yapmasını tavsiye ederdi. Brigid alçak ses tonuyla konuşmak ve Helen'ı da bu konuda eğitmekte çok başarılıydı. Bu şekilde konuşmak, Helen'a bazen fazlasıyla ruhsuz hatta sahte geliyordu, fakat Brigid dünyadaki eğilimin bu yönde olduğunu söylüyordu. Ve Helen zaman zaman Brigid'in haklı olabileceğini düşünüyordu.

Annesi kesinlikle pek çok şeyi önemsizmiş gibi veya olduğundan hafif göstermeyi, hatta çoğunlukla onlara hiç değinmemeyi tercih ederdi. Sessizliği, hafif sese yeğlerdi. Helen sağır ve dilsiz doğsaydı annesi memnun olurdu muhtemelen.

Helen böyle bir ortamda yaşarken, rahibelerin yaşadığı St. Martin çıkmıştı karşısına. Brigid orası için asla manastır kelime-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sini kullanmazdı, halbuki düpedüz bir manastırdı. Brigid oraya ya sadece St. Martin ya da ev derdi. Ama Helen'ın, her gün Londra'nın çeşitli yerlerinde toplum yararına işlerde çalışan on bir kadının yaşadığı kırmızı tuğlalı bina için, bu resmi kelimeyi kullanmasını da eleştirmezdi.

Nessa'nın görevi, çoğunluğu on altı yaşın altında olan genç annelerle ilgilenip onlara birtakım annelik becerilerini kazandırmaktı. Nessa'nın da çok zaman önce bir çocuğu olmuştu, onu tek başına büyütmüştü, fakat üç yaşına geldiğinde çocuk ölmüştü. Helen, çocuğun kız mı erkek mi olduğunu hatırlayamıyordu. Diğer rahibeler bu konuda pek fazla bir şey anlatmamışlardı. Fakat bu durum Nessa'nın, çocuk bakımıyla özellikle ilgilenmesine neden olmuştu. Brigid, genellikle evsizler için kurulan bir gündüz bakım merkezinde çalışıyordu. Onlara öğlen yemeği, banyo ve bitlerinden kurtulma hizmeti sağlıyordu. Rahibe Maureen, eski mahkûmların rehabilitasyonuyla ilgileniyordu. Belki manastırı bir gün bir piskopos ziyaret eder umuduyla rahibelerin her gün sabahtan akşama kadar toplantı salonundaki büyük masaları parlattıkları günler çoktan geride kalmıştı. Artık Tanrı için dışarıda çalışıyorlardı ve Londra sokakları buna yeterince elverişliydi.

Helen, St. Martin'e geldiğinden beri pek çok alanda çalışmıştı. Asıl isteği, Rahibe Brigid'le evsizler için olan gündüz bakım merkezinde çalışmak, daha doğrusu Brigid'in oranın idaresini tamamen kendisine vermesi sadece ara sıra gelip kontrol etmesiydi. Helen, bu şekilde gerçekten yararlı ve özel olabileceğini hissediyordu, bir sürü insanın refahı için çalıştığı böyle bir göreve kendini bu denli adayabileceği anlaşıldığında, cemiyetin üyesi olmak için hazır olduğunu ispatlamakta zorlanmayacağını düşünüyordu.

İtaat etmenin en önemli koşul olduğunun bilincine varmıştı ve bunun yoksul olmak koşulu ile iffetli olmak koşulu gibi kendisini zorlamayacağına inanıyordu. Kurallara karşı çıkıp yeni kurallar koymak gibi bir niyeti yoktu, her kurala uyardı. Mücevher veya tekne alabilmek için zengin olmak gibi bir arzusu da yoktu. Ve iffetli olmak. Evet, buna da uymayı kesinlikle istiyordu. Bu konuda yaşadığı tek deneyim onun buna uyma isteğini destekliyordu.

Mutfakta çalışmıştı, hizmetçilik sırasını savmıştı. Bu kelimeyi kullanmasını Brigid'in neden istemediğini hiç anlayamıyordu. İnsanlar artık bu kelimeyi esprili ama saygılı bir şekilde kullanıyordu. Yeni mezun öğrenciler kayak yapmaya gitmeden önce, bir süre hizmetçilik yaptıklarını söylerlerdi, bunun da anlamı birilerinin ev işleriyle ilgilenmekti. İngiltere'ye bir yıllığına gelen Avus-

turyalılar sık sık barlarda, restoranlarda garson veya hizmetçi olarak çalışırlardı. Bu onur kırıcı bir kelime değildi ki.

Helen, anlayış farklılıklarının her zaman her yerde var olduğunu düşünerek içini çekti. St. Martin'in kapısından içeri girdi. Brigid'in hoşlandığı tabirle, evi idare etme sırası Rahibe Joan'daydı. Helen'ın geldiğini duyunca mutfaktan seslendi.

"Tam zamanında Helen, elindekileri hemen alıyorum. Daha iyi bir zamanlama yapamazdın."

Helen silkinerek tüm eve dönüş yolu boyunca sallayarak taşıdığı büyük boş plastik torbayı yanına niçin aldığını hatırladı birden. Markete uğrayıp gün içinde satılamadığı için akşam indirimli satılan sebzelerden alması gerekiyordu. Bunu daha önce de bir kez unutmuştu. Bu sefer de alışveriş yerine, memleketlisinin karaciğerine biraz daha fazla zarar vermesine yardımcı olmuştu. Kendisine sebze alması için üç pound verilmişti ve o bu parayı alkolik birine elma şarabı almak için harcamıştı.

"Otur Helen, bu dünyanın sonu değil" dedi, hikâyenin detaylarını bilmeyen, fakat bir şey olduğunu anlayan ve akşama sebze yiyemeyeceklerinin bilincine varan Joan.

"Otur hadi, ağlayıp durma. Şu birkaç patatesi yıkayayım, sana çay yaparım. Bu akşam haşlanmış patates ile peynir yiyeceğiz. Bu da sebze kadar güzel bir yemek.

Nessa yorgundu, çok kötü bir gün geçirmişti.

On sekiz yaşındaki bir anne ağlayarak köşede oturmuş, bir kadın polis ile bir sosyal hizmet görevlisi de kaderini belirliyordu. Bebeği, Nessa sayesinde yaşayacaktı, fakat bu nasıl bir yaşam olacaktı?

Genç anne iki gündür merkeze uğramamış Nessa da endişelenmeye başlamıştı. Konut bloğunun kapısı sürekli çarpıp duruyordu. Nessa içeri girdiğinde az kalsın pis koridorda emekleyen Simon'a takılıp düşüyordu. Boş bira kutuları ve şişeleri etrafa saçılmıştı, ortalık sidik kokuyordu, adım başı kırık bisiklet parçaları, sivri kenarlı sandıklar gibi tehlikeli şeyler vardı. Simon hevesle açık kapıya doğru emekliyordu. Bir dakika daha geçseydi, emekleyen bir çocukla karşılaşabileceklerini asla akıllarının ucundan bile geçirmeyen sürücülerin kullandığı arabaların ve motosikletlerin vızır vızır işlediği caddeye çıkıp ölmüş olacaktı.

Islak ve kokmuş bezin neden olduğu yaraların mikrop kapmış olma ihtimaline karşı Simon'a tetanos aşısı yapılmıştı. Morarmış gözü neyse ki kötü durumda değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nessa, genç kadının oğlunu dövmediğine emindi, fakat ona bakabilecek durumda değildi. Simon, hastaneden çıktığında bir yetimhaneye yerleştirilecekti. Önünde yetimhanede geçireceği tüm bir yaşam vardı.

Nessa, gözyaşlarına boğulan Helen'ın açıklamalarını kaldıracak havada değildi. Sözünü kesti.

"Demek gene sebze almayı unuttun Helen. Ne olmuş yani? Boşver. Gel, sakin sakin oturalım biraz. İyi gelir."

Helen araya girdi. "Sadece olayı üstlenmek istedim, Rahibe Joan'a kızmanı istemem."

"Tanrı aşkına Helen, Rahibe Joan'a veya herhangi başka bir rahibeye kim niye kızsın ki? Kes şunu tamam mı?"

St. Martin gibi her zaman huzurun ve saygının hüküm sürdüğü bir yerde bu şimdiye kadar sarf edilmiş en sert cümleydi.

Rahibe Joan ile Rahibe Maureen bembeyaz, yorgun bir yüzle merdivenleri çıkan Nessa'nın arkasından şaşkınlıkla baktılar.

Helen ise üçüne birden bakıp yeniden gözyaşlarına boğuldu.

Rahibe Brigid, asla bir şeyler olduğunun farkındaymış gibi görünmezdi. Bu onun özelliğiydi. Helen bunun bazen bir zayıflık olduğunu düşünürdü, böyle dikkat çekici bir kişiliğin böylesine duyarsız olması... Bazen, bunun aslında Brigid'in bilinçli bir şekilde uyguladığı bir savunma yöntemi olduğunu düşünürdü.

Başları öne eğik, Rahibe Brigid'in yemek duasını etmesini beklerlerken, Helen'ın kırmızı gözleriyle ve kızarık yüzüyle kimse ilgilenmedi. Nessa'nın da yüzünün beyazlığıyla ve bitkin görünümüyle kimse ilgilenmiyormuş gibiydi, ama gene de masada sohbet ederken öncelik Nessa'ya tanınıyor, ona diğerlerinden daha fazla ve sık gülümseniyordu. Başrahibe Brigid –bu unvanı hiç kullanmıyordu– dahil on bir kadındılar. Helen ona, "Saygıdeğer Ana" diye hitap ettiğinde başrahibenin tepkisi çok sert olmuştu.

"Ama öyle değil misin?" demişti Helen irkilerek.

"Biz burada kardeşiz, burası evimiz; disiplin kuralları ve astüst düzeniyle işleyen askeri bir müessese değil."

Bunu başlangıçta kavraması zor olmuştu, ama üç yıl sonra Brigid'in yerini kesinlikle hak ettiğini hissediyordu. Dudaklarını ısırarak kendi unutkanlığı nedeniyle yemek zorunda kaldıkları sade yemeğin etrafında oturmuş sohbet eden diğer on kadına baktı.

Hepsi gün içinde yaptıkları işleri, uyguladıkları yöntemleri, yaşadıkları komik olayları rahat rahat anlatıp iyimserlik ve yardımseverlik üzerine konuştular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brigid, yaşanan sorunların sofraya hatta eve taşınmasına karşıydı. Toplumun mutsuz kesimiyle çalışmalar yapılırken yaşanan acı ve korkuların, St. Martin'de kederli bir hava yaratmasını istemezdi. Eğer rahibeler her akşam farklı çevrelerde şahit oldukları acı ve sefaleti bir de sofrada konuşurlarsa, etraflarına yeterince faydalı olamayacak kadar depresif hale gelebilirlerdi. İnsanların sorunlardan uzaklaşmaya, dinlenmeye, farklı şeylerden konuşmaya ihtiyaçları vardı. Eski nesil rahibelerin yaptıkları gibi inzivaya çekilme lüksüne sahip değillerdi, ama diğer yandan da evli olan, işin eğitimini almış sosyal görevlilerin sahip oldukları sorumlulukları üstlenmek ve onlardan beklenen pek çok şeyi yerine getirmek zorunda değillerdi. Zaman ayırmaları, sevgi ve özen göstermeleri gereken çocukları yoktu, sosyal yaşama dahil olmaları gerekmiyordu ve duygusal bir ilişkileri de yoktu. Brigid sık sık onlarınki gibi küçük rahibe topluluklarının, Londra'da sürekli artan ihtiyacı karşılamak için son derece uygun olduklarını anlatmıştı. Tek dikkat etmeleri gereken, kendilerini abartılı bir biçimde tahlil etmeye kalkışmamak veya fazlasıyla endişe duymamak olmalıydı, çünkü bunlar yaptıklarının etkisini azaltıp kendilerinin ön plana çıkmalarına neden olurdu.

Helen etrafındakilerin yüzlerine baktı. Halen altüst vaziyette olan Nessa hariç diğerleri çok sorunlu bir hayat sürüyorlarmış gibi görünmüyorlardı. Onları dinlerken, aralarından bazılarının tüm günü mahkemede, karakolda, düşkünler evinde, gecekonduda veya yıkılmak üzere olan sosyal konut bölgelerinde veya kendisi gibi, bir giysi dağıtım merkezinde geçirdiklerini düşünemezdi.

Bu sabah bir palto istemek için giysi dağıtım merkezine gelen çöp toplayıcı kadını anlattığında, diğerlerinin gülmesine sevindi. Helen'ın görevi, merkeze gelen giysilerin ayıklanmasını, kuru temizlemeye gitmesini ve tadilatlarının yapılmasını organize etmekti. Cömert bir kuru temizleme firması, müşterilerinin böyle bir durumu fark etmemelerini garantilemeleri şartıyla, kapanış saatinden sonra makineyi kullanmalarına izin vermişti.

Kadın çok ısrarcıydı. "Yeşil bir şey istemem, Rahibe. Yeşil benim için çok uğursuz bir renktir. Kırmızı mı, hayır biraz fazla dikkat çekici bir renk o, bizim zamanımızda kırmızıyı belli kadınlar giyerdi. Güzel bir pembe veya morumsu bir şey yok mu? O zaman kahverengiyle idare ederim. Gerçi bahar için pek iç açıcı sayılmaz, ama neyse..."

Helen içini çekti. İyi bir taklitçiydi, kadını mükemmel taklit etmişti, kadın adeta yanlarındaymış gibi hissetmişlerdi diğerleri.

"Sen sahneye çıkmalıymışsın" dedi Joan hayranlıkla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki bir gün çıkar" dedi Maureen hiçbir art niyeti olmadan.

Helen'ın yüzü bulutlandı. "Nasıl çıkarım ki? Ben burada olacağım. Neden hiçbiriniz benim kalacağıma inanmıyorsunuz? Ben izin verdiğiniz ölçüde size katılabilirim ancak. Dudağı her an ağlayacakmış gibi titriyordu.

Rahibe Brigid araya girdi. "Kahverengi palto kadının üzerinde nasıl durdu Helen?" diye sordu sertçe. Sesindeki uyarı tonu çok belirgindi.

Helen zorlukla konuya geri döndü. Kadın ondan bir de eşarp istemişti, "Şöyle paltoya uyan bir şey" demişti adeta bir giyim mağazasının aksesuvar reyonundan alışveriş yaparcasına.

"Sonunda bir şapka buldum, üstünde kahverengi bir tüyü olan sarı bir şapka ve ayrıca bir zamanlar benim taktığım sarı broşumu verdim ona. Bunun tüm renk kombinasyonunu dengeleyeceğini söyledim. Başını tıpkı ana kraliçe gibi eğip teşekkür etti, çok minnettar kalmıştı, sonra ıvır zıvır dolu torbalarını alıp Embankment'e doğru yürüdü gitti.

"Aferin Helen" dedi Rahibe Brigid takdir dolu bir sesle. "İnsanların üzerinde orasının bol seçenekli bir giyim mağazası olduğu hissini uyandırabiliyorsan bu işi doğru yapıyorsun demektir. Bu kadın, bağış olduğunu düşündüğü hiçbir şeyi almazdı herhalde. İyi başarmışsın."

Diğerleri de gülümsedi, özellikle Nessa'nın gülümsemesi oldukça içtendi.

"Böyle tuhaf insanlarla Helen'dan daha iyi uğraşacak kimseyi düşünemiyorum" dedi biraz önceki sert çıkışını affettirmek istercesine. "Sen bu insanlara hitap etmeyi çok iyi beceriyorsun."

"Bu belki benim de böyle olmamdan kaynaklanıyor" dedi Helen. Böyle insanları anlamak için insanın kendisinin de öyle olması gerekiyor, biliyorsunuz."

"Sen hiçbir zaman ıvır zıvır toplayan çöpçülerden olamazsın" dedi Brigid sevgiyle. "Sen torbalarını orada burada unutup kaybedersin." Masadakilerden yükselen gülme sesleri samimi ve iyi niyetliydi.

Helen kendini çok huzurlu ve tamamen yuvasındaymış gibi hissetti.

Helen'a, Nessa geceyarısı kalkıp merdivenleri iniyormuş gibi geldi. Ev eskiydi, sürekli her tarafından çıtırtılar ve sesler duyuluyordu. Herkes birbirinin ayak sesini veya öksürüğünü duyabiliyordu. Tıpkı aileyle yaşarkenki gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Helen, tam kalkıp bir fincan kakao eşliğinde dertleşmek amacıyla Nessa'nın peşinden mutfağa inmeye niyetlenirken bir an duraksadı. Brigid sık sık, insanların allak bullak olmuşken en son istedikleri şeyin birinin tepelerine dikilmesi ve onlara çay yapıp abartılı bir halden anlama tavrı takınması olduğunu söylerdi. Helen aynı fikirde değildi. O, kendisini dinleyen, yanında olan birine ihtiyaç duyardı daima. Evdekilerden hiçbirisi bu ihtiyacına cevap vermemişti. Babası hep fazla yorgundu, annesiyse fazla endişeli. Anna fazla meşgul, Brendan da fazla içine kapanıktı. Bu farklı aileyi bulmasının nedeni buydu. Onların her zaman dinleyip şefkat göstermeye vakitleri vardı. Tüm işleri buydu: dinlemek.

Tabii ki aşağıya inip Nessa'nın derdini dinleyebilirdi,. ayrıca ona bugünkü sarhoştan ve durumun ne kadar sinir bozucu olduğundan da söz edebilirdi. Ama belki de anlatamazdı. Helen karar vermeye çalışırken merdivenleri inen Rahibe Brigid'in hafif ayak seslerini duydu.

Sessizce merdiven sahanlığına doğru ilerledi ve konuşulanları duymaya çalıştı.

Garip bir şekilde, bahçeye neler dikilmesi gerektiğinden bahsediyorlardı. "Bodur ağaçlar güzel durur, oturup dinlenirken seyretmesi hoş olur" dedi Brigid.

"Sen ne zaman oturuyorsun ki?" diye karşılık verdi Nessa, hem takdir eden hem de azarlayan bir ses tonuyla.

"Oturuyorum, hem de sık sık. Bu, radyonun pillerini şarj etmek gibi bir şey. Yeniden enerji doluyorum, hepimiz doluyoruz."

"Sen hiçbir zaman yorgun görünmüyorsun Brigid."

"Yoo, yoruluyorum. Ne de olsa yaşlanıyorum, yakında kırk olacağım."

Nessa yüksek sesle güldü. "Saçmalama, henüz otuz dört yaşındasın."

"Neyse işte. Kırk, bir sonraki kilometre taşı, hiç önemsemiyorum, sadece her zamanki enerjim yok artık. Bahçeyi kim yapacak Nessa? Her yanım ağrıyor. Seni de çocukların arasından alacak halimiz yok."

"Bugün olanlardan sonra rahatlıkla bırakabilirim o işi. Çok kararsızım..."

"Şişt, şişt... Kim yapacak o işi? Zor iş o biliyorsun, o küçük toprağı dinlendirici ve huzur verici bir hale getirmek..."

"Belki Helen?" Nessa'nın sesi tereddütlüydü.

Sahanlığın başında duran Helen, boynundan yüzüne doğru kızardığını hissetti.

"Oh, o bu işi kesinlikle yapar, hem de bir sürü fikir gelir aklına..." Rahibe Brigid'in de sesinde bir tereddüt sezinleniyordu. "Tek sorun şu ki..."

Nessa hemen söze girdi. "Tek sorun, işin ortasında konuya olan tüm ilgisini kaybeder ve aldığımız bitkilerin tümü ölür. Bunu mu demek istiyorsun?"

Helen, içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti.

"Hayır, sadece tam anlamıyla bizim işimiz olmayan bir işi ona yüklediğimizi düşünmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

Nessa şaşırmıştı. "Fakat hepsi bizimle ilgili işler, öyle değil mi?"

"Evet, bunu sen biliyorsun, ben biliyorum ama Helen bilmiyor. Neyse, bakalım göreceğiz. Hadi Nessa, biz yaşlılar şu manastıra yararlı olmak istiyorsak, hiç olmazsa birkaç saat uyumalıyız" dedi ve güldü. Rahibe Brigid'in gülüşü sıcak, insanı saran ve içine alan bir gülüştü.

"Teşekkürler, Brigid."

"Bir şey yapmadım ki, bir şey de demedim."

"Kendi yönteminle yaptın." Belli ki Nessa kendini şimdi daha iyi hissediyordu.

Helen, tekrar odasına süzülüp uzun süre sırtını kapıya yaslayarak durdu.

Demek ki, aldığı işin sonunu getiremediğini düşünüyorlardı. Onlara gösterecekti; Tanrım, hem de nasıl gösterecekti.

Tüm bahçeyi tek başına kazıp herkesin oturduğunda huzur bulacağı sihirli bir yer haline getirecekti. Hepsi Rahibe Helen'ın, manastır için yapılan her işin en az diğer işler kadar önemli olduğunun bilincinde olduğunu anlayacaklardı. Sonra da onun rahibelik yeminini etmesine izin vermek zorunda kalacaklardı.

Ve artık tamamıyla bu dünyaya ait olacaktı. Ve de güven içinde. Her şeyden uzak ve güven içinde.

Helen el attığı her işte olduğu gibi, bahçeyi yaparken de güç durumlarla karşılaştı. Rahibelere bir sığınak düzenlemeye hevesli olduklarını ve bu ağır işe katkıda bulunabilecekleri için mutlu olacaklarını söyleyen üç genç çocuk buldu. Çocuklar yanlarında bel ve küreklerini de getirmişlerdi. Rahibe Joan, bir süre sonra çocukların inanılmaz miktarlarda çay tükettiklerini, sandviçlerine öyle herhangi bir tereyağı veya margarin sürmediklerini, ille de belli bir yağ talep ettiklerini söyledi. Öğlen yemek çıkıp çıkmadığını da sormuşlardı. Rahibe Joan, sinirli bir ifadeyle rahibelerin yemeklerini akşam yediklerini söylemiş, ama sonra da çocukların işi öylece bı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rakmalarından korkup koşa koşa erzak almaya gitmişti.

Üç gün sonra Rahibe Brigid, çocuklara teşekkür edip onlara daha fazla zahmet vermek istemediklerini söyledi.

Güzel yemeklerden ve rahibelerin cömertliğinden oldukça keyif almaya başlayan çocuklar bu durumdan pek memnun kalmadılar.

Bahçeyi neredeyse eskisinden daha beter bir durumda bırakıp gittiler, toprak havalandırılmıştı, ama herhangi bir parselleme yapılmamıştı.

Helen yılmadan tek başına elleri su toplayana kadar kazmaya devam etti, kendine kalan bir lokmacık boş zamanını kütüphanelerde bahçecilik hakkında kitap okuyarak geçirdi.

Toprak cinsleri arasındaki farklılıkları öğrendi. Rahibelere her akşam bitkilerin üremeleriyle ilgili şaşırtıcı şeyler anlattı.

"Okulda, bize bunlarla ilgili hiçbir şey anlatılmadı" dedi kızgınlıkla. "Bu bilinmesi gereken bir şey, bitkilerin bile erkeğinin ve dişisinin olduğu ve deli gibi üremeye çalıştıkları öğretilmeli."

"Bu zorlu çalışmanın sonucu umarım iyi olur" dedi Brigid. "Gerçekten harikasın Helen, senin bu enerjiyi nereden bulduğunu anlayamıyorum."

Helen mutluluktan kızardı. Fakat dikim işindeki sorun ortaya çıktığında bu takdir dolu sözleri tekrar anımsadı. Roman Katolik olmadığı ve fikirleri papayla her konuda ters düştüğü halde rahibeleri çok takdir ettiğini söyleyen sevimli bir kadın, onlara hediye olarak birkaç çeşit bitki getirdi.

Bitkileri dikerken harcadığı çabadan dolayı kıpkırmızı olan Helen, akşam diğer rahibelere çok şanslı olduklarını belirtti. Eğer tüm bu bitkileri satın almaya kalksalardı bir servet ödemeleri gerekecekti, seralarda bu bitkiler kim bilir kaça satılıyordu.

Tam sözünü bitirmişti ki, bitkilerin bir park ile yakınlardaki bir otelin bahçesinden söküldüğü haberi geldi. Her iki tarafın da açıklamaları pek tatmin edici değildi. Helen, hayırsever bağışçıyı korumak zorunda olduğunu hissedip onun adını vermek istememişti. Fakat konuşmanın arasında kendisini sorgulayan genç kadın polis memurlarına yanlışlıkla, Bayan Harris'in bu bitkileri çalmış olmasına ihtimal veremediğini, onun böyle biri olmadığını söyleyivermiş ve bu bilgi iki polisin aradıkları kişinin kim olduğunu anlamalarına yetmişti. Bayan Harris'in daha önce de polisle başı derde girmişti. Karakolda, çağdaş Robin Hood olarak biliniyordu. İplere asılı çamaşırları toplayıp ütüledikten sonra başkalarına hediye ediyordu.

"Ancak Helen böyle bir olaya karışmayı başarabilirdi" diyerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iç çekti diğer rahibeler. Brigid ise, hepsini birden bu işe karıştırabilecek tek kişinin Helen olduğunu düşünüyordu, fakat o sırada hiç yorum yapmadı.

Helen, bahçe işinin yeterince tatmin edici olmadığını fark etti. Her ne kadar manastırdakileri, bundan böyle doymak bilmeyen oburların ve takıntılı bitki hırsızlarının yardımını kabul etmeyeceğine ikna etse de, bahçıvanlıktan başka işlerle de uğraşması gerektiğini hissediyordu. Rolünü en iyi şekilde oynamaya kararlıydı. Rahibe Joan ile Rahibe Maureen'e, günün yarısını başka bir işle uğraşmalarına olanak verecek şekilde, ev işlerinin yarısını üstlenmeyi teklif etti.

Başarmıştı. En azından bir şekilde başarmıştı.

Hepsi, Helen'ın bazen masayı silmeyi veya yağmur yağdığında çamaşırları toplamayı unutmasına alışmıştı. Helen'ın asla, evde sabunun veya ekmeğin bittiğinin farkına varmayacağını biliyorlardı. Veya bulaşık bezlerini adamakıllı durulamayacağının ve onları kurumaları için dışarı asmayacağının farkındaydılar. Fakat oradaydı ve yardım etmeye hevesliydi.

Ayrıca telefona da bakıyor, şöyle böyle de olsa telefon etmek için gelenlerle başa çıkabiliyordu.

Renata Quigley, yetkili rahibeyle görüşmek istediğinde orada bulunmasının nedeni o an bu işe de bakıyor olmasıydı.

Uzun boylu, esmer, otuzlu yaşlarının ortalarında, on beş yıldır Frank Quigley'yle evli olan Renata.

Tanrı aşkına ne istiyor olabilirdi ve nasıl oluyor da izini St. Martin'e kadar sürmüştü? Helen, kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissetti, çarpıntıyı nerdeyse kulaklarıyla duyabiliyordu. Aynı zamanda da mide boşluğuna sanki buzlu su doldurulmuş gibi hissediyordu.

Renata'yla düğününden beri karşılaşmamıştı, ama tabii ki magazin dergileri ile babasının eve getirdiği mesleki dergilerde sık sık resimlerini görmüştü: "Bir zamanki Bayan Renata Plazzo, şimdiki Bayan Frank Quigley etrafındakilerle şakalaşırken" veya "Bayan Renata Palazzo yarışlarda eğlenirken" veya "Bayan Renata Palazzo yılın çırağına ödülünü verirken" veyahut "Bayan Renata Palazzo bir bağış kampanyasında zenginlerin arasındayken." Renata, Helen'ın hatırladığından çok daha güzeldi.

Cildi, annesinin tabiriyle solgun, fakat ışıltılıydı, o kocaman kara gözleriyle ve pahalı bir berberde kesilmiş simsiyah saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Önünü bir broşla tutturduğu eşarbını çok artistik bir şekilde bağlamıştı, büzgüler vererek üzerine öyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ustalıkla yerleştirmişti ki altın sarılı, yeşilli elbisesinin devamı gibi görünüyordu. Elinde de küçük, altın sarılı, yeşilli kareleri olan deri bir çanta taşıyordu.

Yüzü endişeliydi, tırnaklarına koyu kırmızı oje sürülmüş ince uzun elleriyle küçük patchwork çantasının üzerinde daireler çiziyordu.

"Yetkili rahibeyle görüşebilir miyim, lütfen?" dedi Helen'a.

Helen ona ağzı açık bakakaldı. Renata Quigley onu tanımamıştı. Birden eski bir film karesi belirdi gözünün önünde: Güzel bir aktris kameraya bakarak, "Kimse bir rahibenin yüzüne bakmaz" diyordu. Bu Rahibe Brigid'i çileden çıkarabilecek şeylerden biriydi. Ve Helen bu cümleyi asla unutmamıştı. Şu ana kadar da bunun ne kadar doğru olduğunu hiç fark etmemişti. Ama işte Renata Quigley, kapının eşiğinde durmuş gözlerinin içine bakmasına rağmen Helen'ı, kocasının arkadaşları Deirdre ve Desmond Doyle'un kızını tanımamıştı.

Bir zamanlar o kadar çok sorun yaratan Helen'ı.

Fakat belki de Renata'nın durumdan hiç haberi olmamıştı. Şok içinde, Renata'ya o zamanlar hiçbir şey anlatılmamış olabileceğini düşündü.

Helen, üzerinde gri kazağı ve eteği, boynunda haçı, siyah bir tokayla topladığı saçları ve kapı çaldığında bahçede çalıştığı için muhtemelen kirlenmiş yüzüyle kapıda dururken aklından bunları geçiriyordu.

Büyük bir ihtimalle o an rahibeye bile benzemiyordu.

Renata'nın o ve Rosemary Drive, Pinner'dan tanıdığı kız çocuğu arasında bir bağlantı kurmadığı çok açıktı.

"Kusura bakmayın, benden başka kimse yok" dedi Helen kendini biraz toparladıktan sonra.

"Siz de manastırdan mısınız?" Renata şüpheyle baktı.

"Evet, yani... Ben St. Martin Evi'ndenim, rahibelerden biriyim." Bu tam gerçeği yansıtan bir cevap değildi, ama Helen geliş nedenini öğrenmeden Renata Quigley'yi buradan yollamamaya kararlıydı.

"Konu biraz karmaşık rahibe" dedi Renata, gergin bir ifadeyle.

Helen'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"İçeri gelin ve anlatın, biz bunun için buradayız."

Ve önden girip, St. Martin'e, Helen'ın evine giren Frank Quigley'nin karısına kapıyı tuttu. O yüz, o çıkık elmacıkkemikli, zayıf ve karanlık yüz Helen Doyle için o kadar tanıdıktı ki. Annesinin, bu yüzün de günün birinde şişman bir yüz haline geleceğini, tüm İtalyanların önceleri incecik bir fiziğe sahip de olsalar, orta yaş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larında gıdılı toplu insanlara döndüklerini söylediğini hatırlıyordu. Bunun sebebi yeme alışkanlıkları ile bolca tükettikleri zeytinyağında yatıyordu.

Helen çocukken, annesinin bu tür laflarına sinir olurdu. Ona neydi ki? Annesi neden eleştiri yapmaya, hata bulmaya bu kadar hevesliydi?

Helen sonraları bu yüzün fotoğraflarını inceleyip kendi yüzünün de o yüz gibi yumuşak ve parlak olmasını, çilli ve tombul yanaklı olmak yerine o yüzdeki gibi gamzeleri olmasını hayal etmişti. Fotoğrafta gördüğü simsiyah gür saçlara sahip olmak ve Helen'a, kampından kaçan bir çingene havası vermesine karşılık, Renata Palazzo Quigley'ye egzotik bir prenses havası veren o halka küpeleri takabilmek için cinayet işleyebilirdi.

"Burada Rahibe Brigid diye birisi varmış... Yani belki onunla..." Durakladı.

"Beni Rahibe Brigid'e vekâlet ediyor olarak kabul edebilirsiniz." Bu bazı bakımlardan doğru sayılabilirdi. Ne de olsa kimse yokken evin sorumlusu oydu. Bu yüzden de ona vekâlet ediyor sayılabilirdi. "Elimden geleni yapmaktan mutluluk duyacağım."

Helen zihninden tüm diğer düşünceleri çıkardı. Renata'nın, küçük sehpanın üzerinde duran, yere kadar beyaz elbisesiyle poz verdiği gümüş çerçeveli fotografın görüntüsünü ve babasının arkadaşı Frank Quigley'nin gözü yaşlı hayalini beyninden sildi. Sadece o ana konsantre olmaya çalıştı. Karşısında, St. Martin'e yardım istemeye gelmiş bir kadın vardı ve Rahibe Brigid orada değildi. O an oranın sorumlusu Helen'dı.

"Çok gençsiniz..." Renata kararsızdı. Helen onu ikna etmeye çalıştı. Bir eli elektrikli su ısıtıcısının üzerindeydi, Renata'ya bakmak için bir an durdu.

"Hayır hayır, zannettiğinizden çok daha deneyimliyim ben."

Biraz başı dönüyordu. Frank Quigley'nin karısına bu sözleri gerçekten söylemiş olabilir miydi?

Babası işini kaybettiği dönem, Rosemary Drive dayanılmaz bir yer haline gelmişti. Helen o günleri düşündü ve sanki St. Martin'e eskiden getirmiş olduğu o videoda bir film seyrediyormuşçasına, her şey bir film gibi gözlerinin önünden geçti. Video firması ona videoyu bir ay süreyle ücretsiz kullanabileceğini söylemiş ve bunun ona hiçbir maddi yükümlülük getirmeyeceğini garanti etmişti. Her şeyde olduğu gibi bu da Helen'ın başına dert açmıştı.

Fakat hiçbir şey babasının Palazzo'dan ayrılması kadar kor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kunç gelmemişti ona. Her akşam evde savaş stratejileri üzerine konuşurlardı ve annesi onları bu konudan kimseye söz etmemeleri konusunda sürekli uyarırdı.

"Fakat neden?" diye yalvarırcasına sormuştu Helen. Erkek kardeşi ile kız kardeşinin durumu böylece kabullenmelerine tahammül edemiyordu. "Bu niye bir sır olmak zorunda? Bu babamın suçu değil ki. Başka bir işe girebilir. Babam herhangi bir yerde iş bulabilir." Annesinin kendisini nasıl terslediğini hâlâ unutmamıştı.

"Baban herhangi bir iş istemiyor, o Palazzo'daki işini geri istiyor. Ve yakında da oraya dönecek zaten, bu yüzden kimseye bir şey söylenmeyecek. Beni anladın mı, Helen? Bu evin dışında bu konuda tek kelime edilmeyecek. Herkes babanın her zamanki gibi Palazzo'daki işine gidip geldiğini düşünmeli."

"Fakat nasıl para kazanacak?" diye sormuştu Helen.

Bu mantıklı bir soruydu. Bugüne kadar bu soruyu sorduğu için hiç pişmanlık duymamıştı, ki başka zamanlar söylediği, sorduğu veya teklif ettiği bazı şeyler için sonradan pişman olduğu çok olmuştu.

Anna, hiçbir şey söylememişti. "Durumu daha da zorlaştırmamak için" demişti açıklama olarak.

Brendan da hiçbir şey söylememişti, zaten bir şey söylememek onun hep yaptığı bir şeydi.

Fakat Helen susamazdı.

On altı yaşındaydı, lise sondaydı ve artık bir yetişkindi. Anna gibi okula devam edip karnesinde pekiyiler getirmek değildi niyeti, aslında pek çok konuda Anna'dan iki kat zeki olduğunu hissediyordu. Hayır, Helen dünyayı görecekti, bir sürü şey deneyip iş tecrübesi kazanacaktı.

O kadar hayat doluydu ki, bazıları onu çok daha genç sanıyordu. Büyük bir okul çocuğu! Bazılarıysa tam tersi onu çok daha büyük sanıyorlardı. Yirmilerine yaklaşan hareketli bir öğrenci!

Helen o öğleden sonra Frank Quigley'nin ofisine geldiğinde, onun da Helen'ın yaşı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Canavar Bayan Clarke her zamanki gibi kimsenin Frank Quigley'nin yanına randevusuz girmemesi için çalışıyordu. Helen, onun hâlâ orada çalışıp çalışmadığını merak etti. Yıllar geçmişti. Bay Quigley'nin, gözlerine bakıp gözlüksüz çok güzel olduğunu söylemesini ümit etmekten artık vazgeçmiş olmalıydı.

Helen, okul ceketini aşağıdaki kapı görevlisine bırakmış ve daha büyük göstermek için gömleğinin üst düğmesini açmıştı. Canavar onu sonunda içeri bırakmak zorunda kalmıştı. Helen kararlı ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunda ona karşı koyabilecek pek kimse olmazdı. Açıklama üzerine açıklama yaparak Frank Quigley'nin kapısına doğru ilerlerken, canavar daha ne olduğunu anlayamadan odaya girivermişti.

Yüzü heyecandan kızarmıştı.

Frank Quigley, şaşkınlıkla bakmıştı.

"Bak bak, kimler gelmiş, Helen Doyle. Şu an olman gereken yerin burası olmadığını sanıyorum."

"Biliyorum." Rahat bir ifadeyle gülmüştü.

"İnsanların ofislerine dalmak yerine, okulda olman gerekirdi."

"Ben yapmamam gereken pek çok şey yaparım." Omuzlarını yukarıya kaldırarak Frank Quigley'nin çalışma masasının kenarına oturup bacaklarını sallandırmıştı. Adam Helen'a ilgiyle bakmıştı. Helen buraya gelmekle doğru bir şey yaptığını biliyordu. Rosemary Drive'daki suskunluk, o dönemki durumla başa çıkmak için doğru bir yol değildi. Sorunlarla yüzleşmek gerekiyordu.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sormuştu Frank. Alaycı bir nezaketi vardı. Esmer, kıvırcık saçlıydı. Yakışıklı sayılırdı. Tabii ki yaşlıydı, babasıyla aynı yaştaydı. Ama farklıydı.

"Beni öğlen yemeğine götürebilirsin." İnsanlar filmlerde ve televizyon dizilerinde böyle diyorlardı. Onlarda işe yarıyordu, belki şimdi de işe yarardı. Hissettiğinin tam tersine, cesur ve kendine güvenen bir ifadeyle gülümsemişti.

"Yemek mi?" Küçük bir kahkaha atmıştı adam. "Tanrım Helen, bizim burada nasıl bir yaşam sürdürdüğümüzü zannediyorsun?" Durup Helen'ın hayal kırıklığıyla dolu yüzüne bakmıştı.

"Of lanet olsun, yıllardır öğlen yemeğine çıkmadım."

"Bense hiç çıkmadım" demişti Helen sadece.

Ve bu cümle işi bitirmişti.

Neredeyse gece karanlığı kadar loş, masalarında mumlar yanan bir İtalyan restoranına gitmişlerdi.

Helen, konuyu her açmaya çalıştığında Frank konuyu saptırmıştı. Helen, önemli iş konuşmalarının kahve faslı sırasında yapıldığını televizyon dizilerinden biliyordu.

Ama kahve içmemişlerdi. Zambucca içmişlerdi. Meyankökü tadında bir likör. Garson, likörün içinde bulunan kahve çekirdeğini yakmıştı. Helen hayatında hiç böyle şahane bir şey görmemişti.

"Tıpkı yetişkinler için hazırlanmış bir doğum günü pastası gibi" demişti hayranlıkla.

"On yedi yaşındaki biri için oldukça yetişkin bir halin var" demişti Frank. "Yoksa daha mı büyüksün?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu Helen için bir avantajdı, on altıdan büyük olduğunu düşünürse onu dinlerdi, daha da ciddiye alırdı.

"Neredeyse on sekiz" diye yalan söylemişti.

"Bir öğrenciye göre bayağı bir şeyler görüp geçirmiş gibisin" demişti Frank.

"Eh, öyle sayılır."

Onu ne kadar görmüş geçirmiş sanırsa, o kadar ciddiyetle dinlerdi.

Konuya bir türlü girememişti.

Frank, ilgi ve beğeniyle Helen'ın yanağını okşamış hatta yüzünü mum ışığına doğru tutup ağzının kenarında okulda foyasını meydana çıkaracak kırmızı şarap kalıntıları kalıp kalmadığını kontrol etmişti.

"Okula gitmeyeceğim" demişti Helen kesin bir ses tonuyla, Frank Quigley'nin gözlerine bakarak. "Bunu sen de, ben de biliyoruz."

"Ben de kesinlikle bunu ümit ediyordum." Sesi biraz boğuk çıkmıştı. Yanağını okşaması ve saçıyla oynaması, Helen'ın babasının iş durumundan bahsetmesini nedense engellemişti. Frank, o kadar nazik davranırken, bu konuyu açmasının biraz uygunsuz olduğunu düşünmüştü. Daha rahat konuşabilmek için ona gitmeyi teklif ettiğinde, Helen rahatlamıştı.

"Ofise mi demek istiyorsun?" Biraz tereddüt etmişti. Canavar, konuşmalarını bölüp duracaktı.

"Büroyu kastetmiyorum" demişti Frank, ısrarla Helen'a bakarak. "Bunu sen de, ben de biliyoruz."

"Ben de kesinlikle bunu ümit ediyordum" demişti Helen, onun daha önceki sözlerini taklit ederek.

Daire çok lüks görünüyordu. Annesi hep, Frank Quigley'nin artık evli bir erkek olmasına rağmen doğru düzgün bir ev almamasına bir türlü anlam veremediğini söylüyordu. Herhalde günün birinde, Palazzo'nun, dövme demirden bahçe kapıları ve bakımlı kocaman bir bahçesi olan büyük beyaz lojmanında oturmayı umut ediyordu.

Fakat annesi şu an oturduğu dairenin ne kadar şahane olduğunu bilemezdi elbet. Daire demek yanlış olurdu. İki katlıydı, şık bir merdivenle kocaman balkonunda masa ve sandalyeleri olan ikinci kata çıkılıyordu. Balkon, cephenin uzun kenarı boyunca devam ediyor, köşeyi dönüp salon ile yatak odasının önünden geçiyordu.

Balkona çıkıp manzaraya bakmışlardı. Balkondan yatak odasına girdiklerinde Helen'ın kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu.

Otomatik bir dehşet hareketiyle elini boğazına doğru götürmüştü. "Karın?.."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok sonra, olup bitenleri düşündüğünde, o an söyleyebileceği pek çok şey gelmişti aklına. O an nasıl olmuştu da ağzından çıkan tek şey, bu derece kolaylıkla yanlış anlaşılmaya müsait, fethedilmeyi istediğine dair bir izlenim uyandıran böyle bir cümle olabilmişti?

"Renata burada değil, Helen" demişti, Frank Quigley yumuşak bir ses tonuyla. "Burada olmadığını, tıpkı okula gitmeyeceğini ikimizin de bildiğimiz gibi biliyoruz."

Bir şeyi aklından çıkarmaya çalışmanın, hiç olmamış varsaymanın sağlıklı bir şey olmadığını duymuştu. Ama bu Helen'ın umurunda değildi, uzun bir süre o öğleden sonrasını unutmaya çalışmıştı.

O geriye dönüşü olmayan anı, ondan kaçmaya niyetlendiği anda Frank'in gözlerinde beliren şaşkınlık ve öfke dolu o bakışı unutmaya çabalamıştı.

Frank'in aceleciliğini, duyduğu acıyı, o keskin batmayı, kalp kırıklığını ve gerçekten de Frank'in her şeyi yapabilecek hatta kendisini öldürebilecek kadar kontrolden çıktığını hissetmesi karşısında duyduğu korkuyu, en son olarak da Frank'in yana yuvarlanıp bu sefer de önce utanç sonra da kızgınlıkla inlemesini unutmak istemişti.

"Bana tecrübeli olduğunu söylemiştin" demişti, başı ellerinin arasında, yüzü solmuş çıplak ve de gülünç bir halde yatağın öbür ucunda otururken.

Helen yatağın öbür tarafında, Renata'nın gümüş çerçeve içindeki narin yüzlü fotoğrafının yanında yatıyordu. Sessizce ve tasvip etmeyen bir ifadeyle çerçevenin içinden kocasıyla paylaştığı yataklarına bakıyordu. Sanki bir gün böyle bir şeyin olacağını biliyor gibiydi.

Helen öylece yatıp odadaki Meryem Ana resmine bakmıştı. Bu her yerde Madonna olarak anılan bir resimdi. Meryem Ana, Tanrı'nın oğluna sahip olmak için bu yollardan geçmek zorunda kalmamıştı hiç olmazsa. Onunki mucize sonucu olan bir durumdu. Helen, başını ellerinin arasına almış ağlayan babasının arkadaşı Frank Quigley'ye ve kanlanmış beyaz çarşafa bakmamak için resmi seyretmeye devam etmiş, yarasının doktora gitmesini gerektirecek kadar kötü olup olmadığını veyahut da hamile kalıp kalmadığını düşünmemeye çalışmıştı.

Ne kadar zaman sonra kalkıp banyoya gittiğini ve yıkandığını hatırlamıyordu. Çok kötü yaralanmışa benzemiyordu. Kan durmuştu.

Dikkatle giyinip, Renata'nın pudrasıyla pudralanmıştı. Pudra

öyle alelade bir pudra değildi, kutuda değil büyükçe bir cam kâsenin içindeydi ve pembe bir fırçası vardı.

Banyodan çıktığında Frank giyinmişti. Yüzü bembeyazdı.

"Yatak..." demişti Helen.

"Boşver o lanet yatağı..."

"Ben halledebilirim."

"Yeterince iş hallettin zaten" diye tersledi onu Frank.

Helen'ın gözleri yaşla doldu. "Yeterince iş mi hallettim? Ben ne yaptım ki, ben buraya babam hakkında, işten neden çıkarıldığı hakkında konuşmaya geldim, her şeyi yapan sensin..." Elini yatağa doğru salladı.

Frank'in yüz ifadesi pişmanlık doluydu. "Baban mı? Bunu baban o uyduruk işine geri dönebilsin diye mi yaptın? Tanrım, baban bir süpermarketteki iki kuruşluk işine dönebilsin diye orospuluk mu yapıyorsun?

"O iki kuruşluk bir iş değil." Helen'ın yüzü öfkeden yanıyordu. "O burada önemli biriydi, ama şimdi işten atıldı ve annem bundan hiç kimseye, ne akrabalara, ne arkadaşlara, hiç kimseye bir şey anlatmamamızı söylüyor ve babam her sabah işe gider gibi evden çıkıp akşam da geri dönüyor."

Frank inanmaz gözlerle bakmıştı.

"Evet, öyle yapıyor, ben buraya babamla okul duvarının üzerinden atladığınız günlerden beri... bana anlatmıştı... arkadaş olduğunuzdan, bunu anlayabileceğini düşündüm ve seninle sadece yemek yiyip sana bu durumun onun için ne kadar kötü olduğunu anlatmaya gelmiştim... Sen burada çok başarılı oldun ve ayrıca patronun kızıyla evlendin... Tek istediğim buydu, ben orospuluk yapmadım, hayatımda hiç kimseyle yatmadım ve seninle yatmaya da hiç niyetim yoktu, senin bana âşık olduğunu ve bunların olacağını bilemezdim. Ve şimdi sen bunun benim suçum olduğunu söylüyorsun." Gözyaşlarına boğulmuştu.

Frank, Helen'a sarılıp onu kendine çekmişti.

"Tanrım, sen daha çocuksun, ben ne yaptım? Aman Tanrım, ben ne yaptım?"

Helen bir süre ona yaslanıp hıçkırmıştı. Frank onu kendinden biraz uzaklaştırmıştı, onun da gözlerinde yaşlar vardı.

"Bu yaptığımı telafi etmeme imkân yok, gerçekten sana ne kadar üzgün olduğumu anlatabilmem mümkün değil. Asla yapmazdım... Bilseydim asla... Senin... O kadar emindim ki senin... Fakat önemli değil artık. Şu anda önemli olan sensin."

Helen, onun kendisini uzun zamandır mı sevdiğini yoksa yeni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi âşık olduğunu merak etmişti. İnsanlar ne kadar da kolay âşık oluyordu.

"Bunu unutmamız lazım" demişti Helen. Böyle bir durumda idareyi ele alması gerekenin kadın olduğunu biliyordu. Erkekler ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Kolaylıkla da baştan çıkıyorlardı. Gerçi Helen'ın onu baştan çıkarmak gibi bir niyeti yoktu. Eğer her şey hep bu şekilde oluyorsa, bu işi dünyanın geri kalanına bırakıp, kendisi uzak duracaktı.

"Oldu bir kere ve bu kolay kolay unutulacak bir şey değil. Ama ben, bunu sana unutturmak için elimden geleni yapacağım."

"Tamam, ama görüşmeye devam edemeyiz, bu doğru olmaz." Dönüp Renata'nın fotoğrafına bakmıştı.

Helen'a, Frank şaşırmış gibi görünmüştü. "Elbette, tabii ki" demişti.

"Ve ne sen ne de ben bundan kimseye söz etmeyeceğiz." Küçük bir çocuk gibi heyecanlıydı.

"Tanrım elbette, hiç kimseye" demişti Frank müthiş rahatlamış bir ifadeyle.

"Ya babam?" Safça, art niyetsiz sormuştu bunu; söylemek istediğini bir an önce söylemek istemenin sabırsızlığıyla, zamanlamaya veya başkalarının ne düşüneceğine dikkat etmeden, her zaman konuştuğu şekilde. Frank Quigley'nin yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti.

"Baban bir işe sahip olacak. Bana işe ihtiyacı olmadığını, bir şeyler bakındığını ve bir sürü teklif aldığını söylemişti." Frank'in sesi soğuktu. "Tekrardan Palazzo'da işe alınacak. Tabii hemen yarın olmaz, önce Carlo'yla konuşmalıyım, böyle şeyler usulüne uygun olarak yapılmalı. Biraz vakit alabilir."

Helen hararetle başını sallamıştı.

"Ya sen Helen, sen toparlanabilecek misin, beni affedecek misin?"

"Tabii ki. Bir yanlış anlaşma oldu." Sesi o kadar sabırsız çıkmıştı ki, sanki o da bir an önce bu sıkıntıdan kurtulmak istiyormuş gibiydi.

"Ve dinle Helen, sana söyleyebileceğim tek şey bunun her zaman böyle olmayacağı... Güzel ve mutluluk veren bir şey olacak..." Helen'a, bu olayı bundan sonraki aşk hayatı için temel almaması gerektiğini anlatmaya çalışmıştı.

Ama adeta bir duvarla konuşmuştu.

"Çarşafı temizlemeye götürmemi istemediğine emin misin?"

"Eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama nasıl açıklayacaksın?"

"Lütfen Helen, lütfen." Yüzü acıyla gerilmişti.

"Artık gidebilir miyim, Frank?"

Frank hâlâ nasıl davranması gerektiğini bilmiyor gibiydi.

"Seni götüreyim..." Yüzünden onu nereye götüreceğini bilmediği anlaşılıyordu.

"Hayır, gerek yok, otobüsle gidebilirim, bulunduğumuz yeri biliyorum, otobüse binip gideceğim ve... Kendimi iyi hissetmediğimi söyleyeceğim." Helen hafifçe kıkırdamıştı. "Bu bir açıdan da doğru zaten. Fakat Frank, otobüs biletim yok, acaba senden..."

Frank Quigley'nin, eline bozuk para koyup avucunu kapatırken, yanaklarından aşağıya yaşların süzülmesine anlam verememişti.

"İyi olacak mısın?" Adeta yalvarırcasına onay almaya çalışmıştı. Helen'ın ona söyleyeceklerine hiç hazırlıklı değildi.

"Frank." Helen hafifçe gülmüştü. "Tanrı aşkına ben çocuk değilim, geçen hafta on altıma bastım. Artık bir yetişkinim. Eve dönüş yolunu bulabilirim."

Sonra da hemen gitmişti, çünkü onun yüzünde beliren ifadeyi görmeye dayanamamıştı.

Frank, kendine hâkim olamama ihtimaline karşı onların evinden uzak durmalıydı. Böyle düşünüyordu, Helen.

Bu olaydan sonra Frank'in bir daha Rosemary Drive'a geldiğini hatırlamıyordu. Hep bahaneler ileri sürmüştü ya konferansı vardı ya yurtdışında olacaktı ya da Renata'yla birlikte İtalya'daki akrabalarını ziyarete gideceklerdi. Çok özür diliyordu her seferinde bu kötü zamanlama için. Helen'ın annesi, onun herhalde kendini onlardan üstün gördüğü yorumunu yapmıştı. Neyse ki eski arkadaşının tekrar Palazzo'da çalışabilmesi için Frank'ten yardım istemelerine gerek kalmamıştı. Bay Palazzo, kalifiye bir elemana böyle davranılmaması gerektiğinin bilincine kendiliğinden varmıştı.

Helen babasının, işe geri alınmasında Frank'in parmağının olduğunun farkında olup olmadığını hiç öğrenememişti. Babasıyla konuşmak zordu. Tıpkı annesinin alaşağı olmak korkusuyla etrafına ördüğü duvar gibi, babası da kırılabilirim korkusuyla etrafında bir kabuk oluşturmuştu.

Okuldaki son sömestr Helen için bir türlü bitmek bilmiyordu, o garip öğleden sonrasından beri dünyası değişmişti. Artık sürekli bir yanlış anlaşılma endişesi taşıyordu. Müzik bölümünün başkanı müzik kitaplarını depodan müzik odasına taşımak için onun depoya gelip yardım etmesini isteyince Helen bağırmaya başlamıştı. Adam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona dokunmamıştı bile, ama Helen'a aniden, adamın, onun kendisini baştan çıkarmaya çalıştığını zannedip o acı veren işi yapacağına ve sonra da kendisini suçlayacağına dair, o klostrofobik korku gelmişti. Sonunda adam onu gerçekten suçlamış onun nevrotik histerik bir deli ve bir baş belası olduğunu, dünyada kalan tek dişi de olsa ona maşanın ucuyla bile dokunmayacağını söylemişti.

Okul müdürü, öğretmenle hemfikir görünüyordu. Helen'a, herhangi bir taciz olmadığını kabul ettiğine göre, neden bağırmaya başladığını sormuştu sertçe.

Helen asık bir yüzle bilmediğini söylemişti. Başa çıkamayacağı bir durum varmış ve eğer o an bağırmazsa başka şeyler olup çok geç kalacakmış gibi hissetmişti.

"Daha önce buna benzer bir şey başına geldi mi?" Okul müdürü pek anlayışlı davranmamıştı. Helen her zaman zor bir öğrenci olmuştu; fazla coşkuluydu, taşkındı, başına buyruktu ve ne yaparsa yapsın sorun yaratan biriydi.

Helen inandırıcı olmayan bir şekilde, "Hayır" demişti.

Müdür içini çekmişti.

"Başına sürekli bir şeyler geleceğinden emin olabilirsin, Helen. Bu senin yapın. Böyle şeyler hayatında tekrar tekrar olacak, başa çıkamayacağın şeyler. Bu durum, sen kendini toparlayıp hareketlerini kontrol altına almadığın sürece devam edecek."

Müdür o kadar kararlı konuşuyordu ki, sanki onu ömür boyu hapse mahkûm etmişti.

Helen bu haksızlık karşısında afallamıştı.

Rahibe olmaya o an karar vermişti.

Ve şimdi, yıllar sonra, artık rahibe olmak üzereydi. Rahibe Brigid, manastırı sadece bir koltuk değneği gibi kullandığını ve saklanmak için burada olduğunu düşünmeseydi çoktan rahibe olmuştu. Manastırın bu amaçla kullanıldığı günler artık geride kalmıştı.

Helen, kendini St. Martin'de güvende hissediyordu. O korkunç günde, gümüş çerçeveden kendisine bakan ve şimdi burada olan Renata Palazzo Quigley için kahve yapıp onunla yan yana oturmasına rağmen kendini güvende hissediyordu. Hatıralardan ve o zamanki korkularından uzak, güven içinde.

"Bana sizi buraya getirenin ne olduğunu anlatın, ben de yardımcı olmaya çalışayım" dedi Helen, ilk karşılaşmada kendisini herkese sevdiren o parlak gülümsemesiyle.

"Çok basit" dedi Renata. "Bir bebek istiyoruz."

Çok basitti. Ve çok da acı. Helen, kahve fincanını sıkı sıkı tutarak onu dinlemeye başladı. Frank fazla yaşlıydı. Kırk altı yaşın-

daydı. Fazla yaşlı. Ne saçma, fakat evlat edinme kurumu böyle düşünüyordu. Ayrıca sağlığı da iyi değildi, çok ciddi olmasa da stresten ve işten kaynaklanan kalp hastalığı vardı; günümüzde tüm işadamlarının sorunuydu bu. Doğal yollarla çocuk sahibi olanlar en kötü koşullarda, en berbat ortamlarda çocuk sahibi olabiliyordu, kimse onlara engel olmuyor, çocuk sahibi olamayacaklarını söylemiyordu. Fakat evlat edinmek istediğinde her şey mükemmel üstü olmak zorundaydı.

Renata, evlatlık bir çocuğu kendi çocuğu gibi sevecek bir aileye, sevgi dolu iyi bir eve verilebileceğini duymuştu. Tabii doğru kişiyle bağlantı kurulduğunda. Böyle bir şey mutlaka mümkün olmalıydı.

Gözlerinde özlem okunuyordu.

Helen, bir zamanlar kendisine gümüş çerçevenin içinden bakan kadının elini okşadı.

Renata'ya bu konuyu soruşturacağını ve bir hafta sonra tekrar görüşebileceklerini söyledi. Şu an için Rahibe Brigid'i durumdan haberdar etmemenin daha akıllıca olacağını düşünüyordu. Rahibe Brigid'in haberi olursa kurallara ve kanunlara sıkı sıkıya bağlı kalması gerekecekti... En iyisi bu işi tek başına araştırmaktı. Öyle değil mi? Öyle.

Kimseye bir şey söylemedi. Etraftakiler onun çok heyecanlı göründüğünü söylüyorlardı, Helen de buna karşılık bahçede yaptığı işlerle ilgili hikâyeler anlatarak onları oyalıyordu.

"Gelen giden var mı?" diye sordu Rahibe Brigid.

"Hayır. Pek sayılmaz, her zamanki gelenler." Helen bakışlarını kaçırdı. İlk defa St. Martin'dekilere tam anlamıyla yalan söylüyordu. Kendini kötü hissetmişti, ama ne de olsa iyi bir amaca hizmet ediyordu yalanı.

Bu işi halledebilirse, başarmayı umduğu şeyi yapabilirse, henüz yirmi birindeyken hayatının bir anlamı olabilecekti.

Mutfakta yarım gün çalışma sırası Nessa'daydı. Nessa, Helen'ın St. Martin'de asla anlaşamayacağını düşündüğü tek kadındı. Birlikte çalıştıklarında ayakaltında dolaşmamaya özen gösterirdi. Fakat bu sefer özellikle Nessa'nın etrafında dolanıyordu.

"Umutsuz durumdaki annelerin çocukları doğduklarında onlara ne oluyor, Nessa? Onları doğar doğmaz iyi birilerine vermek güzel olmaz mı?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil, dünyayı yöneten ben değilim." Nessa lafı kestirip atmıştı, mutfağın yerlerini silmeye çalışıyordu, ama Helen ayakaltında dolaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama çocuk için böylesi daha iyi olmaz mı?"

"Dikkat etsene Helen, orayı daha yeni sildim."

"Ve ne olursa olsun tüm doğumların kayıtları tutulmak zorunda, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, her zaman nüfus dairesine gidip çocuğun kaydını yaptırıyor musun?"

"Hayır, her zaman yaptırmıyorum."

"Aa, neden?"

"Çünkü genellikle bu işle görevli olan ben değilim, duruma göre değişiyor. Helen, mutfakta yapacak işin olmadığına göre buradan çıkman sence de daha iyi olmaz mı? Ben de böylelikle burayı silebilirim."

"Yani kayıt edilmeyen bebek olmuyor hiç?"

"Nasıl olabilir ki?"

"Bilmiyorum." Helen hayal kırıklığına uğramıştı. Bazen, bir bebeğin kim veya ne olduğunun bilinmediği durumların çıktığını ümit etmişti. Devletin vatandaşlarını en az iki kez, o da, bu dünyaya geldiklerinde ve bu dünyadan göçtüklerinde kontrol ettiğinin bilincinde değildi.

"Peki ya terk edilmiş bebekler; telefon kulübelerine, kiliselere bırakılan bebekler, onlara ne oluyor?"

Nessa, tehlike sinyalleri almışçasına baktı. "Tanrım Helen, terk edilmiş bir bebek bulduğunu söylemeyeceksin değil mi?"

"Ne yazık ki hayır" dedi Helen. "Bulsaydım onu kaydettirmem gerekir miydi?"

"Yok canım! Ne gerek var buna, Helen! Eğer sen bir bebek bulsaydın onu kendin için tutabilir, unutmazsan giydirebilir, aklına estiğinde veya yapacak daha ilginç bir işin yoksa mamasını verebilirdin."

"Bana neden böyle korkunç davranıyorsun, Nessa?" diye sordu Helen.

"Çünkü ben korkunç biriyim."

"Olamazsın, sen bir rahibesin. Ayrıca diğerlerine karşı hiç de öyle değilsin."

"Ah, bak bu doğru işte. Seçiciyim bu konuda."

"Peki, neden beni seçtin?" Helen kırılmış görünüyordu, merak ediyordu. Gerçekten de sadece merak ediyordu.

Nessa, kendini suçlu hissetmeye başlamıştı.

"Of, Tanrı aşkına, ben sadece kolay öfkelenen biriyim, şu lanet yerleri silmekten nefret ediyorum, sense o kadar genç ve tasasız-

sın ki ve istediğin her şeye sahip oluyorsun. Özür dilerim, Helen, affet beni. Gerçekten özür dilerim."

"Tamam." Helen düşüncelere dalmıştı. "Ben bir şekilde insanların içindeki kötüyü uyandırıyorum herhalde."

Helen bahçeye doğru yürürken, Rahibe Nessa huzursuz bir şekilde arkasından baktı. Belli ki Helen'ın o dağınık kafası, alışılmışın dışında çok daha ağır konularla meşguldü.

Helen, Renata Quigley'yi aradı. Adres aynı, daire aynı, muhtemelen yatak da aynıydı. Araştırmayı sürdürdüğünü ve bunun zannedildiği kadar kolay bir şey olmayacağını söyledi.

"Kolay olacağını zaten hiç düşünmemiştim" diye içini çekti Renata. "Ama gene de sizin gibi iyi bir insanın benim sorunumla ilgilendiğini bilmem, katılmak zorunda olduğum o davetlere, toplantılara, kutlamalara tahammül etmemi kolaylaştırıyor."

Tüm vücudunu saran ani bir şok dalgasıyla, Helen Doyle, Frank ve Renata Quigley'yle anne babasının gümüş yıldönümü partisinde karşılaşacağının farkına vardı.

Babası ile Frank'in eşit konumlarda oldukları günlerde, Frank babasının sağdıcı olmuştu.

Her şey değişmeden önce.

Bahçe toparlanmış sayılırdı, her şey artık kendiliğinden yetişiyordu. Rahibe Joan, giysi dağıtım merkezinde olmaktan çok hoşnuttu, iğne iplik kullanmakta da ustaydı, tek bir el hareketiyle gereken değişiklikleri yapıveriyordu. Örneğin, yaşlı bir adamın beğendiği ceketin düğmelerinin yerini değiştiriyor, sonra da adama iltifat edip hayranlığını belirtiyor ve kalıbın çok önemli olduğunu söyleyerek, adamcağızın ceketin ısmarlama işi olduğu hissini yaşamasını sağlıyordu.

Helen'ın, kayda değer bir işi, yararlı olabileceği bir alan yoktu.

Brigid'e rahibelik yemini konusunu yeniden açtı.

"Beni dışlamanız insafsızlık, gerçekten de o kadar uzun zamandır buradayım ki, artık bunun geçici bir heves olduğunu kimse söyleyemez, öyle değil mi?" Helen adeta yalvarıyordu.

"Çok acelecisin Helen" dedi Brigid. "Sana daha en başta söyledim, manastırlar o filmlerde gördüğün, insanların huzur bulmaya geldiği, ormanın içindeki yerler değil artık, çok sıkı çalışılması gereken yerler. Buraya gelmeden önce huzuru bulmuş olmalısın."

"Fakat ben onu şimdi buldum" dedi Helen gene yalvaran bir ses tonuyla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, sen gerçek insanlarla bir araya gelmekten korkuyorsun, buraya bu yüzden geldin."

"Sizler herkesten daha fazla gerçeksiniz. Kendimi bu kadar rahat hissettiğim bir toplulukla asla bir arada olmamıştım."

"Olay bu değil Helen. Biz seni bir şeylerden koruyoruz. Fakat buna daha fazla devam edemeyiz, bizim görevimiz bu değil. Konu eğer erkeklerse, seks ve iş dünyasındaki rekabetse... Bunlar hepimizin yüzleşip başa çıkmak zorunda olduğumuz şeyler. Sen hâlâ bir şeyden saklanıyorsun."

"Sanırım konunun biraz seksle alakası var."

"Bundan kaçmak zorunda değilsin." Brigid güldü. "Dünyaya geri dön Helen, senden rica ediyorum, birkaç yıllığına git. Bizimle ilişkini koparma. Daha sonra hâlâ evin burasıymış gibi hissedersen dönersin. Durumunu tekrar ele alırız. Gerçekten gitmen gerektiğini düşünüyorum. Kendi iyiliğin için."

"Bana gitmemi mi söylüyorsun? Sahiden mi?"

"Tavsiye ediyorum. Sana, 'Burada her şey gerçek dünyadan farklı' derken, ne demek istediğimi anlıyor musun? Eğer burası gerçek dünya olsaydı, sana ya gitmeni söylerdim ya da seni terfi ettirirdim. Burası senin için fazla korunaklı, bunun böyle olduğunu ta içimde hissediyorum."

"Biraz daha kalmama izin ver lütfen."

"Annen ile babanın yirmi beşinci evlilik yıldönümüne kadar kal" dedi Brigid, hiç beklenmedik bir şekilde. "Bu konu nedense sana bayağı sıkıntı veriyor sanırım. Sonra duruma bakarız."

Helen, Rahibe Brigid'in küçük çalışma odasından çıktı, çoktandır hissetmediği kadar kötü hissediyordu kendini.

O kadar üzgün görünüyordu ki, Rahibe Nessa genç annelerle ilgilenmesine yardım etmek isteyip istemediğini sordu. İlk kez Helen'a böyle bir teklifte bulunuyordu.

Helen teklifi kabul etti, hem de sessizce ve hiç gevezelik etmeden.

"Ama sakın bir ayıplama ya da hor görme belirtisi gösterme, tamam mı Helen" dedi Nessa asabi bir tavırla. "Bizim işimiz onları yargılamak değil, sadece yardımcı olmak."

"Elbette" diye cevap verdi, Helen.

Düşük dozlu antidepresan kullanan veya pezevenginin isteği üzerine kürtaj yaptırmaya gelip korkuyla sırasını bekleyen bir kız gibi halsiz vaziyette öylece oturdu. Nessa, ara sıra ona endişeleyle bakıyordu. Fakat Helen sakin ve itaatkârdı. Ne istenirse yapıyordu. Bir şekilde işe de yarıyordu. Ortalıkta görünmeyen anneleri ev-

lerinde arayıp buluyordu. Nessa, küçük Simon'un emekleye emekleye neredeyse evden çıkıp yoğun trafiğin ortasına dalmasına ramak kalması olayından sonra çok çabuk endişelenir olmuştu.

Akşamüstüne doğru Nessa Helen'a, ikinci çocuğunu doğuracak olan sekiz aylık hamile Yvonne'u bulmasını söyledi. Çoktan çekip gitmiş Jamaikalı babasından gözlerini almış çok güzel bir kız çocuğu kapıda duruyordu. Kendisini on altı yaşında doğurmuş annesininki gibi bir İskoç şivesiyle, "Annem çiş yapmaya gitti" diye açıklama yaptı Helen'a.

Helen, "Çok iyi" diyerek küçük kızı eve soktu.

Banyodan Yvonne'un inlemeleri ve çığlıkları duyuluyordu.

Helen bir anda cesaretlendi.

"Sen en iyisi odana git" dedi aniden küçük tombul kıza ve çocuğun odadan dışarı çıkmasını engellemek için kapının önüne komodini itti.

Sonra da tuvalette bebeğini düşürmekte olduğunu düşündüğü Yvonne'a yardıma gitti.

Fakat kanların, çığlıkların ve her tarafa sinmiş keskin rom kokusunun arasında, Helen küçük bir çığlık duydu.

Bebek yaşıyordu.

Yvonne, hiçbir şey hatırlamıyordu. O kadar sarhoştu ki, bir sis perdesinin arkasında gibiydi.

Ona bebeği düşürdüğünü ve üzerine sifon çektiğini söylediler.

Ambulans şoförü ve yanındakiler onu sedyeye yatırırlarken çok dikkatli ve nazik davrandılar. Etrafı araştırdılar, klozete bile baktılar.

"Bize doğumun yakın olduğu söylendi, zamanı gelmiş bir fetusu bu şekilde düşürmek mümkün değildir, öyle değil mi?"

Fakat anne-çocuk merkezinde gönüllü olarak çalıştığını ve St. Martin'de rahibelerle birlikte yaşadığını söyleyen o soğuk bakışlı kız, onlara daireye girmeyi bir türlü başaramadığını, defalarca çekilen sifonun sesini duyduğunu ve en nihayet içeri girebildiğinde her tarafı kan içinde bulduğunu söyledi.

Üç yaşındaki tombul küçük kız Helen'ı doğruluyor gibi görünüyordu, annesinin uzun süre çiş yaptığını ve Helen'ın da uzun bir süre kapıda durduğunu söyledi.

Nessa'nın yüzü kül gibiydi. Oraya Helen'ı değil de başkasını yollasaydı böyle bir şeyin olmayacağına dair düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Fakat Helen gerçekten de çok uzun bir süre dönmemişti. Nessa'yı arayıp sorun çıktığını ve kü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çük kızı ikna edince içeriye girmeyi başaracağından emin olduğunu söylemişti. Kapının arkasında neyle karşılaşacağını bilmediğinden bayılacak gibi olmuş kendine bir şişe süt almak için yakındaki bir markete girmişti. Telefonu da oradan ediyordu.

Yvonne hastanedeydi. Üç yaşındaki küçük kızı, hakkında bir karar verilene kadar civardaki bir yetimhaneye yerleştirilmişti. Helen o akşam Rahibe Brigid'e kendini huzursuz hissettiğini, yürüyüşe çıkmak istediğini söyledi.

"Kaç saattir huzursuzsun?" dedi Brigid dalgın dalgın. "Kaçtır bahçeye çıkıyorsun."

"Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istedim" dedi Helen.

Bahçeye çıkınca, küçük bir çıkını, içinde Palazzo milyonlarının mirasçısının yattığı çıkını, ihtimamla kucağına aldı. Onu çok dikkatli bir biçimde birkaç havluya ve bir geceliğe sararak üzerine de her zaman sandalyesinin arkasında asılı duran yumuşak mavi battaniyeyi örtmüştü.

St. Martin'in bahçesinin arka kapısından çıkıp bacakları yorulana kadar yürüdü. Sonra da kendisini kimsenin tanıyıp da diğer rahibelere, kucağında bebek olan bir rahibe gördüklerini anlatma ihtimali olmayan insanların bulunduğu bir dükkâna girip Renata'ya telefon etti.

"Buldum onu" dedi zafer dolu bir sesle.

"Kim arıyor, neyi buldunuz?"

"Renata, ben St. Martin'den rahibe Helen, size bir bebek buldum."

"Hayır, olamaz bu mümkün değil."

"Mümkün, ama oğlanı size şimdi, bu gece, şu an vermem lazım.

"Küçük bir oğlan ha, bize bir oğlan mı buldunuz?"

"Evet. Henüz çok küçük, daha bir günlük."

Renata bir çığlık attı. "Fakat bir günlük mü, benim elimde ölür o, ben bir günlük çocuğa nasıl bakılacağını bilemem..."

"Ben de bilmiyorum, fakat ona bir şişe süt aldım, sütü neredeyse parmaklarımdan emecek."

"Neredesiniz?"

"Tabii ki Londra'dayım, manastırın iki mil uzağındayım. Renata, üzerinizde para var mı?"

"Ne parası?" Sesi endişeli geliyordu.

"Taksiye yetecek kadar."

"Tabii, tabii."

"O zaman evinize geleceğim. Onu size vereceğim. Fakat kimsenin bilmemesi gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet... Bilmiyorum... Belki beklemeliyim... Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Size onu bulmak için başımı derde soktum" dedi, Helen yorgun bir sesle.

"Oh, biliyorum, o kadar aptalım ki, sadece çok hızlı oldu ve... O kadar küçük ki."

"Çok çabuk öğreneceğinizden eminim, her zaman birilerini arayıp bilgi alabilirsiniz. Taksiye binip geleyim mi, çok tutar herhalde?"

"Evet, hemen gelin."

"Ve Frank evde yok, değil mi?"

"Frank... Kocamın adını nereden biliyorsunuz?"

"Geldiğinizde söylemiştiniz" dedi Helen ve dudağını ısırdı.

"Herhalde söylemişimdir. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Taksi şoförü oraya gitmek istemediğini söyledi. Eve dönüyordu. Gitmek istediği yer Londra'nın güneyiydi. Kilometrelerce uzaktaki Wembley değil.

Fakat Helen'ın ağlamak üzere olduğunu fark edince, "Fikrimi değiştirmeden binin haydi" dedi. "Neyse ki doğumu atlatmışsınız. Duruma olumlu tarafından bakmak lazım. Arabada doğum yapsaydınız ne yapardım?"

"Haklısınız" dedi Helen. Taksi şoförü ona endişeyle baktı, acaba Wembley'e gittiklerinde parasını alabilecek miydi?

Adresi ezbere söyledi ve geldiklerinde şoförden beklemesini rica etti. Evin sahibi iki dakika sonra gelip parasını ödeyecekti.

Taksi şoförü sonradan diğer taksi şoförlerine, kadına ormanın sınırındaki Wembley'e gitmek istemediğini, Londra'nın güneyine, evinin olduğu yöne gitmek istediğini söylediğinde –artık akşam olduğu için bu çok normaldi– kadıncağızın gözlerinin yaşla dolduğunu ve o anda sorun çıkacağını hissettiğini anlattı. Gerçi başlangıçta her şey yolunda gitmişti, evin sahibi elinde cüzdanıyla arabaya doğru gelmişti. Yabancıydı, çok da asil bir görünümü vardı. Bebeğe bir bakış atıp çığlık atmaya başlamıştı.

"Üzerinde kan var, ayrıca çok da şekilsiz, hayır hayır, ben böyle bir şey istemedim. Bu henüz tam bir bebek bile değil. Hayır hayır."

Eliyle ağzını kapatmış bir halde, gri etekli ve kazaklı kıza sırtını dönmüştü. O anda Rover'ıyla bir adam arabadan fırlamıştı, olanları bir bakışta anlamış, asil görünümlü yabancı kadını neredeyse kafası kopacak şekilde sarsmış, sonra çocuğu almış ve grili kızı fark etmişti. Sanki onu tanıyor gibiydi. "Aman Tanrım" demişti uzaydan gelmiş bir yaratık görmüşçesine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra taksicinin eline bir tomar para sıkıştırılmıştı. O lanet Wembley'e gidiş ücretinin dört katıydı. Artık gitmesi gerekmişti, bu yüzden de konunun ne olduğunu ve nasıl sonuçlandığını öğrenememişti.

Olay kötü bitti. Helen'ın el attığı her şey gibi.

Eve girmeyi reddetti, Renata da yüksek sesle ağlıyordu, ama kadınların hiçbirinin sesi o sabah tuvalette doğan ve açlıktan avaz avaz ağlayan bebeğinki kadar çıkmıyordu.

Rahibe Brigid, olayı açıklaması için oraya çağrıldı. Brigid, yanında yüzü solmuş ama sakin olan Nessa'yla çıktı geldi.

Nessa bebekle ilgilenirken, Brigid kendisine histerik bir şekilde yapılan açıklamaları dinledi.

İtalyan kadın, sadece çocuğunu evlatlık vermek isteyen bir kadın olup olmadığını öğrenmeye geldiğini söyledi. Kimsenin kendisi için bir bebek çalmasını talep etmemişti.

Uzun boylu İrlandalı adam, Helen'ın amacının her zaman iyi bir şey yapmak olduğunu ama etrafındakilerin bunu anlayamadığını söyleyerek onu savunmaya geçmişti. Helen'a hem şefkat duyuyordu hem de ondan çekiniyordu sanki.

Helen'ın anne babasını tanıdığını anlattı. Desmond Doyle onun en eski arkadaşlarından biriydi.

"O, şu Doyle'ların kızı mı?" Renata şok üstüne şok yaşıyordu.

"Evet ve söz konusu olanların biz olduğumuzu bilemezdi."

Bu adamın sesinin tonunda sanki bir uyarı vardı. Brigid, bir şeyler anlayabilmek umuduyla, perişan olmuş yüzlerden bir birine bir diğerine baktı.

Helen söze girdi. "Fakat ben biliyordum, biliyordum, bunu sadece Frank için yaptım, Frank yerine bir başkası olsaydı asla kimsenin bebeğini almaz o yalanları da söylemezdim. Eğer söz konusu kişi o olmasaydı bebeğin hayatını tehlikeye atmazdım. Ona borçlu olduğumu hissettim, tüm olanlardan sonra..."

Brigid, tüm yaşamı boyunca yetişkin insanlarla çalışmıştı, çoğunlukla da sorunlu insanlarla. Cümlenin gerisinin nasıl geleceğini bilmiyordu, fakat bir zamanlar yaşananların çok önemli olduğunu ve Helen'ın bunları dile getirmemesi gerektiğini hissediyordu. Helen gözyaşları ve hıçkırıklar arasında konuştu.

"Böyle olmasını istemezdim, ama onlar bu bebeğe o kadar iyi bir yaşam sunabilirlerdi ki; Frank evlat edinmek için fazla yaşlıydı, ayrıca Renata onun birkaç küçük kalp krizi geçirdiğini de söyledi..."

"Bunu ona söyledin mi?" diye Frank karısını azarladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onun bizi asla tanımayan bir rahibe olduğunu düşündüm, o lanet Doyle'ların kızı olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Helen söylenenlerin farkına bile varmadı.

"Af dilemek istemiştim, her şeyi düzeltmek istemiştim. Her şeyi yerli yerine oturtmak istemiştim. Her şeye rağmen iyi bir hayatım oldu, istediğim her şeye sahip oldum, ama Frank olamadı. Çocuğu olmadı, kalp krizleri geçirdi, cezalandırıldı... Ben... Durumu düzeltmek istedim."

Renata, kafası iyice karışmış vaziyette bir birine bir ötekine bakıyordu. Rahibe Nessa öbür odada bebeği susturmayı başarmıştı. Helen susup bir nefes aldı.

"Hâlâ Bay Doyle'la çalışıyor musunuz?" diye sorarak, hemen araya girdi Brigid.

"Evet, işten atıldığında Frank babama yardım etti, Bay Palazzo'dan onu tekrar işe almasını rica etti..."

Brigid, durumu toparlamak için eline bir fırsat geçtiğini düşündü. Ayağa kalkıp söze başladı.

"Ve Helen her zamanki aceleci tavrıyla, normal yollardan evlat edinmeniz zor olduğundan, teşekkür etmek amacıyla size bir çocuk sağlamaya kalkıştı. Öyle değil mi?"

Frank Quigley, Rahibe Brigid'in gri gözlerine baktı. Güçlü, işinin ehli ve sakin gözlerine. Bir kuşak öncesi muhtemelen İrlandalıydı, ama Brigid Londra aksanıyla konuşuyordu. Frank'e, iş hayatında karşısına çıkan zeki işadamlarını hatırlattı.

"Aynen öyle, Rahibe."

Helen'ın ağlaması kesilmemişti. Konuşmaya da devam edecek gibi görünüyordu. Brigid, bilinçli bir hareketle kolunu onun omzuna koydu.

"Gel eve gidelim Helen, St. Martin'e. Şu an yapılacak en iyi şey bu."

"Sizi götüreyim mi?" diye sordu Frank.

"Hayır, fakat bize bir taksi çağırırsanız iyi olur, Bay Quigley."

O anda Nessa içeri girdi, bebek uyumuştu. Onu hastaneye götüreceklerdi, bildikleri ve onları tanıyan bir hastaneye. Sağlık kontrolünden geçecekti.

"Yazık oluyor, Rahibe." Frank ile Rahibe Brigid uzun süre bakıştılar.

Pek çok açıdan yazıktı. Oğlana, öncelikle Yvonne'un göstereceğinden çok daha fazla sevgi olmak üzere her şeyi verebilirlerdi.

"Evet, fakat bunu yaparsak her şey çöker. Tek tek her şey."

Frank Brigid'in aklını çelebileceğini hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her şeyi yıkmış olmayız, sadece biraz bürokrasiyi. Annesi, öldüğünü zannediyor."

"Lütfen" dedi, Renata da, "lütfen, Rahibe."

"Ben Tanrı değilim, Hazreti Süleyman da değilim" dedi Brigid.

Onun için zor olduğunu biliyorlardı, karıkoca birbirine sokuldu. Helen onlara acı dolu bir ifadeyle baktı.

Kapı görevlisine taksi çağırması söylendi. Rahibe Brigid ile ona dayanmış gözü yaşlı Helen ve kızıl saçlı Rahibe Nessa ile kucağındaki mavi battaniyeye sarılmış küçük bebekten oluşan tuhaf dörtlü arabaya doğru yürüdü.

Renata uzanıp Helen'ın kolunu tuttu.

"Teşekkür ederim Rahibe Helen, hepsini iyi niyetle yaptınız, biliyorum."

"Rahibe Helen'ın çok iyi bir kalbi vardır" dedi Brigid.

"Teşekkür ederiz" dedi Frank kapıda. Helen'a bakmamıştı, onun yerine hayranlıkla Brigid'in gri gözlerine bakmıştı.

"Böyle şeylerin yasal olduğu ülkeler var. İsterseniz bir gün gelip bilgi alabilirsiniz. Size bildiklerimi aktarırım."

"Hoşçakal Frank" dedi Helen.

"Teşekkürler Helen, Rahibe Brigid haklı, gerçekten çok iyi bir kalbin var." Yanağına dokundu. Taksideki sessizlik Helen'ın sorusuyla bozuldu.

"Bana, Rahibe Helen diye hitap ettin, bu kalabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Bu sana henüz git demeyeceğimiz anlamına geliyor. Bugün, daha önce yüzleşmediğin bazı şeylerle yüzleştiğin için belki de artık saklanma ihtiyacı duymazsın. Belki hayatını başka yerlerde de sürdürebilirsin, hatta dünyayı gezmek isteyebilirsin."

Helen bu sefer Rahibe Brigid'in sözlerini, gitmesi gerektiği şeklinde algılamadı. Kendini uzun süredir hissetmediği kadar iyi hissetti.

Küçük bebeği göğsüne bastıran Nessa'ya baktı.

"Bu bebeği senin alamaman ne kötü Nessa" dedi Helen, "onu ölen bebeğinin yerine koyabilirdin, senin için bir teselli olurdu."

İki kadının önce birbirine sonra da taksinin penceresinden dışarıya baktıklarının farkına bile varmadı.

BELONGS TO
KAKTOS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4

Desmond

Tabii ki köşedeki dükkân, süpermarketten daha pahalıydı, fakat bunun nedeni konumu ve gece geç saatlere kadar açık olmasıydı.

Desmond, oraya uğramayı çok severdi. İnsan burada sihirli bir duyguya kapılıyordu, Suresh Patel'in bu kadar çok malı raflarına nasıl yerleştirdiğine ve onların devrilmeden nasıl durduğuna hayret ediyordu. Bay Patel'in sırrı olmalı bu, diye düşünüyordu Desmond sık sık. Desmond'un çalıştığı Palazzo Gıda Marketler Zinciri'nin büyük süpermarketinde prensipler tamamen farklıydı. Alacaklarını rahatça seçebilmesi ve her şeyi rahatça görüp alışveriş listesinde olmayan ürünleri de almasını sağlamak için, müşteriye mümkün olan en geniş alanı sağlamak gerekiyordu. Bay Patel'in dükkânındaysa her şey bunun tam tersine işliyordu. İnsanlar oraya evde şeker bittiğinde veya akşama yemek yapmak için malzeme gerektiğinde her zaman gittikleri süpermarket kapalıysa giderlerdi. Bazen de akşam gazetesi veya fasulye konservesi almak için uğrarlardı. Bay Patel, "Ne kadar çok yalnız yaşayan insan olduğunu bilseniz şaşarsınız" diyordu hep. Kendisi bu konuda daha şanslıydı, en azından dükkânında gelen gidenle sohbet edebiliyordu.

Desmond'un karısı Deirdre, Bay Patel'in şahsına bir itirazı olmadığını, her zaman fazlasıyla nazik ve saygılı olduğunu söylüyordu, ama her şeyi daha pahalıya satıyordu işte. Orası her şeyin karmakarışık bir şekilde bir arada bulunduğu, ürünleri... yani nasıl dese, pek de taze olmadığı için asla gitmedikleri, pazarlık edilen o eski dükkânlara benziyordu.

Ve Desmond'un gazetesini hep oradan almasına anlam veremiyordu. İşe daha yakın bir yerden alıp akşam eve dönüş yolunda gazete okuma keyfini yaşayabilirdi.

Desmond'un bunu açıklaması zordu. O küçük yerde bir şey

vardı. Bu oradaki ürünlerin karışıklığından veya ithal ürünlerin fazlalığından kaynaklanmıyordu. Müşteri kendisinden belli bir ürün istediğinde Bay Patel, bu konuda epey kafa yorardı. Tıpkı Desmond'un kuşüzümü jölesi almak istediği gün gibi.

"Bu mermalat mı, yoksa bir tür çeşni mi?" diye sormuştu, ilgiyle.

"Her ikisi de olabilir." Desmond da birden aynı derecede merak etmişti hangisi olduğunu. Sonunda kuşüzümü jölesinin hardalların, turşuların ve nane soslarının olduğu rafa konması gerektiğine karar vermişlerdi birlikte.

"Yakında İngilizlerin damak tadını ve mizacını iyice öğreneceğim. Bu konuda kitap bile yazabilirim Bay Doyle."

"Çoktan öğrendiniz bence Bay Patel."

"Daha çok başındayım Bay Doyle, her şey o kadar ilginç ki. Sizde söylenen bir söz var: 'Yaşama dair her şey burada...' Kesinlikle aynı fikirdeyim."

"Benim de işim, yaşama dair her şeyle ilgili, ama ben bunun değerini sizin kadar iyi bilemiyorum." Desmond pişman bir ifadeyle gülümsedi.

"Ah işte bu yüzden sizin işiniz benimkinden çok daha önemli."

Deirdre Doyle duysa ona kesinlikle katılırdı, Bay Patel, Desmond Doyle gibi henüz elli yaşının altında olmasına rağmen Palazzo'da özel projeler müdürü olmuş birine saygı duymakta çok haklıydı. Palazzo, Sainsbury's veya Waitrose gibi bir isimdi. Yani tam o kadar olmasa da pek çok yerde en az onlar kadar bilinirdi ve İrlanda'da diğerlerinin adı zaten bilinmediğinden Palazzo ismi kulağa iyice önemli geliyordu.

"Pateller elbette Rosemary Drive'da oturmuyorlar, başka bir yerde, Hintliler ile Pakistanlılara daha uygun bir yerde yaşıyorlar" diyordu Deirdre konu açıldığında.

Fakat Desmond, Suresh Patel'in karısı, iki çocuğu ve erkek kardeşiyle dükkânın arkasında depo olarak ayrılmış küçük odalarda yaşadığını biliyordu. Bayan Patel İngilizce bilmiyordu, şişman erkek kardeşinin de sanki bir hastalığı vardı. Dükkânda oturup tatlı tatlı gülümser ama pek bir işe yaramazdı.

Kendisinin de bilmediği bir sebeple Desmond, Patel ailesinin orada yaşadığından kimseye bahsetmemişti. Çocukların, tertemiz okul formalarının üzerine ceketlerini giyip gözlüklerini takarak okula gitmek üzere sabahları o küçücük yerden çıktıklarından hiç söz etmemişti. Desmond, Patellerin öyle küçücük bir yerde oturduklarını insanların öğrenmelerinin, onları küçük düşüreceğini ve bilinçaltında da Deirdre'nin, Pakistanlıların orada sadece ticaret

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmanın dışında bir de ikamet etmelerinin, mahallenin değerini düşüreceğini düşünmesine neden olacağını hissediyordu.

Dükkân, sabahın erken saatinde bile hareketliydi, İngiltere endüstrisinin çarkını döndürenler gazete, çikolata, portakal suyu ve streç folyoya sarılmış sandviç gibi işe giderken yolda onları ayakta tutacak şeyler alıyorlardı.

Desmond, İngiliz endüstrisindeki yerinden pek hoşnut sayılmazdı. İngiltere'nin dokuzuncu büyük süpermarket zinciri olan Palazzo Gıda'nın merkez binasında çalışıyordu. Desmond 1959 yılında orada çalışmaya başladığında marketin adı sadece Prince'di. O yıl Frank Quigley'yle Mayo'dan ayrılıp geleceklerini kurmak için önce trenle sonra da feribotla Londra'ya gelmişlerdi. Aylarca süren bir sıcak hava dalgasına denk gelmişler ve cennette oldukları hissine kapılmışlardı.

Desmond, sabahları Rosemary Drive'dan Wood Road'daki otobüs durağına giderken, o zamanlar henüz iki şubesi olan Prince Gıda'da Frank'le birlikte tezgâhtar olarak çalıştıkları ve her şeyin çok daha basit olduğu günleri düşünürdü. Bir gün jambon dilimlerler, başka bir gün vitrin düzenlerlerdi. Devamlı gelen müşterilerini ve markette çalışanların tümünü tanırlardı. Bu şirkette çok yükselebileceklerini, bunun geçici bir iş olmadığını öngörebilmiş olan Frank'ti. Prince Gıda yeni şubeler açıyor, gitgide büyüyordu, kartlarını doğru oynarlarsa Frank de, Desmond da terfi edip her biri bir şubeye yönetici olabilirdi.

Frank, kartlarını mükemmel oynamıştı. Desmond ise fırsatları algılamakta hep biraz geç kalmıştı. Fakat her şeyin nasıl değiştiğini görmüş ve arkadaşı Frank'in onu dürtmesi, sürüklemesi ve kafalaması sonucu yükseldiğinde, insanlardan nasıl uzaklaştığını acıyla fark etmişti. Halbuki onun asıl hoşlandığı, insanlarla bir arada olmaktı.

Desmond Doyle ince, sırım gibi, gür açık kahverengi saçlı genç bir adamdı. Çocukları sık sık onun eski fotoğraflarına bakıp kabadayıya benzediğini söyleyerek dalga geçerlerdi, fakat anneleri buna kızardı. "O zamanlar tarzı olan erkekler böyleydi" derdi sert bir sesle. Görünümü şimdi farklıydı; saçlarını kelini örtecek şekilde tarıyordu ve Londra'ya geldikleri sene zorlukla alabildiği iki gömleğinden –bir tanesi daima kuruması için iskemlesinin arkalığına asılı olurdu– çok daha büyük beden gömlekler giyiyordu.

Desmond pek çok insanın, meteliksiz de olsa eski günlerini güzellikle andıklarını düşünürdü. Kendisi kesinlikle öyle yapıyordu.

İnsanların, Palazzo şirket binasını bu kadar çok beğenmeleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne bir anlam veremiyordu. Mükemmel bir Art Deco örneği, otuzların şaheseri olduğunu söylüyorlardı. Desmond ise binanın, Doğu Avrupa'yla ilgili belgesellerdeki brütalist yapılara benzediğini düşünüyordu. Tehditkâr görünümlü, kare şeklinde bir yapı, diye geçirdi aklından; binanın korunacak eserler kapsamına alınması ve gazetelerde yer alan makalelerde oranlarının mükemmelliğinden söz edilmesi çok garipti.

Binanın, Palazzo için alınmasına Frank aracı olmuştu. Burası, iflas eden bir otomobil firmasının artık kullanılmayan merkez binasıydı. Ürünlerini stoklamak için depolara, nakliye araçlarının duracağı bir alana ve belli başlı ofis mekânlarına ihtiyaçları olduğunun bilincinde olan Frank Quigley'den başka hiç kimse bu binanın tüm bu ihtiyaçlara cevap verebileceğini görememişti. Tüm bu fonksiyonları aynı anda bu mükemmel görünümlü cephenin ardında toplamak iyi olmaz mıydı?

Mükemmel görünüm; gerçekten de doğru bir ifadeydi bu. Girişte muhteşem bir merdiven ve gene muhteşem bekleme odaları vardı. Fakat üst katlardaki uyduruk prefabrike malzemeyle oluşturulmuş ofis bölümleri, gecekondu gibiydi.

Yenilenen ve tamamıyla bilgisayara geçilen muhasebe bölümü, binanın arkasına inşa edilen modern ek binaya yerleştirilmişti. Fakat üçüncü katta, kapılarının her birinin üzerinde isimler yazılı olan ve insanların sık sık yanlışlıkla içeri dalıp, "Ah, özür dilerim" deyip çıktıkları mekânların bulunduğu, unutulmuş bir bölge vardı. Bu, ne oldukları belirsiz mekânlarda, kullanılmayan panel sistemler, bir yere sığdırılamayan plastik teşhir elemanları yer alıyordu.

Ve bu gizli kaosun, Palazzo'nun bu makbul olmayan bölümünün kalbinde, Desmond Doyle'un çalışma odası yer alıyordu. Özel Projeler Departmanı. Burası resmi olarak, rakip firmalara karşı planların, konseptlerin, parlak fikirlerin üretilmesi gerektiği bir birimdi. Fakat gerçekte, Desmond'un yönetici unvanını koruyabilmesi ve aylık maaşını alabilmesi için yerleştirildiği bir bölümdü, çünkü o Frank Quigley'nin çocukluk arkadaşıydı, çünkü çeyrek yüzyıl önce aynı gün yola çıkıp birlikte uzun bir yol kat etmişlerdi.

Sessiz ama etkili yönetici Frank Quigley. Gitmesi gereken yolu görüp İtalyanlarla işbirliği yapan, patronun kızıyla evlenen, işin başına geçen Frank Quigley. Desmond, Palazzo'nun üçüncü katına çıkıp üzgün üzgün odasının kapısını açabilmesini ona borçluydu.

Özel Projeler Departmanı'nda inceleme yapılacaktı. Büyük bir teftiş yapılacağına dair kesin duyumlar vardı. Desmond Doyle, mi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

desinde o tanıdık ekşimeyi ve içinde paniğin yükselmeye başladığını hissetti. Bu ne anlama geliyordu acaba? Departmanın işini doğru düzgün yapmadığını mı ima etmek istiyorlardı veya son gelen malların tam cirosunu ve çocuk ürünlerindeki promosyonların hesaplanan getiriyi sağlayıp sağlamadığını mı kontrol edeceklerdi?

Asit giderici haplardan şeker yercesine almış olmasına rağmen bir sonuç alamamıştı. Zeki görünme zorunluluğundan da, bu tip yüzleşmelerden de usanmıştı. Zeki ve işine hâkim görünmek onun gündelik iş hayatında yapması gereken tek şeydi. Dünyanın geri kalanının genç olarak tanımlayacağı bir yaşta olan kırk altı yaşındaki Desmond Doyle, kendini çok yaşlı hissediyordu. Doksanlarına yaklaşan, kırk altı yaşındaki bir adam. Birisi yaşını soracak olsa, içtenlikle bu cevabı verirdi herhalde.

Ofisinin duvarında, çok şükür ki, evinin duvarlarındaki fotoğraflardan değil, pastel tonlarda bir Connemara manzarası baskısı asılıydı. Nedense hatırladığından çok daha mor-mavi ve hoş görünüyordu, fakat Deirdre resmin Batı İrlanda ruhunu yansıttığını ve gelen müşterilerle sohbet konusu oluşturması için bunu duvara asması gerektiğini söylemişti. Müşterilere buradan bahsedip geldiği yerin burası olduğunu, köklerinin buraya ait olduğunu anlatabilirdi.

Zavallı Deirdre, kutu gibi ofisinde böyle sohbetler yapıldığını zannediyordu. Ofisinin, diğer mekânlardan sadece buzlu camla ayrılmayıp duvarları olduğu için şanslıydı, bir çalışma masası, bir telefonu ve iki adet dosya dolabı olduğu için şanslıydı. Pastel renklerdeki Mayo hakkında sohbet etme lüksü ise aşina olduğu bir şey değildi ve muhtemelen de hiç olmayacaktı.

Kapısının üzerindeki mukavvadan harflerle yazılmış olan yazının önemli olduğunu artık çoktandır düşünmez olmuştu. Eskiden Özel Projeler diye bir şey yoktu, bu sonradan üretilmiş bir isimdi. Gerçek olan Mağaza Geliştirme Müdürlüğü, İşletme Müdürlüğü veya Pazarlama Müdürlüğü gibi işlerdi. Özel Projeler Müdürlüğü'nün Desmond için bir anlamı yoktu, çünkü onun durumundaki biri bunun gerçek bir iş olmadığını anlardı. Başka ülkelerde bu gerçek bir işti, bunu perakende satış dergilerinden biliyordu. Palazzo'da ise bunun anlamı sadece sırt sıvazlamaktı.

Desmond, eskiden gördüğü bir reklamı hatırladı. "Kapıda yazılı unvan, yerdeki bir Bigelow gibidir." Bigelow, bir halı cinsiydi. Bu masum ve sevimli reklam, gençleri unvan delisi yapmaya yönelikti. Bir keresinde, reklamdan Deirdre'ye bahsetmiş, ama o ne demek istendiğini anlamamıştı. Neden onun odasında da bir halı olmadığını sormuştu. Belki kendileri halıcıdan bir parça satın

alıp hafta sonu odasına döşeyebilirlerdi, böylece kimseyle sorun yaşamadan, odayı daha düzgün bir hale getirebilirlerdi. Desmond bir ara Deirdre'nin zoruyla küçük bir kilim almış ve kimsenin görmeyeceği bir şekilde masanın altına koymuştu. Bu bile Deirdre'ye, odanın daha asil ve üst düzey göründüğü hissini vermişti.

Özel Projeler Departmanı toptan kapanacak olsa da Desmond işini kaybetmezdi. Zaten buraya departman demek zordu, yanında sadece stajyer olarak gelmiş şu genç çocuk ve arada bir gelen Marigold isimli, iriyarı, uzun boylu Avustralyalı bir kız çalışıyordu. Bu işte denizaşırı tecrübe edinmek amacıyla çalışan, ülkesine dönüp Perth'li bir milyonerle evlenmeyi hedefleyen, kabarık gür saçlı, kocaman dişli Marigold, Perth'e dönmeden önce dünyayı tanımak amacıyla, sırasıyla bir cenaze evinde, bir dişçide ve bir eğlence parkında resepsiyon görevlisi olarak çalışmıştı.

Hoş ve sevimli bir kızdı. Desmond'un masasına oturup içtenlikle daktilo edilecek mektupları veya anıları olup olmadığını sorardı. Daktilo yazmanın dünyaya açılan kapının altın anahtarı olduğunu düşünüyordu. "Kızlarına, daktilo yazmayı öğrenmelerini söyle, Dizzy" derdi sık sık Desmond'a. Kızlarından birinin üniversite mezunu olup bir kitabevinde çalıştığını, diğerininse bir çeşit rahibe olduğunu bir türlü kabullenmiyordu. Marigold'un dünyaya açılan kapısının altın anahtarı hiçbirini ilgilendirmiyordu.

Özel Projeler Departmanı kapansa, Marigold hassasiyet gösterip Dizzy'e, Quigley'nin salağın teki olduğunu ve sürekli kendisine pandik atmaya çalıştığını açıklardı. Ayrıca ona bir bira ısmarlamayı teklif edip Palazzo için fazla iyi olduğunu, çok daha iyi bir iş bulabileceğini söylerdi. Stajyer genç içinse bu pek bir şey ifade etmezdi, şirketin başka bölümlerine maydanoz olurdu herhalde. Babası, Palazzo'ya önemli miktarda mal tedarik eden biriydi, ne olursa olsun oğlanın işi garantiydi.

Tıpkı Desmond'unki gibi. Bir kez kovulmuştu. Ama bu ikinci bir kez daha tekrarlanmazdı. Frank Quigley buna meydan vermezdi. Şimdiki işi veya benzer başka bir pozisyon, ömür boyu garantiydi onun için. Önünde neredeyse on dört yılı daha vardı. Palazzo'dan altmış yaşında emekli olunurdu. Aslında on dört yıldan azdı kalan süre, on üç yıldan biraz fazlaydı. Ona, bu süre için yapacak bir iş mutlaka bulunurdu.

Desmond Doyle asla şirketteki varlığının nedenini açıklamak ve oradaki rolünü ispatlamak için eski arkadaşı Frank'le yüzleşmek zorunda kalmazdı. Desmond'u bekleyen sevimsiz bir şey, örneğin, teftiş gibi bir şey olduğunda, Frank'in, ülkenin en uzağına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iş seyahatine gittiğine veya erteleyemeyeceği kadar önemli bir toplantısı olduğuna kesin gözüyle bakmak gerekirdi. Böyle durumlarda Carlo Palazzo'yla kendisi konuşmak zorunda kalırdı. Frank'in, mafya babalığıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan İtalyan kayınpederiyle.

Carlo, ailesinden ve yumuşak deri ceketlerinden başka bir şey düşünmeyen bir adamdı. Hep moda işinin içinde olmak istemişti ve şimdi Palazzo'dan elde ettiği kazançla hayatının rüyası olan showroomlarını açabilirdi.

Yumuşak görünümlü ve Kuzey Londra'da geçirdiği her yılla birlikte yabancı aksanı daha da belirginleşen Carlo Palazzo, kendi süpermarket imparatorluğuyla ilgili kararlara hiç katılmıyordu. Her şeyin idaresini zeki Bay Quigley'ye bırakmıştı. Daha yıllar öncesinden Frank'in orayı yönetebilecek o aç İrlandalı gençlerden olduğunu fark etmişti. Ayrıca kızının evlenebileceği biri olduğunu da.

Henüz ortada torun yoktu ve Desmond Carlo'nun buna çok üzüldüğünü biliyordu. Frank ile Renata on beş yıldır evliydi, Renata otuzunu çoktan aşmıştı ve her geçen yılla birlikte şanslarının azaldığının bilincinde olmalarına rağmen, hâlâ umutlarını kaybetmemişlerdi.

Carlo, torun konusunda iyimser biriydi. Fakat konu kâr etmek olduğunda son derece gerçekçi düşünüyordu. Eğer teftişi o idare ediyor olsaydı duygusallığa asla yer vermezdi. Desmond, katı gerçekler ve daha da katı sorularla karşılaşacağını düşünerek içini çekti, Özel Projeler Departmanı, Palazzo'nun son altı aylık kârına ne gibi katkılarda bulunmuştu? "Sadece başarıları say, Desmond, tamam mı?"

Desmond, not defterine bir özür listesi oluşturmaya hazırlandı. Aslında iş konusunda fikirleri de yok değildi, beyni fikir kaynıyordu, fakat hepsi de departmandaki kargaşada veya başka işlerden dolayı aklından uçup gidiyordu.

Örneğin, marketin içinde kendi pastanelerini açma fikrini ortaya attığı zamanki gibi. Çok uzun zaman önceydi. Desmond, yeterince gözü kara değildi, sadece esmer ekmek ve sandviç ekmeği yapmayı önermişti. Fakat bu öyle çok ses getirmişti ki, Desmond'un hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir ölçeğe geçilmişti. Taze pişmiş ekmeğin kokusunun müşteriye çok çekici geldiğini söylemişti, Desmond. Bu koku, ekmeğin o gün yapıldığının canlı kanıtıydı. Müşterinin, ekmeğin ne kadar hijyenik koşullarda piştiğini görebilmesi, tüm marketin genel temizliği konusunda gereken mesajı verecekti.

Fakat nasıl olduysa bu fikir, Desmond Doyle'un ve Özel Projeler Departmanı'nın fikri olmaktan çıkmış Satış Departmanı'nın fikri olarak uygulanmıştı. Sonra da ayrı bir Fırıncılık Departmanı kurulmuştu. Gazetelerde, yapılan ekmekler hakkında yazılar ve fotoğraflar çıkmıştı. Palazzo ekmeği bir efsane haline gelmişti.

Desmond, bu konuyu pek fazla dert etmemişti, alt tarafı bir fikirdi ve bunu başkalarına verdiğinde artık sahibinin olmaktan çıkıyordu. Aslına bakılırsa bu konuda övgü alıp almamak çok önemli değildi, sonuçta artık o konuyla hiçbir ilgisi kalmıyordu. Ama tabii övgü alıp Bay Fikir olarak ünlenirse şirketteki hayatı farklı olurdu. Daha büyük bir ofise, kapısına asılı daha düzgün bir isim tabelasına hatta şu halılardan birine sahip olurdu. Bay Palazzo, kendisine Carlo diye hitap etmesini ister, Desmond ile Deirdre'yi, büyük bir barbeküsü olan, havuzlu, büyük beyaz evdeki yaz partilerine davet ederdi herhalde. Ayrıca Deirdre'nin, Milano'dan yeni gelmiş yumuşak mavi deri ceketi denemesini rica eder, ona çok yakıştığını söyleyip kocasına, Palazzo'nun fikir adamına verilen değerin bir ifadesi olarak ceketi mutlaka kabul etmesi için ısrar ederdi.

Listenin, bölük pörçük bir görünümü vardı. Marigold içeri girip feci şekilde akşamdan kalma olduğunu, baş ağrısının kantinden aldığı ve içine az bir şey votka kattığı soğuk portakal suyunu içtikten sonra bile geçmediğini söyledi. Kantinde, Bay Carlo'nun çok ters olduğunu, muhasebecisiyle pek de sevimli olmayan bir görüşme yaptığını duymuştu. O saçma sapan deri ceketlere artık para ayrılmayacaktı. Her şeyi baştan organize edecekti.

"Aptal, bücür yağ tulumu" dedi Marigold, "bu adam Avustralya'da yaşasaydı gerçekte o Frank Quigley gangsteri tarafından idare edildiği herkesçe bilinen bu işin, nasıl yönetileceğini biliyormuş gibi görünmek yerine, sadece zevk aldığı işlerle, mesela şu heyecan verici giysilerle ilgilenecek kadar cesur olurdu."

Desmond Marigold'un bu partizan tavrı karşısında oldukça duygulanmıştı.

"Şuraya otur ve heyecanlanma, başın daha da çok ağrıyacak bu gidişle" dedi sevecen bir tavırla.

Marigold, kızarmış şiş gözlerinde kaygı dolu bir ifadeyle ona baktı.

"Tanrım Dizzy, birazdan yiyeceğin soğuk duş için fazla iyi birisin."

"Şişt, şişt. Soğuk depoya gitmem gerek, sana oradan biraz buz getireyim mi? Buz olmadan pek toparlanamayacakmışsın gibi görünüyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu lanet yeri asla yönetemeyeceğine şaşmamalı, sen çok insancılsın" dedi Marigold başını ellerinin arasına alarak.

Marigold, Palazzo'da sadece altı aydır çalışıyordu, ama oradan uzaklaşma vaktinin yaklaştığını söylüyordu. Buradan sonra bir otelde veya Knightsbridge'de, kraliyet ailesi üyelerinin gittiği bir kuaför salonunda resepsiyon görevlisi olarak çalışmayı düşünüyordu.

Desmond'la –başarısızlıkla sonuçlanan bir ısrarla– paylaşmayı teklif ettiği votka-portakalla büyük oranda hayata dönen Marigold, departmanda çalıştığı süre zarfında yapılan işlerin detaylarını hatırlamaya çalıştı.

"Tanrım, bir şeyler yapmış olmalıyız, Dizzy!" dedi, konsantre olmaya çalıştığı için kaşlarını çatarak. "Yani demek istiyorum ki, buraya her gün sadece duvardaki şu pastel mavisi İrlanda resmine bakmak için gelmiyorsun herhalde, öyle değil mi?"

"Sanmıyorum, her zaman yapılacak bir şeyler varmış gibi görünüyordu ama bunlar aslında başkalarının işleriydi, anlıyor musun?" Desmond, özür diler gibi konuşuyordu. "Bu yüzden bunları biz yapmış sayılmayız. Pek etkileyici olmaz."

"Seni nereye göndereçekler? Yani burayı kapatırlarsa."

"Burası en küçük ofislerden biri, yerimi değiştirmezler, sadece başka birine bağlı olurum. Aynı yer, aynı iş, farklı sorumluluk."

"Seni atmazlar ama değil mi?"

Desmond onu sakinleştirdi. "Hayır hayır Marigold, merak etme. Hayır."

Marigold, ona çapkın bir ifadeyle gülümsedi. "Yani, arkam sağlam, demek istiyorsun?"

"Bir şekilde!"

O kadar yumuşak ve üzgün bir ifadeyle konuşuyordu ki Marigold konuyu daha fazla deşmedi.

"Ben gene de senin için daktilo ettiğim mektupları toparlayıp ne çıkarabileceğime bir bakayım."

Her şey Desmond'un tahmin ettiği şekilde oldu. Marigold'un Desmond'a, "Bay Doyle" olarak hitap etmesinden ve "Arayanlara toplantıda olduğunuzu söyledim" şeklindeki cümlelerinden Carlo hiç etkilenmedi. Marigold, her zaman kullandıkları, üzerinde d harfi ile soru işareti olan kırmızı kupaların yerine, iki tane porselen kahve fincanı ödünç almıştı bir yerlerden.

Carlo Palazzo, planlı hareket etmenin, genişlemenin, deneme yapmanın, asla yerinde saymamanın gerekliliğinden söz etti. Rekabetten bahsetti. Enflasyona, işsizliğe, endüstriyel kargaşaya ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

otopark sorunlarına değindi. Kısaca, bilinen en kara tabloyu çizdi ve istemeyerek kurduğu departmanı başka bir departmanla birleştirme kararını haklı göstermeye çalıştı. Departman önemli ve yararlıydı tabii ki ama dağıtılması gerekiyordu.

İkinci bir kez dağıtılma lafını duyan Desmond, kendisini bir filmin aynı karesini tekrar seyrediyormuş gibi hissetti.

Bu durumu önündeki on üç buçuk yıl boyunca tekrar tekrar, belki de en sonunda kendisine otoparkta bir iş verilene dek yaşayacağının bilinciyle şiddetli bir bıkkınlık hissetti. Otoparkta çalışırsa departman gerçekten de tam dağıtılmış olurdu.

Desmond başının ağrıdığını hissetti, durumu akşam Deirdre'ye en iyi nasıl anlatabileceğini düşünmeye başladı. Maaşında bir düşüş olmayacağını biliyordu, resmi bir açıklama da yapılmayacaktı. Sadece unvanı gidecekti. Yeniden başa dönüyordu.

"Peki, başka bir departmana da geçsem bu odada çalışmaya devam edebilir miyim sizce?" diye sordu, Desmond.

Carlo Palazzo, kocaman ellerini iki yana doğru açtı. "Sadece benim kararıma kalsa, tabii ki."

"Bu size bağlı değil mi, Bay Palazzo?"

Belli ki, değildi. İç düzenlemede değişiklik yapılacaktı, bazı bölücü elemanlar kaldırılarak aydınlık, açık bir mekân oluşturulacaktı. Mal sayımı ve kontrol yöntemi de değişecekti.

Desmond sabırla bekledi. Şimdi ne geleceğini biliyordu, işi hızlandırma taktiği bir işe yaramayacaktı.

Gözlerini gerçek olmayan mavilikteki bir gökyüzü ve yeşil çimen kaplı tepelerden oluşan duvardaki resme doğru çevirdi. Mayo asla böyle bir yer değildi. Orada gökyüzü beyazdı ve kahverengi tonlardaki kayalık tepelerden başka bir şey yoktu. Duvardaki resim çikolata kutularının üzerindeki resimlerden farksızdı.

Carlo Palazzo, yavaş yavaş konuya geliyordu.

"Eh bu, günün birinde olmak zorundaydı" dedi Desmond kendi kendine. O aşina olduğu asit tadının midesinden ağzına doğru yükseldiğini hissetti. Lütfen bir yerlerde bir tür ofisim olsun, binanın herhangi bir yerinde. Eve hiçbir açıklama yapılmasını gerektirmeyen bir ofis. Deirdre arayıp, "Özel Projeler yöneticisi Bay Doyle'la görüşebilir miyim lütfen" cümlesini lütfen sözcüğünü özellikle vurgulayarak söylediğinde, Marigold gibi "Bir dakika bağlıyorum" diyecek birinin bulunduğu bir ofis.

Lütfen unvanının bir yerinde yönetici sıfatı olsun ki Deirdre hayatının geri kalanında, bırak kim olduğumun, nerede olduğumun bile bilinmediği bir işyerini aramak zorunda kalmasın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve düşündük ki, sizi esnek bir konuma getirmek en iyisi olacak, yani ihtiyaca göre, bölümler arası çalışacaksınız" dedi Carlo Palazzo.

"Esnek bir görev olmasın, Bay Palazzo" dedi Desmond Doyle. "Lütfen esnek olmasın."

İtalyan, Desmond'a endişeyle baktı.

"Sizi temin ederim Desmond, bu iş aynı derecede önemli bir iş, hatta pek çok açıdan şimdikinden daha önemli bir iş ve biliyorsunuz maaşınızda bir değişiklik olmayacak..."

"Sabit bir yerim olsun, nasıl olursa olsun ama lütfen sabit olsun." Desmond alnında biriken teri hissetti. Aman Tanrım, yalvarmaya başlıyordu. Bu konuyu neden doğrudan Frank Quigley'yle konuşamıyordu ki?

O ve Frank, Mayo'nun kayalık tepelerinde birlikte oynamışlardı, gökyüzünün Batı İrlanda'da o resimdeki gibi olduğunu hiç görmemişlerdi. Aynı dili konuşuyorlardı. Yıllar içinde oluşan bariyerler, Desmond'un, kapısı hiçbir yere açılmasa bile bir ofisinin olması gerektiğini, doğrudan Frank'e söylemesini neden engelliyordu? Bunca yıl boyunca Deirdre'ye pek fazla bir şey sunamamıştı, ama kadıncağız hiç olmazsa kocasının önemli bir firmada yönetici konumunda olduğu inancıyla teselli buluyordu.

Bir zamanlar o ve Frank her şey hakkında konuşabiliyorlardı, hem de her şey. Örneğin, Frank'in babasının, aldığı bir servet tutarındaki tazminatı tüm kasabaya büyük miktarlarda içki ısmarlayarak üç hafta içinde nasıl tükettiğini veya Desmond'un, verimsiz otlaklarda sıska ve inatçı koyunları otlatmaktan mutlu gibi görünen ve pek konuşkan olmayan kız ve erkek kardeşleriyle birlikte yaşadığı çiftlikten çekip gitmeyi nasıl istediğini birbirlerine anlatmışlardı.

Buraya geldiklerinde birbirlerine, kızlarla olan ilk cinsel ilişkilerini de anlatmışlardı. Bu iki cahil genç delikanlı, ellili yıllarda Prince Gıda'da çalışmaya başladıkları güne kadar her şeylerini paylaşmışlardı. Fakat Frank birdenbire hırslanmış ve bu yakın arkadaşlık bitivermişti.

Ve Frank gitgide yükselmişti, şu anda her şeyi o idare ediyordu. Palazzolar, Prince Gıda'yı satın alıp kendi bünyelerine katmışlardı. Carlo Palazzo'nun, Frank Quigley'ye danışmadan, makarnasına hangi sosu koyacağına bile karar veremediği herkesin bildiği bir şeydi. Bu durumda, eski dostu Desmond'u esnek bir işe yerleştiren Frank'ti.

Frank, Deidre'nin nasıl biri olduğunu hatırlamıyor muydu, bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nun Desmond için ne kadar zor bir durum olacağını bilmiyor muydu?

Frank, son zamanlarda Rosemary Drive'a o kadar seyrek geliyordu ki. Ama gene de her bir araya gelişlerinde her şey eski günlerdeki gibi oluyordu. Birbirlerinin omuzlarına yumruk atıp gülüyorlardı. Desmond, birlikte çıkmaya başladıkları kariyer basamaklarının altlarında kaldığına dair hiçbir imada bulunmadığı gibi, Frank de kendi yüksek pozisyonuna dair hiçbir şey söylemiyordu. Aralarındaki gerçek uçurum sadece Renata Palazzo ile Frank'in düğününde hissedilmişti. Hem de çok belirgin bir şekilde

Davetliler arasında Desmond'un konumunda olan başka hiç kimse yoktu, herkes ondan daha yüksek konumdaydı.

Deirdre, bu düğünden nefret etmişti. Düğünü aylarca hevesle beklemiş ve Renata Palazzo'yla bir şekilde çok iyi arkadaş olacaklarını ummuştu. Bu, Desmond'a göre o kadar imkânsız bir şeydi ki, karısını hiç ciddiye almamıştı. Renata, onlardan çok daha gençti ve bambaşka bir dünyadan geliyordu. Deirdre, Renata'nın, kendi yaşlarına yakın İtalyan bir göçmen olduğunu düşündüğünden onun bir tür abla desteğine ihtiyaç duyabilecek çekingen biri olduğunu hayal etmişti.

Desmond, parlak sarı elbisesiyle uyumlu sentetik dokumadan bir pardesü giyinen Deirdre'nin, kürklerin ve saf ipekten elbiselerin içindeki diğer kadınları gördüğünde, yüzündeki gülümsemenin nasıl solduğunu hiçbir zaman unutamayacaktı. Evden neşeyle çıkan Deirdre, İtalyan bir opera sanatçısının yeni evliler için "Panis Angelicus"u söylediği kilise töreni sırasında bile arka sıralara gömülmüş vaziyette oturmuştu. Düğün çadırının önündeki davetli sırasında içeriye girmeyi beklerken de sürekli elbisesini ve Desmond'un kolunu çekiştirmişti.

O gün Deirdre için kara bir gün olmuştu ve Desmond'a karşı kalbi de aynı gün kararmıştı.

Fakat bunların hiçbiri Frank Quigley'nin suçu değildi. Yıllar geçmesine rağmen onlara karşı tavrı asla değişmemişti.

Frank'in kapısı onlara daima açıktı. Frank'e ne istediğini uzun uzun anlatmaya gerek yoktu. Küçük bir ima yeterliydi.

Tanrı aşkına, Frank bugün neredeydi? Carlo Palazzo'nun, Desmond Doyle'a, bundan böyle artık özel bir ofisi, bir kapısı, muhtemelen masasında da özel bir telefonu olmayacağını söylemek için geldiği böyle kara bir günde nereye gitmişti?

Acaba Carlo'ya, kısa kesip hemen sadede gelmesini mi söyleseydi? Hatta iyisi mi şimdiden, marketleri temizleyenlerin üzerle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rine giydikleri o bej uzun önlüklerden giyinerek market kapandıktan hemen sonra sebze raflarını temizlemek için kova ve bezle aşağıya mı inseydi? Böylesi, yarım düzine bahane dinlemekten daha kolay olmaz mıydı? Fakat sonra içi öfkeyle doldu, bu şekilde hafife alınacak aptal biri değildi ki. Mimiklerinin kontrolünün dışında değiştiğini hissetti.

Dehşetle, yaşlı adamın yüzünde acımaya benzer bir ifade belirdiğini fark etti.

"Desmond dostum, lütfen" dedi Carlo tereddütle.

"Ben iyiyim." Desmond, küçük masasının arkasında ayağa kalktı. Pencereye doğru yürüyüp gözlerinde beliren yaşları saklamak istedi. Fakat ofisi öyle dolaşmaya elverişli bir ofis değildi, pencereye gidebilmesi için önce dosya dolabını ezip geçmesi sonra da ya küçük masayı devirmesi ya da Bay Palazzo'ya iskemlesini biraz kaydırmasını söylemesi gerekecekti. Odanın boyutu rahat rahat hareket etmek için hiç uygun değildi. Gerçi bir hafta sonra, bu hareketleri yapacak bir yeri bile olmayacaktı, o da ayrı meseleydi.

"İyi olduğunuzu biliyorum. Sadece beni yanlış anlamanızı istemiyorum. Bu kadar yıldır bu ülkede yaşamama rağmen hâlâ kendimi tam olarak ifade edemiyorum..."

"Hayır, kendinizi çok net ifade ediyorsunuz, Bay Palazzo, benim kendimi ettiğimden çok daha iyi, ki İngilizce benim anadilim."

"Fakat söylediğim bir şeyle sizi kırdım galiba. Bir kez daha açıklayabilir miyim? Siz o kadar değerlisiniz ki, burada o kadar uzun süredir çalışıyorsunuz ki, tecrübelerinize o kadar ihtiyaç var ki... Sadece, sürekli şartlar değişiyor, medcezir hareketleri gibi... Her şey... Nasıl desem?.."

"Yeniden yapılanıyor" dedi Desmond, donuk bir ses tonuyla.

"Yeniden yapılanıyor." Carlo Palazzo, daha önce de bunu iki kez kullandığını fark etmeden kelimenin üzerine atladı. Sanki bu kelime, durumu kurtarıyormuşçasına geniş bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Fakat Desmond'un yüzünden, hiç de öyle olmadığını anladı.

"Söyleyin Desmond, siz neyin, nasıl olmasını tercih edersiniz? Hayır hayır dalga geçmiyorum, bu bir taktik sorusu da değil... Gerçekten ne şekilde çalışmayı tercih ederdiniz? Diyelim ki bu odada kalmanız mümkün, tercihiniz bu mu olurdu, hayaliniz bu mu?"

Adam bunu ciddi soruyordu, rol yapmıyordu. Gerçekten bilmek istiyordu.

"Hayır, hayalimin bu olduğunu zannetmiyorum. Özel projeler müdürü olarak bu odada kalmak gibi bir arzum yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyleyse! Buradan ayrılmak neden bu kadar kötü sizin için? Nasıl bir yer hayal ederdiniz?"

Desmond, dosya dolabının kenarına yaslandı. Marigold, muhtemelen diğer halı kaplı ofislerden gasp ettiği bitkilerle odayı güzelleştirmişti. Desmond, aralarında Carlo'nun odasındaki çiçeklerden olmamasını umdu. Bu düşünce onu hafifçe gülümsetti, patronu da çalışma masasının önündeki iskemleden merakla ona gülümsedi.

Carlo'nun geniş, yumuşak ifadeli bir yüzü vardı. Katı bir görünümü yoktu. İtalyan filmlerindeki sevimli amca veya sevgi dolu büyükbabaya benziyordu.

Büyükbaba olup, yarı İrlandalı yarı İtalyan isimlere sahip bir sürü erkek torununun o kocaman beyaz evde koşuşturması Carlo'nun en büyük hayaliydi. Palazzo'nun hisselerini bırakabileceği çocukların. Desmond'un da torun hayali var mıydı? Doğrusu bilmiyordu. Bu açık sözlü adamın, "Hayaliniz nedir?" sorusu karşısında, kendi hayalinin ne olduğunu bilmeyip cevap veremeyen bir adam ne kadar ahmak biriydi.

"Kendime o kadar uzun süredir hayal kurmak için izin vermiyorum ki, hayalimin ne olduğunu bile unuttum" dedi dürüstçe.

"Ben kendiminkini asla unutmadım, Milano'ya gidip moda üzerine çalışmak istiyordum" dedi Carlo. "En zarif zanaatçıları, terzileri ve tasarımcıları bir araya getirip, Carlo Palazzo ismiyle kendi fabrikamı kurmak istiyordum."

"Şirketiniz zaten adınızı taşıyor" dedi Desmond.

"Evet, ama istediğim, umut ettiğim bu değildi. Sevdiğim şeyleri yapmaya çok az zaman ayırabiliyorum. Babam, bir kadın terzisi gibi elbiselerle oynamamamı, erkek kardeşlerim ve amcalarımla gıda işine girmem gerektiğini söyledi."

"Babalar anlamazlar" dedi Desmond sadece.

"Babanız... Sizinki de mi anlamamıştı sizi?"

"Hayır, benimki ne anladı ne de anlamadı. Ne demek istediğimi bilmem anlatabiliyor muyum? O her zaman yaşlı bir adamdı. Ben on yaşındayken bile yaşlıydı, bu bana sadece o yaşımda öyle gelmiyordu, bütün fotoğraflarında da öyle görünüyor. O sadece koyunlardan, kayalıklardan ve sessizlikten anlardı. Fakat beni de asla durdurmadı, gitmekte haklı olduğumu söyledi."

"O zaman, 'babalar anlamazlar' derken kimi kastettiniz?"

"Anlamayan bendim. Ben oğlumu anlayamadım, ona mümkün olan en iyi eğitim imkânlarını sağlamak istedim ve neden gittiğini bir türlü anlayamadım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereye gitti?"

Bu konudan, Rosemary Drive'ın dışında hiç bahsedilmemişti. Konu duvarların dışına hiç taşmamıştı.

"Kaçtı; koyunlara, kayalıklara, sessizliğe geri döndü."

"Gene de gitmesine izin verdiniz." Carlo, Desmond'un oğlunun okulu bırakıp kaçmasına hiç şaşırmamıştı.

"Verdim, ama hiç de isteyerek değil." Desmond içini çekti.

Carlo'nun kafası hâlâ karışıktı. "Yani, yükseköğrenim almış olmayı mı isterdiniz?"

Nedense, Desmond'un gözlerinin önünde birden Suresh Patel'in küçük hırslı yüzü ile çocuklarının diploma alması arzusuyla yanan koyu renk gözleri belirdi.

"Hayır, yükseköğrenim değildi hayalim. Sadece bir yer, bana ait bir yerim olmasını isterdim."

Carlo, hiçbir özelliği olmayan, birkaç ay önce –çiçekler konulmadan önce– daha da sıradan göründüğünü hatırladığı odaya şöyle bir baktı.

"Burası sizin için bu kadar çok mu önemli?"

Desmond, bir şekilde yolun sonuna gelmişti.

"Dürüst olmak gerekirse Bay Palazzo, bilmiyorum. Ben çok net düşünceleri olan bir insan değilim. Hiç de olmadım. Fikirlerim vardır, sanırım siz ve Frank benim bu anlamda iyi olduğumu düşünüyorsunuz. Fakat bu fikirler benim kişisel fikirlerim, bir şirkette işe yarayacak fikirler değil ve yeniden yapılanma veya benzeri şeyler söz konusu olduğunda kendimi biraz kaybolmuş gibi hissediyorum. Fakat başaracağım. Başaracağım. Daha önce de hep başardım."

Desmond, bunları söylerken çekiniyor veya kendine acıyor değildi. Sadece tecrübelerine göre hareket etmiş ve durumu kabullenmişti. Carlo Palazzo, Desmond'un o ruh hali geçtiği için rahatlamıştı.

"Bu iş zaten akşamdan sabaha olacak bir şey değil, en az iki üç hafta sürer. Pek çok açıdan daha fazla özgürlüğünüz olacak ve de gerçekten ne istediğinizi düşünmek için daha fazla vaktiniz."

"Belki de."

"Ve yönetici unvanınız da olacak, henüz tam ne olacağını bilemiyorum, ama Frank dönünce eminim..."

"Oh, eminim, o halleder" dedi Desmond.

"Eh öyleyse..." Carlo bir kez daha iki elini Desmond'a uzattı.

Bu sefer Desmond'un yarım yamalak gülümsemesiyle ödüllendirildi. Desmond elini uzatıp Carlo'nun elini sanki aralarında bir konuda anlaşmışlar gibi sıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carlo, aklına bir şey gelmiş gibi durdu.

"Eşiniz nasıl, iyi mi?"

"Oh, evet, Deirdre iyi Bay Palazzo, teşekkürler."

"Belki bir akşam bize... Bize yemeğe gelirsiniz, aile yemeğine, yani Frank, Renata vesaire... Eskiden hepiniz çok iyi arkadaştınız... Tüm bunlardan önce... Doğru ya, öyleydiniz."

"Çok naziksiniz, Bay Palazzo." Desmond Doyle, böyle bir davetin asla gerçekleşmeyeceğini bilen bir adamın ses tonuyla konuşuyordu.

"Bu çok iyi olur, çok memnun oluruz." Carlo Palazzo da aynı ses tonuyla konuşmuştu.

Marigold, büyük şef Bay Palazzo'ya kapıyı tuttu. O da Marigold'a nazik ama yüzeysel bir ifadeyle gülümsedi.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim..."

"Adım Marigold" dedi Marigold, Avustralya aksanını düzeltmeye çalışarak. "Bay Doyle'la birlikte çalıştığım için kendimi çok şanslı sayıyorum. Siz konuşurken pek çok önemli telefon geldi, Bay Doyle. Toplantıda olduğunuzu söyledim."

Desmond ciddi bir ifadeyle başını eğdi. Marigold ayak sesleri uzaklaştığında tıslayarak, "Eee, ne oldu?" diye sordu.

"Of Marigold" dedi Desmond bezgin bir ifadeyle.

"Of Marigold falan deme, durumu iyi kurtarmadım mı? Dediğimi duymadın mı? Bahse girerim senin hakkında daha iyi düşünüyordur. Seninle çalıştığım için şanslı olduğumu söyledim."

"Benimle yattığını düşünmüştür" dedi Desmond.

"Hiç rahatsız olmam bundan."

"Sen muhtemelen dünyadaki en tatlı kızsın."

"Ya karın?" diye sordu Marigold.

"Oh, senin benimle yatmandan pek hoşlanacağını zannetmiyorum, hem de hiçbir şekilde."

"Dünyadaki en tatlı kız o değil mi, demek istemiştim veya bir zamanlar öyle değil miydi?"

"O çok tatlı, gerçekten çok tatlı." Konuşurken çok duygusuzdu.

"O zaman hiç şansım yok." Marigold, Desmond'u neşelendirmeye çalışıyordu.

"Palazzo en kötüsü değil. İrlanda'da biri için 'En kötüsü o değil' dediğin zaman bu bir iltifat sayılır."

"Seni işten atmadı öyleyse?" Marigold'un yüzü aydınlandı.

"Tam da onu yaptı."

"Hay lanet olsun. Ne zaman? Nereye?"

"Yakında. Bir ya da iki hafta sonra, Frank dönünce."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Frank bir yerde değil ki" dedi Marigold öfkeyle.

"Değil, ama biz öyleymiş gibi davranıyoruz."

"Peki, seni nereye yolluyorlar?"

"Oraya, buraya. Gördüğün gibi sabit bir yerim olmayacak artık."

"Bunun nesi iyi?" Şefkatle bakıyordu, güzel yüzü kaygılıydı ve bunun çok haksız bir durum olduğunu düşündüğünden dudağını ısırıp duruyordu.

Desmond, onun bu üzgün haline tahammül edemedi.

"Aa, tamam Marigold, her şey yolunda, bunun bir sürü iyi yanı var. Kılıçlarımızı kuşanmamızı gerektirecek bir durum olarak görmüyorum bunu, ya sen?.."

Etrafına bakındı ve kollarıyla teatral bir hareket yaptı.

"Fakat sabit bir yerinin olmaması?.." Marigold sinirlenmişti. Desmond, onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Burada öylece oturmaktan daha ilginç en azından. Arada bir tur atıp günümü aydınlatman için seni görmeye gelirim."

"Nedenini söylediler mi?"

"Kaynakların yeniden yapılanması."

"Götlerin yeniden yapılanması" diye düzeltti Marigold.

"Belki, ama ne fark eder ki?"

"Sen bir şey yapmadın ki, işini elinden almamalıydılar."

"Zaten sorun orada, muhtemelen ben gerçekten de hiçbir şey yapmadım."

"Hayır, ne demek istediğimi biliyorsun, Tanrı aşkına sen bir yöneticisin, yıllardır burada çalışıyorsun.

"Hâlâ bir yönetici sıfatım olacak, bilmem ne yöneticisi... Henüz bilmiyoruz, daha sonra belirleyeceğiz..."

"Daha sonra, örneğin Frank dönünce."

"Şişşt, şişşt."

"Sizin ikinizin çok iyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleydik, öyleyiz. Aman Marigold, bir de sen başlama."

Marigold anında durumu kavradı ve her zaman yaptığı gibi patavatsızca konuştu.

"Tüm bunları zaten bu akşam karından duyacağını söylemek istiyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle denebilir."

"O zaman bunu bir prova olarak kabul et."

"Biliyorum, iyi niyetle söylüyorsun bunu, ama hayır teşekkür ederim."

Desmond'un gözlerindeki yaşları fark etti.

"Evet, iyi niyetle söylüyorum, eğer karın senin en iyilerden biri olduğunu bilmiyorsa..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyor, biliyor."

"O zaman evine gelip, ne kadar harika bir kocası olduğunu söyleyeceğim ve gene anlamazsa kafasını koparacağım."

"Hayır hayır, Deirdre anlayacaktır. Benim de akşama kadar bu konuyu ona en iyi nasıl anlatacağımı düşünecek vaktim var."

"Senin yerinde olsaydım prova için boşuna zaman harcamazdım. Onu hoş bir yere öğlen yemeğine götür, bir şişe de şarap söyleyip durumu hiç dolandırmadan anlat."

"Her insan sonunda işini kendi bildiği gibi yapar, Marigold" dedi Desmond kesin bir ifadeyle.

"Bazılarıysa Dizzy, hiçbir şey yapmaz" diye cevap verdi Marigold.

Desmond bozuldu.

Marigold, içgüdüsel bir hareketle kollarını onun boynuna doladı. Desmond onun kollarının arasında hıçkırdığını fark etti.

"Ben patavatsızın tekiyim" deyip duruyordu.

"Şişşt, şişşt." Saçları çok güzel kokuyordu, elma çiçeği gibi.

"Güya seni neşelendirmeye çalışıyordum, sonunda söylediğim şeye bak."

Sesi artık daha normal geliyordu. Hafifçe onu kendinden uzaklaştırarak, kızı Anna'nın yaşında veya belki biraz daha büyük olan bu güzel Avustralyalı'ya hayranlıkla baktı. Dünyanın öbür ucunda yaşayan, ne iş yaptığından ve yaptığı işe nasıl canla başla sarıldığından habersiz olan bir adamcağızın kızına. Marigold'un hıçkırıkları dinip sakinleşene kadar hiçbir şey söylemeden ona baktı.

"Eğer o yaşlı yağ tulumu geri dönüp bizi böyle sarmaş dolaş görse epey eğlenirdi herhalde. Şüphelendiği her şeyi teyit etmiş olurduk" dedi Marigold.

"Fena halde kıskanırdı" diye karşılık verdi Desmond kibarca.

"Hadi oradan, Dizzy."

"Ben biraz çıksam iyi olacak."

"Soran olursa yeni işin için pratik yaptığını söylerim" dedi Marigold sırıtarak.

"Kimseye bir şey söyleme."

Bu her zaman tembihlediği bir şeydi.

Şirketin giriş kapısına yakın bir yerdeki telefon kulübesinden Frank'i aradı.

"Bay Quigley'nin müsait olup olmadığını bilmiyorum, kim arıyor diyeyim?"

Uzun bir sessizlik oldu. Arkadan bir şey önerildiği çok açıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok özür dilerim, Bay Doyle, Bay Quigley iş seyahatinde, size bildirilmedi mi bu? Bay Palazzo'nun sekreteri size bunu söylemiş olmalıydı..."

"Tabii... Sadece dönüp dönmediğini merak etmiştim." Desmond çok nazikti.

"Hayır hayır." Ses çok kesindi, sanki söyleneni tam anlamamış bir çocuğa hitap eder gibiydi.

"Eğer şirketi ararsa ona... Ona deyin ki..."

"Evet, Bay Doyle?"

"Hiçbir şey söylemeyin. Desmond Doyle'un aradığını ve tüm hayatı boyunca yaptığı gibi hiçbir şey söylemediğini söyleyin."

"Tam anlayamadım galiba..."

"Beni duydunuz. Ama tekrar edeyim." Desmond söylediklerini aynen tekrarladı. Ve kulağına gelen kendi sesi onda bir tatmin duygusu uyandırdı. Acaba deliriyor muyum, diye düşündü.

Henüz sabahtı ve o saatte Palazzo'nun büyük kapılarından çıkmak Desmond'a garip bir özgürlük duygusu vermişti. Kendini, hastalandığı için okuldan eve gönderilen bir çocuk gibi hissediyordu.

Yıllar önce Frank'le birlikte okulu nasıl kırdıklarını hatırladı. Müdüre okul bahçesinde buldukları, içi kimyevi madde dolu bir poşeti açıp kokladıklarını, gözlerinin kızardığını ve nefes alamadıklarını söylemişlerdi. Toparlanmak için temiz havaya ihtiyaç duyduklarına müdürü inandırmayı başarmışlardı.

Desmond, otuz beş yıl sonra hâlâ, o küçük sınıftan kurtulup tepelerde koşup zıplayarak yaşadıkları özgürlük duygusunu hissedebiliyordu.

O gün eksikliğini hissettikleri tek şey, birlikte oynayacak birileriydi. Diğer tüm sınıf arkadaşları içerleyerek sınıfta oturmuşlardı. Sınıftaki arkadaşlarının eksikliğini hisseden Desmond ile Frank, eve hayal ettiklerinden çok daha erken dönmüşlerdi.

Bugün de durum hemen hemen aynıydı. Desmond'un, "Gel oynayalım" diyebileceği kimse yoktu. Marigold'un önerdiği gibi, bir şişe şarap ısmarlayabileceği biri de. Baker Caddesi'ne giden trene binip Anna'nın çalıştığı kitabevine gitmeye kalkışsa bile Anna'nın boş vakti olmayacaktı. Ayrıca beyninde alarm zilleri çalacaktı, çünkü bu öyle olağandışı bir durum olurdu ki. Özgürlüğün peşinden gidebilecek kadar şanslı olan tek oğlu ise çok uzaklardaydı. Manastırına kapanmış diğer kızı, onun konuşma ihtiyacının aciliyetini kavrayamayacaktı.

Bu ülkede yaşadığı yirmi altı yıldan sonra, tüm Londra'da buluşup konuşmak için aklına çocuklarından başkasının gelmemesi

acıklı bir durumdu. Desmond, kendisini asla sosyeteden biri olarak görmemişti, ama Deirdre'yle birlikte arkadaşlarının ve bir çevrelerinin olduğunu varsaymıştı hep. Tabii ki de öyleydi. Yakında gümüş yıldönümlerini kutlayacaklardı ve sorun olan, davet edecek insan bulmak değil, davet edeceklerinin sayısını azaltmaktı.

Arkadaşları olmadığını nasıl düşünürdü. Onların düzinelerce arkadaşları vardı. Fakat olay buydu zaten. Onların arkadaşları vardı, onun ve Deirdre'nin.

Asıl sorunun yeniden yapılanmayla veya yönetici unvanıyla hiçbir ilgisi yoktu, sorun verilmiş ve tutulamamış bir sözdü. Yıllar önce o gece, Deirdre'ye işinde yükseleceğine, adının İrlanda'daki O'Hagan ailesi için ciddi bir anlam ifade edeceğine dair yemin etmişti. Deirdre'nin asla çalışmak zorunda olmayacağını söylemişti.

Deirdre'nin ne annesi ne de 1960'lı yıllarda evlenen arkadaşları çalışmak zorunda kalmıştı. İrlanda o zamandan beri değişmiş, gitgide İngiltere'ye benzemişti. Bayan O'Hagan, bugün artık eskiden olduğu gibi, genç bir kadının yükseköğrenim görmesine veya ev kurmaya destek olmak için çalışmasına burun kıvırmazdı.

O kara günler geçmişte kalmıştı, O'Haganların onu küçümsemesine dayanmak zor olmuştu. Desmond, o gün verdiği sözü baskı altında olduğu için vermemişti. O akşam ailesine haberi vermeye gittiklerinde, Deirdre'nin narin elini tutmuş ve kendisine güvenmesini istemişti. Kullandığı kelimeleri tek tek hatırlıyordu.

"Her zaman ticaret yapmak istedim, bunu senin ailene kabul ettirmek çok zor biliyorum, fakat kasabamıza seyyar satıcıların gelmesine bile bayılırdım, onların yere örtüler serip malzemelerini dizmeleri beni çok heyecanlandırırdı. Daha o zamandan biliyordum neyin ne olduğunu."

Deirdre, ona güven duygusuyla gülümsemişti. Onun, O'Haganların evinde seyyar satıcılıktan bahsetmeyeceğinden emindi.

"Seni istiyorum" demişti, "hem de dünyadaki her şeyden fazla ve bir erkek bir şey istiyorsa baş edemeyeceği hiçbir sorun yoktur. Ben İngiltere'de perakendeciliği geliştireceğim. Annen ile baban seni bir doktora veya avukata vermedikleri için mutlu olacaklar. Günün birinde bir ticaret kralını tercih ettikleri için çok sevinecekler."

Ve Deirdre ona, o günden beri hep yaptığı gibi, güven dolu bir ifadeyle bakmıştı.

Bu hâlâ Desmond'un hayaliydi, Bay Palazzo ona hayalinin ne olduğunu sorduğunda bu niye aklına gelmemişti?

Desmond kendini eve giden yolda buldu. Ayakları onu, otoma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tik pilota bağlanmışlar gibi, otobüs durağına götürmüştü. Günün bu saatinde ne bir kalabalık ne de sıra vardı. O civcivli iş çıkış saati yerine bu saatte bu şekilde yolculuk etmek ne kadar güzeldi.

Deirdre'ye telefon etse, onu evde bulacağından ve o karısının lanet gümüş yıldönümü davetli listesini tekrar gözden geçirdiğinden emindi. Karısı, dürüstlüğünü takdir ederdi mutlaka.

Desmond'u bir şekilde seviyordu, öyle değil mi? Tıpkı onun da Deirdre'yi sevdiği gibi. Evet, onu seviyordu. Elbette Deirdre de herkes gibi değişmişti ve onun hâlâ, bir anda kalbine ve aklına giriveren, o yumuşak, sarışın, arzu uyandıran genç Deirdre O'Hagan olmasını beklemek gülünç olurdu. Deirdre, hayali değildi ama bir şekilde hayaliyle bağlantılıydı. Hayali, verdiği sözü yerine getirmekti. Fakat milyon yıl da geçse, bunu ifade edecek sözleri bulmayı başarsa bile –ki bulamamıştı– bu hayalini Carlo Palazzo'ya anlatamazdı.

Otobüs yaklaşıyordu. Desmond kararsızdı. Otobüse binmeyip bir telefon bulup karısını öğlen yemeğine davet ederek ona gerçek düşüncelerini anlatsa mıydı? O'Haganların evlenmelerine karşı çıktıkları zamanlarda, onlara birlikte karşı koyup en ufak kalp çarpıntısını bile paylaştıkları gibi, şimdi de bu düşüncelerini paylaşır mıydı?

"Binecek misiniz, binmeyecek misiniz?" diye sordu otobüs şoförü ters ters, haklı olarak. Desmond, otobüsün basamağına çıkmış tırabzana tutunmuş duruyordu. Marigold'un, "Bazıları ise Dizzy, hiçbir şey yapmazlar" deyişi geldi aklına. Otobüse binmiş sayılırdı.

"Biniyorum" dedi. Yüzünde o kadar yumuşak ve savunmasız bir ifade vardı ki, daha güzel ve farklı bir yaşam hayal eden yorgun, genç otobüs şoförü Desmond'u daha fazla taciz etmedi.

Rosemary Drive yönüne doğru yürüken, Deirdre'ye söyleyeceği kısa, mantıklı cümleler hazırlıyordu. Bu hareketli yöneticilik konumunda daha büyük bir iş sahasıyla ilgileneceğini, o küçük, gözden uzak odacığında tıkıldığı günlerin tersine şirkette yapılan tüm işlerden ilk elden haberdar olacağını anlatacaktı. Frank'in iş gezisinde olduğunu, unvanının ne olacağının henüz tam belli olmadığını, ama büyülü yönetici kelimesinin, unvanının içinde yer alacağını söyleyecekti. Carlo Palazzo'nun yemek davetine hiç değinmeyecekti, çünkü asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Yüzleşmekten kaçtığı için Frank'e kırgın değildi. Hatta bu değişikliğin ondan kaynaklandığını bildiği halde kırılmamıştı. Frank belki de haklıydı. Özel Projeler Departmanı'nın işini çoktan başkaları üstlenmişti zaten.

Belki de Frank ona daha iyi bir pozisyon edinmesi için bir şans veriyordu. Bu ne olacağı belirsiz pozisyon için biraz daha hevesli olabilmeyi isterdi.

Onun beklenmedik bir şekilde öğlen yemeğine eve gelmesi Deirdre'nin kafasını karıştıracaktı. Telaşlanacak, geleceğini önceden haber vermesi gerektiğini söyleyecekti defalarca. Desmond'un vereceği haber, evde hazır yiyecek bir şey olmamasının yaratacağı telaşın yanında önemini yitirecekti.

Desmond, köşedeki dükkâna gidip Bay Patel'e böyle durumlar için de satışa düzgün bir şeyler sunmasını söylemeyi düşündü. Pizza satılıyordu dükkânda. Çok iyi sayılmazdı, ambalajında da çok fazla plastik malzeme kullanılıyordu. Hamuru ile üstündeki malzemenin birbirine oranı da yanlıştı. Gene de idare ederdi. Veya konserve çorba ile çıtır çıtır Fransız ekmeği mi alsaydı. Bay Patel parça tavuk satıyor muydu, hatırlayamadı. Satsaydı ne iyi olurdu.

Dükkânda hiç müşteri yoktu, ama daha da garibi kasada da kimse yoktu. Suresh Patel'in tahtına kurulurcasına kasanın arkasına geçip küçük imparatorluğunu yönetmediği nadir zamanlarda, mutlaka başka biri otururdu kasada. Bazen tek kelime İngilizce konuşamasa da etiketlerdeki fiyatları kasaya girebilen sessiz karısı, bazen baykuşa benzeyen küçük oğlu veyahut da arsız küçük kızı. Bay Patel'in erkek kardeşi bu işi yapabilecek gibi görünmüyordu.

Desmond, orta koridorda ilerlerken baş döndürücü bir hisle bir soygunun ortasına düştüğünü fark etti.

Gerçekdışı görünen, olayları ağır çekimde izliyor gibiydi Desmond, Suresh Patel'in şişman erkek kardeşini dövmekte olan deri ceketli iki gence baktığında, bir futbol maçının tekrarını seyrediyormuş gibi bir duyguya kapıldı.

Desmond, gene mide asidinin ağzına doğru yükseldiğini hissetti, ama bu seferki daha keskin bir histi. Boğulacak gibi oldu.

Geriye doğru iki adım attı. Dışarı fırlayıp alarma basmak ve daha çok insanın geçtiği sokağın köşesine doğru koşmak istedi. Ve dürüst olması gerekirse, yardım çağırırken o iki soyguncunun kendisini yakalama şanslarının daha az olduğu bir yere kaçmak istedi.

Fakat daha fazla ilerleyemeden, Suresh Patel'in sopalı gençlere seslendiğini duydu.

"Yalvarırım, ne olur, o zekâ özürlü, gizli kasa hakkında hiçbir şey bilmez. Gizli kasamız yok. Parayı gecelik mevduat hesabına yatırdık. Lütfen kardeşime vurmayın."

Desmond, midesine giren bir sancıyla birlikte, dehşet içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Patel'in kolunun tuhaf bir açıyla aşağıya sarktığını fark etti. Darbe almış gibi. Kırılmış gibi.

Marigold, ona üzgün bir ifadeyle, "Bazıları da hiçbir şey yapmaz" demiş olmasaydı da, Desmond o an yaptığını gene yapardı. Orada kök salmaması için ofisinden sürülmesine itiraz etmeyecek kadar iyi niyetli olan, yumuşakbaşlılığı karşısında Avustralyalı güzelin onun geleceği uğruna gözyaşı döktüğü Desmond Doyle, birdenbire ne yapması gerektiğinin bilincine vardı.

Sabahları ekmeklerin dağıtıldığı tepsilerden birkaç tane alıp deri ceketlilerden birinin ensesine indirdi. Yaşı tahminen en fazla Brendan kadar olan genç, gürültüyle yere düştü. Diğeri panik dolu gözlerle ona baktı. Desmond onu da tepsilerle dürte dürte arka odalara, Patel ailesinin yaşadığı bölüme doğru itti.

"Karınız içerde mi?" diye bağırdı.

"Hayır, Bay Doyle." Suresh Patel, filmlerde yardım geldiğinde insanların baktığı yüz ifadesiyle, kafasını kaldırıp yattığı yerden Desmond'a baktı.

Gizli kasanın nerede olduğunu bilmeyen kardeşi de, kalbi çatlamak üzereymiş gibi gülümsedi.

Desmond, genci itmeye devam ederken içindeki gücün gitgide arttığını hissetti. Arkasından dükkâna giren insanların seslerini duydu. Gerçek müşterilerin seslerini.

"Çabuk polis ve ambulans çağırın" diye seslendi. "Bir soygun oldu. Acele edin, hangi kapıyı çalsanız telefon etmenize izin verirler."

Bu kahramanlık sahnesinin tehlikesiz bir bölümüne denk geldikleri için memnun olan iki genç adam polis çağırmak için koşa koşa çıktılar. Desmond, deri ceketli şaşkın genci sıkıştırdığı odanın kapısının önüne camekânlı ağır bir dolap itti.

"Oradan kaçabilir mi?" diye sordu.

"Hayır. Pencerelere demir yaptırmıştık, bunun gibi hırsızlık..."

"İyi misiniz?" Desmond yere diz çöktü.

"Evet. Evet. Onu öldürdünüz mü?" Başıyla kendine gelmek üzere olan, yerde inleyen genci gösterdi.

Desmond, gencin elindeki demiri almış tekrar vurmak üzere hazır bekliyordu, ama genç kıpırdayacak durumda değildi.

"Hayır, ölmedi. Ama hapse girecek, hapse girecek" diye tekrarladı Desmond.

"Belki de girmez, ama önemli değil." Dükkân sahibi ayağa kalkmaya çalıştı. Güçsüz ve korkmuş görünüyordu.

"Peki, önemli olan ne?" Desmond merak etmişti.

"Bir kere dükkânı benim yerime kim idare edecek? Kardeşi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

min durumunu, karımın da İngilizce bilmediğini biliyorsunuz, çocuklar da yapamaz, okuldan geri kalıp sınavlarını kaçırırlar..."

Desmond, uzaktan siren seslerini duydu, iki kahraman hızla içeri dalıp polisin gelmek üzere olduğunu haber verdiler.

"Bu konuyu merak etmeyin" dedi Desmond yavaşça, yerde yatan adama. "Bir şekilde halledilir."

"Fakat nasıl, nasıl?"

"Bu tür bir işte çalışan akrabalarınız, kuzenleriniz yok mu?"

"Var, ama onlar da işlerini bırakamazlar ki. Hepsi ancak kendi başlarının çaresine bakıyor."

"Evet, biliyorum, hastaneye vardığımızda bana onların isimlerini verir misiniz? Ben onlarla bağlantı kurarım."

"Gerek yok, Bay Doyle, zamanları yoktur... Hepsi kendi işlerinin başında durmak zorunda."

Yüzünden tedirginlik okunuyordu, kara gözleri yaşla dolmuştu. "Biz bittik, orası kesin" dedi.

"Hayır, Bay Patel. Ben buranın başında dururum. Ama ailenize, bana güvendiğinizi ve benim ciddi olduğumu anlatmanız lazım."

"Bunu yapamazsınız, Bay Doyle, siz Palazzo'da önemli bir konumdasınız, bunu sadece beni rahatlatmak için söylüyorsunuz."

"Hayır, doğru söylüyorum. Siz hastaneden çıkana kadar dükkânınızın başında duracağım. Tabii ki bugünlük kapatmamız lazım, kapıya bir yazı asarız. Yarın öğlene kadar açmış olurum."

"Size nasıl teşekkür edebilirim..." Desmond'un da gözleri dolmuştu. Bu adamın kendisine ciddi ciddi güvendiğini hissediyordu; Suresh Patel, Desmond Doyle'u istediğini yapabilen bir yönetici olarak görüyordu.

Ambulans görevlileri çok dikkatli davranıyorlardı. Kolunun dışında muhtemelen bir de kaburgasının kırık olduğunu söylediler.

"Dönmem biraz vakit alabilir" dedi Suresh Patel yattığı sedyeden.

"Dünyanın tüm zamanları bize ait."

"Size gizli kasanın yerini tarif edeyim."

"Şimdi değil, sonra. Nasıl olsa sizi hastanede ziyaret edeceğim."

"Fakat eşiniz... aileniz, bunu yapmanıza karşı çıkabilir."

"Anlayış göstereceklerdir."

"Peki, sonra ne olacak?"

"Sonrası farklı olacak. Kafanızı yormayın bunlarla."

Polisler de gitgide gençleşiyordu, hırsızlardan daha genç duruyorlardı. Hele bir tanesi kesin olarak Desmond'un oğlu Brendan'dan daha genç gösteriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buranın sorumlusu kim?" diye sordu genç polis, henüz özgüvenden yoksun bir ses tonuyla. O güven ancak birkaç yıl sonra gelecekti.

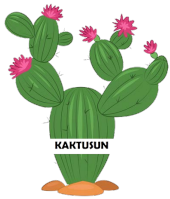
"Benim" dedi Desmond. "Adım Desmond Doyle, 26 Rosemary Drive'da oturuyorum ve Bay Patel hastaneden dönene dek burasıyla ben ilgileneceğim."

BELONGS TO
KAKTOS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

Peder Hurley

Kız kardeşinden başka hiç kimse Peder James Hurley'yi, "Jimbo" diye çağırmazdı, bu düşünülemezdi. Gümüşi saçlı, yakışıklı, altmışlı yaşlarında bir adamdı. Üzerinde bir piskopos tavrı vardı; pek çok kişi onun, gerçeklerinden daha fazla piskoposa benzediğini düşünürdü. Piskoposluk giysisinin uzun ince fiziğine çok yakışacağı kesindi, kırmızı cüppeyi kardinalin taşıdığından çok daha iyi taşırdı mutlaka. Fakat Roma görüntüye göre hareket etmiyordu ve Peder Hurley'nin adı Kilise'nin yüce mensuplarının kulağına henüz çalınmamıştı.

Onun hakkında kötü konuşan tek bir kişi bile yoktu. Dublin'deki cemiyet tarafından çok seviliyordu. Vatikan'ın öngördüğü değişikliklere ayak uydurup onları kilisesine yeterince hızlı –fazla hızlı değil– bir şekilde uyarlamak konusunda belli ki başarılıydı. Cemiyetinin en tutucularını bile yumuşak bir sesle sakinleştirmeyi başarıyor ve aynı zamanda herkese söz hakkı tanıyordu. Herkesin suyuna gitmeye çalıştığı pek söylenemese de en azından kimseyi kızdırmamaya özen gösteriyordu.

Antiklerikalizm, Dublin'deki liberal gençler arasında yayılırken, bu az cesaret işi değildi.

Televizyona çıkma meraklısı değildi, şimdiye dek hiç ekrana çıkıp bir tartışma programına katılmamıştı. Ateist oldukları bilinmelerine rağmen sadece gösteriş olsun diye kilise nikâhıyla evlenmek isteyenlere hizmet vermezdi. Ama mart ayında ceplerine beşlik banknotlar doldurup Cheltenham'a hacca giden veya tavşan avı sırasında avı kovalayan köpeklere tezahürat yapan o demode rahiplerden de değildi. Peder Hurley, çok yer gezmiş, eğitimli, tatlı dilli bir adamdı. İnsanlar onu sık sık akademisyene benzetirlerdi. Bu çok güzel bir övgüydü. Ve zaman zaman bir ki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lise papazından çok, bir piskopos vekiline benzetilmek gibi daha da müthiş bir iltifat aldığında çok eğleniyordu.

James Hurley'nin kiliseden kiliseye tayinleri hep sessiz sedasız olmuştu. Kariyerinde hiçbir ilerleme olmamıştı, ki böyle tatlı dilli, zeki bir adamın terfi etmesi beklenen bir şeydi; fakat söylentilere göre onun hiçbir zaman böyle bir talebi olmamıştı. Peder Hurley gibi kaliteli şaraptan, sülün ve ıstakoz yemekten hoşlanan birinin, dünyevi zevklerden uzak durduğu söylenemezdi.

Fakat o, bir önceki görevinde ilgilenmek zorunda olduğu özel yaşlılar yurtları yerine, on dört tane gençlik kulübü ve on bir tane de futbol kulübüyle ilgilenmek zorunda olduğu bir işçi sınıfı kilisesine atanmasına rağmen, halinden memnun görünüyordu.

İngiltere'nin en iyi Katolik okullarından birinde okumuştu, ama bundan hiç söz etmezdi. Ailesi zengindi ve söylentilere göre büyük bir malikânede büyümüştü. Fakat bununla ilgili de şimdiye dek ağzından tek bir söz çıkmamıştı, herhangi bir şey söylendiğinde hafifçe gülümser ve en iyisinin kimsenin onun aile ağacını sallamaması olduğunu söylerdi; ağaçtan nelerin düşeceği belli mi olurdu. Şehir dışında yaşayan ablası, zengin bir hukuk müşaviriyle evliydi ve bir oğlu vardı. Peder Hurley yeğeninden hep büyük bir sevgiyle bahsederdi. Gregory, özel hayatıyla ilgili hevesle söz ettiği tek konuydu.

Diğer yandan iyi ve ilgili bir dinleyiciydi. Bu yüzden insanlar onu iyi bir sohbet arkadaşı olarak görürlerdi. O ise sadece onlar hakkında konuşurdu.

James Hurley'nin yaşadığı her lojmanda, çoktan ölmüş olan annesi ile babasının eski moda, oval çerçeveler içindeki fotoğrafları ona eşlik ederdi. Gregory'nin ilk komünyon törenine ve diploma törenine ait olmak üzere iki tane de aile fotoğrafı vardı. Gregory yakışıklı bir çocuktu. Elini parşömen kâğıdının rulosu üzerine koymuş, onlarla aynı şekilde poz vermekle birlikte bu işi fazla ciddiye almamış diğer mezun yaşıtlarından çok daha fazla şey biliyormuşçasına bakan bir ifadeyle kameraya gülümsüyordu.

Gregory, Peder Hurley'ye kendi hayat hikâyelerini, endişelerini anlatmaya ve gevezelik etmeye gelenler için ideal bir sohbet konusuydu. Onunla ilgili sorular sorup nezaketle pederin hararetli cevaplarını dinledikten sonra tekrar kendi hikâyelerine dönebiliyorlardı. Kimse, bir süre sonra Peder Hurley'nin, artık Gregory'den kendiliğinden bahsetmediğini, onunla ilgili sorulara belli belirsiz cevaplar verdiğini ve cevapların da pek bilgilendirici olmadığını fark etmedi. Bunu belli etmeyecek kadar diplomatik davranabili-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Bu da insanların, Peder Hurley'nin, hakkında konuştukları bir özelliğiydi, onun dışişlerinde, konsolosluk veya büyükelçilik görevlerinde çok başarılı olabileceğini söylüyorlardı.

James Hurley'nin annesi o daha çocukken ölmüştü, ablası onun için anne, abla ve en iyi arkadaş karışımı bir şey olmuştu. Laura ondan beş yaş büyüktü ve henüz on yedi yaşındayken harap bir evin, çökmüş küçük bir erkek kardeşin ve içine kapanık, mesafeli, zamanında ne karısıyla ne de kendisine miras kalan evle ilgilenmediği gibi çocuklarıyla da hiç ilgilenmeyen bir babanın sorumluluğunu üstlenmişti.

Peder Hurley, bugün tüm bunların bilincine varmıştı, ama o zamanki çocuk haliyle, o karanlık ve ilgisiz babasını hep daha fazla üzmekten korkardı. Ben olmasaydım, Laura üniversiteye gidip okuyabilirdi, diye düşünmüştü hep. Laura üniversiteye gitmek yerine evde kalıp yakın bir yerde sekreterlik kursuna gitmişti.

Kurs bitince, bir bakkal dükkânında işe girmiş, orasını büyük bir şirketin devralmasıyla bir pastanede işe başlamış ve orasının da yakındaki diğer üç pastaneyle birleşmesiyle sekreterlik hayatı son bulmuştu. Daha sonra resepsiyon görevlisi olarak çalıştığı doktorun çalışma izni, mesleğini kötüye kullandığı gerekçesiyle iptal edilmişti. Laura, küçük kardeşi Jimbo'ya, üzerinde bir uğursuzluk olduğunu, her çalıştığı yere şanssızlık götürdüğünü söyleyip durmuştu. Küçük kardeşi Jimbo, ablasının, belki orası da kapanır umuduyla, devam ettiği okulda işe girmesini teklif etmişti.

Laura, onu mesleki eğitimi boyunca cesaretlendirmişti; birlikte köy yollarında uzun yürüyüşler yapmışlar, yosun tutmuş banklarda veyahut da tarlaların arasındaki toprak setlerde oturup başkalarının spordan veya sinemadan bahsetmeleri gibi Tanrı aşkından söz etmişlerdi.

Laura Hurley, kardeşi ilk ayinini yaptıktan sonra takdis ettiği ilk kişi olabilmek için gözyaşları içinde önünde diz çökmüştü.

Herkesten ve her şeyden uzak olan babaları o sıralarda ölmüştü. James de rahip olmuştu, asker veya jokey de olsa babası için bir şey fark etmeyecekti.

James eğitimi boyunca sürekli Laura için endişelenmişti. Eski evlerinin müştemilatında oturuyordu. Beraberken oturdukları ev, civardaki evlere göre pek büyük sayılmazdı, ama gösterişli bir binaydı. Fakat Laura, zamanında yanlarında çalışan, görevleri Hurley ailesinin arkasından bahçe kapısını açıp kapamak olan ve kira ödemek zorunda olmayan müstahdeme ait müştemilatta oturmakla, sosyal konumundan bir şey kaybetmiş olduğunu dü-

şünmüyordu. Laura her zaman neşeyle, küçük bir evi derli toplu tutmanın, büyük bir evi derli toplu tutmaktan çok daha kolay olduğunu söylerdi. Babası önce bir huzurevine geçip ardından da ebediyete göçünce yalnız kaldığına göre büyük evde oturmak pek mantıklı değildi. James'in okulu ve babalarının özel huzureviyle ilgili birikmiş borçlarından dolayı tamamen ipotekli olan evin satışı hiç para getirmemişti. Bankada da çok az para vardı, sadık ablaya ve çalışkan evlada çeyizlik hiçbir şey kalmamıştı.

Böyle şeyler Laura'yı hiç ilgilendirmiyordu. O mutluydu, Collie cinsi iki büyük köpeğini gezdiriyor, akşamları küçük şöminesinin karşısında kitap okuyor, gündüzleri de civardaki bir hukuk bürosunda çalışıyordu. Diğer çalıştığı işyerlerinde olduğu gibi burayı kapattırmayı başaramadığını söylüyordu gülerek. Fakat buna karşılık ciddi değişikliklere neden olmuştu.

Örneğin, bir zamanlar yörenin en gözde damat adaylarından müzmin bekâr Bay Black'in medeni halinde yarattığı değişiklik gibi. Kırk yaşındaki Bay Black'in otuz dört yaşındaki Laura Hurley'yi görmesiyle bekâr, özgür ve bağımsız kalmakla ilgili kesin kararı sallanmaya başlamıştı.

Ve nihayet mektup gelmişti:

> Sevgili Jimbo, asla inanmayacaksın ama Alan Black ve ben evlenmeye karar verdik. Törenimizi senin yönetmenden çok mutlu olacağız.
>
> İlk gençlik yıllarımızı çoktan geride bıraktığımız için, kendimizi burada sergileyip el âleme rezil olmak istemiyoruz. Olabilirse, Dublin'e gelip senin kilisende evlenmek istiyoruz. Sevgili Jimbo, bu kadar mutlu olabileceğimi, kendimi bu kadar güvende hissedebileceğimi ve olayların böyle gelişeceğini asla tahmin edemezdim. Ben bunu hak etmiyorum, gerçekten etmiyorum.

Peder Hurley, ablasından gelen bu mektubu asla unutmamıştı, hâlâ gözünün önüne getirebiliyordu; krem renkli küçük kâğıdın üzerinde kelimeler adeta birbirine girmişti. Mektubu okurken, bu iyi yürekli kadının hayatını paylaşacak cömert ve iyi birini bulmasının verdiği mutlulukla gözlerinin yaşardığını hatırladı. Alan Black'i tam hatırlamıyordu, sadece eskiden çok yakışıklı ve gösterişli biri olduğunu anımsıyordu.

O zamanlar yirmi dokuz yaşında olan Peder Hurley, kendini çok görmüş geçirmiş biri gibi hissediyordu. Düğün töreninde ablası ile Alan Black'in ellerini birleştirdiğinde kendini garip bir şekilde ablasının koruyucusu gibi hissetmiş, bu siyah gözlü, şakak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları kırlaşmaya başlamış siyah saçlı adamın Laura'ya iyi davranmasını, onun cömertliğini ve kendisi için bir şey istemeyen bir insan olduğunu anlamasını dilemişti.

Kendini sık sık onlara bakıp, kardeşinin bu yakışıklı adamla iyi bir ilişkisi olmasını dilerken, daha doğrusu dilemekten çok bunun için sessizce dua ederken bulmuştu. Laura'nın yüzü samimi ve dürüsttü, fakat düğün gününde bile kimse onun güzel olduğunu iddia edemezdi, saçlarını elbisesine uyan krem renkli büyük bir kurdeleyle toplamıştı. Kurdele, kilisede takmaya uygun bir şapka veya eşarp olarak kabul edilebilir bir boyuttaydı. Yüzüne azıcık pudra sürmüştü. Gülümsemesi küçük düğün topluluğunun içini ısıtacak nitelikteydi. Fakat güzel bir kadın değildi. Genç Peder Hurley, yakışıklı avukatın ilgisinin bir gün başka yerlere yönelmemesini dilemişti.

Yıllar sonra, nasıl bu kadar önyargılı olduğuna hayret ediyordu. Pek çok kadına ve erkeğe Tanrı'ya giden yol konusunda öğütler vermeye yetkili biri olarak, kendisinin nasıl böyle düşünebildiğine şaşırıyordu. Bu değişen dünyada, Alan Black'in karısına gösterdiği değişmez sevgiden daha güçlü bir şey yoktu ve olamazdı. Yanık tenleriyle, gülerek İspanya'daki balayından dönüp onu görmeye geldikleri gün, görünüşe dayanarak verdiği hükümlerin yüzeysel olduğunu algılaması gerekirdi. Alan Black gibi akıllı, uyanık bir adam neden Laura Hurley'nin değerinin, içindeki iyiliğin ve sevginin farkına varamayacaktı ki? Kendisi bunun hep bilincindeydi, Bay Black'in bunu göremeyeceğini neden düşünmüştü ki?

Geçen yıllarla birlikte James onları ziyaret edip onlarda kalmaya başlamıştı. Müştemilatta tadilat yapıp binaya yeni odalar eklemişlerdi. Evin bir tarafında, tavana kadar kitap dolu yeni bir çalışma odası vardı, üçü sık sık akşamları odadaki şömineyi yakıp büyük koltuklara oturarak kitap okurlardı. Orası şimdiye dek bulunduğu en huzur dolu yerdi.

Laura bazen kıvrıldığı koltuktan James'e bakıp gülümserdi.

"Hayat bu, öyle değil mi, Jimbo?" derdi.

Onları ziyarete geldiği bazı günlerde Laura onunla, bir zamanlar sahip oldukları topraklarda yürüyüşe çıkardı.

"Her şeyin böyle güzel bir hale dönüşeceğini düşünebilir miydik, Jimbo?" derdi sık sık, asla Peder Hurley olarak göremediği erkek kardeşinin saçlarını okşayarak.

Bir gün James'e evin öbür tarafına, çalışma odasına benzer alçak tavanlı, uzun bir oda inşa edeceklerini söylemişlerdi. Bebek oyun odası olacaktı orası, ama oraya bebek odası demeyecekler-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di, çocuk odası veya çocuğun adı ne olacaksa, "onun" odası diyeceklerdi. "Bebek odası" lafı sadece bebekler için kullanılabilirdi. Adı Gregory'di, Peder James onu vaftiz etmek için kucağına almıştı. Babasının uzun kirpiklerini almış güzel bir çocuktu. Gregory Black.

Onların tek çocuğuydu; Laura bir kız veya erkek kardeşi olmasını çok istediklerini, ama olamayacağını söylemişti. Oynaması için kesinlikle pek çok arkadaşı olacaktı. Gregory, yeğenine düşkün her dayının hayal ettiği gibi bir çocuktu.

Dayısının arabasının yaklaştığını gördüğünde, odasının penceresinin önünde duran koltuktan fırlayıp koşa koşa dışarı çıkardı.

"Jim Dayı geldi" diye bağırır, artık yaşlanmış olan Collie cinsi iki köpek havlayarak atlayıp zıplarlar, Laura da hızla mutfaktan çıkıp gelirdi.

Alan işten döndüğünde içtenlikle gülümserdi, hoşnut olduğu yüzünden anlaşılırdı. Jim'in hafta ortasında birkaç gün gelip onlarda kalmasına memnun olurlardı. Oğullarıyla da bu kadar iyi anlaştığı için mutluydular.

Tabii ki Gregory de on yaşına geldiğinde rahip olmak istemişti. Bunun, babasının bürosunda çalışmaktan çok daha iyi bir iş olduğunu açıklamıştı ciddiyetle. Rahip olarak fazla bir iş yapman gerekmiyordu ve insanlar ona, vaaz verip dua okuduğu için para ödüyorlardı, ki bunu her şekilde zaten yapacaktı. Ayrıca kürsüye çıkıp insanlara ne yapıp ne yapmayacaklarını, cehenneme gideceklerini söyleyebiliyordu. Dinleyicilerinin, onu hayranlıkla biraz da şoke olmuş vaziyette dinlediklerini görünce hararetle devam etmişti. Ayrıca hoşlanmadığı biri günah çıkarmaya geldiğinde, onu affetmeyi kabul etmeyip cehenneme gitmesini sağlayabilirdi, ne harika.

Onlar da Dublin'e James'i görmeye gelmişlerdi, James Hurley bu sıcak, akıllı oğlandan bahsetmekten hiç yorulmuyordu. Gregory, her şeyi bilmek, herkesle tanışmak istiyordu. Yaşlanmış başrahipler ile kilise cemiyetinin kaprisli ve sorunlu pek çok kadın üyesini hemen cezbedivermişti.

"Senin gerçekten de iyi bir papaz olacağını düşünüyorum" demişti dayısı gülerek, Gregory on beş yaşındayken. "Bu iş için insanlarla iyi ilişkiler kurabilme ve onları idare etme yeteneği gerekir. Ve sen bunlarda çok iyisin."

"Kulağa mantıklı geliyor" demişti Gregory.

Peder Hurley ona keskin bir bakış atmıştı. İnsanlara ters bir yüz ifadesiyle yaklaşmaktansa dostça bir yüz ifadesiyle yaklaşmak ve üsttekilerin öfkesini üzerine çekmeyecek bir yol izlemek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tabii ki mantıklıydı. Fakat bunu on beş yaşındayken kavramış olmak... Günümüzde gençler çok çabuk yetişkin oluyorlardı.

Gregory, Dublin Üniversitesi'nin hukuk bölümüne girdiğinde, "Bu da mantıklı" demişti. Bir şey okumak zorundaydı ve hukuk eğitimi herhangi başka bir eğitim kadar iyi bir eğitimdi, ayrıca dedesi, babası ve amcası şirkete bir Black daha katılacağı için mutluydular.

"Ve sen de şirkete katılmaya niyetlisin, öyle mi?" Peder Hurley şaşırmıştı. Gregory'nin küçük bir şehirde kalmak için fazla akıllı olduğunu düşünüyordu. Burası, onun bir yüzden diğer bir yüze, bir olaydan diğer bir olaya durup dinlenmeden gidip gelen keskin gözlerini tatmin etmeye yetmezdi.

"Bunun üzerine detaylı düşünmedim, dayı. Ama annem ile babamın bunu istediği kesin, bense ne istediğimi tam bilmiyorum. Bu yüzden bırakayım da orada çalışacağımı varsaysınlar, bu daha mantıklı olur."

Söylediklerinde gene hafif ürpertici bir yan vardı. Çocuğun, ailesine yalan söylemek gibi bir niyeti yoktu. Bu dünyada hiçbir şey kesin olmadığına göre şimdiden böyle bir karar vermesine ne gerek var, diye kendi kendine düşünmüştü Peder Hurley, akşam ayininde Gregory'nin huzursuz edici açıklaması aklına gelince. Rahip kendisinin kaçık, şüpheci bir insan haline geldiğini düşünmeye başlamıştı. Modern genç bir adamın ileriye dönük planlarında tehlikeler araması çok saçmaydı.

Gregory iyi dereceyle mezun olmuştu, hem tek başına hem de annesi, babası ve dayısıyla fotoğrafları çekilmişti.

Babasının saçları artık beyazlamıştı, ama hâlâ yakışıklıydı. Altmış üç yaşındaydı, oğlundan kırk iki yaş büyüktü. Alan Black her zaman, oğlundan on sekiz veya kırk sekiz yaş büyük olmanın fazla bir şey fark etmeyeceğini, her koşulda kuşak farkı olacağını söylüyordu. Fakat onun umduğundan çok daha iyi gitmişti her şey. Oğlu ne bir motosiklet istemiş, ne uyuşturucu kullanmış, ne de eve istenmeyen insanlar getirmişti. Örnek bir evlattı.

Annesi Laura, mezuniyet töreninde oldukça iyi görünüyordu. Yetiştirdikleri oğullarının isimlerinin arkasına, "hukuk mezunu" yazılacağı ve kısa süre sonra baroya üye olacakları için heyecandan ölen diğer anneler gibi heyecanlanmamıştı. Deniz mavisi, hoş bir tayyör giymiş, boynuna parlak, pembe renkli bir fular takmıştı. Saç kesimi için kendi deyimiyle bir servet harcayarak kırlaşmış saçlarına zarif bir şekil verdirmişti. Elli altı yaşında gibi durmuyordu, ama çok mutlu olduğu apaçık ortadaydı. Kalabalık kampüsün etrafında dolaşırlarken Laura kardeşini kolundan yakalamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok şanslı olduğumu düşünüyorum, Jimbo" dedi, ciddi bir yüzle. "Tanrı başkalarına tüm bu mutlulukları vermeyip, niye bana veriyor?"

Kendisi de elli bir yaşında göstermeyen Peder Hurley kardeşine, Tanrı'nın sevgisini herkese verdiğini, asıl meselenin insanların bunu algılama şeklinde yattığını açıklamıştı. Laura herkese daima melek gibi davranmıştı ve bu yaşamda olduğu gibi gelecekteki yaşamında da mutluluğu hak etmişti.

Bunları içtenlikle söylemişti, hem de her kelimesini. Gözleri, oğlu tekerlekli sandalyede oturan yorgun yüzlü bir kadına takılmıştı. Kızının mezuniyet törenine gelmişti. Yanlarında başka erkek yoktu.

Belki o da melek gibi bir insan, diye düşünmüştü Peder Hurley. Tanrı'nın ona neden daha iyi bir kader bahşetmediğini anlamak zordu.

Bu konuyu o an düşünmemeye karar vermişti.

En iyi otellerden birinde yemek yemişlerdi. Etraftaki masaların pek çoğu Peder Hurley'yi tanıyordu. James gururla ailesini, iyi giyimli ablasını, eniştesini ve yakışıklı genç adamı onlarla tanıştırmıştı.

Adları Bayan O'Hagan ve Bayan Barry gezmeye çıkmış iki kadın, çokça bahsini duydukları yeğenle tanışmaktan çok memnun olmuşlardı. Peder Hurley, kadınların, yeğeninden ne kadar sık ve hararetle bahsettiğini söylememelerini dilemişti. Sanki başka bir sohbet konusu bulamıyormuş gibi hissetmişti birden.

Gregory, durumu çok rahat karşılamıştı. Ailecek kendi masalarına yeniden oturduklarında, dayısına aralarında gizli bir anlaşma varmış gibi gülümsemişti.

"İnsanlarla iyi ilişkiler kurmak için benden bahsediyorsun ha, sen bir dâhisin, onlara zaman zaman benden bahsederek zararsız aile bilgileri veriyorsun, böylece onlar da seni tanıdıklarını zannediyorlar. Sen bir tilki kadar kurnazsın, dayı."

Sürekli yeğeni hakkında konuşan ve ona çok düşkün dayı konumuna düşmekten kurtulmuş, ama bu sefer de başka bir insan grubuna dahil olmuştu. Biraz yüzeysel olanların grubuna.

Gregory Black, birkaç yıl Dublin'de çalışarak tecrübe kazanmaya karar vermişti. Hatalarını babasının müvekkillerinin karşısında değil, yabancıların karşısında yapmayı tercih ettiğini söylemişti. Çoktan emekli olmuş seksenlerinin sonlarına yaklaşmış dedesi ile çocuğu olmayan amcası bile bunun iyi bir fikir olduğuna karar vermişlerdi. Anne babasıysa bunu gayet iyi karşılamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunca yıldır tek başına Dublin'de yaşadıktan sonra onu kasabaya getirmek saçma olur" demişti Laura kardeşine. "Hem zaten bizi sık sık ziyarete gelecek."

"Bunu sadece söylüyor mu, yoksa hakikaten yapacak mı?" diye sormuştu Peder Hurley.

"Oh tabii gelecek, öğrenciyken tren ve otobüs yolculuğu işi zorlaştırıyordu. Ama şimdi arabası olacağına göre durum farklı olacak."

"Kendi arabası mı?"

"Evet, Alan söz vermişti. Okulu dereceyle bitirirse ona araba alacaktı!" diye atılmıştı Laura gururla.

Arabayı görünce Gregory'nin tepkisi dehşetti. Büyük bir mutlulukla sarılmıştı onlara. Babası da memnuniyet dolu boğuk bir sesle, tabii ki zamanı gelince bunun yerine daha iyi bir model alacaklarını söylemişti. Ama şimdilik...

Gregory ise arabayı iyice eskiyene kadar kullanacağını söylemişti. Peder Hurley, bu esmer sabırsız genç adamın, bu kadar sevildiğinin farkında olup buna böyle güzel bir tepki vermesi karşısında kalbinin ferahladığını hissetmişti.

Anne ve baba mutlulukla kasabaya, dayı ise mutlulukla kilisesine dönmüştü. Delikanlı yeni bir başlangıç için ona yardımcı olacak yepyeni arabasıyla, hayatına istediği gibi devam etmekte özgürdü.

Ve Gregory gerçekten de ailesini ziyaret etmişti. Bahçeye girip ustalıkla park etmiş, annesinin çok sevdiği Collielerin yavrularının ve onların da yavrularının kafalarını okşanıştı. Babasıyla hukuk, annesiyle de Dublin'deki sosyal hayat hakkında sohbet etmişti.

"Hem erkek hem kadın pek çok arkadaşı var" diye anlatmıştı Laura kardeşine hararetle, "birbirlerinin evine gidip birbirlerine yemek bile yapıyorlarmış."

Laura bazen etli ve böbrekli pay pişirip yanında götürmesi için oğluna veriyordu; her seferinde ekmek, jambon, domuz pastırması ve kilo kilo tereyağı koyuyordu yanına. James Hurley birkaç kez ablasının, oğlunun yaşadığı yerdeki marketlerde bunların satılmadığını mı zannettiğini sormuştu kendine, ama ablasına bir şey söylememişti. Ablası dünyaya getirdiği, uzun boylu, yakışıklı oğluna hâlâ bakıyor olma duygusunu seviyordu. Bu sıcak duyguyu zedelemeye ne gerek vardı ki? Yeğeninin tabiriyle, "Bu mantıklı olmazdı".

Peder, hafta sonları hep dolu olduğu için Gregory'yle pek bir araya gelmiyordu; cumartesileri günah çıkarmaya ve ev ziyaretlerine, pazarları ise kutsal ayine, hasta ziyaretine ve akşam duasına ayrılmıştı. Ara sıra hafta ortası onlara gidip kaldığında,

Gregory'nin ziyaretlerinin verdiği mutluluğun, onun bencil olarak adlandırılabilecek davranışlarını bastırdığını memnuniyetle fark etmişti.

Laura zevkle, Gregory için diktiği kırmızı çamaşır hurcundan bahsetmiş, oğlunun her seferinde mutfağa koşup içindekileri çamaşır makinesine tıktığını anlatmıştı.

Bunu sanki oğlu çok zor bir iş başarmış gibi söylemişti. Çamaşırları, yıkandıktan sonra makineden çıkarıp asanın, ütüleyip katlayıp kırmızı hurca yerleştirip hurcu da arabanın arka koltuğuna yerleştirenin kendisi olduğuna hiç değinmemişti.

Alan da, Gregory'nin cumartesi akşamları onlarla golf kulübüne yemeğe gitmekten çok hoşlandığını, oradaki kaliteli şarap ile yemeği çok beğendiğini anlatmıştı.

Peder Hurley, Gregory'nin, anne babasını onların aldığı arabayla yakınlardaki bir otele neden hiç yemeğe götürmediğini merak etmişti.

Fakat her zamanki gibi böyle olumsuzlukları dile getirmek manasızdı. Kendisinin de eskiden ablasını yemeğe götürmeyi akıl etmediğini geçirdi aklından suçluluk duygusuyla. Gerçi fakirlik yemini etmişti ve hiç parası yoktu, ama doğrusu aklına da hiç gelmemişti böyle bir şey yapmak. Belki de bütün gençler için geçerliydi bu.

Ve Gregory, birlikte olmaktan zevk alınacak biriydi. Kimseyi, kırmadan ve pohpohlamadan çok uzun konuşabilme yeteneğine sahipti. Bu onun hayran olunacak bir özelliğiydi.

Gregory bazen, dayısıyla birlikte Forty Foot'daki Sandycove'a, erkekler için ayrılmış bir koya, yüzmeye giderdi. Bazen de dayısının lojmanına bir kadeh bir şey içmeye uğrardı. Waterford kristalinden yapılmış güzel kadehi ikindi güneşine doğru kaldırır, bardağın her zerresinde yansıyan altın renkli viskiyi hayranlıkla seyrederdi.

"Şu münzevi yaşam da şahane bir şey!" derdi gülerek.

Buna kızmak mümkün değildi. Ve ancak cimri bir insan, Gregory'nin gelirken azalan stoka eklemek için bir kez bile yanında bir şişe viski getirmediğine dikkat ederdi.

Peder Hurley, geceyarısı Gregory'nin çıkıp gelmesine hiç alışık değildi.

"Başım biraz dertte, Jim" demişti Gregory doğrudan söze girerek. Ne bir "Dayı" lafı ne de bir "Seni yatağından sabahın üçünde kaldırdığım için özür dilerim" cümlesi çıkmıştı ağzından.

Peder Hurley, kilisenin yaşlı başrahibi ile onunla aynı derece-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de yaşlı olan kâhyayı, "Bu acil bir durum, ben hallederim" diyerek yerlerine göndermeyi başarmıştı. Salona girdiğinde Gregory'nin kendine koca bir kadeh viski koyduğunu görmüştü. Delikanlının gözleri parıl parıldı, alnında ter damlacıkları vardı ve fazlasıyla içmiş görünüyordu.

"Ne oldu?"

"Yoluma lanet olasıca bir bisikletli çıktı, ne farı yanıyordu ne de üzerinde fosforlu kıyafeti vardı, hiçbir şey. Lanet olasıcalar, onları dava etmek lazım, Kıta'da olduğu gibi onlara ayrı bisiklet yolları yapmak lazım."

"Ne oldu?" diyerek, rahip sorusunu tekrarlamıştı.

"Bilmiyorum." Gregory o kadar genç görünüyordu ki.

"Sürücü iyi mi, yaralandı mı?"

"Durmadım ki."

Peder Hurley ayağa fırlamıştı, fakat bacakları onu taşıyacak gücü kaybetmişti. Yeniden yerine oturmuştu.

"Fakat yaralandı mı, düştü mü? Tanrı aşkına, Gregory, onu yolun kenarında öylece bırakmadın değil mi?"

"Bırakmak zorundaydım, dayı. Alkol limitini aşmıştım, hem de fazlasıyla."

"O nerede, olay nerede oldu?"

Gregory ona, olayın Dublin'in dışında, karanlık bir sokakta meydana geldiğini söylemişti.

"Senin orada ne işin vardı?" diye sormuştu rahip. Bu sorunun konuyla hiçbir alakası yoktu, ama James henüz kendini ayağa kalkacak, polise ve ambulansa bir kaza olduğunu bildirmek üzere telefon edecek kadar güçlü hissetmemişti.

"O yolun daha garantili olduğunu düşündüm. Yani alkol muayenesine yakalanmamak bakımından..." Gregory, eskiden köpeklerden birini dolaştırmayı veyahut uzaktaki arazilerden birinin çitini kapatmayı unuttuğunda takındığı yüz ifadesiyle bakışlarını ona doğru çevirmişti.

Fakat bu sefer söz konusu olan karanlık bir yolda yatan bir bisikletliydi.

"Lütfen söyle, Gregory, ona ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Tanrım bilmiyorum, bir anda fark ettim bisikleti." Durdu, yüzü bembeyazdı.

"Sonra?.."

"Bilmiyorum, dayı. Korkuyorum."

"Ben de öyle" dedi, James Hurley.

Telefonun ahizesini kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yapma, yapma!" diye bağırdı yeğeni. "Tanrı aşkına, beni mahvedeceksin."

James Hurley, polisin numarasını çevirmişti bile.

"Kapat çeneni, Gregory" demişti. "Onlara senin adını vermeyeceğim, sadece onları kaza yerine yollayacağım, sonra da ben gideceğim oraya."

"Yapamazsın... Yapamazsın..."

"İyi geceler memur bey, ben kiliseden Peder Hurley, size acilen bildirmek istediğim bir şey var, bir kaza oldu..." Bölgeyi ve yolu tarif etti. Olayın son yarım saat içinde olduğunu tahmin ettiğini söyleyerek Gregory'ye bakmıştı, delikanlı perişan bir halde başını sallamıştı.

"Evet, yapan çarpıp kaçmış gibi görünüyor."

Rahibin sesinden nefret akıyordu. Gregory, bu sefer başını kaldırıp bakamamıştı bile.

"Hayır, memur bey, size daha fazlasını söyleyemem. Özür dilerim, bu bana bir günah çıkarma şeklinde iletildi. Söyleyebileceğim bu kadar. Ben de şimdi oraya gidip ne olduğuna bakacağım. Hayır, ne araba ne de çarpan hakkında bir şey biliyorum, bu bana biraz önce günah çıkartılırken anlatıldı."

Peder Hurley paltosunu alırken, yeğenine bir bakış atmış, yüzünde beliren rahatlamayı fark etmişti.

Gregory, ona minnetle bakmıştı.

"Bu hiç aklıma gelmedi, fakat tabii çok mantıklı, günah çıkaranı açıklayamazsın."

"Bu bir günah çıkarma değildi, bunu açıklayabilirim, ama yapmayacağım."

"Kutsal..."

"Kapa çeneni..."

Bu her zamankinden farklı, daha önce hiç rastlanmadığı bir dayıydı. Yanına küçük çantasını almıştı. Dublin'in dışında karanlık bir yolda yatan, belki de ciddi şekilde yaralanmış olan kurbanın son duasını yapması gerekebilirdi.

"Ben ne yapacağım?"

"Sen eve yürüyeceksin ve yatağına gireceksin."

"Ya araba?"

"Ben onu hallederim. Şimdi eve git, gözümün önünden kaybol."

Bisikletli genç bir kadındı. Cüzdanındaki öğrenci kimliğine göre adı Jane Morissey'ydi. On dokuz yaşındaydı ve ölmüştü.

Polisler böyle bir şeyle sık karşılaşsalar da bunun korkunç bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey olduğunu düşünüyorlardı. Hep aynı şeydi. Piçin teki birine çarpıyor, onu öylece orada bırakarak kaçıp gidiyordu. Polislerden biri şapkasını çıkarıp alnındaki teri silmiş, diğeri de bir sigara yakmıştı. Rahibin başının üzerinden birbirlerine bakmışlardı. Ellili yaşlarda, sempatik görünümlü, tatlı sesli adam ölmüş kızın başında dua ederken bir çocuk gibi hıçkırıyordu.

"Bunların hepsini Laura için yaptım." Bir türlü uykuya dalamayıp yedi sekiz saat boyunca öylece bilinçsizce yattığı uykusuz gecelerde böyle demişti kendine. Bunun bir günah çıkarma olduğunu söylemek zorunda kalmıştı, yoksa ablasının tek oğlunu ihbar edecekti. Bu bir günah çıkarma da olsa, delikanlıyı durumu itiraf etmesi için ikna etmeye çalışması gerekirdi.

Gerçek hayatta olaylar, Montgomery Clift'in, kararsızlığı nedeniyle işkence çeken rahibi oynadığı siyah beyaz filmlerdeki gibi olmuyordu. Günümüzde rahipler, tövbe etmek isteyen kişinin affedilmesi için yaptıklarının sorumluluğunu üstlenip durumu düzeltmesi gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı.

Fakat James Hurley Laura'yı düşünmüştü.

Bu şekilde onu korumaya çalışmıştı. Bu yolla Laura'nın zayıf karakterli oğlunun durumu günahkârlık ve tövbekârlık arasında değerlendirmesini sağlayabilirdi. Medeni hukukta da kilise hukukunda da durum için bir savunma şekli yoktu.

Polise yalan söylemişti, günah çıkarmaya çalışan birisinin histerik bir şekilde telefon ettiğini, şoförün kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söylemişti. Kilisenin yaşlı başrahibine, gece gelen kişinin sadaka istediği yalanını söylemişti.

Bu aralar onları neden ziyarete gelemeyeceğini soran ablasına da kilisede işlerin çok yoğun olduğu yalanını söylemişti. Gerçek sebep ise, onların gözlerine bakamayacak olmasıydı. Gregory'yle ilgili anlatacakları harika şeyleri dinlemeye dayanamayacaktı.

Gregory'nin arabasını Dublin'in öbür tarafına, kimsenin kendisini tanımadığı bir servise götürmüş ve servis sahibine, başrahibin arabasını kullanırken bahçe kapısına bindirdiğini söylemişti. Servis sahibi bir rahibin de hata yapması fikrine bayılarak, vuruğu düzeltip arabayı sıkı bir kontrolden geçirmişti.

"Başrahip arabasına çok iyi baktığınızı düşünecek" demişti, oyuna dahil edildiği için memnun bir ifadeyle.

"Borcum nedir?"

"Aman, boşverin Peder, borcunuz yok, benim ve yaşlı annem için birkaç dua okuyun yeter, annem iyi değil de."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamirat karşılığı dua okumam." Peder öfkeden bembeyaz olmuştu. "Tanrı aşkına, borcum nedir söyler misiniz?"

Ürken servis sahibi geveleyerek bir fiyat söylemişti.

Peder Hurley, kendini toparlayıp adamın koluna dokunarak özür dilemişti. "Lütfen beni affedin, kontrolümü kaybedip size bağırdığım için çok özür dilerim. Şu sıralar sinirlerim çok bozuk, ama bu bir bahane olamaz tabii. Gerçekten çok üzgünüm, anlıyorsunuz değil mi?"

Adamın yüzünden rahatladığı anlaşılıyordu. "Tabii ki Peder, arabayı biraz çarpmanıza başrahip kızmayacaktır, hele ki sizin gibi saygıdeğer bir din adamına. Hem merak etmeyin, araba hiç çarpılmamış gibi oldu."

Başının bir yanı kurumuş kanla kaplı on dokuz yaşındaki sosyoloji öğrencisi Jane Morrissey'nin bembeyaz yüzü gelmişti, Peder Hurley'nin gözünün önüne. Bir an için bayılacak gibi olmuştu.

Hayatının artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Başka bir dünyaya adım atmıştı, yalanlarla dolu bir dünyaya.

Arabayı otoparka park edip, anahtarlarını bir zarfa koyarak Gregory'nin evinin kapısındaki mektup atma aralığından içeri atmıştı. Lojmanına yürüyerek dönmüştü.

Akşam gazetesinde kaza hakkındaki haberi okumuş ve Radio Eireann'ın yaptığı "görgü tanığı" çağrısını dinlemişti.

Başrahiple dama oynarken aklı milyonlarca kilometre uzaktaydı.

"Siz iyi bir adamsınız, James" demişti yaşlı başrahip. Diğerlerinin yaptığı gibi kazanmama izin vermiyorsunuz. Siz çok iyi bir insansınız."

Peder Hurley'nin gözleri dolmuştu. "Hayır değilim, Canon, ben çok zayıf bir insanım, aptal, değersiz ve zayıf bir adamım."

"Ah, hepimiz aptal, zayıf ve değersiziz" demişti başrahip. "Ama tüm bunların dışında aramızdan bazıları çok iyi ve siz kesinlikle bunlardan birisiniz."

O dehşetli günlerin üzerinden çok zaman geçmişti, ama hâlâ geceleri uyku tutmuyordu. Yeğeniyle, tutuk ve resmi de olsa yeniden bir ilişki kurmuştu.

Gregory derhal telefon edip araba için teşekkür etmek istemişti.

James sakin bir sesle, "Peder Hurley ne yazık ki burada değil" demişti telefonda.

"Fakat sensin işte, dayı." Gregory'nin kafası karışmıştı.

"O kadar çok yalan söyledim ki Gregory, bir tane daha söylesem ne çıkar?" Sesi yorgun geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen. Lütfen böyle konuşma dayı. Konuştuklarını duyan var mı şu an yakınında, anlarsın ya?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Seni görmeye gelebilir miyim?"

"Hayır."

"Yarın?"

"Hayır. Uzak dur benden, Gregory. Çok, çok uzak."

"Fakat yapamam, bunu sürekli yapamam. Öncelikle bunu ben istemiyorum, ayrıca annem ile babam ne düşünürler sonra? Bu durumun dışarıdan... Dışarıdan nasıl görüneceğini biliyorsun işte."

"Bir milyar yıl da geçse bir şey anlayacaklarını zannetmiyorum. Güvendesin yani. Senin böyle bir şey yapmış olabileceğini asla düşünmezler. Bu, onlar için sadece gazetedeki küçük bir haberden ibaret, Dublin'de olan diğer üzücü olaylardan biri."

"Hayır, bizi kastediyorum... Yani birbirimizle konuşmazsak..."

"Bir süre sonra konuşuruz. Bana zaman ver. Zamana ihtiyacım var."

Gregory ona haftalarca ulaşamadı. Lojmana çıkıp geldiğinde dayısı özür dileyip hasta ziyaretine gitmek üzere olduğunu söylüyordu. Telefon ettiğinde de aynı cevabı alıyordu.

Nihayet, kendisinden kaçan adamın dikkatini tamamen ona vereceği yeri keşfetti.

Günah çıkarma hücresinin küçük ara bölmesi açıldı. Peder Hurley'nin eline yasladığı yakışıklı yüzü göründü, hücredeki tövbe etmeye gelmiş kişiye değil, önüne, hafifçe aşağıya bakıyordu. Dinleme pozisyonunu almıştı.

"Evet, evladım?" diye söze girdi rahatlatıcı bir sesle.

"İşlediğim günah için beni affedin" diyerek Gregory ritüele başladı. Sesi fazla tanıdıktı. Peder, beyninde alarm zilleri çalarak bakışlarını kaldırdı.

"Tanrım, dini ayinleri de mi alaya almaya karar verdin?" dedi alçak bir sesle.

"Başka türlü beni dinlemiyorsun, ben de ne kadar üzgün olduğumu söylemek için buraya gelmek zorunda kaldım."

"Bunu söylemen gereken kişi ben değilim."

"Hayır, sensin. Tanrı'ya bunu başka bir rahip aracılığıyla zaten söyledim, her ay maaşımın bir bölümünü bağış için ayırmaya karar verdim. Biliyorum, bu yetmez. İçki içmeyi de bıraktım. Tanrım, dayı, başka ne yapabilirim? Lütfen söyle bana. Onu geri getiremem, o zaman da getiremezdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gregory, Gregory." Peder Hurley'nin gözleri yaşla dolmuştu.

"Dayı, benimle konuşmaman ve benim hakkımda konuşmak istemediğin için bizim eve gelmemen ne işe yarıyor? O gece ben de ölseydim her şey farklı olurdu, annemin ve babamın yanından ayrılmazdın. O zavallı kız kazada öldü, ama benim yaşıyor olmama sevinemez miyiz?"

"Vurup kaçan sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü."

"Biliyorum, bunu kabul ettim zaten."

"Ama cezalandırılmayı kabul etmedin."

"Fakat bu ne işe yarardı? Eğri oturup doğru konuşalım. Annemin kalbinin kırılmasına, babamın rezil olmasına, seni de utandırmaya yarardı. Ve olayın şimdi ortaya çıktığını düşün, haftalar sonra, çok daha beter olur. O geceyi tekrar geri getiremeyiz. Olabilseydi yapardım..."

"İyi."

"Ne?"

"Sadece, iyi işte. Tamam, barışalım."

"Ah, kalbinin sesini dinleyeceğini biliyordum."

"Evet, haklısın, kalbimin sesini dinledim. Şimdi lütfen Tanrı'yla barışmak isteyen başka kişilerin içeriye girmesine izin verir misin?"

"Teşekkür ederim, dayı. Ve dayı..."

Peder cevap vermedi.

"Bana bir gün yemeğe gelir misin? Mesela cumartesi. İçki yok, sadece birkaç arkadaşım olacak. Lütfen?"

"Peki."

"Tekrar teşekkür ederim."

Jim delikanlıyı ziyarete gitti. Orada iki genç adam ve genç bir kızla tanıştı. Hoşsohbet bir topluluktu. Yemekle birlikte şarap içiyorlar ve de nazik bir tavırla, İrlanda'da kilisenin hâlâ her şeyde söz sahibi olup olmadığını tartışıyorlardı. Peder Hurley, bu tip sohbetlere alışıktı, arkadaşlarının çocuklarının çoğu bu konuyu açıyorlardı. Son derece yumuşak ve nazikti. Her iki fikre de anlayış gösteriyordu. Alçak ses tonu yatıştırıcıydı, bu sayede muhalefetin zayıflamasını sağlıyordu.

Peder, Gregory'yi dikkatle izliyordu.

Sadece soda içiyordu. Çocuk belki de gerçekten silkelenmişti ve yeni bir hayata başlıyordu. James Hurley, kendini affedemese de belki onu affetmeye çalışmalıydı. Yeğenine gülümsedi ve o da sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sofrayı hep birlikte toplayıp bulaşıkları küçük şirin mutfağa taşıdılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey Greg, bu votka şişesinin burada ne işi var, sen içkiyi bırakmadın mı?" diye sordu arkadaşlarından bir tanesi.

"Ah, o eskiden kalma bir şişe, al senin olsun" dedi Gregory gayet rahat bir ifadeyle.

Peder Hurley, yeğeninin gözlerinin fazla parlamasından sodasına votka koymuş olabileceğinden şüphelendiği için kendi ruhunun kirlenmeye mi başladığını sordu kendine. Kalan içki büfede duruyordu.

Her seferinde böyle düşüncelere kapılacaksa yeğeniyle görüşmesinin bir anlamı yoktu. Bu düşünceyi, bugünlerde düşünmeyi reddettiği tüm diğer şeyler gibi kafasından attı.

Hafta içi Laura ile Alan'ı ziyarete gitti. Cumartesi günü yemekte olan kızın varlığı onları sevindirdi; belki de kız arkadaşıydı.

"Sevgili gibi durmuyorlardı." Peder Hurley kendini bir çay partisinde dedikodu yapan yaşlı kadınlar gibi hissetti.

"Kısa bir süredir tanışıyorlar" dedi Laura mutlulukla. "Belki de..."

Garip bir ziyaret olmuştu, ablası ile eniştesinin söylediği her şey ona batıyordu.

Ona, mesleğinde siyah ve beyaz arasında kesin bir ayrım olduğu için şanslı olduğunu söylediler. Hukukta o kadar çok gri vardı ki.

Acı acı gülümsedi, sanki kendi hayatında hiç gri yokmuş gibi.

Gregory bakımından ne kadar şanslı olduklarını söylediler, eski bir arkadaşlarının oğlu Sinn Fein partisine katılmıştı. Önceleri yasal olarak danışmanlıklarını yapmıştı, sonra aktif bir katılımcı olmuştu, şimdi de tam anlamıyla bir IRA militanıydı.

"Yanlış ve çılgınca da olsa en azından idealleri varmış" dedi Peder Hurley.

"Jimbo, delirdin mi, bunlarınki ideal falan değil" diye bağırdı Laura.

Ve Jim her zamanki gibi özür dilercesine gülümsedi. Onlara, her şeyin, sadece kendini kurtarmak uğruna her tür değeri hiçe sayabilecek kadar zayıf karakterli olmaktan –besbelli kendi oğulları da öyleydi– daha iyi olduğunu, açıklamanın imkânı yoktu. Ve kendisi de buna suç ortaklığı etmişti.

Jim mutsuz ve huzursuz görünüyordu. Her zaman diplomatik olan Alan Black konuyu değiştirdi.

"Önümüzdeki günlerde üst sınıfa ait yöneteceğin güzel düğünler olacak mı, Jim?"

Hayır, olmayacaktı. Peder Hurley, günümüzde gençlerin onları evlendirecek rahip dostları olduğunu, dolayısıyla da anne babalarının dostları olan rahiplere rağbet etmediklerini anlattı onlara. Fakat bir gümüş yıldönümü kutlaması olacağını söyledi, yüzü ışıldayarak, hem de İngiltere'de.

Bu onların çok ilgisini çekmişti, zaten Peder Hurley'nin her yaptığı ilgilerini çekiyordu. Onları 1960 yılında evlendirdiğini anlattı, demek çeyrek yüzyıl geçmişti. İnanılır gibi değildi! Çiftin iki kızı ve oğlu, kendisinden kutlamaya katılmasını istemişlerdi, kutlamanın ayinsiz olmasını manasız buluyorlardı.

Laura ve Alan, çiftin böyle bir güne Peder Hurley'yi de çağırmalarını çok anlamlı bulmuşlardı.

"Onları çok iyi tanımıyordum" dedi, neredeyse kendi kendine konuşur gibi. "Deirdre'nin annesi Bayan O'Hagan'ı tanıyordum biraz ve de Bayan Barry'yi, nedime Maureen Barry'nin annesini. Fakat genç damadı hiç tanımıyordum."

"Onlardan hiç bahsetmemiştin" diyerek daha fazla bilgi istediğini belli etti Laura.

"Aa, evet, çok insan evlendirdiğim için olmalı. Aralarında bir daha hiç görmediklerim oluyor. Gerçi Deirdre her Noel'de kart atar, ama onları hiç tam olarak hatırlayamadım, Desmond ve Deirdre Doyle ile aileleri..." Derin bir iç çekti.

"Onlardan hoşlanmamış mıydın?" diye sordu Laura. "Bize söylemende bir mahsur yok, nasıl olsa onları tanımıyoruz ve asla da tanışmayacağız."

"Yoo, gayet tatlıydılar, onları çok da sevdim. Sanırım onların pek uyumlu olmadıklarını ve birlikte kalamayacaklarını düşünmüştüm..." Ortalığı neşelendirmek için hafifçe güldü. "Fakat görüyorsunuz işte, yanılmışım. Yirmi beş yıldır birlikteler ve bu onlara fazla gelmemiş."

"Birbirlerini seviyor olmalılar." Laura düşüncelere dalmıştı. "Başka türlü böyle bir kutlama yapıp seni de çağırmazlardı. Evlilik yeminlerini tekrarlayacaklar mı?"

"Bilmiyorum, bana yazan kızlarıydı."

Peder Hurley sessizliğe gömüldü. Ama Alan ile Laura'nın kitap dolu odasında, sessizlik endişelenecek bir durum değildi.

Gregory'nin doğduğu yıl yapılan düğünü geçirdi aklından. Deirdre O'Hagan kiliseye gelerek annesinden onun altı aylığına Londra'ya tayin olduğunu duyduğunu söylemişti. Bu gidişin amacı biraz eğitim, biraz da İngiltere'deki İrlandalı cemiyete rahip desteği vermekti. Katolik İngiliz rahip sayısı çok azdı ve İngilte-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

re'de ilk veya ikinci kuşak pek çok İrlandalı vardı, bu nedenle İrlandalı rahip talebi çok fazlaydı.

Deirdre O'Hagan, gergin ve sinirli görünüyordu. Pedere, kendisi için gelecek ay bir düğün organize edip edemeyeceğini sormuştu.

Tüm belirtiler bir yıldırım nikâhını işaret ediyordu, ama Deirdre bu aciliyetin sebebi hakkında konuşmayı reddetmişti.

Jim, yumuşak bir sesle düğünü Dublin'de yapmayı düşünmesini rica etmişti, fakat Deirdre kesin kararlıydı. Nişanlısının akrabaları batıdan gelecekti.

Fakat Dublin İrlanda'nın batısına, Londra'dan daha yakın değil miydi?

Deirdre O'Hagan'ı sürekli kıkırdayan, güzel bir üniversite öğrencisi olarak hatırlıyordu. Maddi durumları iyi olan annesi ve babası, Eileen ve Kevin O'Hagan, kiliseye destekte bulunan birer cemiyet üyesiydiler. Belli ki kızları çelik gibi bir iradeye sahipti. Londra'da evlenecekti, onları ailesinin tanıdığı ve sevdiği bir rahibin evlendirmesi ailesi açısından hoş bir şey olacaktı, ama tabii ki peder müsait değilse başka birini ayarlayacaktı.

Peder Hurley, hatırladığı kadarıyla o zamanlar Deirdre'yi bu ani evlilik kararı hakkında sorguya çekmeye çalışmıştı. Deirdre'ye, bu kadar acele ve yanlış nedenlerle evlenmeye karar vermemesini söylemişti.

Muhtemelen Deirdre'nin üzerinde fazla meraklı ve kibirli bir izlenim uyandırmıştı çünkü kızın sesinin çan sesi kadar berrak ve soğuk, hem de çok soğuk olduğunu hatırlıyordu.

"Herkesin evliliğe yaklaşımı sizinki gibi olsa kimse evlenmezdi ve bir de bakmışız ki insan ırkı yok oluvermiş."

Bu kötü başlangıca rağmen düğün çok güzel olmuştu. Damadın yakınları batıda yaşayan basit küçük çiftçilerdi ve davetlilerin çok az bir bölümünü oluşturuyordu. Buna karşılık O'Haganlar oldukça kalabalıktılar. Deirdre'nin babası Kevin hoş, sessiz ve düşünceli bir adamdı. Birkaç yıl önce ölmüştü, ama karısı Eileen hâlâ sapasağlamdı.

Gelinin nedimesi, şimdilerde şu şık butiklerin sahibi olan genç ve güzel Maureen Barry'ydi. Onu daha geçenlerde, annesinin cenaze merasiminde görmüştü. Onun da kutlama için Londra'ya gidip gitmeyeceğini merak etti. Kendi gidecek miydi acaba? Tekrar içini çekti.

"Bugün iyi görünmüyorsun, Jimbo." Laura'nın sesi endişeliydi.

"Biliyor musun, yaşlı başlı, oturmuş bir rahip olmayı isterdim,

şöyle her konuda kendinden emin olan, hiçbir şüphesi olmayan."

"Öyle olsaydın dayanılmaz biri olurdun" dedi Laura sevecenlikle.

Alan okuduğu kitaptan başını kaldırdı. "Ne demek istediğini anlıyorum, sadece tek bir kanun olsa ve sadece ona uygun olarak hareket etsek her şey daha kolay olurdu. Olayları duruma göre değerlendirmeye kalkışınca her şey karmakarışık oluyor" dedi.

James Hurley, aklından geçenleri okumak istercesine eniştesine baktı, ama avukatın gözlerinde herhangi bir anlam saklı değildi, oğlu ve oğlunun yaptığı şey hakkında hiçbir fikri yoktu. O sadece mahkemedeki bir yargıcın, önünde duran adam hakkında sahip olduğu bilgilere dayanarak yerine göre sert, yerine göre yumuşak hüküm vermesini düşünerek konuşuyordu.

"Kendi kararlarını veremezsen, Nazilere dönersin" diye teselli etti onu Laura.

"Bazen doğru olmuyor ama." Yüz ifadesi hâlâ sıkıntılıydı.

"Sen o an doğru olmadığını düşündüğün bir şeyi asla yapmazsın."

"Ya sonra? Sonra ne oluyor?"

Laura ile Alan bakıştılar. Jim hiç böyle olmamıştı.

Alan tekrar söze girdi. "Neyse ki artık hâkimler eskisi gibi kolayca ölüm cezası vermiyorlar. Sen kimseyi ölüme mahkûm etmedin ya." Bu, aslında onu rahatlatmak için söylenmiş bir cümleydi.

"Hayır. Hayır, ölüme mahkûm etmedim..."

"Köpekleri dolaştıralım mı?" diye sordu Laura.

İki kardeş canlı ve sağlam adımlarla çocukluklarından beri dolaştıkları kırlarda yürümeye başladılar.

"Yardım edebilir miyim?" diye sorarak şansını denedi Laura.

"Hayır Laura, gergin olduğumu size hissettirmekle zayıflık ettim."

"Sen istediğin kadar önemli ve büyük bir rahip ol, gene de benim küçük erkek kardeşimsin."

"Ben büyük ve önemli değilim. Benim hiç kendi cemiyetim olmadı, hiçbir zaman da istemedim. Sorumluluk almak istemiyorum."

"Niye alasın ki? Kimse buna mecbur değil."

"Ama insan bazı şeylerin sorumluluğunu almak zorunda kalıyor."

Laura bu konunun artık onun için kapandığını biliyordu, hava kararmak üzereyken eve döndüklerinde Jim'in alnındaki kırışıklıklar düzelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaşadığı o korkunç hikâyenin bir anlamı olmasını istiyorsa, kendini bu kadar bırakmaması gerekiyordu. Bunu ablası ve enişte-siyle geçirdiği o öğleden sonrasında anlamıştı. Bir taraftan onların acı çekmemeleri için çabalarken, diğer yandan onları endişelendirmenin ne anlamı vardı? Madem onlara, oğullarının sarhoşken bisikletli bir kızı çarparak öldürdüğünü ve durmayıp kaçtığını anlatmayarak huzurlarını kaçırmıyordu; kendisinin kötü bir sinir krizinin eşiğinde olduğunu hissettirip onları tedirgin etmeye ne gerek vardı?

O günü takip eden aylarda kalbini katılaştırıp tüm şüphelere kapattı, sahip olduğu ve olacağı tek aileyle birlikteyken hissettiği ihanet duygusuna karşı savaş açtı. Yeğeninin yaptığı esprilere rahatlıkla gülmeye başladı. Ve yaptığı bazı duyarsız espriler karşısında irkilmemeyi başardı. Kendi kendine defalarca, insanoğlunun mükemmel olmasını beklemenin Tanrı'nın sözüne karşı gelmek olduğunu tekrarladı.

Gregory Black'in annesi ile babasının oğullarından aldığı keyfi görüp mutlu oldu. Bunca yıllık iş hayatında bu kadar huzurlu ve gerçekten uyumlu başka bir aileyle karşılaşmadığını kendine sürekli hatırlattı. Belki bunun bedelini bu yaşamlarında ödemeleri gerekmeyecekti.

Gregory'nin yemek öncesi cin, yemekle birlikte şarap, sonrasında da viski içtiğini gördüğünde yüzündeki gülümsemenin yok olmaması için kendini zorladı. İçki içmeme kararını bozması pek uzun sürmemişti. Kız arkadaşıyla ilişkisi de öyle.

Arabayı, Peder Hurley'ye göre fazla hızlı sürerek kırların arasından ilerlerken, "Fazla katı biri, dayı" dedi gülerek. "Ona göre bir şey ya beyazdır ya siyah. Gri diye bir şey yok."

"Bu bir yandan hayran olunacak bir özellik" dedi Peder Hurley.

"Bu dayanılmaz bir şey, kimse bir şeyden bu kadar emin olamaz, hiçbir şey bu kadar kesin olamaz."

"Onu sevdin mi?"

"Sevebilirdim sanırım, ama onun bu, beyaz ya da siyah, ya namuslusun ya namussuz, ya meleksindir ya da şeytan anlayışıyla... Gerçek hayatta bu böyle değil."

Peder Hurley ablasının oğlunun yakışıklı profiline baktı. Delikanlı, öldürdüğü kızı unutmuştu. O geceye ait şüpheler ve riyakârlıklar tamamen aklından çıkmıştı. Dayısını almaya gelmişti, çünkü arabası bozulmuştu, hafta içi eve gelmesinin nedeni babasıyla konuşup borç istemekti. Bir yerlerden, iyi bir yatırım şansı doğacağını öğrenmişti, hayatta bir kez ele geçebilecek bir şanstı

bu. Babasının aslında hiç duymak istemeyeceği türden bir şeydi, ama şimdiden yatırım yaparsa... Of!

Peder Hurley, yeğeni ona bu anlamda güvenip bu tarz bir açıklama yaptığı için kendini berbat hissetmişti. Fakat kendisi gibi grileri olan birine bunu neden anlatmayacaktı ki? Gerektiğinde yalan söylemeye hazır birine.

Garip bir ziyaretti. Gregory'nin babası o kadar parayı toparlayamayacağı için kusura bakmamasını istedi ve bu paranın ne için olduğunun kendisine tam olarak söylenmemesine de biraz şaşırdı.

Gregory'nin yüzündeki tebessüm hiç azalmadı, ama biraz yalnız kalmak istediği için arabayla göl kenarına kadar gideceğini söyledi.

Laura, o gittikten sonra, Gregory'nin can sıkıntısını göl kenarında oturup göle bakarak atmaya çalışmasının çok duyarlı bir hareket olduğunu söyledi. Alan'ın o lanet parayı oğluna vermesini dilediğini de ekledi. Nasıl olsa onlar ölünce o para tümüyle onun olacaktı. Şimdiden niye vermemişti ki? Saat on buçukta Gregory hâlâ eve dönmemişti. Peder Hurley onun göl yolunun üzerindeki barda olduğunu biliyordu. Yürüyüşe çıkacağını söyledi, çok güzel bir geceydi. Dört kilometrelik bir yoldu. Yeğenini barda otururken buldu, barmen ona bir içki daha vermeyi reddetmişti.

"Gel seni eve götüreyim" dedi, ses tonunun fazlasıyla sarhoş olan yeğenini kızdırmayacağını umarak.

Arabaya vardıklarında Gregory dayısını itti.

"Ben araba kullanabilecek durumdayım." Sesi çelik gibi sertti.

Direksiyona geçmiş olan yeğeninin karşısında James Hurley'nin iki seçeneği vardı: Ya onunla gidecekti ya da bırakacaktı delikanlı yalnız gidecekti.

Öbür kapıyı açtı.

Yol hem kötü hem de çok virajlıydı.

"Yalvarırım yavaş sür, bir sonraki virajda ne çıkacağını bilmiyorsun, farları da görmemize imkân yok."

"Bana yalvarma" dedi Gregory gözlerini yoldan ayırmadan. "Yalvarıp ağlayan insanlardan nefret ederim."

"O zaman sana yavaş sürmeni söylüyorum..."

Ne olduğunu anlayamadan kendilerini bir eşek arabasının üstünde buldular. Korkan hayvan şaha kalkıp arabadaki iki yaşlı adam ile eşyalarının yola devrilmesine neden oldu.

"İsa aşkına!"

Donup kalmış bir vaziyette, acıyla anıran eşeğin yerdeki yaşlı adamlardan birinin üzerinden arabayı sürükleyerek yol kenarın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki banketten göle doğru kaymaya başlamasını izlediler.

Peder Hurley bir anda iki küçük çocuğun bağırdığı arabaya doğru koştu.

"Yok bir şey, yok bir şey, biz buradayız, biz buradayız" diye seslendi.

Ensesinde yeğeninin nefesini hissetti.

"Sen kullanıyordun, dayı, İsa aşkına, sana yalvarırım."

Peder durmadı. Küçük çocuklardan önce birini, sonra da diğerini kaptı, sonra da tüm gücüyle, anıran eşeği çekti.

"Bak, sana yalvarıyorum. Bir düşün. Çok mantıklı. Bana çok şey yaparlar, ama sana hiçbir şey olmaz."

Peder Hurley onu duymamış gibiydi, çocukları ve arabayı, iki şaşkın yaşlı adamın oturduğu yola çıkarmayı başarmıştı. Adamlardan biri yüzünü ellerinin arasına almıştı, parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Ay ışığında Gregory'nin yüzünün korkudan bembeyaz olduğu görülüyordu.

"Onlar seyyar satıcı, dayı, bu yolda böyle uyarı ışığı olmadan, farsız, sinyalsiz bulunmamaları gerek... Kimse seni suçlayamaz... Senin bana, 'Hadi seni eve götüreyim' dediğini duydular."

James Hurley, yaşlı adamın yarasına bakmak üzere yanına diz çöküp, ellerini yüzünden çekmesi için onu zorladı.

"Her şey yolunda dostum. Her şey yolunda, yoldan biri geçer geçmez sizi hastaneye götüreceğiz, sadece bir iki dikiş atılması gerekecek."

"Ne yapacaksın, dayı?"

"Of Gregory."

Peder, bu dünyadaki yaşamın zannettikleri kadar iyi olmadığının ve bazı insanların şimdiye dek çok fazla şanslı olduğunun bilincine bu gece varacak olan o iki insanın biricik oğluna, gözlerinde yaşlarla baktı.

BELONGS TO
KAKTOS TEAM

6

Maureen

Maureen'in annesinin, hayatta olsaydı önemseyeceği tek şey cenaze töreninin doğru düzgün yapılması olurdu. Maureen bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu. Bunun anlamı, gazetelere herkesin dikkatini çekebilecek bir ilan verilmesi, hem kilisedeki törenden sonra hem de mezarlık dönüşü evde verilecek davetlerin iyi organize edilmesi, herkesin değil de doğru insanların çağrılmasıydı.

Maureen, kendisine her şeyi veren ve bugünkü konumuna gelmesini sağlayan annesine karşı son görevini yerine getirmek üzere her şeyi titizlikle organize etti.

Kiliseye geleceklerin karşısında kusursuz görünmek için eve bir kuaför çağırdı, harika dikilmiş siyah bir palto giydi. Maureen bunu gösteriş olsun diye yapmıyordu, sadece annesinin son isteklerini yerine getiriyordu. Sophie Barry, Dublin'de itibarı olan, başarılı iş kadını, mükemmel ve sadık kızı Maureen tarafından kalabalık bir törenle gömülmek istiyordu.

Annesi, büyük salonda servis edilen içecekler ile kanepeleri, Maureen'in solgun bir yüzle ama sakin bir tavırla davetlilerin arasında dolaşarak kimin çelenk, kimin başsağlığı kartı ve kimin başsağlığı mektubu gönderdiğini tek tek hatırlayarak, kendini tanıtıp teşekkür etmesini görseydi onunla gurur duyardı.

Maureen, kendisine annesinin harika bir kadın olduğunu söyleyen herkese başını eğerek içtenlikle onay veriyordu, çünkü bu bir gerçekti. Annesinin çok çekmemesinin daha iyi olduğunu söyleyenlere de başını eğerek onay veriyor ve altmış sekiz yaşın ölmek için erken olduğunu söyleyenlerle birlikte kederleniyordu. Pek çok insanın, annesinin biricik kızıyla ne kadar gurur duyduğunu söylemesinden mutluluk duyuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Başka bir şeyden bahsetmezdi."

"Başarılarınızla ilgili çıkan haberleri topladığı bir albüm yapmıştı."

"Sizin sadece kızı değil, arkadaşı da olduğunuzu söylerdi."

Teselli edici sözler, şefkatli dokunuşlar, nazik hareketler. Tam annesinin beğeneceği gibi. Kimse sarhoş olmadı veya olay çıkarmadı. Buna karşılık ortalıkta bir uğultu vardı; annesi olsa bunu başarılı bir toplantının belirtisi sayardı. Maureen sık sık kendini, bu konuyu daha sonra annesiyle konuşmayı planlarken buldu. İnsanlar bunun normal olduğunu belirtmişti. Özellikle de bu kadar yakın olunca. Ve Sophie Barry ile biricik kızı Maureen kadar yakın olan çok az anne-kız vardı.

Bu muhtemelen Sophie'nin dul olmasından ve Maureen'in babasız büyümesinden kaynaklanmıştı. Birbirlerine çok benzediklerinden, insanlar onlara, aralarında gerçekte var olandan daha büyük bir yakınlık yakıştırmışlardı. Sophie'nin saçları ancak ellili yaşlarının sonuna geldiğinde kırlaşmaya başlamıştı. O zaman bile o koyu çelik grisi saçları, simsiyah oldukları günlerdeki parlaklığından ve güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Son günlerine kadar 38 beden giymeye devam etmişti; pek çok kadının belli bir yaştan sonra giydiği o çadır tipi kıyafetleri giymektense ölmeyi tercih ederdi.

Sophie, görünüşü ve katı değer yargılarıyla çevresinde çok fazla sevilen biri olmamıştı. Fakat yaşadığı süre boyunca onlardan istediğini elde etmişti: hayranlıklarını.

Ve Maureen, bu hayranlığın devam etmesi için gerekeni mutlaka yapacaktı. Ev öyle acilen satışa çıkartılmamalıydı, cenaze kartları siyah çerçeveli ve sade olmalıydı. İnsanlar bu kartı sadece Katolik değil, Protestan arkadaşlarına da hatıra olarak yollayabilsinler diye üzerinde hoş bir dua yazılı olmalıydı. Öyle fotoğraflı, annesinin tabiriyle hizmetçi kızların zevkine göre bir şey olmamalıydı. Maureen annesinin anısına bu şekilde saygısızlık etmezdi.

Arkadaşları Maureen'e, annesinin eşyalarını ayırmasına yardımcı olmayı teklif etmişler, bunun acı verici olabileceğini ve dışarıdan birinin bu işi yapmasının daha kolay olacağını söylemişlerdi. Başkaları bunu, duygusallığa kapılmadan çok daha rahat yapabilirdi. Fakat Maureen gülümseyerek teşekkür etmiş ve bunu kendisinin yapmak istediğini söylemişti. Gerçi bu işi tek başına yapmaya heves etmiyordu, ama annesi özel eşyalarına bir yabancının bakmasına asla izin vermezdi.

Onları yıllardır tanıyan Peder Hurley de yardımcı olmayı teklif etmişti. Bu işi yaparken insanın kendisini çok yalnız hissettiğini,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

memnuniyetle yanında oturup ona arkadaşlık edebileceğini belirtmişti. Pederin iyi niyetli olduğunu biliyordu, annesi ona hep değer vermişti, onun kilise için çok değerli olduğunu, güzel konuşan, kültürlü, doğru düzgün olan her insanı tanıyan biri olduğunu söylerdi. Fakat annesi onun da özel eşyalarını karıştırmasını istemezdi. O iyi bir vaizdi ve bu kilise için tam doğru rahipti, fakat onu özel şeylere karıştırmak uygun olmazdı. Maureen'in bu işi tek başına halletmesi gerekiyordu.

Walter da tabii ki yardımcı olmak istemişti. Fakat bu söz konusu bile olamazdı, tüm cenaze işleri boyunca onu kendinden uzak tutmuştu. Maureen'in onunla evlenmeye veyahut da onunla birlikteymiş gibi bir izlenim uyandırmaya hiç niyeti yoktu. Bu durumda, onun tüm cenaze işleri boyunca yanında bulunmasına ne gerek vardı? Bu, kendi yaşamlarına dair konuşacak bir şeyleri kalmadığı için birbirlerinin çocukları hakkında konuşup duran, annesinin dedikoducu arkadaşlarında yanlış bir izlenim uyandırırdı. Hiç evlenmemiş kırk altı yaşındaki Maureen, onlara yıllardır çok iyi malzeme sağlıyor olmalıyım, diye düşündü keyifle sırıtarak.

Nazik, saygılı Walter. İyi bir aileden gelen, bir hukuk bürosunda iyi bir işi olan ve hiç evlenmemiş Walter'ın, Maureen'e çok uygun olduğu düşünülmüştü hep. Maureen istese Walter'la evlenebileceğini biliyordu. Walter ona âşık değildi, kendisi de ona karşı bir aşk duymuyordu. Fakat zaten Walter'ın da, hayatının bu döneminde artık bir aşk beklentisi yoktu. Gençken bir iki ilişkisi, hatta sonu bir şeye varmayan ciddi bir de ilişkisi olmuştu.

Walter'ın barodan erkek arkadaşları vardı ve sosyal yaşamı haraketliydi. Bekâr bir erkek her zaman aranılan biriydi.

Maureen'in annesi Walter'ı severdi, ama kızını yönlendirmeye çalışmayacak kadar da akıllıydı. Yaşlılıkta yalnız kalmamak gerektiği düşüncesiyle hareket edecek en son kişi oydu. Bir kadının hayatının erkeksiz de nasıl dolu dolu olabileceğini anlamak için ona bakmak yeterliydi.

Maureen'in ona Walter'ı hayat arkadaşı olarak hiç düşünmediğini bir kez söylemesi, annesinin bu konuyu bir daha hiç açmaması için yeterli olmuştu. Walter'ı briç partilerine, tiyatroya, Ağa Han Kupası At Yarışları'na davet etmenin sözünü bile etmemişti.

Walter nazik ve saygılıydı, hatta birkaç kadeh bordo şarabından sonra duygusallaşabiliyordu bile. Bazen yalnızlıktan ve kariyer uğruna yapılan fedakârlıklardan bahsederdi. Maureen bunun üzerine sevecen bir tavırla güler ve onun da, kendisinin de, acaba ne gibi fedakârlıklar yaptıklarını düşünmesini isterdi. Güzel birer evleri,

iyi birer arabaları, kalabalık bir arkadaş çevreleri vardı. Ve istedikleri yere gidebilme özgürlüğüne sahiptiler: Maureen için bu, Londra veya New York'a kıyafet seçmeye, Walter için de Batı İrlanda'ya balık tutmaya gitmek anlamına geliyordu.

Böyle bir ilişki Dublin'de kabul edilebilir olmasına rağmen, sevgili olmak gibi bir niyetleri yoktu. Bir akşam teklif yapılmış ve nazikçe reddedilmişti, ilk teklifin reddedilişinin âdetten olması ihtimali göz önünde bulundurularak, nezaket ve zarafet çerçevesinde ikinci bir teklif daha yapılmıştı. İkisi de, onları bir araya getirmek amacıyla zaman zaman verilen yemek davetlerinde, masanın üzerinden teslimiyet ifadesiyle birbirlerine bakışlar atıp son derece çekici bekârlar olarak kalmaya devam etmişlerdi.

Maureen'in hayatına giren erkeklerin arasında annesinin uygun gördüğü tek erkeğin, bu kadar geç kalmış olması, Maureen'in artık yaşam çizgisini değiştirmeyi hiç düşünmediği bir zamanda karşısına çıkması çok ironik bir durumdu. Walter'ı, genç ve ciddi hukukçu haliyle, yirmili yaşlarında, kendi işini kurmaya çalıştığı dönemlerde tanısaydı onunla evlenebilirdi. Pek çok arkadaşı gerçek anlamda sevmedikleri erkeklerle evlenmişti. 1960'larda katıldığı düğünler öyle büyük aşk evlilikleri değildi, hepsi daha çok anlaşmaya, evden kurtulmaya, iş anlaşmasına yönelik veya görücü usulüyle yapılmış evliliklerdi. Maureen tam emin değildi, ama galiba sadece, hepsinin Londra'da olduğu o uzun yaz mevsiminde, herkese karşı çıkarak ilk aşkıyla evlenen Deirdre O'Hagan'ınki gerçek bir aşk evliliğiydi. Deirdre'nin nedimesi olmasına ve düğünden bir gece önce aynı odada yatacak kadar samimi olmalarına rağmen, Maureen Deirdre'nin gerçekten Desmond Doyle için acı çektiğine ve onu, kendisinin Frank Quigley'yi umutsuzca istediği kadar umutsuzca istediğine emin değildi.

Maureen ile Deirdre'nin arkadaşlığı garipti, anneleri onların arkadaş olmalarını o kadar çok istemişlerdi ki kızlar en nihayet on dört yaşındayken pes etmişler, beraber tenis oynamayı ve daha sonra da cumartesi akşamları rugby kulübünde düzenlenen gecelere katılmayı kabul etmişlerdi.

Dublin Üniversitesi'ne başladıklarında kızlar nihayet gerçekten de arkadaş olmuşlardı. İkisi de kurtuluşlarının diğerine bağlı olduğunun bilincine varmıştı. Maureen, Deirdre'yle bir yere gideceğini söylediğinde annesi sorun çıkarmıyordu. Aynı durum O'Haganların evinde de geçerliydi. Deirdre her zaman Sophy Barry'nin kızı Maureen'i bahane edebiliyordu.

O yaz bu sayede birlikte Londra'ya da gidebildiler. Aslında ev-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de oturup ders çalışmaları gereken o yaz. Desmond Doyle ve Frank Quigley'yle Holyhead'e giden feribotta tanıştıkları o yaz.

Maureen, Frank Quigley'nin, annesinin öldüğünü duysaydı ne diyeceğini çok merak ediyordu. Konuşmasının şimdilerde nasıl olduğu hakkında bir fikri yoktu, aksanı değişmiş miydi, yoksa yirmi beş yıldır Londra'da yaşayan pek çok İrlandalı erkek gibi mi konuşuyordu: sesinde iki farklı tonlamayla ve iki kültürü de ele veren ve hep uygunsuz yerlerde ağızdan kaçan kelimelerle mi?

Onun hakkında çıkan yazıları okumuştu, Frank Quigley hakkında yazılanları okumayan var mıydı? İngiltere'deki başarılı İrlandalı işadamı olarak bahsediliyordu ondan. Zaman zaman onun ve Palazzo hiyerarşisinde yükselmek için evlendiği şu asık suratlı genç İtalyan'ın resimlerini görüyordu gazetelerde. Normalde, Frank'in artık bugün, tabii ki sadece yaldızlı çerçeveli zarif bir başsağlığı kartı yollama ihtimali vardı. Ama o eski sert kabuğunu korumuşsa, annesinin çeyrek yüzyıl önce ölmesi gerektiğini de söyleyebilirdi.

Maureen'in bildiği tek bir şey vardı, o da Frank Quigley'nin annesini unutmadığıydı, kendisini de unutmadığı gibi.

İlk aşkının onu, kendisinin de ilk aşkını hatırladığı şiddetle hatırladığından bu kadar emin olmasının, kendini beğenmişlikle alakası yoktu. Bunun böyle olduğunu biliyordu. Neyse, şu an konu bu değildi; belki Desmond ve Deirdre'den duyardı annesinin ölümünü, ama onların da arkadaşlıklarının sürüp sürmediğini bilmiyordu.

Duyduğuna göre Desmond hâlâ Palazzo'da çalışıyordu. Bayan O'Hagan'ın zaman zaman damadıyla ilgili anlattığı terfi hikâyelerinin tersine, Desmond, eski arkadaşı Frank'in hamiliğine ve dostluğuna rağmen kariyer basamaklarının bir yerinde takılı kalmış ve yerinde saymış gibi geliyordu Maureen'e.

Annesinin eşyalarını ayıracağı günü sürekli ertelemesi anlamsızdı. Maureen pazar günü, cenaze töreninden sonra bu işe girişmeye karar verdi. Kendini bu işe verip eşyalara her dokunuşunda duygusallaşmamayı başarırsa, çok uzun sürmezdi.

Daha önce hastanede, annesinin gözlüğünü ve gözlük kılıfını kendisine verdiklerinde ağlamıştı. O an ona her şeyden daha acı gelmişti: Annesinin gözlerinin sönen ferinin kanıtı, işe yaramaz küçük bir kutu içinde ona verilmişti. Her zaman son derece kararlı olan Maureen gözlüğü ne yapacağını bilememişti. Hâlâ el çantasının fermuarlı bir gözünde duruyordu. Annesi olsaydı bu kadar duygusallaşmazdı. Her konuda olduğu gibi soğukkanlı ve pratik davranırdı.

Bir kez kavga etmişlerdi. Uzun zaman önce. Ve sebep ne Frank

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Quigley ne de başka bir erkekti. Annesi, tekstil işinin yeterince saygın bir iş olmadığını, kulağa hoş gelmediğini söylemişti.

Maureen, ateş püskürüp bir şeyin nasıl göründüğünün hiçbir önemi olmadığını haykırmıştı. Önemli olan nasıl ve ne olduğuydu. Annesi onu daha da çıldırtan bir ifadeyle gülümsemişti. Maureen hırsla, rüzgâr gibi ayrılmıştı oradan. Önce, perakende giyiminin temelini öğrenmek için Kuzey İrlanda'ya, şık bir butik işleten ve bu genç, esmer, üniversite mezunu güzel kadının, onların öğretebileceklerini öğrenmek için Dublin'den çıkıp gelmesinden gurur duyan, iki kız kardeşin yanına gitmişti. Sonra da Londra'ya.

İşte o zaman Deirdre'yle aslında o kadar yakın olmadıklarının bilincine varmıştı. Londra'da olduğu sürece çok az görüşmüşlerdi. Deirdre o sıralar evde iki küçük bebekle uğraşıyordu, Maureen de fuarlara ve defilelere gidip ne gibi kıyafetler seçmesi gerektiğini öğreniyordu. O'Haganların kulağına gider korkusuyla, annesiyle arasındaki soğukluktan Deirdre'ye hiç bahsetmemişti. Muhtemelen Deirdre'nin de ona anlatmadığı sırları, endişeleri, sorunları vardı.

Neyse ki annesiyle aralarındaki bu soğukluk fazla uzun sürmemişti. Bir düşmanlık da oluşmamıştı aralarında; birbirlerine kart atmışlar, kısa mektuplar yazmışlar ve kısa telefon görüşmeleri yapmışlardı, öyle ki annesinin daima Eileen O'Hagan'a, Maureen'in orada burada ne yaptığı hakkında anlatabileceği şeyleri olmuştu. Bu sayede imajı hiç bozulmamıştı. İmaj, annesi için daima çok önemliydi. Maureen bu konuya sonuna kadar saygı göstermeye karar verdi.

Maureen Barry, Dublin'de ilk inşa edilen apartmanlardan birinde oturuyordu. Dairesi, doğduğu ve annesinin hayat boyu oturduğu büyük eve yürüyerek on dakika, arabayla da iki dakikalık mesafedeydi. Ev annesinindi, babasıyla evlendiklerinde oraya taşınmış ve kısacık evlilik hayatı boyunca da orada oturmuştu. Bundan tam kırk yıl önce, Maureen altı yaşındayken ölmüştü babası.

Üç hafta sonra babasının ölüm yıldönümüydü, her yıl huzur içinde yatması için düzenledikleri ayine, bu sefer tek başına katılacağını düşünmek garip geliyordu. Kendini bildi bileli annesiyle birlikte gitmişti. Ayin hep sabah saat sekizde başlardı. Annesi, başka insanları kendi özel matemlerine dahil etmenin kabalık olduğunu söylerdi. Fakat her ayinden sonra da insanlara ayine gittiklerinden bahsederdi.

Anne-kızın yaşam konusunda buldukları çözüm övgüye değerdi. Pek çok anne, kızına yapışır, onun son derece normal olan yuvadan uçma isteğini görmezden gelir ve kızını mümkün olduğun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ca evde tutmaya çalışırdı. Ve daha az itaatkâr pek çok kız ise başka bir şehre, Londra'ya veya Paris'e gitmek isterdi. Maureen, moda dünyasında başarılı olmuştu. Kırk yaşında kendi adını taşıyan iki dükkân sahibi olmak, az buz bir başarı değildi. Hem de şık dükkânlar. Rahatlıkla iki dükkâna da gidip gelebiliyor, biraz onun biraz diğerinin başında duruyordu. Her iki dükkânda da sınırsız yetki tanıdığı iki işletmeci çalışıyordu. Böylece Maureen seçim ve satın alma işlerini yapmaya, moda konusunda yönlendirdiği şık hanımlarla öğlen yemeklerinde görüşmeye fırsat bulabiliyordu. Yılda dört kez Londra'ya, her baharda da New York'a gidiyordu. Annesiyle aralarının bozuk olduğu o kara günlerde onun asla ihtimal vermediği kadar ün kazanmıştı. Neyse ki o kara günler çabuk geçmişti. Her ilişkide inişli çıkışlı anlar olur, demişti Maureen kendi kendine. Neyse, şu anda o günleri düşünmek istemiyordu, hele annesinin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra.

Ayrı fakat yakın yerlerde yaşamakla gerçekten de çok mantıklı hareket etmişlerdi. Neredeyse her gün görüşüyorlardı. Maureen'in ayrı evde yaşadığı onca yıl boyunca, annesi ona bir kez bile habersiz çıkıp gelmemişti. Genç bir kadının evine, belki de misafiri olup da rahatsız edilmek istemeyeceği bir anda habersiz uğramak annesinin rüyasında bile aklına gelmezdi.

Maureen'in eski evine uğraması konusunda ise durum farklıydı. Böyle şartlar geçerli değildi. Maureen istediği her an gidebilirdi, fakat annesi gene de briç partilerinden sonra bir sherry içmeye uğramasının en uygun zamanlama olacağını ona ima etmişti, böylece herkes hem zarif kızını görme hem de onun annesine olan saygısına ve bağlılığına tanıklık etme şansına sahip olacaktı.

O pazar, giriş kapısının yanındaki renkli camlardan annesinin kendisine kapıyı açmak üzere holden geçişini bir daha asla izleyemeyeceği eve gitti.

Etrafında kendisine destek olan akraba ve arkadaşları olmadan o boş eve gitmek garip bir duyguydu. Annesinin en yakın arkadaşı Bayan O'Hagan, Maureen'e kendilerini sık sık ziyaret edip akşam yemeğine gelmesi ve O'Hagan evini kendi evi gibi görmesi konusunda fazlasıyla ısrarcı davranmıştı.

İyi niyetle yapılmış bir teklifti tabii ki, ama yanlıştı. Maureen küçük bir kız değil ki, orta yaşlı bir kadındı. Bayan O'Hagan'ın, otuz yıl önce annesiyle birlikte, kendisinin ve Deirdre'nin arkadaş olmaları gerektiğine karar verip onu eve davet ettiği gibi, şimdi de bu şekilde ısrarla eve davet etmesi pek yakışık alır bir durum değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annesi her zaman Eileen O'Hagan'ın herhangi bir konudaki düşüncelerine önem vermişti. Eileen ve Kevin onun en yakın arkadaşlarıydı. Her tiyatroya veya yarışa gittiklerinde onu da davet ederlerdi. Maureen'in hatırladığı kadarıyla, hiçbir zaman annesine uygun bir ikinci koca bulma girişiminde bulunmamışlardı. Veya bulunmuşlardı da Maureen'in bundan haberi olmamıştı.

Güneşli sokaklardan geçip eski evine doğru yürürken, annesi yeniden evlenseydi hayatlarının nasıl olacağını düşündü. Üvey babası, kendisinin moda endüstrisi, annesininse sıradan manifaturacılık veya tezgâhtarlık olarak adlandırdığı bir dalda kariyer yapma isteğine destek verir miydi, yoksa karşı mı çıkardı?

Acaba annesi yıllar önce erkeklerle flört etmiş miydi? O, kırk altı yaşında kendisini cinsellik için yaşlı hissetmiyordu, annesi niye hissetmiş olsun ki? Fakat bu konu asla konuşulmamıştı.

Hep Maureen'in genç erkeklerinden ve hiçbirinin gereken özellikleri tam olarak taşımadıklarından söz ederlerdi. Ama annesi için uygun bir erkek hiç bahis konusu olmamıştı.

Eve girip annesinin sabah oturma odası olarak adlandırdığı salona doğru ilerlerken titredi, her zaman yanan küçük şömine yanmıyordu. Maureen elektrikli ısıtıcının fişini prize taktı.

İki hafta önceki pazar günü annesini yüzü bembeyaz ve sıkıntılı bir vaziyette otururken bulmuştu. Ağrısı vardı, muhtemelen gaz sancısıydı ama... Maureen hemen davranıp annesinin yavaşça arabaya binmesine yardım etmiş ve arabayı sakin bir şekilde hastaneye doğru sürmüştü. "Doktoru pazar kahvaltısından kaldırıp rahatsız etmeye gerek yok, hastaneye gidelim" demişti annesine. Orada yirmi dört saat boyunca, onları rahatlatacak bir doktor bulunurdu nasıl olsa.

Yüzü gitgide daha sıkıntılı bir hal alan annesi ona hak vermişti. O an Maureen, annesinin o her zamanki düzgün telaffuzunun bozulduğunu, söylediği kelimelerin anlaşılmaz hale geldiğini fark etmişti.

Hemen muayeneye almışlardı onu ve bir saat sonra Maureen yoğun bakımın kapısında, annesine ciddi bir inme indiğini ve belki de hiç iyileşemeyeceğini öğrenmişti.

Annesi kendine gelmişti, ama konuşma yetisini kaybetmişti; alev alev yanan parlak gözlerinde, bu onur kırıcı durumdan kurtarılmayı isteyen ve yalvaran bir ifade vardı.

Maureen'in kolunu, "evet" için bir kez, "hayır" içinse iki kez sıkıyordu. Maureen onunla yalnız konuşmuştu:

"Korkuyor musun, anne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayır.

"İyileşeceğine inanıyorsun, değil mi?"

Hayır.

"Buna inanmanı istiyorum, mecbursun. Özür dilerim buna karşılık veremezsin. Yani demek istiyorum ki, iyileşmek istemiyor musun?"

Hayır.

"Fakat benim için istemelisin, tüm arkadaşların için, biz senin iyileşmeni istiyoruz. Tanrım, senin cevap verebileceğin şekilde nasıl soru sorabilirim? Seni sevdiğimi biliyor musun? Hem de çok çok sevdiğimi?"

Evet.

Gözlerindeki gergin ifade hafiflemişti.

"Ve bir insanın sahip olabileceği en iyi anneye sahip olduğumu biliyor musun?"

Evet.

Sonra çok yorulmuş, kısa bir süre sonra da bilincini yitirmişti.

Annesinin, sabah güneşini alan sabah oturma odasında toplanan arkadaşları, Sophie Barry'nin felçli durumda ve birine bağımlı olarak yaşayamayacağını söylerken haklıydılar. Bu acıdan ve onur kırıcı durumdan bir an önce kurtulması daha iyi olmuştu.

O pazar sabahının üzerinden sadece iki hafta geçmiş olabilir miydi? Sanki on yıl geçmiş gibi hissediyordu.

Maureen, siyah plastik çöp poşetlerini açtı. Annesine ait pek çok şeyin atılabileceğini biliyordu. Yıllar önceki askeri balolardan kalan eşyaları veya çoktan unutulmuş konserlerin okunamayan birtakım yazılarla imzalanmış biletlerini görünce şaşkınlıktan nefesi kesilecek kimse yoktu. Sophie Barry'nin arkasından ağlayacak, geçip giden hayatına ahlayıp vahlayacak torunları da yoktu. Ve çok yoğun bir yaşamı olan Maureen, her şeyi tek tek inceleyemeyecek, pek çok şey çöpe gidecekti.

Küçük antika çalışma masasının başına geçti. Belki onu kendi evinin giriş holüne koyardı. Bu kullanışsız nesne, kadınların sadece kısa mektuplar ve davetiyeler yazdığı bir dönemden kalmaydı. Bugünkü dünyayla hiçbir ilgisi yoktu. Bayan O'Hagan, Maureen'in kendi evinde yaşamaya devam edeceğini öğrenince çok şaşırmıştı. Sophie, bu evin ailede kalmasını isterdi, bundan emindi. Fakat Maureen bu konuda katıydı. Bu kadar çok girintisi çıkıntısı olan bir evi derli toplu tutacak vakti yoktu. Kendi evi tam ona göreydi, kıyafetleri için duvardan duvara dolaplar, mini ofis şeklinde kullandığı, özel imalat dosya dolaplarının olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalışma odası, misafir ağırladığı büyük salonu ve misafirlerine yemek servisi yaptığında onlarla sohbet etme olanağı sağlayan yemek masasına bakan açık bir mutfak.

Hayır, o eve dönmek geri adım atmak olurdu. Annesi de bunu biliyordu.

Önce banka cüzdanlarını inceledi. Annesinin son zamanlarda ne kadar düzensiz ve dağınık olduğunu görmek onu çok şaşırttı. Annesinin kendine yazdığı küçük notları görmek üzücüydü. Orada bir ödeme hatırlatması, burada bir açıklama. Kendisindeki gibi basit bir sistem kursalardı büyük kolaylık olurdu, her iş beş dakikada hallolurdu. Bankaya verilecek bir otomatik ödeme talimatıyla her ay elektrik, gaz ve sigorta primleri ödenebilirdi... Bu yöntemle, gelen ihbarlara hiç gerek olmazdı.

Demek ki, her şey dışarıdan göründüğü derecede annesinin kontrolü altında değildi.

Bir de bir broker'la yaptığı bitmez tükenmez yazışmalar vardı. Kendi kuşağındaki herkes gibi annesi de zenginliğin hisse senetleri ve malla ölçüldüğünü düşünürdü. Sadece broker'dan gelen mektuplar duruyordu, annesi kendi yazdıklarının bir kopyasını almayı düşünmemişti. Belli ki hikâye hayal kırıklığıyla son bulmuştu.

Maureen, herkes tarafından değerinin yükseldiği bilinen hisse senetlerinin neden hiçbir şey getirmediğine dair, annesinin belli ki şikâyet edercesine sorduğu sorulara verilen cevapları okuduğunda, kendini bitkin ve üzgün hissetti. Broker'a sert bir mektup yazıp annesinin öldüğünü ve portföyünün bugünkü durumuna dair detaylı bir açıklama istediğini bildirdi. Bu konuyla da daha önce ilgilenebilmiş olmayı isterdi, fakat annesi çok gururlu olduğundan işlerine kimseyi karıştırmayıp araya da aşılamaz bir sınır koymuştu.

Maureen, annesinin tüm mektuplarını kendi zarif evrak çantasına koydu, eve döndüğünde hepsinin fotokopisini alacaktı. Annesinin avukatı Bay White, Maureen'i becerikliliğinden dolayı kutlamıştı, keşke tüm genç kadınlar onun gibi organize olmayı başarabilseydi, fakat zaten finans kafası ve idarecilik yeteneği olmasa kendi işini nasıl böyle yürütebilirdi ki? Avukat ona, annesinin, bağlılığı ve sevgisi için teşekkür ederek, her şeyini sevgili kızı Mary Catherine (Maureen) Barry'ye bıraktığını belirten vasiyetnamesini göstermişti. Vasiyetname 1962'de hazırlanmıştı. Yani annesinin, Maureen'in kendi hayatını nasıl yaşayacağına dair verdiği kararı değiştirmeyeceğini kabul edip barışmalarından hemen sonra. Sophie Barry'nin, kızının bağlılığı ve sevgisi için teşekkür ettiği vasiyetnameyi yazmasının üzerinden yirmi üç yıl geçmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Maureen'in bir yirmi yıl daha bekâr kalıp onun en yakın arkadaşı olmaya devam edeceğini hiç tahmin etmemişti tabii ki.

Eşyaları ayırma işi tahmininden uzun sürmüştü, cenaze töreninde hissettiğinden çok daha farklı bir kayıp duygusuna kapılmıştı. Sanki kafasındaki "neredeyse mükemmel anne" figürü yok olmuş gibiydi. Bu şirin çalışma masasının çekmecesindeki karmaşa, huysuz, sinirli ve düzensiz yaşlı bir kadını işaret ediyordu, iki hafta öncesine kadar tahtına kurulmuş kraliçeler gibi, zevkle döşenmiş sabah oturma odasında oturan sakin ve güzel Sophie Barry'yi değil. Maureen, annesinin bu yanını keşfetmiş olmaktan hiç memnun değildi.

Enerji toplamak için kendine bir fincan kahve yaptı ve kararlı bir şekilde diğer şişkin zarfa uzandı. Annesinin sık sık "Maureen çocuğum, bir şey yapılacaksa doğru düzgün yapılmalıdır" dediğini hatırladı. Bu kural, Maureen'in yüzünü günde iki kez annesinin özel cilt losyonuyla temizleyip sonra da gülsuyuyla silmesinden, partilerde daha hoş görünmesi için fazladan altı saat tenis dersi almasına kadar her konuda uygulanıyordu. Annesi onu şu an görüyorsa, ki Maureen buna pek ihtimal vermiyordu, sadık kızının işini doğru düzgün yaptığını kesinlikle kabul ederdi.

Üzerinde "avukat" yazılı zarfta bulduğu kâğıtlar için hiç hazırlıklı değildi. Orada da hisse senetleri ve emeklilikle ilgili kâğıtlar bulacağını zannediyordu, fakat bu seferkiler başka bir avukattan gelen ve kırk yıl önce yazılmış mektuplardı. 1945'te imzalanmış bir dizi hukuki belgeydi. Bu belgelere göre Maureen'in babası Bernard James Barry o zamanlar adı Kuzey Rodezya olan şimdiki Bulawayo'da, başka bir kadınla yaşamak için karısını ve çocuğunu terk etmişti. Yani, savaştan hemen sonra Kuzey Rodezya'da aldığı bir virüsten dolayı ölmemişti.

Maureen bir anda, Zimbabve'de, Bulawayo'da yaşayan yetmişli yaşlarında bir babası olduğunun bilincine vardı. Hatta muhtemelen kendisinden çok da fazla küçük olmayan üvey kız ve erkek kardeşleri de vardı. Mektuplarda "resmi nikâhsız karısı" olarak tabir edilen kadının adı Flora Jones'tu ve İngiltere'de Birmingham'da doğmuştu. Maureen delirmiş gibiydi, annesinin "Flora, hizmetçi adı gibi" diyeceğini geçirdi aklından.

Pazar sabahları içki içmek gibi bir âdeti yoktu. Her konuda olduğu gibi bu konuda da son derece disiplinli olan Maureen, yalnız başına içmenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Yalnız yaşayan pek çok arkadaşının uzun ve yorucu bir günün ardından rahatlamak için böyle bir yola başvurduğunu görmüştü. Ayrıca

annesinden öğrendiği her şey gibi, bunu da ondan öğrenmişti. Annesi, dul kadınların kendilerini kontrol etmezlerse, kolaylıkla akşamcı olabileceklerini söylemişti. Dul... Annesi ne hakla böyle bir yalanı kırk yıl boyunca sürdürmüştü? Bu nasıl bir gizlilikti ki, biricik kızına hayatındaki en önemli olayı anlatmamıştı?

Bir kadın kocasının başka ülkede gömülmek zorunda kaldığı yalanını bunca yıl nasıl sürdürebilirdi?

Artçı bir depremin dalgaları gibi gelen yeni bir şok dalgasıyla Maureen, normalde aklı başında olan annesinin her yıl mayıs ayında, güya ölen Bernard James Barry'nin –en azından ilk zamanlar henüz yaşıyordu– ruhu için ayin yaptırdığını hatırladı.

Karafın içinde viski vardı. Maureen karafı alıp kokladı, koku ona yıllar önce dişi ağrıdığında, annesinin o bölgeyi uyuşturması için viskiye batırdığı pamuğu dişetine koymasını hatırlattı. Annesi onu o kadar çok severdi ki.

Maureen kendine koca bir kadeh viski doldurup içti ve gözyaşlarına boğuldu.

Aslında ne kadar yalnız olduğunu, bunu anlatacak kimsesi olmadığını fark etti. Telefon edip bunu anlatabileceği yakın bir arkadaşı, bu şaşırtıcı haberi paylaşmak için koşup gideceği bir evi yoktu. O da tıpkı annesi gibi fazla yakınlık kurmamıştı kimseyle. Hiçbir erkeğe, kendine fazla yaklaşmasına izin verecek kadar güvenmemişti. İş arkadaşları özel yaşamıyla ilgili hiçbir şey bilmezlerdi. Annesinin arkadaşlarına gelince... Ah evet... Kesinlikle çok ilgilerini çekerdi bu konu. Hele hele O'Haganlar bu hikâyeyi kesinlikle can kulağıyla dinlerlerdi.

Flora. Flora Jones. Müzikal bir komedide yer alan bir karakterin ismi gibiydi. Ve işte karşınızda Flora Jones, kasabamızın Carmen Miranda'sı.

Zarfta, boşanmayla ilgili mektuplar ile annesinin avukatının, İrlanda'da boşanma diye bir şey olmadığını ve müvekkilinin koyu bir Roman Katolik olduğunu tekrar tekrar belirttiği bir mektup vardı. Ama belli ki önemli olan o değildi, asıl konu paraydı. Maureen hayretle titizlikle düzenlenmiş belgeleri incelemeye devam etti. Bu, kırk yıl öncesinin daha düzenli, daha genç ve daha katı annesiydi; yaralandığı için de intikam hırsıyla, kendini aldatan adamın son kuruşunu dahi almaya ahdetmiş bir kadındı. Ona, bugünün şartlarında bile baş döndürücü olan bir meblağ ödenmişti. Bulawayo'daki Bernard James Barry'nin avukatı, Dublin'deki Sophie Barry'nin avukatına, müvekkilinin servetinin büyük bir bölümünü karısına ve büyük kızına bırakmaya hazır olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yazmıştı. Bayan Barry'nin de bildiği gibi, müvekkili Bay Barry'nin Bayan Flora Jones'tan da bir kızı vardı ve bu çocuğu meşru hale getirmek istiyordu.

Annesi bu mektuba olağanüstü bir cevap vermişti, tamamiyle annesi konuşuyormuş gibi yazılmıştı. Maureen, yazılanları okurken annesinin sesini duyar gibi oluyordu; yavaş, ölçülü, düzgün telaffuzlu, son zamanlarına nazaran çok daha genç ve güçlü bir ses.

> ... senin de bildiğin gibi ikimizin de bağlı olduğumuz kiliseye göre boşanmak diye bir şey asla söz konusu olamasa da, senin başka bir ülkedeki davranışlarını yargılayamam. Bu mektubu avukatımın onayını almadan yazıyorum, fakat genel olarak ne demek istediğimi sanırım anlıyorsundur. Maureen ve benim için ödediğin nafakayı kabul ediyorum, sana ne bir dava açacağım ne de başka haklar talep edeceğim. Özgür olacaksın ama bir şartla; bir daha asla İrlanda'ya dönmeyeceksin. Senin öldüğünü ilan edeceğim. Bugün 15 nisan. Bana bu mektubu, bir daha asla İrlanda'ya dönmeyeceğine dair söz veren bir yazıyla birlikte geri yollarsan, senin aldığın bir virüsten dolayı 15 mayısta yurtdışında öldüğünü söyleyeceğim. Eğer sözünü tutmayıp Maureen'le, o rüştünü ispat ettikten sonra bile, bağlantıya geçmeye kalkışırsan, hayatının sonuna kadar bunun için pişmanlık duyacağına emin olabilirsin...

Bu, annesinin onu kızdıran bir satıcıyla veya işini doğru düzgün yapmayan bir tamirciyle konuşma tarzıydı.

Maureen'in kırk yıl önce öldüğünü zannettiği, Bulawayo'daki adam, Sophie'nin şartlarını kabul etmişti. Kendisinden talep edildiği gibi mektubu, üzerine sedef başlı bir topluiğneyle tutturulmuş, dağlar ile bozkırları gösteren sepya baskı bir kartpostalla birlikte geri yollamıştı.

Kartta şu sözler yazılıydı:

> 15 mayıs 1945'te aldığım bir virüs nedeniyle öldüm.

Maureen, başını annesinin çalışma masasına dayayıp kalbi küçük parçalara ayrılıyormuşçasına ağladı.

Vaktin nasıl geçtiğini anlayamadı. Saate baktığında akrep ile yelkovanın gösterdiği rakamlar ona çok anlamsız geldi. Ya ikiyi çeyrek geçiyordu ya da üçü on geçiyordu. Ama hava aydınlık olduğuna göre gündüz olmalıydı.

Eve saat onda geldi, bu yarı trans haline iki saat önce girmiş olmalıydı. Odanın içinde dolaşmaya başladı, kanının damarlarında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeniden dolaşmaya başladığını hissediyordu. Dışarıdan birisi, sabah oturma odasının camından içeri baksa uzun boylu, esmer, kırk altı yaşından çok daha genç görünen, kollarını pembeli mavili şık elbisesinin beline dolamış bir kadın görürdü. Gerçekte ise Maureen, yaşadığı şokla dağılmamak için her bir eliyle diğer kolunun dirseğini tutuyordu.

Annesine karşı şiddetli bir öfke duydu. Sadece, bu adamın hayatından çıkmasını ve kendi canıyla kanıyla bağlantı kurmasını buyurduğu için değil, bu sırrı o kadar uzun süre başarıyla saklamasına rağmen belgeleri imha etmemesine de öfkelenmişti.

Maureen bu kâğıtları bulmasaydı, bu durumdan asla haberdar olmayacaktı. Kendine kurduğu dünyasında, kendini daha mutlu, daha güvenli ve emin hissedecekti.

Annesi neden bu kadar ihmalkâr ve zalim davranmıştı? Maureen'in günün birinde bu kâğıtları bulacağını bilmesi gerekirdi.

Fakat tabii ki annesi, Maureen'in ona ihanet etmeyeceğini biliyordu. Maureen bu bilgiyi sonuna kadar kendine saklardı.

Çok saklardı, lanet olsun. Çok saklardı.

Bir anda bu tuhaf pazarlıkla ilgili istediği gibi hareket edebileceğini fark etti. Kendisi, bu hayali ölümle ilgili herhangi bir söz vermemişti. Babasıyla bağlantı kurmayacağına dair de kimseye bir söz vermemişti.

Tanrım, onu bulacaktı veya Flora'yı ya da üvey kız kardeşini.

Lütfen, lütfen yaşıyor olsunlardı. Lütfen bu karmaşık belgeler sayesinde babasını bulsundu. Son belge 1950'de gelmişti, son para transferini bildiriyordu.

Lütfen Tanrım, babası yaşıyor olsundu. 70 yaş o kadar ileri bir yaş değildi.

Tüm butik ekibinin neredeyse sabahladığı, depodaki bütün kıyafetlere indirimli fiyat etiketleri takarak, yeniden katalog düzenlemeleri yaptığı ve ertesi günkü satışı tahmin etmeye çalıştığı o geceye kadar, kendinde var olduğunun bilincinde olmadığı kontrollü, ama hırslı bir enerjiyle çalışmaya başladı.

Annesine ait eşyaları farklı bir yaklaşımla sınıflandırmaya başladı. Bulduğu iki boş kutuya çocukluğuna ait fotoğrafları doldurdu.

Bu adamı bulursa ve kalpsiz biri değilse, Maureen'in ilk komünyon töreninde veya hokey kıyafetiyle veya ilk dansını etmeye gittiği gece giydiği kıyafetle nasıl göründüğünü bilmek isteyecekti.

Başka şartlar altında olsa yırtıp imha edeceği şeyleri kolilere doldurup üzerlerine "Hatıralar" yazılı etiketler yapıştırdı.

Eşyaları, yorgunluktan devrilecek hale gelene dek ayırdı, dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zenledi ve ayıkladı. Sonra atılacakları doldurduğu torbaların ağzını bağladı. Hayır kurumuna bağışlanacak eşyaları toparladı, kıyafetleri katladı ve hatıralarla dolu kolileri evine götürmek üzere bir taksi çağırdı.

Geriye, boşaltılıp tozu alınmamış tek bir çekmece kalmamıştı. Mutfak eşyalarının çoğu, yıllarca annesine temizliğe gelen Bayan O'Neil'e gidecekti. Bahçeyle ilgilenen Jimmy Hayes, çim biçme makinesi ile istediği bahçe aletlerini alabilecekti. Maureen ona ayrıca bir mektup yazarak özellikle sevdiği bitkileri seçmesini ve onları hemen gelip almasını istedi.

Evi bir an önce satmaya karar vermişti.

Elini, kendi evine götürüp giriş holüne koymayı düşündüğü küçük çalışma masasının üzerine koydu. Eliyle pat pat vurarak, "hayır" dedi. Onu artık istemiyordu. Buraya ait hiçbir şeyi istemiyordu.

Taksi şoförü, Maureen'in kolileri arabaya yüklemesine yardım etti. Annesinin eşyalarını boşalttığını açıklayarak adamın merakını giderdi. Şoför çok duyarlı davrandı.

"Böyle bir işi yaparken size yardım edecek kimsenin olmaması ne kadar acı, öyle değil mi?"

Pek çok kişi bunu önceden de sık sık farklı yollarla dile getirmişti. Onun gibi zarif bir kızın hiç evlenmemesi ne kadar da şaşırtıcıydı.

"Babam her şeyi hallederdi, ama burada değil" dedi.

Babasından bahsetmişti! Taksi şoförünün, anne yeni ölmüşken babanın uzakta olmasını çok garip bulduğunu ifade eden şaşkın bakışlarına hiç aldırmadı.

Babasından bahsetmek onun hayatta olduğu duygusunu vermişti Maureen'e.

Uzun uzun banyo yaptıktan sonra kendini daha iyi hissetti, fakat kurt gibi acıkmıştı. Walter'ı aradı.

"Çok bencilce davranıp seni gerçekten kullanıyorum, tabii ki 'hayır' demekte özgürsün, ama pazar akşamı açık olan bildiğin güzel bir restoran var mı? Canım yemeğe çıkmak istedi de."

Walter, "Daha iyi bir şey isteyemezdin" diye cevap verdi. Çok can sıkıcı bir dosya üstünde çalışıyordu, ya çözümsüz ya da bin tane çözümü olan bir vakaydı, iki seçenek de birbirinden beterdi. Zevkle bu işten kaytaracaktı.

Mum ışığında oturup güzel bir yemek ile kaliteli bir şarap sipariş ettiler.

"Biraz heyecanlı görünüyorsun" dedi Walter kaygıyla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kafam karmakarışık."

"Biliyorum, çok stresli bir gün geçirmiş olmalısın."

Walter'a Maureen'in gözlerinde yaramaz bir ifade var gibi geldi. Şimdiye kadar onu hiç bu kadar güzel görmemişti.

"Biliyorum, uygun zaman değil ama o zaman zaten hiç gelmeyecek, belki birlikte..."

"Evet?"

"Şey yani, birlikte, ikimizin de hoşlanacağı bir yere tatile gidelim mi, bir ara Avusturya'ya gitmek istediğini söylemiştin?"

"Avusturya'da balık tutamazsın, Walter." Gülümsedi.

"Muhtemelen defile veya moda fuarı da yoktur şu aralar, fakat iki hafta idare ederiz, edemez miyiz?"

"Hayır, Walter, birbirimizi deli ederiz."

"Birbirimizi rahat bırakırdık."

"Ayrı ayrı tatil yapsak daha iyi olmaz mıydı?" Maureen, Walter'a aydınlık bir gülümsemeyle baktı.

"Senin aklında bir şey var." Kırılmış ve aklı karışmış bir hali vardı.

"Evet, var, ama şu an sana anlatamam. Fakat ne olur, bu akşamı ve sana bir şey söylemek istediğimi unutma. Çok yakında açıklayacağım."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum, ama yakında."

"Başka bir erkek mi var? Biliyorum biraz basmakalıp bir laf olacak, ama üzerinde öyle bir hal var."

"Hayır, başka bir erkek yok. O anlamda yok. Sana anlatacağım, sana asla yalan söylemedim ve sana anlattığımda anlayacaksın."

"Şimdi çok merak ettim işte, bekleyemeyeceğim."

"Biliyorum, ben de zor dayanıyorum, keşke insanlar pazar günleri çalışsa, neden tüm dünya pazar günü kapalıdır?"

"Sen de, ben de pazar günleri çalışıyoruz" diye homurdandı Walter.

"Evet, fakat dünyanın her yerinde ofisler pazarları kapalı oluyor, lanet olsun."

Walter daha fazla soru sormanın boşa olduğunu biliyordu, hiçbir şey öğrenemeyecekti. Uzanıp hafifçe Maureen'in eline vurdu.

"Senin bu davranışlarından şüphelenmemem için seni gerçekten seviyor olmalıyım."

"Of, hadi oradan Walter, tabii ki beni sevmiyorsun, şu kadarcık bile, ama harika bir arkadaşsın ve keşfetmek gibi bir niyetim olmasa da eminim yatakta da harikasındır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Garsonun tam o anda gelmesi, Walter'ın, Maureen'in abartılı iltifatına karşılık vermesine engel oldu.

Maureen çok az uyudu. Sabah altıda kalktı, yıkandı ve giyindi. Saat farkı, üç saatti. Uluslararası bilinmeyen numaralar servisini arayıp eski numaraları araştırmakla başlayacaktı işe. İnşallah bu çok fazla vaktini almazdı. Az kaldı zayıflık gösterip, Walter'a, adliyede inceleyebileceği bir "uluslararası avukatlar rehberi" olup olmadığını soracaktı, fakat hayır, ona hiçbir detay, hiçbir ipucu vermemeliydi, ona sonra anlatacaktı. Bunu hak ediyordu. Babasını bulunca insanlara ne anlatacağını bilmiyordu henüz; tabii onu bulursa.

Korktuğu kadar zor olmadı. Muhtemelen yaptığı bu telefon konuşmaları, normal telefon konuşmalarından yirmi kat pahalıydı, fakat umurunda değildi.

Bulawayo'daki avukatlık firması artık yoktu. Yardımsever telefon memurları ona bir dizi başka avukatın listesini verdiler, nihayet aradığı firmanın Güney Afrika'ya taşındığını öğrenebildi. Kendini bir anda, Bloemfontein, Ladysmith, Kimberley, Queenstown gibi, adlarını şöyle bir duymuş da olsa hiç bilmediği şehirlerdeki birtakım insanlarla konuşurken buldu.

Nihayet Pretoria'dan gelen mektuplarda imzası olan isimlerden birini buldu. Maureen Barry uyanık biriydi.

Annesinin öldüğünü ve son isteğinin Maureen'in babasıyla bağlantı kurması olduğunu anlattı. Acaba bu konuda kiminle görüşebilirdi?

Adam ona, böyle bir dosyanın kırk yıl boyunca açık tutulmadığını anlattı.

"Ama dosyayı atmadınız, öyle değil mi? Avukatlar hiçbir dosyayı atmaz?"

"Kendi avukatlık firmanızdan yardım isteyemez misiniz?"

"İstedim, ama bir şey bilmiyorlar, firmanın el değiştirdiğini söylediler ve ayrıca annemin isteğiyle tüm belgeler anneme iade edilmiş. Yani size başvurmaktan başka çarem yok."

Aksanına ve bazı kelimeleri söylerken harflerin bazılarını yutmasına rağmen, adamın tatlı bir konuşması vardı.

"Benim adıma araştırma yapmanızı istememin tam anlamıyla profesyonel bir iş talebi olduğunun farkındayım. Harcayacağınız zamanın ve hazırlayacağınız raporun karşılığını ödemeye hazırım" dedi Maureen. "İşi resmileştirmek için sizinle buradaki avukatlar aracılığıyla bağlantı kurmamı ister misiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, bende doğrudan sizinle çalışılabileceğine dair bir izlenim uyandırdınız."

Sergilediği tutum nedeniyle ne kendisinin ne de arkadaşlarının asla gitmeyeceği, dünyanın öbür ucundaki bir ülkedeki hiç tanışmadığı bu adamın gülümsediğini hissetti. Annesi bir keresinde ayrıcalıklarından ve güzel evlerinden oldukları için orada yaşayan beyazlar adına üzüldüğünü belirtmiş, ama uygunsuz bir şey söylediğini fark edip konuyu bir daha açmamıştı. Annesi aptal değildi.

Avukat onu en kısa zamanda arayacağını söyledi.

"Gerçekten en kısa zamanda aramanızı ne kadar ümit ettiğimi acaba tahmin edebiliyor musunuz?"

"Sanırım ediyorum" dedi adam, bazı harfleri yuttuğu acayip aksanıyla. "Ben de ebeveynlerimin birini daha yeni kaybetmiş olsam ve diğerini bulmayı umut etsem, bu kadar sabırsız olurdum."

Beklemeye nasıl tahammül edeceğini bilmiyordu. Pretoria'daki adam onu çarşamba sabah sekizde, Londra'daki bir avukatlık firmasının adresini bildirmek üzere aradı.

"Yaşıyor mu, yoksa ölmüş mü?" diye sordu, cevabı beklerken elini gırtlağına götürerek.

"Bana bunu söylemediler, gerçekten söylemediler." Özür dilercesine konuşuyordu sanki.

"Ama onlar biliyor olmalılar?" Maureen adeta yalvaran bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Bu insanlar ilgili kişiye mesaj iletebilirler."

"Böyle bir imada bulundular mı?"

"Evet, bulundular."

"Ne tür bir ima?"

"Hayatta olduğuna ve sizin söz konusu kişiyle konuşabileceğinize dair bir ima."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum" dedi Maureen.

"Teşekkür edecek bir şeyin olup olmadığını henüz bilmiyorsunuz."

"Size haber vereceğim. Sizi arayacağım."

"Yazın bana, telefon için yeterince para harcadınız. Ya da daha iyisi, beni görmeye gelin."

"Bunu yapacağımı pek zannetmiyorum, bana uygun biri misiniz bakalım?"

"Söyleyeceklerimi duyunca konuşmayı keser misiniz bakayım? Ben altmış üç yaşındayım ve dulum. Pretoria'da da güzel bir evim var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı sizi korusun" dedi Maureen.

"Umarım babanız yaşıyordur ve size iyi davranır" dedi Güney Afrika'daki yabancı da.

Londra'daki avukatlık firmasındaki adamla konuşabilmesi için bir buçuk saat beklemesi gerekti.

"Benimle neden konuşmak istediğinizi anlayamıyorum" dedi adam biraz sıkıntılı bir ses tonuyla.

"Ben de bilmiyorum" diye itiraf etti Maureen. "Fakat zamanında yapılan anlaşmaya göre, annem hayattayken babam ile benim birbirimizle bağlantı kurmamamız gerekiyordu. Biliyorum, bu sanki Hans Christian Andersen'den alıntı bir şeymiş gibi geliyor insana, ama durum aynen söylediğim gibi. Beni iki dakika dinleyebilir misiniz? Sadece iki dakika, size durumu çok çabuk izah edebilirim, iş konuşmalarına alışığımdır."

İngiliz avukat konuyu anladı. Maureen'le tekrar bağlantı kuracağına söz verdi.

Maureen'in, hukukun işleyiş hızına olan daha önceki güvensizliği, yerini birdenbire güvene bıraktı. Walter ona sık sık gecikmelerden ve ertelemelerden söz etmişti. Kendisi de, üretici firmalarla yaptığı sözleşmelerdeki tarihlere uyulmadığına defalarca şahit olmuştu. Fakat birdenbire, hayatındaki en önemli olayın ortasında, durumun aciliyetini anlamış görünen iki hukuk firmasıyla karşılaşmıştı. Maureen'in sabırsızlığını algılayan ve ona göre davranan iki firma. Perşembe akşamı telesekreterini kontrol etti, fakat annesinin arkadaşı Bayan O'Hagan'ın nazik bir davet mesajından başka bir mesaj yoktu. Eskiden akşamüstleri anneciğine bir kadeh sherry içmeye uğradığı gibi, kendilerine de istediği her akşam uğramasını söylüyordu. Bir de Walter'ın, hafta sonu tatili için Batı İrlanda'ya gideceğini bildiren mesajı vardı. Çok güzel yürüyüş yapılabilecek yerler, harika yemekler ve tabii balık tutma olanağı vardı. Ama Maureen de gelmeye niyet ederse, balık tutmaktan memnuniyetle vazgeçebilirdi.

Maureen gülümsedi. Walter iyi bir arkadaştı.

İki tane de klik sesi vardı. Telefon iki kez mesaj bırakılmadan kapatılmıştı. Heyecanlandı, sonra da kendine kızdı. Bu insanların bu kadar hızlı çalışabildiklerini nasıl düşünebilmişti? Hem diyelim ki babası yaşıyordu ve İngiltere'deydi, ki şimdilik öyle görünüyordu... Onu görmek isteyeceği ne malumdu? Veya belki o isteyecekti de Flora ya da kızı onun Maureen'le görüşmesini istemeyecekti. Birdenbire ortada daha da başka çocuklar olabileceğinin bilincine vardı.

Kollarını birbirine kavuşturup salon boyunca bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Kafasını hiçbir şeye veremediği böyle bir dönemi en son ne zaman yaşadığını hatırlamıyordu.

Telefon çaldığında zıpladı. Tereddütlü bir sesle karşılaştı.

"Maureen Barry. Maureen Barry'yle mi görüşüyorum?"

"Evet." Konuşmaktan ziyade nefes vermişti.

"Maureen, ben Bernie" dedi ses. Ve bir sessizlik oldu, adeta umutsuzca Maureen'in ne diyeceğini bekliyordu.

Maureen, hiçbir şey söyleyemedi. Tek bir ses çıkaramadı.

"Maureen, benimle bağlantı kurmaya çalıştığını söylediler, ama öyle değilse..." Telefonu kapatmaya neredeyse hazır gibiydi.

"Sen babam mısın?" dedi fısıldayarak.

"Ben artık yaşlı bir adamım, fakat babandım" diye cevap verdi adam.

"O zaman hâlâ öylesin" dedi sesine rahat bir ton vermeye çabalayarak. Uygun cümleyi söylemişti, karşısındakinin hafifçe güldüğünü duydu.

"Daha önce de aradım" dedi Bernie. "Fakat telesekreter çıktı, sesin o kadar resmi geliyordu ki, bir şey söylemeden kapattım."

"Biliyorum, insanları bu yüzden asmak lazım" dedi Maureen. Gene yerinde bir cümleydi, Bernie'nin rahatladığını hissetti.

"Fakat sesini duymak için tekrar aradım ve 'Bu konuşan Maureen, bu onun ses tonu' diye düşündüm."

"Peki, ses tonumu sevdin mi?"

"Gerçek bir sohbet sürdürdüğümüz şu anki kadar değil. Bu hakiki bir sohbet, değil mi?"

"Evet, evet hakiki."

Bir sessizlik oldu, ama uzun sürmedi. İkisi de bu garip konuşma ritüeline alışmaya çalışıyor gibiydi.

"Benimle görüşmek ister misin?" diye sordu Maureen.

"Bundan daha çok istediğim bir şey olamaz. Fakat beni görmeye, İngiltere'ye, sen gelebilir misin? Ben artık o kadar güçlü değilim, seni görmeye İrlanda'ya gelmem çok zor."

"Sorun değil, ne zaman istersen gelebilirim."

"O eskiden tanıdığın Bernie değilim artık."

Maureen, ona baba değil, Bernie diye hitap etmesini tercih ettiğini anladı. Annesi ondan hep zavallı Bernard diye bahsederdi.

"Ben seni zaten hiç tanımadım Bernie, sen de beni çok kısa süreliğine tanıdın, ikimiz için de şok olmayacak. Ben ellilerime doğru yol alıyorum, orta yaşlı bir kadınım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hop, hop, dur bakalım."

"Fakat bu doğru... ama saçlarımda kır yok. Kuaförümle düzenli bir ilişki sürdürüyorum..."

Çenesinin açılmaya başladığını hissetti.

"Ya Sophie... Sana... Ne zaman..."

Tereddütlü konuşuyordu.

"İki hafta önce öldü... Bernie... İnme indi, çabuk oldu, iyileşemeyecekti o yüzden en iyisi buydu..."

"Ya sen?.."

"Ben iyiyim. Bırak şimdi bunları, ne zaman görüşeceğiz, seni, Flora'yı ve aileni görmeye nereye geleceğim?"

"Flora öldü. Biz Rodezya'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra öldü."

"Üzüldüm."

"Evet, harika bir kadındı."

"Ya çocukların?" Maureen bunun tuhaf bir sohbet olduğunu düşündü. Kulağa o kadar doğal geliyordu ki, o kadar kolaylıkla akıyordu ki... Halbuki konuştuğu, dört gün öncesine kadar kırk yıldır ölü bildiği babasıydı.

"Sadece Catherine var. O da Amerika'da."

Maureen rahatlamıştı.

"Orada ne yapıyor, çalışıyor mu, evli mi?"

"Hayır, hiçbiri değil, oraya bir rock şarkıcısıyla gitti, onunla sekiz yıldır birlikte. Onunla her gittiği yere birlikte gittiğini, adamın kendini evindeymiş gibi hissetmesini sağladığını söylüyor. Hayatta tüm istediği buymuş. Mutlu."

"O zaman şanslı" dedi Maureen fazla düşünmeden.

"Evet, bence de. Hiç kimseye acı çektirmiyor. İnsanlar onun hayatta başarısız olduğunu söylüyorlar, fakat ben öyle düşünmüyorum. Bence kimseye acı vermeden istediği şeye sahip olmak, başarıdır."

"Seni ne zaman görmeye gelebilirim, Bernie?"

"Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Ascot'ta dersem inanır mısın?"

"Yarın geliyorum."

Maureen yola çıkmadan, gelen mektuplara baktı. Eve, işle ilgili pek posta gelmezdi, onların hepsi merkez mağazaya gelirdi. Birkaç fatura, makbuz ve davetiyeye benzer bir zarf vardı kutuda. Davetiye Anna Doyle'dandı, Deirdre O'Hagan'ın en büyük kı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zı. Zarfta, anne babasının gümüş yıldönümü için bir davetiye ile komik denecek kadar erken yollanmış bu davetiye nedeniyle özür dilediğini bildiren bir not vardı. Esas davetlilerin gelip gelemeyeceğini belirlemek istiyordu. Belki Maureen durumunu şimdiden haber verebilirdi.

Maureen nota neredeyse görmeden baktı. Gümüş yıldönümü kutlaması şu anda atılacağı maceranın yanında küçücük bir ayrıntıydı. Gidip gitmeyeceğine şimdi karar veremeyecekti.

Çok konforlu bir huzureviydi. Maureen, Bernard James Barry'nin bir tarzı olduğunu fark etti. Heathrow Havaalanı'na vardığında araba kiralayıp verilen adrese gitti.

Huzurevine önceden telefon ederek gelişinin, romatoid atriti olan ve hafif bir kalp krizi geçiren babasında fazla duygusal stres yaratıp yaratmayacağını sormuştu.

Oradan, babasının sağlığının son derece iyi olduğu ve heyecanla gelişini beklediği cevabını almıştı.

Üzerine renkli bir arma işli bir blazer ceket giymişti, kravatı özenle bağlanmıştı, hafif yanık teni ve kırlaşmış gür saçlarıyla tam bir beyefendi görünümündeydi. Gerçi ağır ağır ve bastonla yürüyordu, ama her bakımdan annesinin Dublin'de gösteriş yapmaktan hoşlanacağı bir erkekti. Etkileyici bir gülümsemesi vardı.

"Bende Egon Ronay Rehberi var" dedi Bernie, Maureen onu öptükten sonra. "Buluşmamızı kutlamak için rehberden bir restoran seçip güzel bir öğlen yemeği yeriz diye düşündüm."

"Tam umduğum gibisin, Bernie."

Ve gerçekten de öyleydi. Ne özür diledi ne de bahaneler buldu. Mutlu olma şansı insanın eline o kadar az geçiyordu ki, Catherine'nin bu şansı kullanmasına hiç kızmamıştı; Sophie'nin, mutluluğu statü aracılığıyla aramasını asla yargılamamıştı, sadece kendisi böyle bir şeye tutunmak istememişti.

Maureen'in haberlerini Kevin O'Hagan ölene dek hep almıştı.

Kevin'dan, kulüpteki adresine mektup yazıp küçük kızı hakkında kendisine düzenli bilgi vermesini istemişti. Maureen'e, onun mağazalarıyla ilgili gazete küpürlerini, sosyete dergilerinde çıkan o dansta veya şu davette çekilmiş fotoğraflarını, Deirdre ile olan fotoğraflarını ve Deirdre'nin düğünündeki nedime kıyafetiyle çekilmiş fotoğrafını koyduğu albümü gösterdi.

"Bu yıl gümüş yıldönümlerini kutluyorlar, inanabiliyor musun?" Maureen 1960 yılında çekilmiş, şu an feci zevksiz bulduğu düğün kıyafetleriyle yer aldıkları fotoğrafa dehşetle baktı. Nasıl

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bu kadar zevksiz olabilmişti, giyim konusundaki zevki bu kadar geç mi gelişmişti?

Bay O'Hagan ona düzenli olarak yazmıştı. Günün birinde ona yazdığı mektup kısa bir notla kulüp adresinden geri gönderilince, arkadaşının öldüğünü öğrenmişti. Kevin O'Hagan'a bu mektuplaşmadan kimseye bahsetmemesini rica etmişti. Çünkü Sophie'yle yaptığı anlaşmaya göre ölü bir adam olan Bernard Barry'nin yası tutulacaktı.

Baba-kız son derece rahat bir şekilde sohbet ediyorlardı, ortak pek çok konuları olan iki eski arkadaş gibiydiler.

"Peşinden gitmediğin büyük bir aşk yaşadın mı hiç?" diye sordu Bernie konyağını yudumlarken. Yetmişinde insan kendine konyak gibi küçük bir lüksü hak görmeliydi.

"Tam değil, büyük bir aşk değil." Çok emin değil gibiydi.

"Fakat büyük aşka dönüşebilecek bir şeydi galiba?"

"O zamanlar öyle zannediyordum, fakat artık yanıldığımı düşünüyorum, asla yürümezdi. İkimiz de ilerleyemezdik, birbirimizden çok farklıydık, pek çok açıdan düşünülemezdi bile."

Maureen bunları söylerken sesinin annesininki gibi çıktığını fark etti.

Bu adama, Frank Quigley'den bahsetmekte, yirmi yaşındayken ona nasıl âşık olduğunu, ruhunun ve bedeninin infilak edeceğini zannettiğini anlatmakta hiç zorlanmadı. Böyle kelimeleri daha önce hiç telaffuz etmediği halde, şimdi rahatlıkla kullanıyordu.

O yaz Frank'le her şeyi yaptığını, ama yatmadığını anlattı. Onu engelleyen şey, pek çok kızın yaşadığı hamile kalma korkusu değildi, onun kendine uymadığını bildiği için, ona daha fazla âşık olmaktan korkuyordu.

"Bu senin düşüncen miydi, yoksa Sophie'nin mi?" Sesi yumuşaktı, hiçbir suçlama emaresi taşımıyordu.

"Ben öyle düşünüyordum, gerçekten öyle düşünüyordum. İki çeşit insan olduğunu düşünüyordum, biz ve onlar. Ve Frank kesinlikle onlardandı. Desmond Doyle da öyleydi, fakat Deirdre O'Hagan bu duruma aldırmamayı başardı. Düğünde hepimizin, Desmond'un ailesinin dağlardaki bir barakada değil de batıdaki bir malikânede yaşadığını varsaydığımızı hatırlıyorum."

"Bu duruma karşı o kadar da aldırmaz değildi" dedi Maureen'in babası.

"Yani, Bay O'Hagan mektuplarında bu konuya mı değindi?"

"Evet, biraz. Sanırım ben onun için, bu konuyla ilgisi olmayan

ve asla da olamayacak birisi olarak rahatlıkla konuşabileceği biriydim."

Maureen, Frank Quigley'nin nasıl davet edilmeksizin Dublin'e, mezuniyet törenine geldiğini, nasıl salonun en arkasında durduğunu, diplomasını almak üzere ilerlerken nasıl bağırıp tezahürat yaptığını anlattı.

Daha sonra da eve, Maureen'i ziyarete gelmişti. Feci bir olaydı.

"Sophie onu kapı dışarı etmedi mi?"

"Hayır, annemi bilirsin... Yani belki de bilmezsin, böyle bir şeyi asla yapmazdı. Onu nezaketiyle öldürdü, muhteşemdi... 'Frank, ölmüş eşim ile ben Westport'dayken ailenizle tanışmış olabilir miyiz?' İşte bu tarz şeyler, bilirsin işte."

"Bilirim." Bakışları üzgündü.

"Ve Frank, gitgide daha beter davranmaya başladı, annemin her hareketi onun daha inatçı, daha kaba ve daha berbat davranmasına neden oldu. Örneğin, yemek yerken tarağını çıkarıp büfedeki aynaya bakarak saçını tarıyordu. Ah, ayrıca kahvesini fincanın dibini kazırcasına karıştırıyordu. Onu öldürebilirdim, kendimi de bunları dert edindiğim için öldürebilirdim."

"Peki, annen ne yaptı?"

"Oh, şöyle bir şeyler dedi, 'Şeker yeterli mi acaba, Frank? Belki de çayı tercih ederdiniz?' Bilirsin işte, feci halde nazikti, ters bir durum olduğunu hiç belli etmedi."

"Ya sonra?"

"Sonra... Sadece güldü. Onun çok tatlı olduğunu söyledi ve güldü."

Bir sessizlik oldu.

"Fakat ben de anneme uydum" dedi Maureen içtenlikle. "Annemin onu kapı dışarı ettiğini iddia edemem, öyle bir şey yapmadı, eve gelmesine de asla engel olmadı, hatta zaman zaman hafifçe gülümseyerek onun nasıl olduğunu bile sordu bana. Akşam yemeğine yanlışlıkla zavallı Jimmy Hayes'i, bahçıvanımızı, çağırmışız gibiydi. Ve dediğim gibi, ben de anneme uydum, çünkü ona hak veriyordum, onun düşüncesine katılıyordum."

"Peki, pişman oldun mu?"

"Başlangıçta hayır. O kadar ağzı bozuktu ki, bana uluorta 'Züppe orospu' gibi bir sürü şey söyleyip annemin ve benim düşüncelerimizi haklı çıkardı. Bana, bir gün ülkedeki en üst düzey evlerde ağırlanacağını, benim ve yaşlı huysuz annemin, onu boktan evimizde iyi ağırlamadığımız için pişman olacağımızı söyledi. Aynen böyle konuştu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çünkü kırılmıştı" dedi babası sempatiyle.

"Evet, tabii. Ve tabii ki sonradan çok zengin bir işadamı oldu ve Deirdre O'Hagan, onunla aynı derecede cahil ve kabul görmeyen en yakın arkadaşıyla evlendi. Sonuçta haklı çıktı, onun günü geldi."

"Peki, mutlu mu?"

"Bilmiyorum, zannetmiyorum. Ama belki de çok keyifli bir hayat sürüyordur, bilemiyorum ki."

"Çok tatlısın, Maureen..." dedi babası aniden.

"Hayır, değilim, aptalın tekiyim, fazlasıyla aptallık ettim. Senin söylediklerini söylesem, kimseyi kırmış olmazdım, yirmi bir yaşıma geldiğimde onun soylu olup olmadığına aldırmadan, anneme 'Ben Frank Quigley'yle gidiyorum' deseydim kimseyi kırmış olmazdım."

"Belki de anneni kıracağını düşündün, ben onu terk ettikten sonra, aynı şeyi ikinci bir kez yaşamasını istemedin."

"Fakat ben onu terk ettiğini bilmiyordum ki, ben senin korkunç bir virüsten dolayı öldüğünü zannediyordum."

"Üzgünüm." Pişmanlık dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Ben çok memnunum, seni yaşlı şeytan" dedi Maureen. "Şimdiye dek hiçbir şey beni bu kadar mutlu etmemişti."

"Saçmalama, karşında neredeyse tekerlekli sandalyeye mahkûm yaşlı bir adam bulduğun için mi?"

"Dublin'e gelip benimle yaşar mısın?" diye sordu Maureen.

"Hayır, hayır sevgili Maureen, gelemem."

"Senin huzurevinde yaşamanı gerektirecek bir halin yok, sapasağlamsın. Sana iyi bakılmasını sağlarım, annemin evinde değil tabii, birlikte bir yere taşınırız, benim evimden daha büyük bir daireye."

"Olmaz, Sophie'ye söz verdim."

"Fakat o öldü, o yaşadığı sürece sözünü tuttun."

Bernie üzgün bir ifadeyle bakıyordu.

"Hayır, anlaşma bir çeşit gurur meselesi olarak yapıldı, şimdi ben ortaya çıkarsam insanlar anneni çok farklı değerlendirirler, söylediği her şeye şüpheyle bakarlar, bu onu sonradan küçük düşürmek olur. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anlıyorum, ama sen de fazla şereflisin, o sana kendi kızınla bağlantı kurma şansı vermedi, bana da o şansı vermedi, bu ikimize de haksızlıktı. Birkaç gün öncesine kadar seni ölmüş biliyordum."

"Fakat hiç olmazsa sonunda söylemiş sana" dedi Bernard Barry mutlu bir yüz ifadesiyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neyi?"

"Yani en azından sonunda senden beni bulmanı istemiş. Avukatlar söyledi. Öleceğini anlayınca sana beni tekrar görme şansı vermek istemiş."

Maureen dudağını ısırdı. Evet, Bulawayo'daki ilk araştırmalarını yaparken böyle söylemişti.

Maureen dikkatle babasının yüzüne baktı.

"Bunun beni duygulandırıp mutlu ettiğini söylemem lazım. Onun acımasız biri olduğunu düşünüyordum. Kevin O'Hagan, bana onun her yıl benim için bir ayin düzenlediğini yazmıştı."

"Evet" diye onayladı onu Maureen, "bu seneki de yaklaşıyor."

"Yani yapmak zorunda olmadığı bir şey yaptı, geri gelip onun adını kirletmemeyi borçluyum ona. Hem zaten Kevin'ın ölümüyle tanıdığım kimse de kalmadı, gelirsem sadece herkesin meraklı bakışlarına hedef olurum. Hayır, ben burada kalacağım, burayı seviyorum, sen zaman zaman beni görmeye gelirsin, kız kardeşin Catherine ile genç sevgilisi de gelirler, krallar gibi yaşarım."

Maureen'in gözleri yaşla doldu. Ona asla, gerçekte onu bulmasını isteyenin annesi olmadığını söylemeyecekti, bu güzel hayali ondan almayacaktı.

"Seni görmeye gelmek için bir sürü bahane bulacağım, belki burada veya Windsor'da bir dükkân açarım. Ciddi söylüyorum."

"Tabii ciddisin, ayrıca Kevin'ın kızının gümüş yıldönümü için de geleceksin. Bu da iyi bir bahane olmaz mı?"

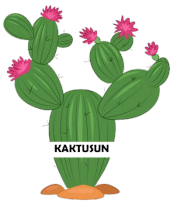
"Belki gitmem. Biliyorsun Frank Quigley de nikâhta sağdıçtı. Bu kutlama, düğüne katılmış olanların tümünün bir araya gelip eski anıları canlandıracağı bir buluşma olacak."

"İşte kutlamaya katılman için bir sebep daha" dedi, kırk yıl önce bir iş seyahati sırasında âşık olup bu aşkın peşinden gitme cesaretini gösteren, pırıl pırıl bakışlı, bronz tenli Bernie Barry.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

7

Frank

İnsanların seyahat etmek konusunda neden bu kadar tantana ettiklerini asla anlayamıyordu. Frank arabasına atlayıp, otobanda 100 mil veya daha da uzun bir yol kat etmeyi seviyordu. Kendini özgür ve adeta macera yaşıyormuş gibi hissediyordu. Sadece, defalarca gittiği bir gıda fuarına da gidiyor olsa, bu seyahatten gene zevk alıyordu. Hem niye almayacaktı ki? Kendine sık sık hatırlattığı gibi, herkes otobanda içi rahat ve şık, stereo müzik sistemli son model bir Rover kullanmıyordu. Canı istediğinde İtalyan işadamlarını gezdiriyordu. Palazzo Gıda'da hiç kimse Frank Quigley'nin, İtalyanca konuşmaların her kelimesini anladığını bilmiyordu. Söylenenleri anladığını en ufak bir hareketiyle bile belli etmiyordu. Konu kendisi dahi olsa. Zaten, asıl o zaman hiçbir şey belli etmiyordu.

Frank zaman zaman kayınpederi Carlo Palazzo'nun ondan şüphelendiği hissine kapılıyordu, ama öyle bile olsa adam bunu hiç dile getirmiyordu. Ayrıca da bu zaten Frank'i daha fazla takdir etmesine neden olurdu. Frank'e uzun bir süre önce çalışmalarını takip ettiklerini, onu iş için hazırladıklarını ve kendisi ve erkek kardeşi istemedikçe, patronun kızıyla beraber olmakla asla bir şey elde edemeyeceğini belli etmişti.

Frank bunu zaten biliyordu, Renata gibi varlıklı bir kızın, babası ve amcası tarafından servet avcılarından sıkı bir şekilde korunması onun için sürpriz değildi. Renata'ya uygun olduğunu biliyordu, çünkü yükselmek için Palazzo prensesiyle evlenmeye ihtiyacı yoktu. Palazzo'ya dahi ihtiyacı yoktu, Frank Quigley, Britanya'daki her şirkete kabul edilirdi. Önemli bir soyada sahip değildi, okulu bile bitirmemişti, ama onun bunlara ihtiyacı yoktu. Gece gündüz çalışmak gibi bir alışkanlığı ve yeteneği vardı. Ve on

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beş yıl önce Palazzolar Frank'in Renata'yı yemeğe davet etmesine izin verirken, bunun farkındaydılar. Aile, onun, Palazzo malvarlığının esmer, çekingen mirasçısına evlenene kadar dokunmayacağını biliyordu. Aile, ayrıca karısına karşı yapacağı en küçük sadakatsizliğin asla ortaya çıkmayacağını da biliyordu. Frank en ufak bir skandala dahi meydan vermezdi.

Frank, bu yazılı olmayan kuralları düşünerek içini çekti. Bir iki kez sınırı aşmıştı, ama durumu hep halletmişti. Şimdiye kadar. Bu sefer farklıydı. Ne yapacağına karar verebilmesi için mümkün olduğunca zamana ihtiyacı vardı. Keşke sorun iş olsaydı, keşke sorun sadece iş olsaydı... O zaman ne yapması gerektiğini bilirdi. Fakat Joy East, iş değildi. Üzerinde sadece sarı tişörtüyle kendinden emin ve gururla evinin içinde dolaşırken durumu iş olarak algılamak mümkün değildi. Frank uzun ve keyifli öğleden sonralarını onun yatağında geçirirken, onun altın sarısı perçemli kahverengi gür saçlarını, mükemmel dişlerini, uzun bronz bacaklarını hayranlıkla, gülümseyerek seyrederken de mümkün değildi.

Frank Quigley'nin satışları artırarak şirketi en ön sıraya geçirmeyi başarması gibi, tasarımcı olan Joy da şirketin imajını basitten şıka çevirmeyi başarmıştı. Birbirlerine iş olarak değil de farklı bir gözle baktıkları ilk gece, Joy ona ikisinin mükemmel bir ikili oluşturacaklarını söylemişti. Hiçbirinin kendi yaşam tarzını değiştirmek gibi bir isteği yoktu ve hiçbiri diğerini bu yönde zorlayabilecek bir konumda değildi. Joy, bağımsızlığını ve özgürlüğünü kaybetmek istemiyordu, Frank de patronun kızıyla olan evliliğini bozmak niyetinde değildi. Aptalca davrandıkları takdirde her şeylerini kaybedecek, buna karşılık ilişkilerini gizli tutarak çok şey kazanabilecek olan bu ikiliden daha uyumlu bir çift olabilir miydi? Joy, Frank'e, bu düşüncelerinin birazını sözleriyle, birazını bakışlarıyla, birazını da restorandaki masanın üzerinden eğilip onu dudaklarından uzun uzun öperek anlatmıştı.

"Etrafı kontrol ettim" demişti gülerek, onu öptükten sonra. "Sadece turistler var restoranda."

Heyecanlı başlamıştı, heyecanlı olmaya da devam etmişti. Frank, Joy gibi bir kadına pek rastlamamıştı. Yeni kadın hareketinin pek farkında değildi, bu yüzden bu yeni özgür tavırlar ona çok egzotik gelmişti. Joy East bekâr olmasıyla gurur duyuyordu. Frank'e, yirmi üç yaşındayken az kalsın evlenmek üzere olduğunu, ama düğünden birkaç gün önce yan çizdiğini anlatmıştı. Babası çok öfkelenmişti, pasta ile limuzin dahil düğün masraflarının büyük bir bölümünü ödemek zorunda kalmışlardı. Kopan yayga-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rayı ve konuşulanları anlatmaya gerek yoktu. Herkes, böyle bir rezillik yaşanmasındansa onun evlenmesini yeğlerdi. Ya adam? Ah, o da kurtulmuştu işte. Joy onu bir daha aklına bile getirmemişti.

Taşındığı sırada henüz son derece vasat olan, ama zamanla evlerin el değiştirip çok daha üst sınıf insanların taşındığı bir semtte, bir sokağın köşesindeki küçük bir evde oturuyordu. Beyaz bir parapet duvarıyla çevrili olan bahçesi, duvarın kenarında büyüyen asmalar sayesinde mahremiyetini koruyordu. Parti verdiğinde uzun ve konforlu salonunda rahatlıkla altmış kişiyi ağırlayabiliyordu. Joy sık sık harika partiler verirdi. "İnsanları iki saatliğine davet etmek, onları pohpohlamaya ve memnun etmeye yetiyor" diyordu.

Böyle yaptığı için Palazzo'da çok seviliyordu. "Bayan East ne kadar da cömert" diyordu her seferinde yönetim kurulu. Sürekli takdirlerini ifade ediyorlardı. Joy East basını, önemli müşterileri, yabancı ortakları, yüksek mevkilerdeki insanları evine davet etmekte hiç zorluk çekmiyordu. Bir catering firmasıyla anlaşıyor partiden sonra da eve bir temizlik şirketi getirtiyordu. Joy, Frank'e bu partilerin ona hiçbir külfet getirmediğini, aksine yarar sağladığını söylemişti. Bu sayede evi her ay profesyonel bir firma tarafından temizleniyordu. Buzdolabı her zaman mezeyle doluydu. Her partiden önce değerli eşyalarını ve aksesuvarlarını ortalıktan kaldırırdı. Davetlilerin, "eli uzun" olup olmadıklarını bilemezdi, ortalıkta kültablası olarak sadece kırk adet mavi cam kâse bırakmak en iyisiydi. Onları büyük bir mağazadan 1 pound'a almıştı. Küçük spor arabasının olduğu garajda yüksekçe bir rafta duran bir kolide bunlardan kırk tane daha vardı.

Palazzo'nun yakışıklı genel müdürü Frank Quigley ile şirketin Art Deco binasından şık alışveriş torbalarına kadar tüm imajından sorumlu olan Joy East'in ilişkileri üç yıldır sürüyordu. Ve kimsenin bundan haberdar olmadığından emindiler. Dünyadaki pek çok başka âşığın, görünmez olduklarına dair bir düşünceye kapılmaları gibi bir hataya düşmemişlerdi. Kimsede en ufak bir şüphe bile uyandırmadıklarından emindiler. Çünkü çok dikkatliydiler, çünkü bir dizi kurala göre yaşıyorlardı.

İşle ilgili olmadığı sürece birbirlerini aramıyorlardı. Joy, asla Quigley'lerin evine herhangi bir nedenle telefon etmiyordu. İlişkileri başladığından beri Frank, Renata'yı asla Joy'un evinde düzenlenen iş partilerine götürmemişti. Frank, kendisinin haftanın pek çok gününde farklı bir şekilde ağırlandığı bu evde karısının da ağırlanmasının uygunsuz olduğunu düşünüyordu. Frank, Joy'la birlikte saatlerini geçirdiği yatağa, karısının diğer misafirlerle birlikte kürkünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koymasını istemiyordu. Renata'nın bu ilişkiyi asla öğrenmeyeceğine dair kendine yemin ettiği için, kendini aslında evinde gibi hissettiği bu yerde sadece alelade bir misafirmiş gibi davranarak karısını aldatmanın, ona haksızlık olduğunu düşünüyordu. Geri kalan durumlarda ise kendini onu aldatıyormuş gibi hissetmiyordu. Frank en iyi özelliğinin hayatını bölümlere ayırabilme becerisi olduğuna inanmıştı. Bunu yapmayı her zaman başarmıştı. Şiddet kullanan sarhoş babası ile her şeyi affeden zayıf annesini, onların yanlarından ayrılıp Londra'da yaşamaya başladığından beri hiç aklına getirmiyordu. Onları ve Batı İrlanda'da yaşadıkları küçük kasabadan hiç çıkmamış kız ve erkek kardeşlerini ziyarete gitmesi gerektiği zamanlarda da, hayatından hiç bahsetmediği gibi Londra'yı da tümden aklından çıkarıyordu. Oraya her gidişinde, tamamen kılıksız olmasa da biraz derbeder görünmeyi başarıyordu. Ailesinden hiç kimse onun iş ve sosyal hayatıyla ilgili bir tahminde bulunamazdı. İlk ve tek ziyareti için Renata'ya şekilsiz tüvit bir palto almış ve ondan Wembley'de yaşadıkları konforlu hayata dair hiçbir şey belli etmemesini istemişti. Renata durumu çarçabuk kavramış, Frank erkek kardeşlerine para yardımı yapmak amacında olduğunu hissettirmeden, sattıkları ürünlerden almayı teklif ederken, hiç sesini çıkarmadan yardım etmek üzere diğer kadınlarla birlikte mutfağa gitmişti. Doğup büyüdüğü yerde geçirdiği dört gün boyunca, deri evrak çantası, el yapımı ayakkabıları, Renata'nın da ipek eşarpları ile mücevherleri kiraladıkları arabanın bagajında kilitli kalmıştı.

Frank, bir yaşam biçimini yaşarken, diğerinin sadece hatıralarını taşıyarak her şeyin basitleştirilebildiğini söylerdi. En iyisi o an sürdürdüğün hayatın keyfini çıkarmak ve diğer bağlarını bir kenara koymaktı.

Yani hiçbir şeyden haberdar olmayan eş, metresin evine götürülemezdi.

Benzer şekilde de, örneğin Quigley'lerin evinde Noel partisi verildiğinde Bayan East şehirdışında olduğunu bildirirdi. Ama tarafsız bölgelerde bir araya gelirlerdi, örneğin kayınpederinin yanında. Fakat orada da daima iş konuşulurdu. Frank gerçekten de, kendini rahatlıkla ortak yaşamlarından soyutlayıp hiç suçluluk hissetmeden plan ve projeler hakkında konuşmayı başarırdı. Başkalarının hissettiğini bildiği, evlilik dışı bir ilişki yaşamanın getirdiği "yasak bir şey yapıyorum" duygusunun yarattığı heyecan ona tamamen yabancıydı. Aynı şeyin Joy için de geçerli olduğunu biliyordu. O da, öyle bir heyecan duyuyor olamazdı, ne de olsa temel kuralları koyan oydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Joy, birbirlerine karşı fazla bir sorumluluk taşımadıklarını özellikle vurgulamıştı. O tipik "öbür kadın" psikolojisine girip acı falan çekmeyeceğini kesin olarak belirtmişti. Noel günü, elinde bir sandviçle yalnız başına radyoda "Jingle Bells" dinleyen zavallı Joy da olmayacaktı. Frank'i otuz yaşında tanımıştı, yani yaklaşık on yıldır yalnız yaşadıktan sonra. Dolayısıyla, Noel'de gidebileceği yüz tane yer vardı, kendini terk edilmiş falan da hissetmeyecekti. İkisi de zamanı kariyerlerini ve geleceğe dair planlarını bozmadan değerlendireceklerdi. Joy, Frank'e sormadan istediği yere gitmek konusunda bir kuş kadar özgürdü. Karşısına bir Amerika seyahati fırsatı çıksa hemen değerlendirirdi ve o dönene kadar Frank de öğleden sonralarını istediği gibi doldurmakta özgürdü.

Son derece keyifliydi... Evet, üç yıldır süren bir keyif. Yazın, sık sık bahçede oturuyorlar, soğuk beyaz şarap içerek birbirlerine şeftali ve armut soyuyorlardı. Kışın, şöminenin önündeki kalın tüylü halıda oturup alevlerin oluşturduğu şekilleri seyrediyorlardı. Asla, bir haftalığına veya ömür boyu birlikte uzaklara gidememelerinin, ne kadar üzücü olduğuna dair tek bir cümle sarf etmiyorlardı. Ne Renata'nın, ne de güzel Joy East'e büyük umutlarla kocaman buketlerle çiçekler yollayan, reklam ajansındaki David'in adı geçiyordu aralarında. Joy bazen hafta sonları David'le çıkıyordu ve Frank ile Joy bu ilişkiyi öyle özgür yaşıyorlardı ki, Frank Joy'a ne David'le yatıp yatmadığını ne de David'in ilgisinin onun konumunu tehlikeye düşürüp düşürmeyeceğini soruyordu. Joy'un, iş ve bağlanma korkusu üzerine anlattığı inandırıcı hikâyeden dolayı, David'le arasındaki mesafeyi koruduğunu tahmin ediyordu.

Frank, erkek iş arkadaşlarının kendi deyimleriyle, biraz gezip eğlendiklerini ve her şeyin yolunda olduğunu anlattıkları hikâyelere sıklıkla kulak misafiri olmuştu. Fakat hepsi de sonunda felaketle sonuçlanmıştı. Dışarıdan bakan biri için bu çok kolaylıkla öngörülebilir bir durumdu, ama olayın içinde olan için aynı şey söz konusu değildi. Frank, Joy'yla ilişkisini önüne konan bir sözleşmeyi veya teklifi inceler gibi incelemişti. Gözden kaçan bir şey olmadığını düşünmüştü. Ta ki Palazzo'daki geçen yılki Noel kutlamasına kadar. Sorun orada başlamıştı, ama o zaman bile küçük ve henüz fark edilmeyen türdendi. En azından başlangıçta.

Her şeyi çok iyi hatırlıyordu.

Diğer firmalar gibi Noel partilerini süpermarketlerde yapmak zordu. Ne de olsa sürekli bir müşteri hareketi vardı. Fakat Frank, bu tip kutlamaların çalışanlardaki aidiyet duygusunu pekiştir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek konusunda ne kadar etkili olduğunun bilincindeydi, özellikle de bu tür bayramlarda.

Frank, Carlo'yu, bu partiyi her sene Noel'den önceki pazar günü yapmaya ikna etmişti. Öğle tatili sırasında yapılıyordu parti ve Carlo çocuklar için Noel Baba kılığına giriyordu. Davete bütün eşler ve çocuklar da katılıyordu. Herkese küçük hediyeler ve kâğıt şapkalar veriliyordu. Kutlama aileye yönelik olduğundan ofis partilerinde rastlanan o kepazeliklere –sarhoş olup dosya dolaplarının arkasında kusan sekreterlere veya striptiz yapmaya kalkışan yaşlı yöneticilere– rastlanmıyordu.

Renata bu partileri çok severdi, çocuklarla arası çok iyiydi, kâğıttan süsler yapıp onlarla oyun oynardı. Frank'in kayınpederi her yıl sevgiyle kızını izler, çocuklarla ne kadar iyi anlaştığını söylerdi. Kendi çocuklarının olmaması ne kadar da üzücüydü. Frank de her yıl omuz silker ve "Tanrı'nın takdiri buymuş" derdi. "Sevgi konusunda da eksiklik hissetmiyorum" diye de eklerdi. Carlo da ciddiyetle başını sallar, Frank'e daha çok et yemesini, bol miktarda kırmızı etin bir erkeğe asla zarar vermeyeceğini söylerdi her sene sabırla ve hep aynı gülümsemeyle. Bu, her sene ödenmesi gereken küçük bir bedeldi, küçük düşürme amacı gütmezdi ve Frank de bunu öyle algılamazdı zaten. O, bunu yaşlı bir adamın sevgi dolu, ama patavatsızca bir üzüntü ifadesi olarak kabul ediyordu. Bu Carlo Palazzo'ya boyun eğdiği tek konuydu. İş sırasında daima eşit düzeyde konuşurlardı.

Fakat geçen yılki parti farklı olmuştu. Normalde böyle zamanlarda süpermarketi Joy East dekore ederdi. Elbette ki duvarları kâğıtla kendi kaplamaz veya salamlı ve ezmeli kanepeleri masalara kendi eliyle yerleştirmezdi. O, renklere karar verirdi ve mekânın kâğıttan süslerle veya bir önceki yıl yaptığı gibi kocaman dev ayçiçekleriyle donatılmasını, gümüş renkli kâğıtlardan kocaman çanlar yapılmasını organize ederdi. Yeşil çuha kaplı büyük bir masanın üzerine Noel Baba Carlo'nun dağıtacağı hediyeleri yığdırır, yerel, hatta uluslararası gazetecilerin orada bulunmasını sağlardı. Frank ile Joy birlikte, üzerinde her şirket çalışanının adının yazılı olduğu büyük bir Noel takvimi hazırlamışlardı. Baskı masrafı çok cüzi bir miktar tutmuştu, ama Palazzo'da çalışan herkes gururla birer tane alıp evine götürmüştü. Böyle küçük şeyler bazen istifa etmeyi düşünen birinin fikrini değiştirmeye bile yarardı. Aileden sayıldığın, takviminde, adının yönetim kurulu üyeleriyle ve üst düzey yöneticilerle birlikte yer aldığı bir şirketten ayrılmak pek kolay bir şey değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fakat Joy geçen yıl tam parti hazırlıklarının arifesinde seyahate gideceğini söylemişti. Bir ambalaj fuarı vardı ve oraya mutlaka gitmesi gerekiyordu. Önemliydi, çünkü yeni fikirlere ihtiyacı vardı.

"Fakat bu fuar her sene bu dönemde oluyor ve sen hiç gitmezsin" diye sızlanmıştı Frank.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı mı söylüyorsun?" Sesi buz gibiydi.

"Tabii ki, hayır. Sadece... artık gelenek haline geldi... Noel Partisi için fikirlerin... Yani hep sen tasarladın."

"Ve sen bunun ilelebet böyle olacağını düşündün öyle mi?.. Sen ve benden sonra da... Her zaman?"

"Ne oluyor, Joy? Bir şey söylemeye çalışıyorsan, söyle?" Uğradığı şoku göstermemek için kaba konuşmuştu.

"Ah, ben asla bir şey söylemeye çalışmam, bundan emin olabilirsin. Gerçekten emin olabilirsin. Ben bir şeyi ya söylerim ya da söylemem, bir şey söylemeye çalışmam asla söz konusu bile olamaz."

Frank, ona şüpheyle bakmıştı, "emin olabilirsin" cümlesini telaffuz ederken sesi biraz tuhaf çıkmıştı. Joy East'in günün ortasında içmiş olması pek düşünülemezdi. Bu şüpheyi hemen kafasından atmıştı.

"İyi o zaman" demişti yapmacık bir neşeyle, "ben de öyleyim, bir şey söylemek istersem söylerim. Biz bir elmanın iki yarısıyız, Joy."

Joy'un gülümsemesinde bir tuhaflık sezinlemişti.

Joy, fuardan döndükten sonra, kararlaştırmış oldukları üzere onun evinde buluşmuşlardı. Buluşmalarını bu kadar rahat kılan şey, Joy'un işlerini, evin bir bölümünü işyeri haline getirdiği küçük aydınlık bir stüdyodan yürütmesiydi. Bu yüzden Frank'in onu ziyaret etmesi için daima geçerli bir sebebi vardı. Fakat daha da iyisi, ev, firmanın mali danışmanının ofisine de çok yakındı. Frank o ofise de sık sık uğruyordu. Böylece arabası o civarda görüldüğünde rahatlıkla geçerli bir sebep gösterebilme şansına sahipti.

Joy, fuarda pek kayda değer bir şey yapmadığını söylemişti, ıvır zıvır şeyler vardı.

"O zaman niye gittin?" diye sormuştu Frank kızgınlıkla.

Parti mekânının dekorasyonu için başkalarını bulmak zorunda kalmıştı ve Joy'un yeteneği hiçbirinde yoktu.

"Değişiklik olsun diye, dinlenmek için, biraz kendimle kalmak için" demişti Joy, sözlerini seçerek.

"Tanrım, bir fuarın dinlenmek için uygun olabileceği asla aklıma gelmezdi."

"Eğer oteldeki odandan pek çıkmazsan bal gibi de oluyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, otel odasında bu kadar önemli ne yaptın?" Frank'in sesi soğuktu.

"Ben önemli bir şey yaptığımı söylemedim ki. Söyledim mi?"

"Hayır."

"Odamda yaptıklarım hiç önemli şeyler değildi; bol bol katalog karıştırdım, oda servisinden yemek sipariş ettim, bol bol buz gibi güzel beyaz şarap içtim. Ah, bir de hoş bir İskoç vardı, kırtasiye malzemesi üreten bir firmanın sahibi. Fakat önemli değildi."

Frank'in yüzü bembeyaz olmuştu, fakat hâlâ kendine hâkimdi. "Amacın beni kırmak mı?"

"Fakat nasıl kırabilirim ki, biz bir elmanın iki yarısıyız, bunu hep söylersin. Senin karınla bir hayatın var, benim de gecelik maceralarım var. Bunda kırılacak bir şey yok."

Joy'un yatağında uzanmışlardı. Frank, başucu komodininin üzerindeki zarif sigaralıktan bir sigara almıştı.

"Genelde burada sigara içmeni tercih etmiyorum, kokusu perdelere siniyor" demişti Joy.

"Genelde ben de zaten burada sigara içme ihtiyacı duymuyorum, fakat söylediklerin beynime işledi ve beni huzursuz etti" diye karşılık vermişti Frank sigarasını yakarak.

"Ah, her şey bir oyun, öyle değil mi?" demişti Joy dostça bir ifadeyle. "Seyahattayken bunu uzun uzun düşündüm. Bizim aramızdaki aşk değil, en azından insanlara delice şeyler yaptıran o tutkulu aşklardan değil... Sadece bir oyun. Tenis gibi, biri servis atar öbürü de topu karşılayıp geri atar..."

"Bizimki, oyundan çok daha fazlası..." diye söze başlayacak olmuştu Frank.

"Veyahut satranç gibi" dalgın bir ifadeyle sözünü kesmişti Joy. "Biri kurnaz bir hamle yapar, diğeri daha kurnaz bir hamleyle karşılık verir."

"Aramızdakinin ne olduğunu gayet iyi biliyorsun sen, öyle süslü tanımlamalar yapmanın bir anlamı yok. Biz birbirimizi seviyoruz... Fakat biz bu aşka sınırlar koyduk, sen ve ben. Birbirimize hayranlık duyuyoruz ve birlikte mutluyuz."

"Bu bir oyun" diye tekrar etmişti Joy.

"Birlikte golf, squash veya satranç oynayan insanlar sadece arkadaştır, Joy, Tanrı aşkına, hoşlanmadığın biriyle bütün bir günü geçirmek istemezsin ki. Seni mutlu ediyorsa sen buna, oyun demeye devam et. Fakat bunun bir anlamı yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Biz hâlâ aynıyız. Sen ve ben."

"Ah, sen bunu çok güzel oynuyorsun." Hayranlıkla gülmüştü.

"Her şeyi silmeye çalışıyorsun, gerçekten İskoç biri var mıydı, diye sormuyorsun bile. Sen oyunda çok tehlikeli bir rakip olurdun."

Frank sigarasını söndürmüş ve tekrar Joy'a uzanıp onu kendine doğru çekmişti. Yüzünü, onun uzun, parlak, kahverenginin arasında altın gibi parlayan sarı perçemli ve limonlu şampuan kokan saçlarına gömerek konuşmuştu.

"Sen de öyle... Korkutucu bir rakip. İkimizin düşman değil de en iyi arkadaş ve en iyi çift olmamız ne iyi değil mi?"

Gerçekte hissettiğinden daha abartılı bir neşeyle konuşmuştu, fakat Joy'un vücudu ona cevap vermemişti. Dudaklarında, hissettiği ya da hissetmediği zevkle hiç alakası olmayan, rahatsız edici yarım bir gülümseme belirmişti.

Joy, Noel partisinde lacivert beyaz göz kamaştırıcı bir elbise giymişti. Elbisesinin oldukça derin dekolteli bembeyaz yaka kısmı, göğsünün ve pahalı dantel sutyeninin büyük bir bölümünü açıkta bırakıyordu. Saçları altın ve bakır gibi parlıyordu. On yaş daha genç duruyordu. Erkek avlamaya çıkmış genç ve güzel bir kıza benziyordu. Joy, Palazzo çalışanlarından oluşan kalabalığın arasında ilerlerken, Frank onu huzursuz bir şekilde gözleriyle takip etmişti. Bu sefer içmişti, hiç şüphesi yoktu. Hem de partiye gelmeden çok önce başlamış olmalıydı içmeye.

Frank midesinde bir yumru oluştuğunu hissetmişti. Ayık bir Joy'la kolayca baş edebilirdi, ama ne kadar içtiğini bilmediği biri vardı karşısında. Bir anda babasının o beklenmedik korkunç öfke krizleri gelmişti gözünün önüne. Öyle bir nöbet anında tüm bir akşam yemeğinin şömineye fırlatıldığını hatırlamıştı... Kırk yıl geçmişti üzerinden, ama daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Ve ona sürekli anlatılan şey, babasının aslında böyle bir şey yapmak istemediğiydi, tüm gece tekrar tekrar söylendiği gibi aslında yemeğini yemek istemişti. Bu olay Frank'te sarhoşlara karşı bir korku yaratmıştı, kendisi çok az içerdi ve müdürleri ile satış elemanlarının alkolizm belirtileri taşıyıp taşımadıklarını dikkatle incelerdi. Onda, böyle tehlikeli insanlara güvenilmeyeceği düşüncesi hâkimdi. Belki çok iyi insanlar olabilirlerdi, ama emin olamazdı. Frank, Joy'un baştan çıkarıcı gülümsemesini, derin dekoltesini ve her masada durup içkisini tazelediğini görünce, günün iyi biteceğine dair inancı yok olmuştu. Joy'un ilk hedefi, Noel Baba kılığının içinde kıvranan Carlo olmuştu.

"Harikasınız, Bay Palazzo. Çok çarpıcısınız. Şimdi çıkıp, çalışanlara küçük iyi birer kız ve erkek olup karıncalar gibi çalışırlarsa, Noel Baba'nın maaş torbalarına ne koyacağını anlatın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carlo, şaşkın şaşkın bakmıştı. Frank anında müdahale edip Joy'u oradan uzaklaştırmıştı.

"Joy, çocukların hediyeleri nerede? Lütfen?" Sesi ısrarcıydı.

Joy iyice yaklaşınca, Frank onun şaşı baktığını fark etmişti.

"Çocukların hediyeleri nerede?" diyerek, Joy Frank'i taklit etmişti. "Hediyeler karının kontrolünde. Kutsal Renata'nın. Santa Renata." Yüzünde geniş bir sırıtış belirmişti." Bu güzel bir şarkı olur... Santa Renata..." Şarkıyı, "Santa Lucia"nın melodisiyle söylemeye başlamış ve o kadar çok beğenmişti ki sesini gitgide yükseltmişti. Frank hafifçe uzaklaşmıştı. Onu buradan çıkarmalıydı. Acilen.

O anda Renata, pembe paketlerin kızlar, mavilerinse erkekler için olduğunu söylemek amacıyla yanlarında belirmişti. Babası bir keresinde kızlara korkunç canavarlar ve örümcekler, erkeklere ise tarak ve ayna seti dağıtmıştı. Bu sefer işi şansa bırakmamıştı.

"İyi etmişsiniz Renata, işi şansa bırakmayın" demişti Joy.

Renata, Joy'a şaşkınlıkla bakmıştı. Onu şimdiye kadar hiç böyle görmemişti. "Çok... çok şık... çok güzel görünüyorsunuz" demişti.

"Teşekkür ederim Renata, *grazie*, *grazie mille*" demişti Joy ve abartılı bir şekilde önünde eğilmişti.

"Sizi daha önce hiç bu kadar hayat dolu ve böyle bir kıyafetle görmemiştim..." Renata konuşurken sesi sakindi, ama hafif bir dehşet ifadesi de sezinleniyordu.

Elini, pahalı ama hiçbir özelliği olmayan kendi yün ceketinin astarında gezdirmişti. Muhtemelen fiyatı Joy'un giydiği dikkat çekici elbisenin dört katıydı, ama Renata siyah saçları, solgun yüzü ve tasarımcı elinden çıkmasına rağmen hiçbir özelliği olmayan, kenarlarına mor renkli süet biye geçirilmiş pembe mor tayyörüyle Joy'un yanında tüyleri olmayan bir kuşa benziyordu.

Joy ısrarla Renata'ya bakmaya devam etmişti.

"Size neden böyle farklı göründüğümü söyleyeyim. Bir erkeğim var. Hayatımda bir erkek var. Bendeki değişikliğin sebebi bu."

Joy, Carlo'nun kardeşi Nico Palazzo'nun, Desmond Doyle'un ve etraftaki diğer birkaç üst düzey yöneticinin ilgisinden hoşnut bir şekilde çevresine gülümsemişti. Renata da gülümsemişti, ama tereddütle, kendisinden nasıl bir tepki beklendiğini tam olarak algılayamamıştı, gözleriyle grupta Frank'i aramıştı. O, ne söylenmesi gerektiğini bilirdi.

Frank, sanki midesindeki bir buz parçası eriyip de midesi buz gibi suyla yıkanıyormuşçasına, orada öylece duruyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendini bayılacak kadar güçsüz hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Size bu adamdan bahsetmiş miydim, Frank?" diye sormuştu Joy çapkın bir ifadeyle. "Siz beni sadece iş kadını olarak görüyorsunuz... Ama hayatımda aşka ve tutkuya da yer var."

"Vardır, eminim."

Frank, delirmiş bir köpeği yatıştırmak istercesine söylemişti bu sözleri. Joy'la bir ilişkisi olmasa da ondan gene böyle davranması beklenirdi: soğukkanlılığını koruyup olayları yatıştırması, yani bir çıkış yolu bulması. Herkes Joy'un durumunun farkına varmış olmalıydı, yoksa onu bu kadar yakından tanıdığı, üç yıldır yüzünün ve vücudunun her özelliğini elleriyle keşfettiği için, sadece kendisi mi fark etmişti? Etraftaki herkes durumu normal bir Noel ruh hali olarak algılamış gibi görünüyordu.

Eğer şu anda onu, ağzından başka şeyler çıkmadan durdurabilirse, hiçbir şey kaybedilmemiş olacaktı.

Joy seyircilerinin olduğunun farkındaydı ve bunun keyfini çıkarmıştı.

Frank'in daha önce hiç duymadığı bir kız çocuğu sesiyle konuşmuştu sürekli. Çok aptal görünüyor, diye düşünmüştü Frank hayal kırıklığıyla. Böyle konuşan bir kadını ilk eleştiren, ayık haliyle Joy'un kendisi olurdu.

"Fakat bu şirkette Palazzo'dan başkasını sevmek yasak, öyle değil mi? Hepimiz Palazzo'yu seviyoruz, başka aşkımız olamaz."

Herkes gülmüştü, Nico bile. Hepsi, bunun keyifle yapılmış bir espri olduğunu düşünmüştü.

"Oo evet, ilk önce şirket aşkı, diğer aşklar sonra gelmeli" demişti Nico.

"Bir başkasını şirketten daha fazla sevmemiz, sadakatsizliktir" demişti Desmond Doyle da gülerek.

Frank ona minnettar bir bakış atmıştı. Zavallı Desmond; İrlanda'daki eski günlerindeki en iyi dostu, konuyu yumuşatarak farkında olmadan ona yardımcı olmuştu. Belki onu daha fazla konuşması için cesaretlendirebilirdi.

"Sen asla sadakatsizlik etmedin, Desmond" demişti Frank yakasını gevşeterek. "Sen kesin olarak yıllardır Palazzo'nun en sadık adamlarındansın." Bunu söyledikten sonra kendini kötü hissetmişti, bir anda şirketin yeniden yapılanması sırasında işten çıkarılmasını ve onu tekrar işe aldırmak için ne kadar uğraş verdiğini hatırlamıştı. Fakat Desmond ironiyi fark etmemişti. Tam neşeyle bir şey söylemek üzereyken Joy East lafa karışmıştı.

"Kimse şirketten başkasıyla evlenmemeli. Palazzo'ya katılan Palazzo'yla evli olmalı. Bu çok zor bir şey. Çok zor. Sizin için ha-

riç, Frank. Siz bunu tam olarak başardınız, öyle değil mi? Siz gerçekten Palazzo'yla evlendiniz!"

Anlayışı kıt olan Nico bile o anda bir terslik olduğunu anlamış olmalıydı. Frank acilen harekete geçmeliydi, fakat heyecanlanıp telaşlandığını belli etmeden. Joy kendini herkese rezil eden herhangi bir iş arkadaşıymış gibi davranmalıydı.

"Evet, haklısınız, bunu bana hatırlatmanıza sevindim, çünkü hediyeleri şimdi dağıtmazsak kayınpederim birazdan kıyameti koparacak. Renata, çocukları sıraya mı dizelim... Ya da biri bir anons mu yapsın? Nasıl yapsak?"

Daha önceki yıllarda Joy East tüm bunları organize edip, her şeyin hep saat gibi tıkır tıkır işlemesini sağlamıştı. Renata rahatlamıştı. Söylenenlerde bir hakaret sezinlemişti, ama Frank söylenenleri böyle algılamadığına göre yanılmış olmalıydı.

"Babama vaktin geldiğini haber versek iyi olur" deyip babasına doğru yürümüştü.

"Sanırım hepimiz babaya vaktin geldiğini haber vermeliyiz" demişti Joy da, belli birini kastetmeden.

Desmond Doyle ve Nico Palazzo kafaları karışmış halde bakışmışlardı.

"Joy, ambalaj fuarı sizi yormuş olmalı" demişti, Frank yüksek sesle. "İsterseniz burası iyice hareketlenmeden sizi eve bırakabilirim."

Etraftaki bazı yüzlerde bir rahatlama ifadesi belirmişti, Bay Quigley her zaman durumu kurtarırdı, her türlü durumu.

Joy'a bakarkenki gülümsemesi donuk ve mesafeliydi ve Joy'un onları soktuğu durumu düzeltmek için kesinlikle tek şansı olduğunu ifade ediyordu. Başka şansı olmayacaktı. Gülümsemesinden korkmadığı anlaşılıyordu.

Joy, birkaç saniye boyunca Frank'e bakmıştı.

"Peki" demişti. "Ambalaj fuarı nedeniyle yorgun ve fazlasıyla duygusal olduğumu ve de eve götürülmem gerektiğini kabul edelim bakalım."

"Öyle diyelim" demişti Frank de rahat bir tavırla. "Renata'ya, benim için güzel bir erkek çocuk hediyesi ayırmasını söyleyin" diye seslenmişti sonra da. "Birazdan almaya geleceğim."

Herkes Frank'in, oldukça tuhaf davranan Bayan East'i oradan çıkarıp park yerine doğru götürmesini hayranlıkla izlemişti.

Arabada tam bir sessizlik hâkim olmuştu, tek kelime konuşmamışlardı. Kapıya gelince Joy küçük el çantasını Frank'e vermiş o da içinden anahtarı bulup çıkarmıştı. Cam sehpanın üzerinde üçte

biri içilmiş bir şişe votka, portakal suyu ve açılmamış bir Noel kartı yığını duruyordu, köşede de seyahate gidilecekmiş veya seyahatten yeni dönülmüş gibi duran bir valiz vardı. Frank şok içinde, Joy'un fuardan döndükten sonra valizini boşaltmadığını anlamıştı.

"Kahve?" diye sormuştu. Bu aralarında geçen ilk sözdü.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Madensuyu?"

"Madem ısrar ediyorsun."

"Israr etmiyorum, ne içtiğin beni ilgilendirmiyor, ama bir köpeğe bile daha fazla alkol vermezdim."

Sesi buz gibiydi.

Joy, kendini bıraktığı sandalyeden bakışlarını ona doğru kaldırmış, "İçkiden nefret ediyorsun, çünkü baban ayyaşın tekiydi" demişti.

"Sana benim anlattıklarımı tekrar ediyorsun. Söyleyeceğin başka bir şey yoksa partiye gidebilir miyim?" diye karşılık vermişti Frank de.

"İçinden bana vurmak geliyor ama yapamıyorsun, çünkü babanın anneni dövmesine şahit oldun" diye devam etmişti Joy, yüzünde tahrik edici bir gülümsemeyle.

"Çok iyi Joy, harika." Yumrukları sıkılıydı, gerilimini atmak için herhangi bir şeye vurmak, sandalyeyi veya duvarı yumruklamayı çok istemişti.

"Doğru olmayan hiçbir şey söylemedim. Hem de hiçbir şey."

"Söylemedin, doğru ve çok da güzel söyledin. Ben şimdi gidiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun Frank, oturup beni dinleyeceksin."

"Şimdi yanıldın işte. Sürekli sarhoş bir babam olduğundan, fazlasıyla sarhoş muhabbeti dinledim ben ve bunun boşa kürek çekmek olduğunu bilirim. Ertesi gün hiçbir şey hatırlamazlar. Dert dinleme servisini aramayı dene ve onlara istediğin her şeyi anlat. Küp gibi içmiş insanların hikâyelerini dinlemeye bayılır onlar."

"Dinlemek zorundasın, bilmek zorundasın."

"Başka zaman, adımı dilin sürçmeden söyleyebildiğin zaman."

"Fuar... Oraya gitmedim."

"Bunu söylemiştin. İskoç adamdan bahsetmiştin. Bunun seni huzursuz ettiğini söylemeyeceksin herhalde?"

"Fuarın yakınından bile geçmedim, Londra'dan hiç ayrılmadım."

Sesi tuhaf çıkmıştı, biraz ayılmış bir hali vardı.

"Öyle mi?" Frank kapıya doğru ilerlemeye devam etmişti.

"Bir klinikteydim... Kürtaj yaptırmak için."

Frank, bir anda arabasının anahtarlarını cebine koyup, odaya geri dönmüştü.

"Özür dilerim" demişti. "Çok özür dilerim."

"Buna gerek yok." Yüzüne bakmamıştı.

"Fakat, nasıl?.."

"Doğum kontrol hapı bana dokunuyor. Sık sık marka değiştirdim, ama..."

"Bana söylemeliydin..." Sesi yumuşamıştı. Onu affetmişti.

"Hayır, bu benim kararımdı."

"Biliyorum, biliyorum, ama gene de..."

"Ve ben de oraya gittim... Çok güzel bir yer, hakiki bir klinik, her şey var, sadece kürtaj yapmak değil işleri..." Sesi biraz titriyordu.

Frank elini onun elinin üzerine koymuştu, aralarındaki soğukluk geçmişti.

"Çok mu kötüydü, korkunç muydu?" Endişeyle bakmıştı yüzüne.

"Hayır." Yüzü aydınlanmıştı, Frank'e gülümsemişti, ama gülümsemesi biraz çarpıktı.

"Hayır, hiç de korkunç değildi. Çünkü oraya gidip odama çıktığımda, oturup biraz düşündüm... Ben bunu neden yapıyorum, diye düşündüm. Neden canlı bir varlığı öldürüyorum? Yanımda bir insan istiyorum. Bir kızım veya oğlum olsun istiyorum. Böylece fikrimi değiştirdim. Onlara kürtajdan vazgeçtiğimi söyledim. Klinikte kalmak yerine birkaç günlüğüne bir otele gittim, sonra da geri geldim."

Frank ona bakakalmıştı.

"Bu doğru olamaz."

"Ah, doğru. Şimdi neden öylece partiye dönemeyeceğini anladın herhalde. Bilmen gerekiyordu. Doğrusu buydu. Her şeyi bilmen."

Şayet Frank Quigley yaşlılığını görebilirse ki doktorlar buna pek ihtimal vermiyorlardı, yaşadığı süre boyunca o günü, baba olacağını öğrendiği o anı asla unutmayacaktı. Palazzo sülalesi tarafından kucaklanmayacak, Renata'dan olmayan bir çocuğun babası. Bir çeyrek asır boyunca kendine kurduğu hayatla ilişkisi kesilecek, koparılacak bir baba. Joy'un kendisine bunu söylerkenki yüz ifadesini de asla unutmayacaktı. Her bakımdan eşit olarak yürüttükleri ilişkilerinde ilk kez tüm kartları elinde tuttuğunu belirten yüz ifadesini. Sarhoş olmakla ve üzülmekle ve de tüm kuralları ihlal etmekle birlikte güçlü olanın kendisi olduğunu bilen yüz ifadesini. Bu gücü, kadınların çocuk doğurmasını sağlayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğaya borçluydu. Frank Quigley hiçbir şeye yenilmezdi, ama insanoğlunun üreme sistemi karşısında yapabileceği bir şey yoktu.

O anda oyunu tam gerektiği gibi oynamıştı.

Telefon edip, Joy'la biraz daha ilgilenmesi gerektiğini bildirmişti. Sonra da Joy'un yanına oturup onunla konuşmuştu, ama aklı çılgın gibi çalışmaya devam etmişti. Konuşmasıyla rahatlatıcı ve destekleyici bir tutum sergiliyordu, ancak asıl düşünceleri o anda geleceğe bir yolculuk yapıyordu.

Gerçek tepkilerinin ortaya çıkmasına sadece bir an için izin vermişti; o da bir çocuk yaptığının bilincine tam olarak vardığı an. Carlo bilse, kırmızı et yemesi konusunu bir daha açmazdı. Carlo bilse! Carlo'nun asla bilmesi gerekmiyordu. Renata, tamiri imkânsız bir şekilde yaralanacaktı. Sadece sadakatsizlik ve yıllardır burnunun dibinde yaşanan ilişki nedeniyle değil, aynı zamanda o kadının kendi yapamadığını yapabilmesi, yani hamile kalması nedeniyle.

Frank, Joy'un alev alev yanan alnını okşayıp ona bağlılığını ve bu habere ne kadar sevindiğini belirtirken bir yandan da soğukkanlılıkla bir sonraki adımının ne olacağını, nasıl bir yol takip etmesi gerektiğini düşünmeye devam etmişti.

Ağlayan Joy'a fincan fincan çok açık çay içirip tereyağlı ekmek yedirirken kafasında, çeşitli ihtimallerin ve her birinin dezavantajlarının listesini yapmıştı. En az tehlike ve zorluk içeren yolu bulduğunda ona balıklama atlayacaktı.

Joy, çocuğu doğurabilir ve kendisi de onu nüfusuna geçirebilirdi. Evliliğini bitirmeyi düşünmediğini söyler, ama kızının veya oğlunun baba sevgisini bilerek büyümesini sağlardı. Bu ihtimali, sonradan reddetmek üzere, şöyle bir aklından geçirmişti.

Daha serbest bir toplumda bu mümkün olabilirdi. Ama Palazzolarla asla. Bir anlığına bile.

Joy, çocuğu doğuracağını ve babasını hiçbir şekilde açıklamayacağını söylese? Bu da 1980'lerin özgür kadını için olabilecek bir şeydi. Ama Palazzoların dünyası boş durmazdı. Olay hoş görülmeyecekti, dedikodu yapılacaktı ve en kötüsü, Joy gene günün birinde şişeye sarılırsa her şey açığa çıkacaktı.

Babalığı reddetse? Joy'un yalan söylediğini iddia etse? Bunu nasıl düşünebildiğine bile şaşmıştı. Joy, birlikte uzun zaman geçirmekten hoşlandığı bir kadındı, onu sadece birlikte iyi seks yaptıkları için sevmiyordu, kafa yapısı ve davranış şekli nedeniyle de seviyordu. Frank, böyle bir fikrin nasıl olup da aklına geldiğini sordu kendine. Hiçbir zaman Carlo'yu yerinden edip şirke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ti ele geçirmeyi düşünmemişti. Renata'yla evlenme nedeni de sadece para veya sosyal statü değildi. Öyle adi bir herif değildi. O zaman, üç yıldır sevgilisi olan ve çocuğunu doğuracak kadına sırtını dönmeyi, bir an için bile olsa, nasıl düşünebilmişti? Çenesini sarkıtmış, biçimsiz bir halde sandalyede oturan Joy'a bakmıştı. Ürpererek, alkolden ve etkilerinden ne kadar korktuğunu fark etmişti.

Ne olursa olsun artık Joy'a güvenemeyeceğini, ona bir daha hiçbir şeyini açamayacağını anlamıştı.

Herkesin iyiliği için onu kürtaja ikna edebilse? Hâlâ iki hafta vakit vardı. Belki de Joy ikna olurdu.

Ama onu ikna edemezse, histerik bir tepki alma riski çok büyüktü. Ve Joy, bildiğini okuyarak Frank'in kürtaj yaptırmasını istediğini bilerek o çocuğu doğurursa, durum daha da beter olurdu.

Joy'dan, buradan gitmesini o parlak referanslarıyla yeni bir hayata başlamasını istese? Joy mu Londra'dan taşınacaktı? Joy, sadece Frank'i memnun etmek için, küçük bir bebekle, başka bir yerde yeni bir hayata mı başlayacaktı? Bu düşünülemeyecek bir şeydi.

Joy'dan çocuğu kendisine vermesini istese, Renata ve o bebeği evlat edinseler? Çocuk Palazzo milyonlarının vârisi olurdu. Herkes mutlu olurdu. Frank ile Renata evlat edinmek için her kapıyı çalmışlardı, kırk altı yaşındaki Frank evlat edinmeye uygun değildi, fazla yaşlıydı. Ama belli ki gerçek baba olmak için fazla yaşlı değildi. Doğanın bürokrasiyle uyum içinde olduğu hiç görülmemişti ki zaten.

Fakat Joy bu bebeği özellikle istiyordu, yanında başka bir insan olmasını istiyordu. Çocuğu ona vermeyi aklından bile geçirmezdi. En azından şimdilik. Bu çözüm üzerinde ileride tekrar düşünülebilirdi. Belki hamileliğin sonuna doğru.

Bu şekilde kendi çocuğunu evlat edinebilirdi. Bu çok tatmin edici bir durum olurdu. Gerçi Renata'ya durumu itiraf etmesi gerekirdi, ama ailenin bilmesine gerek yoktu...

Frank, Joy'un alnını okşamayı ve ona çay içirmeyi sürdürüp ileride hatırlanabilecekleri ihtimalini göz önünde bulundurarak asla vaat anlamına gelmeyen sözlerle onu teselli ederken, düşünmeye devam etmişti.

Aradan haftalar geçmişti. Joy'un Noel partisindeki davranışlarına hemen hemen hiç değinilmemişti. Frank, her zamanki gibi sorunu çözdüğü için tebrik edilmişti. Joy, yeni yılda yeni planlarla ve fikirlerle işine geri dönmüştü. Bir daha içki içmemişti. Ayrıca bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha şömine önünde tembel saatler de geçirmemişlerdi.

Yeni yılın ilk günlerinde, öğlen yemeğinde buluşmuşlardı. Frank pek çok yöneticinin önünde, yeniliğe ihtiyaç olduğunu belirtmişti. Noel'den sonraki bugünlerde şirketin biraz enerji takviyesine ihtiyacı vardı. Joy East'i yemeğe götürüp bir beyin yıkama seansı yapacağını söylemişti. Kadınlar iş yemeklerini severdi, kendisinin de buna bir itirazı yoktu.

En iyi restorana gitmişlerdi, orada birileri tarafından görülecekleri kesindi. Joy toniğini yudumlarken, Frank de domates suyu içmişti.

"Çok masraf etmeyelim" demişti Joy gülümseyerek.

"Senin de geçen gün söylediğin gibi, ben bir ayyaşın oğluyum, içki içmeye korkuyorum" diye cevap vermişti, Frank.

"Böyle bir şey mi söyledim? Doğrusu o söylediklerimi pek hatırlamıyorum. Öğleden sonraları artık bana gelmemenin sebebi bu mu?"

"Hayır, o değil."

"Peki, ne o zaman? Artık korunmamıza da gerek yok, bu, atı kaçırdıktan sonra ahırı kilitlemeye benzer... Bunu değerlendirmeliyiz..." Gülümsemesi sıcak ve içtendi. Eski Joy gibi.

"Senin için zararlı olabilir. Hamileliğin bu döneminde bunun iyi olmadığını söylüyorlar" diye cevap vermişti, Frank.

Joy gülümsemişti. Frank'in onun için kaygılanmasına memnun olmuştu. "Ama en azından konuşmak için gelebilirdin. Pek çok öğleden sonra, gelirsin diye bekledim."

Evet, doğruydu, sözünü tutup onu aramamıştı. Hem de hiç.

"Gerçekten de konuşmamız gerekiyor" demişti, Frank.

"Peki de neden herkes tarafından görülebileceğimiz bir restoranda konuşuyoruz? Şuradaki kadınlar Nico Palazzo'nun akrabaları ve şuraya oturduğumuzdan beri bir an bile olsun gözlerini üzerimizden ayırmadılar."

"Hayatımızın geri kalanında herkes tarafından görülebileceğimiz yerlerde bulunacağız, zaten konuşmamız gereken de hayatlarımızın nasıl devam edeceği. Eğer senin evine gidersek eskiye, sadece kendimizden sorumlu olduğumuz o eski günlere dönüveririz." Sesi sakindi. Fakat Joy onun endişesini hissetmiş gibiydi.

"Yani, sana hoş olmayan bir şeyler söylemem ihtimaline karşılık, kaçıp gidebileceğin bir yer ve şahitlerimiz olmasını istedin, öyle mi?"

"Saçmalama Joy?"

"Hayır, saçmalamıyorum, bu durumdan yırtmaya çalışıyorsun,

öyle değil mi? Ölesiye korkuyorsun."

"Bu doğru değil ve bu şekilde gülümsemeyi kes, bu gerçek bir gülümseme değil. Bu, müşterilerine karşı kullandığın gülümsemen. Gerçek değil."

"Ya senin gülümsemen hiç gerçek oldu mu, Frank? Gözlerinin asla gülümsemediğinin farkında değil misin sen? Gülümsemen asla ağzından öteye gitmedi senin."

"Niye birbirimizle bu şekilde konuşuyoruz?"

"Çünkü korku içindesin, bunun kokusunu alabiliyorum" demişti Joy.

"Neden bana bu kadar karşısın, kötü bir şey mi söyledim?" diye sormuştu Frank, ellerini soran bir ifadeyle iki yana doğru açarak.

"Karşımda böyle İtalyan mimikleri yapma, ben Palazzolardan değilim. 'Bir şey mi söyledim?' diye soruyorsun. Sana ne dediğini söyleyeyim. Dedin ki 'Bir restorana gidip hayatımızın bundan sonrasıyla ilgili kararlar almalıyız.' Seni iyi tanıdığımı unutuyorsun Frank, rakibinle buluşmanın en birinci kuralının, ne onun ne de senin bölgende değil, tarafsız bir yerde buluşmak olduğunu, ikimizin de bildiğini unutuyorsun. Sen şu an bu kuralı uyguluyorsun. İkimiz de altın kuralı biliyoruz: Kavga tehlikesi varsa, toplantının genel bir mekânda yapılmasını sağla. Bu sayede insanların olay çıkarmasını engellersin."

"Sen iyi misin, Joy? Ciddi soruyorum?"

"Ama bil ki bu bende işe yaramaz, canım isterse sarhoş veya ayık, evde veya dışarıda olay çıkarabilirim ben." İnatçı bir ifadeyle bakmıştı Frank'e.

"Tabii ki çıkarabilirsin, bu da ne demek? Biz seninle arkadaşız, bu düşmanca tutum da neyin nesi?"

"Biz arkadaş değiliz, güçlerimizi deniyoruz, oyun oynuyoruz, menfaatimizi korumaya çalışıyoruz..."

"Peki, aramızdaki sadece buysa neden bir çocuğumuz oluyor?"

"Bizim çocuğumuz olmuyor" diye cevap vermişti Joy East, "benim çocuğum oluyor."

Joy'un yüzünde, Frank'in daha önce sadece, Joy bir rakibini yendiğinde, bir ödül kazandığında veya tüm anlaşmazlıklara rağmen işini yoluna koyduğunda belirdiğini gördüğü bir zafer ifadesi belirmişti.

O anda Joy'un niyetinin onu kıvrandırmak olduğunu, kartların artık daima Joy'un elinde olacağını, adımlarını çok dikkatli atması gerektiğini kavramıştı. Çocuk ona aitti ve karar verme yetkisi onundu, en azından canı istediği sürece. Asla, Frank'e bu sırrı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

saklamaya veya onu çocuğun yetiştirilme sürecine dahil etmeye söz vermek gibi bir niyeti yoktu. Frank asla hiçbir şey bilmeyecek, asla hiçbir şeyden emin olmayacaktı. Joy'un planı buydu. Böylece ömür boyu Joy'a bağlı kalacaktı.

Frank Quigley daha önce de buna benzer olaylarla karşılaşmıştı. Üretici firmalardan bir tanesi hiçbir uyarı yapmadan ürününü piyasadan çekmiş, reklamının yapılmasını istemişti; ürününün fiyatını artırmaktı niyeti. Nasıl olsa o ürüne mecburdular! Frank, sadece bir kez böyle bir olayla uğraşmak zorunda kalmıştı, ona bunu yapmayı bir kez denemişlerdi, ama sadece bir kez. Frank, firma temsilcisine gülümseyip daha önce belirlenen fiyattan bir kuruş bile fazla ödemeye niyeti olmadığını belirtmişti. "Ama bu kadar reklam yaptıktan sonra ürünü satmazsanız kötü duruma düşmüş olmaz mısınız?" diye bir yorumda bulunmuştu adam. "Hayır, hiçbir şekilde" demişti Frank zarif bir şekilde gülümseyerek. Yeni bir ilan verip üretici firmanın güvenilir çıkmadığını belirterek özür dilerlerdi. Bu dürüst davranış karşısında herkes Palazzo hakkında olumlu düşünürdü ve kötü duruma düşen, üretici firmanın ta kendisi olurdu.

Fakat o zaman konu sadece meyveydi, çocuk değil.

Frank, cazibesini sonuna kadar kullanarak durumu kurtarmaya çalışmıştı. Yemeğin sonunda kendini bitkin hissetmişti, ama en azından görünüşte normal sohbet edebilmişlerdi, kendini bunun için kutlamıştı.

Şirket hakkında konuşmuşlardı. Joy'u iki kez güldürmeyi bile başarmıştı, hem de başını geriye atıp keyifle kahkaha attığı gerçek bir gülmeydi bu. Nico'nun akrabası iki kadın ilgiyle bakmışlardı. Fakat dedikodu olarak iletebilecekleri bir durum var gibi görünmüyordu. Bu belli ki son derece masum bir öğlen yemeğiydi. Öyle olmasa burada, dünyanın gözü önünde yeniyor olmazdı.

Frank, Noelini nasıl geçirdiğini anlatmıştı, Joy da kendi Noelini nasıl geçirdiğini. Sussex'teki arkadaşlarına gitmişti. Daha önce de gittiği, çocuk dolu büyük bir evdi.

"Onlara söyledin mi?" diye sormuştu, Frank. Asıl konudan çok da fazla uzaklaşılmasına izin vermemesi gerektiğini hissetmişti, yoksa Joy onu duygusuz olarak nitelendirebilirdi.

"Neyi söyledim mi?"

"Bebeği."

"Kimin bebeğini?"

"Senin bebeğini. Veya tercih edersen bizim bebeğimizi, ama gerçekte senin de vurguladığın gibi, senin bebeğini?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Joy, memnun olmuş gibi bir ses çıkarmıştı. Sanki "Bak işte bu daha iyi, böylesi daha uygun" der gibiydi.

"Hayır" diye cevap vermişti. "Ne yapacağıma karar vermeden kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Ve konu kapanmıştı. Her zamanki gibi, projeler ve olan biten her şeyi Nico'nun bilmesine gerek olmadığını vurgulayarak konuşmaya devam etmişlerdi. Palazzo'nun gelişmekte olan –Joy'a göre fazla hızlı gelişiyordu– bu bölgede yeni bir arazi almasının akıllıca olup olmadığından bahsettiler. Evler büyük paralara el değiştiriyordu ve daha da fazla para onları güzelleştirmek için harcanıyordu. "Buraya yerleşen insanlar şık şarküterilere hatta Harrod's'a giderler" diye yorumda bulunmuştu Joy. Palazzo'nun daha az şık bir muhitte büyük bir otopark oluşturabileceği bir yere yönelmesi daha akıllıca bir iş olurdu. Bugün işler artık böyle yürüyordu.

"Otoparkta birtakım atraksiyonlar dahi yapmayı deneyebiliriz" demişti Joy heyecanla. "Oraların ne kadar kasvetli göründüğünü bilirsin, her an öldürülebilirim korkusu yaşarsın. Belki otoparkı rengârenk boyatarak etrafını manastır havası verecek şekilde üstü kapalı teraslarla çevririz ve orayı canlandırmak için de stant kurmak isteyen pazarcılara kiralarız..."

Onun, işi bırakmak niyetinde olmadığını fark etmişti Frank.

Her zaman planlı hareket eden Joy, üç aylık doğum iznini alıp sonra da tekrar işe dönmeyi planlıyordu. Frank'in rolünün ne olacağı belli değildi. Joy, oyunu bu şekilde oynamaya niyetliydi.

Yemek bitip de masadan kalktıklarında, Frank Noel öncesine göre çok daha öfkeliydi ve durumu kontrol altına almaya çok daha fazla kararlıydı. Kendisinin böyle ne olacağı belirsiz bir durumda bırakılmasına izin vermeyecekti.

Joy niyetini normal insanlar gibi açıklamazsa, kendisi de normal tepki vermeyecekti.

Karşılıklı bir kedi fare oyunu oynayabilirlerdi.

Joy hamileliğini kimseye açıklamadan çok önce, Frank her ihtimale karşı bir ön plan yapmıştı.

Joy'un, Palazzo'nun üst gelir grubuna hitap etmediği yorumundan yola çıkarak bir tüketici anketi yapılması teklifini getirmişti.

Piyasa araştırması enstitüsündeki genç kadınlara ve erkeklere, Palazzo'nun daha düşük gelir gruplarının yaşadığı yerlerde büyümeye çalışmasının daha iyi olacağı inancını doğrulamaya çalıştığını açıklamıştı. Anket, ülke çapında ama az sayıda denekle yapılmalıydı. Frank önyargılı biri olsaydı, bu tip bir araştırma yapmayı, güvenilir sonuç alınamayacağı için daha baştan reddederdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fakat Frank bu defa, yönetim kurulundakilerin, ilerlemek için genişlemek ve Kuzey Londra'nın dışına çıkmak gerektiğini, İngiltere'nin ortasında hatta kuzeyinde şubeler açmanın uygun olacağını bağımsız bir ajanstan duymalarını istemişti. Başarmanın yolu da tasarımdan ve imajdan geçiyordu. Palazzo şık ve çekici bir yer haline getirilmeliydi. Bunu da Joy East başarabilirdi.

Bu, Joy için bir terfi, yönetim kurulunda bir sandalye anlamına gelecekti. Frank onu ayda bir kere, o da, yönetim kurulu toplantılarında görecekti.

Ve Joy, Frank'in kayınpederiyle her gün bir araya gelmeyecekti, karısıyla da bir araya gelme tehlikesi ortadan kalkacaktı.

Frank'in elinde fazla silahı yoktu, Joy'u yenmek için iyi bir manevra yapmak zorundaydı. Joy bu terfinin, atamanın ve değişikliğin Frank'in iradesi dışında geliştiğine inanmalıydı.

Carlo Palazzo'nun, yapılmasının kendi fikri olduğuna kesin olarak inandığı anket, Joy East'in mart ayında hamileliğini teatral bir biçimde açıklamadan önce sonuçlanmıştı. Joy bunu haftalık toplantı sırasında açıklamıştı.

Gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu; Frank birazdan neyin geleceğini anlamıştı.

"Evet, sanırım bir konu daha var, bunu başkalarından duyup da size neden açıklamadığımı düşünmeye fırsat tanımadan kendim açıklamak istiyorum. Temmuzda üç aylık doğum iznimi kullanacağım... Tabii ki yokluğumda sorun yaşamamanız için gereken çalışmayı yapacağım, ama gene de haberiniz olsun istedim." Odadaki on beş erkeğin gözlerine bakarak tatlı tatlı gülümsemişti.

Carlo, neye uğradığını şaşırmıştı.

"Aman Tanrım, evlenmeyi düşündüğünüzden bile haberim yoktu... Tebrik ederim."

"Ah hayır, korkarım öyle bir durum yok." Joy çınlayan bir kahkaha atmıştı. "Sadece bebek. Ortalığı bir de evlilikle şoka sokmayalım."

Nico'nun ağzı açık kalmıştı; diğerleriyse mırıldanarak tebriklerini ve memnuniyetlerini dile getirip göz ucuyla Carlo'ya ve Frank'e bakarak tepkilerini ölçmeye çalışmışlardı.

Frank Quigley hoş bir sürprizle karşılaşmış gibi bir ifade takınmıştı.

"Bu çok heyecan verici bir haber, Joy" demişti tekdüze bir sesle. "Hepimiz sizin adınıza çok memnun olduk. Üç ay siz olmadan ne yapacağız, bilemiyorum. Fakat sonrasında bizimle çalışmaya devam edebilirsiniz, öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nazik ve içten bir soru gibi duruyordu, kimse Joy ile Frank'in masanın üzerinden birbirlerine attıkları sert bakışların farkına varmamıştı.

"Ah, tabii ki. Şimdiden yeni anlaşmalar yapmakla meşgulüm. Bu işler o kadar kolay olmuyor, biliyorsunuz."

"Evet, tabii ki" demişti Frank yumuşak bir sesle.

O arada Carlo birkaç güzel söz mırıldanacak kadar toparlanabilmişti, fakat ardından Frank'i hemen odasına çağırmıştı.

"Ne yapacağız?" diye sormuştu.

"Carlo, 1985 yılındayız, Ortaçağ'da değil. İsterse otuz tane çocuk yapabilir. Şoke olmadın herhalde, öyle değil mi?"

"Tabii ki oldum. Sence babası kim olabilir? Palazzo'dan biri mi?"

Frank kendini tiyatro oynar gibi hissetmişti. "Niye öyle olsun ki? Joy'un buranın dışında da yoğun bir hayatı var."

"Fakat niye?"

"Belki artık otuzlarında olduğundan. Yalnız yaşıyor, herhalde çocuk sahibi olmak istedi."

"Çok düşüncesizce bir davranış" diye homurdanmıştı Carlo. "Ayrıca çok da münasebetsizce. Bak, kuzeye yayılma planlarımızı da bozdu."

Frank, sözlerini dikkatle seçerek cevap verdi. "Sen ne zaman harekete geçmeyi düşünüyordun, yeni yıldan önce öyle değil mi? Bu durumda planlamaya sonbaharda başlanacak, yani o işe geri döndüğünde..."

"Evet, ama..."

"Aslında her şey çok güzel denk gelmiş oluyor, tabii bunu ona böyle söylememelisin. Sen daha önce, onun taşınmak istemeyebileceği endişesini taşıyordun. Ama şimdi çocuğu olacağına göre, bu belki de onun tam ihtiyacı olan şeydir, yeni bir çevre, yeni bir başlangıç, Londra'dan uzakta daha geniş ve rahat bir yer..."

"Evet..." Carlo'nun sesi tereddütlüydü. "Sanırım bu durum işler için hiç de hoş olmadı."

"Joy'un oraya gitmesini istiyorsan, bu işi ona çok çekici bir fırsat olarak sunmalısın. Bunun, onun için en iyi adım olacağına, onu inandırmalısın..."

"Belki de bunu ona sen anlatmalısın."

"Hayır, Carlo." Frank bir kez daha kendini sahnede bir tiyatro oynuyormuş gibi hissetmişti. "Hayır, çünkü kalben senin haklı olduğunu bilmeme rağmen Londra'daki işler nedeniyle onu kaybetmek, bir şekilde hiç işime gelmiyor. Onun Kuzey'e gidip Palazzo'yu farklı bir ulusal lige taşımasının şirket için en iyisi olduğunu biliyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben de böyle düşündüm" demişti Carlo, bu söylediğine kendi de inanarak.

"Bu yüzden onu ikna edebilecek doğru kişi ben değilim."

"Ya onu buradan sürmek istediğimi düşünürse?"

"Öyle düşünemez Carlo, elinde bunu çok önceden düşündüğünü ispat edecek araştırma sonuçları ve belgeler var."

Carlo başını sallamıştı. Tabii ki vardı.

Frank, ağır ağır nefes vermişti. Belgelerin hiçbirinde kendi adı geçmiyordu, hatta dosyada Frank'in aynı fikirde olmadığına ve Bayan East'in Londra'da kalmasının daha iyi olacağına dair yazdığı birkaç rapor da bulunuyordu. Joy onu itham edemezdi.

Çok beklemesi gerekmemişti. Joy elinde bir kâğıt parçasıyla, gözleri ateş saçarak Frank'in ofisine dalmıştı.

"Bu senin işin mi?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum" demişti Frank, hiç istifini bozmadan ve de son derece nazik bir ifadeyle.

"Tabii, eminim anlamıyorsundur... Beni buradan uzaklaştırıyorsun. Tanrı şahidim olsun ki, bu işten bu şekilde kurtulamazsın, Frank. İşler sarpa sardığında göz önünde olmayayım diye, beni öylece silkeleyip yakandan atmana izin vermeyeceğim."

"Otur" demişti Frank.

"Bana ne yapacağımı söyleme."

Frank, onun yanından geçip yan odadaki sekreterine seslenmişti, "Diana, büyük bir fincan kahve alabilir miyiz? Bayan Eeast ve ben kavga etmek üzereyiz ve yakıta ihtiyacımız var."

"Bu tip esprilerle beni susturabileceğini zannetme sakın" demişti Joy.

"Espri değildi, sapına kadar çıplak gerçekti söylediğim. Şimdi söyle, konu nedir? Carlo'nun seni yönetim kurulu üyesi yapıp şirketin yayılıp büyümesi işinin sorumluluğunu sana vermesi planı mı?"

"Carlo'nun planı... Hadi oradan. Bu tamamiyle senin planın. Benden kurtulmak için."

Frank'in bakışları soğuktu. "Tüm her şeye bir de paranoya eklemeyelim."

"Hangi tüm her şey, başka ne gibi şeylerden bahsediyorsun?"

Frank, alçak ama sert bir sesle konuşmuştu: "Başka ne gibi şeylerden bahsettiğimi söyleyeyim. Sen ve ben birbirimizi seviyorduk ve ben seni hâlâ seviyorum. Sevişirken, senin korunacağına dair anlaştık. Bu konuda sorun yaşamaya başladığında bunu bana söylemen gerekirdi ki önlemi ben alayım. Evet, Joy, yapman

gereken buydu. Kazara bir çocuk sahibi olmama neden olmakla hiç de adil davranmadın."

"Çocuk yapabildiğini ispat etmenin seni sevindireceğini düşünmüştüm" diyerek tersledi onu Joy.

"Hayır. Yanlış düşünmüşsün. Ayrıca birlikte yaptığımız çocukla ilgili planlarından beni haberdar etmemekle bana haksızlık etmeye devam ediyorsun. Çocuğun sorumluluğunun sana ait olduğunu kabul ettim. Beni bilgilendireceğini söyledin, ama yapmadın. Geçen süre boyunca benimle bir çeşit oyun oynadın. Hâlâ Noel'de öğrendiklerimden fazlasını bilmiyorum."

Joy susmuştu.

"Ve şimdi gelmiş bana bağırıyorsun; burada kalman için elimden gelen tüm çabayı sarf etmeme rağmen, karşıma geçmiş seni taşraya benim sürdürdüğüme dair bir sürü zırva anlatıyorsun. Ama ister inan ister inanma, durum bu."

Kapı vurulup, Diana elinde kahveyle içeri girmişti. Fincanı masaya, ikisinin arasına koymuştu.

"Kavga bitti mi?" diye sormuştu sonra da.

"Hayır, tam ayyuka çıkmak üzere" diye cevap vermişti Frank, gülümseyerek.

"Sana inanmıyorum" demişti Joy, Diana odadan çıktıktan sonra. "Carlo'nun asla kendi fikri yoktur."

Frank dosyalardan birinden bir belge çıkarmıştı. Bunda, Joy East'i işin merkezinden uzak tutmanın ona yazık etmek olduğu gayet açık şekilde yazılıydı. Frank, daha çok kanıta ihtiyacı varsa bu tarz başka belgeler de olduğunu ve Joy isterse onları bulabileceğini belirtmişti.

"O zaman bunu yapan Carlo, etrafında utanmaz bekâr bir anne görmek istemiyor... Beni uzaklaştıran o..."

"Joy, seni paranoyanın tehlikeleri hakkında uyardım. Eğer dosyaları incelersen anketin yapılmasına ocak ayında karar verildiğini görürsün. Yani sen hamileliğini açıklamadan aylar önce."

"Şu lanet olasıca anket. Bunu yapanlar kim Tanrı aşkına? Bana pek uyduruk göründüler" diye söylenmişti, Joy.

Frank bir an için pişman olmuştu. Joy o kadar açıkgöz ve zekiydi ki, düşünce yapısı kendisininkiyle o kadar paraleldi ki... Her şeyin böyle acı, böyle haşin bir oyunla bitmesi ne kadar yazıktı.

"Kim olursa olsunlar, Carlo onların her dediğine inanıyor, ayrıca da yanılmıyor olabilirler. Sen de uzun zaman önce, tüm bunlar olmadan, benzer şeyler söylemiştin."

"Biliyorum." Bunun doğru olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Senin etkin olmadan karar vereceğim."

"Nasıl istersen Joy, fakat sana burasının benim ofisim olduğunu ve beni görmeye gelenin sen olduğunu hatırlatabilir miyim? Ve beni süründürmeye kararlıymış gibi göründüğüne göre ne yapacağını sormam o kadar da anormal değil sanırım!"

"Ne yapacağıma karar verince sana haber vereceğim" demişti Joy.

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Fakat o zaman konu sadece benim çocuğumdu, şimdi ise konu senin şirketin. Öğrenmeye hakkın var."

Joy kahvesine hiç dokunmadan gittikten sonra, Frank uzun bir süre boşluğa bakarak öylece oturmuştu. Joy, Frank'e sanki biraz korkmuş ve ne yapacağını bilmez görünmüştü. Belki de ona öyle gelmişti.

Joy akıllı bir kadındı, bundan sonra nerede ne söyleyeceği belli olmadığı sürece Frank'i bir güzel terletebileceğini biliyordu. Akşam evde bu konuyu tekrar düşünmüştü. Büyük mermer şöminenin bir tarafında alevlere bakan Renata, diğerindeyse Frank oturmuştu. Akşamları burada sıklıkla dostça bir sessizlik içinde otururlardı. Ama Frank bu akşam tek kelime etmemişti.

En nihayetinde sessizliği Renata bozmuştu:

"Akşamları benimle olmak bazen sıkıcı olmuyor mu?"

Sesinde şikâyet yoktu, sanki saati sorar gibi veya televizyonda haberleri açmayı teklif eder gibi konuşmuştu.

"Hayır, sıkıcı değil" demişti Frank içtenlikle. "Ayrıca çok da huzur verici."

"Bu iyi" demişti Renata, memnuniyetle. "Sen bana çok iyi bir koca oldun bazen keşke biraz daha hareketli ve canlı olabilseydim, diye düşünüyorum."

"Aman Tanrım, işte yeterince canlılık ve hareketlilik var, her yer fazlasıyla şenlikli. Hayır, hayır sen böyle, olduğun gibi iyisin."

Kendi söylediğini onaylarcasına başını sallamıştı. Renata'yı daha farklı, daha parlak bir modele değişmek, asla istemediği bir şeydi.

Haftalar geçti, Joy'dan ses seda çıkmadı, şirketin genişlemesiyle ilgili planlar yapılmaya devam ediliyordu. Carlo, Joy'un konuyla kesin olarak ilgilendiğini düşünüyordu, fakat gidip gitmeyeceği konusunda kimse tahmin yürütemiyordu.

"Onu zorlama" diye Frank tavsiyede bulundu. "Gidecek, ama hazır olunca."

Haklı olmayı umuyordu. Joy onu tereddüt içinde bırakmayı başarıyordu.

Bu arada, Desmond ile Deirdre Doyle'dan, Quigley'leri gümüş yıldönümlerine davet eden süslü bir davetiye gelmişti. Asık bir yüzle inceledi davetiyeyi. On yıl sonra o ve Renata da muhtemelen benzer davetiyeler yollayacaklardı. Bunun olup olmayacağını merak etti.

Bir yandan da, Desmond'un kutlayacak nesi var, diye geçirdi aklından; herkesin mecburi olduğunu düşünüp sonradan öyle olmadığını anladığı bir evliliği mi kutlayacaktı? Desmond, hayat boyu Dublin'deki o korkunç O'Hagan ailesi tarafından hor görülmüştü. Palazzo'da da hiçbir yere varmayan uzun bir çalışma dönemi geçirmişti. Çocukları zor çocuklardı. En büyüğü galiba işsiz bir aktörle birlikte yaşıyordu, oğlan ortalıktan toz olmuştu, hem de dünyada gidecek bu kadar yer dururken, gide gide Mayo'ya gitmişti. Ve Helen. Rahibe olmaya karar vermiş, son derece garip ve huzursuz bir kız. Frank, hayatına iki kez girip her iki seferde de felakete neden olan Helen'ı hatırlamaktan hoşlanmıyordu.

Doyle'ların gerçekten de kutlayacak çok az şeyleri vardı, muhtemelen bu partiyi de bu sebeple yapıyorlardı. Sevimsiz bir davet olacaktı. Ama gene de, işten eve döndüğünde Renata'nın kendisine ilettiği davet kadar sevimsiz değil.

"Joy East, bizi yemeğe davet etti, sadece sen, ben ve o olacakmışız, öyle dedi."

"Nedenini söyledi mi?"

"Sordum. Bizimle konuşmak istediğini söyledi."

"Evine mi davet etti?"

"Hayır, dedi ki, sen her zaman, konuşulacak şeyler olduğunda bunların tarafsız bölgede konuşulması gerektiğini söylermişsin." Renata şaşırmış görünüyordu.

Dehşete kapılan Frank'in midesine kramp girdi.

"Ne demek istediğini hiç anlamadım" diyebildi ancak.

"Şu şeyde... restoranda, yer ayırtacağını söyledi, sekreterin Diana'dan senin müsait olduğunu öğrenmiş, sonra da müsait olup olmadığımı öğrenmek için beni aramış."

"Anladım."

"Gitmek istemiyor musun?" Renata adeta hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Son zamanlarda çok garipleşti, sanırım bu hamilelik onun biraz kafasını karıştırdı, yani hem hamilelik hem de taşınma duru-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mu... Gerçi henüz, ne evet, ne de hayır dedi. Bir şekilde kaytarabilir miyiz, ne dersin?"

"Çok büyük kabalık olur. Fakat onu seversin sen?" Renata'nın kafası iyice karışmıştı.

"Severim, severdim. Konu o değil. Biraz dengesiz davranıyor bu aralar. Sen bu işi bana bırak."

"Ona bu akşam telefon etmemizi istedi."

"Tamam. Zaten tekrar çıkmam gerekiyor. Onu ararım."

Frank arabasına binip Joy'un evine gitti. Zili çaldı, kapıyı vurdu, ama açan olmadı. Bir telefon kulübesine girip Joy'un numarasını çevirdi. Joy hemen cevap verdi.

"Kapıyı neden açmadın?"

"Canım istemedi."

"Cevap bildirmemi istemişsin."

"Evet, telefon etmeni söyledim, uğramanı değil."

"Joy, yapma bunu, Renata'nın yanında olay çıkarma, bu ona haksızlık olur, bunu hak edecek bir şey yapmadı, hem de hiçbir şey. Bu zalimlik olur."

"Yanlış mı duyuyorum, yoksa bana yalvarıyor musun?"

"Lanet olasıca canın nasıl istiyorsa öyle algılayabilirsin, fakat bir düşün, o sana ne yaptı?"

"Bu şimdi ne anlama geliyor? Davetimi kabul ediyor musun, etmiyor musun?" diye soğuk bir sesle sordu Joy.

"Dinle beni..."

"Hayır, seni daha fazla dinlemeyeceğim. Evet mi, hayır mı?" Soruda tehdit sezinleniyordu.

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi Joy East ve telefonu kapattı.

Buluştukları yer, ocak ayında birlikte yemek yedikleri restorandı. Joy'un karnının henüz dümdüz olduğu ve Nico'nun akrabalarının onları gülerken gördükleri ocak ayında. Şimdi ise her şey farklıydı.

Joy madensuyu içiyordu, Frank biraz rahatladı. Çok nazikti, misafirlerinin rahat etmesine çalışıyordu. Yemekleri mönüden özenle seçti. Konuşmayı o yönlendiriyordu. Frank sinirli, Renata ise mesafeli ve çekingendi.

"Bilirsiniz, filmlerde hep, 'Sizi bu akşam buraya çağırmamın nedenini merak ediyorsunuzdur...' derler" dedi, çınlayan bir kahkahayla.

"Bizimle konuşmanız gereken bir konu olduğunu söylemiştiniz." Renata çok nazikti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, öyle söyledim. Uzun uzun düşündükten sonra bazı kararlar aldım ve bunları size açıklamam gerektiğini düşünüyorum. Frank'e, iş nedeniyle... ve Renata, size de Frank nedeniyle."

Frank, baraj kapakları açılıp sel suları akmaya başlamış gibi hissetti. Joy'un cehenneme kadar yolu vardı. Hiçbir şekilde hor görülmüş bir kadın değildi, dolayısıyla buna yönelik bir öfkesi olamazdı. Ayrıca ona karşı dürüst davranmıştı, yani dürüste yakın.

"Evet?" Renata'nın sesi endişeliydi. Frank ise konuşmaya cesaret edemiyordu.

"Konu bebek..." Önce birine, sonra diğerine baktı. Ve bekledi. Sanki bir asır sürmüştü bu bekleyiş, fakat muhtemelen sadece üç saniyeydi geçen.

Joy devam etti: "Sanırım bebek benim hayatımı tahmin ettiğimden çok daha fazla değiştirecek. Bir veya iki ay boyunca, acaba doğru bir şey mi yaptım, diye düşündüm. Belki şimdi bile hâlâ, bebeği, ona güvenli ve sevgi dolu bir yuva verecek bir çifte vermeyi düşünsem daha iyi olur. Tek başıma ona iyi annelik edemeyebilirim."

Frank'in veya Renata'nın buna nazikçe itiraz etmesini bekledi. İkisinden de ses çıkmadı.

"Fakat sonra, hayır, diye düşündüm. Ben bu işe bilinçli bir şekilde kalkıştım, bu yüzden de sonuna kadar götürmeliyim."

"Evet, ama bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sordu Renata, korku dolu bir ifadeyle.

"Şöyle bir ilgisi var. Bebeği birilerine vermeye niyetlensem bu şansı kesinlikle size verirdim. Ona çok iyi birer anne baba olurdunuz, bunu biliyorum. Ama bunu yapmayacağıma göre ki sizin belki böyle bir ümidiniz vardı..."

"Asla... Asla aklımdan böyle bir şey geçirmedim" dedi Renata. Nefesi kesilmişti.

"Geçirmediniz mi? Eminim siz geçirmişsinizdir, Frank. Carlo'nun anlattığına göre evlat edinme çabalarınız sonuçsuz kalmış."

"Babamın bu konuda konuşmaya hiç hakkı yoktu" dedi Renata, kızararak.

"Evet, elbette yok. Ama yaptı işte. Neyse, sizi buraya çağırmamın nedeni bu konuya açıklık getirip, kuzeye yerleşeceğimi söylemek. Hem de herkesin tahmin ettiğinden çok daha önce. Buradaki evimi sattım ve Georgian tarzı güzel bir çiftlik evi satın aldım, biraz tadilat istiyor, ama tam uygun boyutlarda, küçük ve çok güzel, çocuk yetiştirmek için mükemmel bir ev. Sadece benimle yaşayacağına göre zavallının bari bir midillisi olsun." Parıl

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parıl parlayan bir yüzle gülümsedi.

Renata derin bir nefes aldı. "Çocuğun babası yaşamınıza dahil olacak mı?"

"Hiçbir şekilde. Babası, ambalaj fuarında tesadüfen tanıştığım biri, gecelik bir ilişki."

Renata istemeden elini ağzına götürdü.

"Bu, bu kadar şaşırtıcı bir şey mi?" diye sordu Joy. "Çocuk sahibi olmak istedim, o da herhangi biri kadar uygundu."

"Tabii elbette, ben sadece zannetmiştim ki..." Sesi hafifledi, yüzü taş kesmiş olan Frank'e baktı.

"Ne zannetmiştiniz Renata?" diye tatlılıkla sordu Joy.

"Biliyorum, çok aptalca." Renata önce birine sonra diğerine baktı. "Sanırım çocuğun... Frank'in çocuğu olabileceğini düşündüm. Ve onu bu yüzden bize vermeyi düşünmüş olabileceğinizi zannettim... Bana ne olduğunu bilmiyorum, neden böyle konuştuğumu bilmiyorum..." Gözleri yaşla doldu.

Frank donup kalmıştı, hâlâ Joy'un ne yapacağını tahmin edemiyordu. Karısını teselli etmek için elini bile uzatmayı başaramıyordu.

Joy sözlerini özellikle seçerek ağır ağır konuştu: "Ah Renata, böyle bir şeyi nasıl düşünürsünüz? Frank ve ben? Biz yüzyılın çifti olamayacak kadar çok benziyoruz birbirimize. Ah hayır. Ve ayrıca Frank'in baba olabileceği de pek kesin değil, öyle değil mi?"

"Ne... Ne demek istiyorsunuz?"

"Ah, Carlo bana Frank'in sorunundan bahsetti. Korkarım babanız bazen boşboğazlık edebiliyor, ama sadece anlattıklarının başkalarına aktarılmayacağından emin olduğunda... Lütfen ona, benim bunları anlattığımı söylemeyin. Fakat Frank'in ona erkek bir torun verememesine o kadar üzülüyordu ki..."

"Ya sizin çocuğunuz? Ona, gecelik bir ilişki sonucu doğduğunu anlatacak mısınız?" Frank, nihayet konuşabilmişti. Sesinin titremesini kontrol edebildiğini umuyordu.

"Tabii ki hayır, çok daha romantik ve hüzünlü bir hikâye anlatacağım. Babasının, çoktan ölmüş eşine rastlanmaz, harika bir insan olduğunu söyleyeceğim. Belki, bir şair olduğunu. Hüzünlü ve güzel bir hikâye olacak."

Bir şekilde, yemeklerini yiyip, başka şeylerden konuşmayı başardılar. Renata'nın gözlerindeki acı ile Frank'in yüzündeki gerilim biraz azaldı. Joy East'in yüzüne de hamileliğin getirdiği huzur ve canlılık yerleşti. Kendinden emin bir tavırla hesabı isteyip kredi kartıyla ödedi. Renata tuvalete gitmek üzere kalktığında, Joy masanın üzerinden sakin bir ifadeyle Frank'e baktı.

"Kazandın" dedi Frank.

"Hayır, sen kazandın."

"Nasıl kazanmışım, söyler misin? Beni ölümüne korkuttun, ayrıca beni çocuğun hayatından tamamen çıkardın. Bu nasıl kazanmak oluyor?"

"İstediğini aldın, beni buradan uzaklaştırdın."

"Gene saçmalamaya başlamayacaksın umarım?"

"Piyasa araştırması yapan şirket hakkında araştırma yaptım. Bana, hem onlara başvuranın sen olduğunu hem de başvuruyu hangi tarihte yaptığını söylediler. Bu restoranda öğlen yemeği yediğimiz günden hemen sonra gitmişsin onlara. Her zamanki gibi senin istediğin oldu. Artık ensende olmayacağım. Bir sonraki projen için meydan senin. Bakalım o kim olacak? Ben bunu hiç öğrenemeyeceğim. Tıpkı senin, iki yaşındaki çocuğunla oynamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenemeyeceğin gibi. Sen baba olabilecek kapasitede değilsin. Bu seni dışlamama olanak veren, hem senin hem de benim bahanem."

"Bu nefret niye?"

"Bu nefret değil, sadece öyle karar verdim. Neden mi? Çünkü Frank, gözlerin soğuk, çok soğuk ve ben bunu ancak son zamanlarda fark edebildim."

Renata masaya dönünce ayağa kalktılar. Gitme vakti gelmişti.

"Toplantılara gelecek misiniz?" diye sordu Frank.

"Hepsine değil, bu işin başarıya ulaşması için diğer ilgililere en ufak bir şey için hemen Londra'ya koştuğum izlenimi vermemek gerekiyor. Ana kararlar yerinde alınmalı, yoksa insanlar kendilerinin önemsiz birer görevli olduklarını düşünüp işlerini önemsemez ve ciddiye almazlar."

Tabii ki haklıydı, çoğunlukla olduğu gibi.

Frank ona taksinin kapısını açtı. Joy, artık küçük spor arabasına sığamayacak kadar şişmanladığını söyledi.

Kısa bir an birbirlerinin gözlerine baktılar.

"İkimiz de kazandık" dedi, Joy yumuşak bir ses tonuyla. "Bu şekilde yorumlayabilirsin durumu."

"Veyahut da hiçbirimiz kazanmadık" dedi Frank de hüzünle. "Bu şekilde de yorumlanabilir."

Rover'ının durduğu otoparka doğru giderlerken Frank kolunu karısının omzuna attı.

Bu akşamdan sonra aralarında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Fakat dünyaları sadece biraz çatırdamıştı, Frank'in beklediği gibi tamamen parçalanmamıştı. Bu da bir çeşit zafer sayılabilirdi.

8

Deirdre

Makalede, günde kendine yirmi dakika ayıran her insanın gerçekten güzel olabileceği iddia ediliyordu. Deirdre keyifle kıvrılarak koltuğuna yerleşti ve bisküvi paketini yakınına aldı. Tabii ki kendine günde yirmi dakika ayırabilirdi. Niye ayıramayacaktı ki? Tanrı aşkına, her birimiz günde on altı saat uyanık ve faal vaziyette değil miyiz? Yirmi dakika nedir ki?

Kendi kendine, Gerçekten Güzel, sözlerini tekrar etti. O gün geldiğinde kendisi hakkında bu şekilde konuşulduğunu duyar gibi oluyordu: Deirdre gerçekten güzel görünmüyor mu? Onun yirmi beş yıllık evli olduğuna kim inanır? Onun üç yetişkin çocuk annesi olduğunu düşünebiliyor musun?

Zevkle içini çekti ve okumaya başladı. Bakalım neler yapması gerekiyordu. Bu iş için ayırdığı zaman, onun küçük sırrıydı. Sonuç müthiş olacaktı.

İlk iş olarak kendini değerlendirip, artı ve eksilerinin listesini yapması gerekiyordu. Deirdre, çantasından küçük gümüş dolmakalemini çıkardı. Bu eğlenceliydi, çok eğlenceliydi. Bunu tek başına yapmak zorunda olması ne yazıktı. En büyük kızı Anna olsa zaten güzel olduğunu, vücudu ile cildindeki kusurları sıralamanın anlamsız olduğunu söylerdi. Diğer kızı Helen ise kendini kurban olarak görmesinin ve güzelliğe bu kadar önem vermesinin gülünç olduğunu, bu kadar acının yaşandığı bir dünyada kadınların fiziksel kusurları hakkında, gözlerinin çok mu çukurda veya birbirine çok mu yakın oldukları üzerine kafa patlatmalarının zaman kaybından başka bir şey olmadığını söylerdi.

Ya şimdi çok uzaklarda, babasının geldiği İrlanda'nın uzak bir tepesinde yaşayan Brendan... Brendan ne derdi? Artık Brendan'ın nasıl tepki vereceğini hayalinde canlandıramıyordu. Çok az bir açıkla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma ve özürle evden ayrıldığında, geceler boyu ağlanıştı. Ta ki Brendan ona, telefonda ağlarken doğrudan şu soruyu sorana dek: "Benim hayatım hakkında karar verme gücün olsaydı, hepimiz için bu kadar iyi ve önemli olacak ne yaptırırdın bana?" Deirdre cevap verememişti. Her şeyin farklı olmasını isterdim, bir cevap değildi. Dairenin kare, siyahın beyaz olmasını dileyemezdin.

Fakat güzelik üzerine okuduğu yazıya göre farklı olmasını dileyip de değiştirebileceği şeyler vardı. Örneğin yüzünün şekli gibi: Makul bir miktar pudra ve allık mucizeler yaratabilirdi. Deirdre mutlulukla şemalara baktı. Doğru düzgün makyaj yapmayı öğrenecekti. Yanlış uygulama sonucu palyaçoya dönmek kadar berbat bir şey olamazdı.

Bu cümle, Maureen Barry'ye ait olabilirdi. O ve Maureen, eskiden beraber ne kadar iyi vakit geçirirlerdi. Annesi, Bayan Barry'nin yakın arkadaşıydı, dolayısıyla kızlar bir arada oldukları sürece istedikleri her şeyi yapma konusunda özgürdüler. Deirdre, yıllar önce Salthill'de geçirdikleri tatili hatırladı. Rosemary Drive'daki eve, Salthill, adını vermişti. Ama bahçe kapısında yazılı olan bu ismi o kadar kanıksamıştı ki, artık ona ne denizi ne güneşi ne de gençliklerindeki özgürlüklerini çağrıştırıyordu.

Maureen, o zamanlar o kadar neşeli ve hoşsohbetti ki, birbirlerine anlatmadıkları hiçbir şeyleri yoktu. Ta ki birlikte Londra'ya geldikleri ve ikisi için de her şeyin değiştiği o yaza kadar.

Deirdre, Dublin'de üniversiteyi birlikte okudukları kızlara ne olduğunu merak ediyordu. Onlar da sarışın Deirdre O'Hagan'a ne olduğunu hiç merak ediyorlar mıydı acaba? Tabii ki hepsi de onun erken evlendiğini biliyordu. Hukuktan mezun olup gene bir hukukçuyla evlenen, Dublin'in dünyanın merkezi olduğunu zanneden, Harrod's'ın alışveriş yapılan, Chelsa'nın da yaşanan bir yer olduğuna dair sadece kulaktan dolma bilgileri olan ukalaların burunlarını sürtmek için belki de *Irish Times*'a gümüş evlilik yıldönümleriyle ilgili bir ilan verirdi. Pinner mı? O ukalalar, Pinner'ı sanki Kiltimagh veya benzeri bir yerden bahseder gibi telaffuz ederlerdi: Ah, Kuzey Londra'da bir yer. Anlıyorum. Hiç seyahat etmemiş olmaları kendi cahillikleriydi. Deirdre her şeye rağmen ilan vermeye niyetliydi. Belki de bu çocukların yapması gereken bir şeydi... Anne babalarının yirmi beşinci evlilik yıldönümlerini kutlayan küçük bir ilan. Gazeteleri inceleyip, insanların bu zamanda böyle şeyleri nasıl yaptıklarına bir bakacaktı.

Maureen Barry'yle artık eskisi gibi yakın olmamaları ne kadar da üzücüydü. Keşke zamanı geri alabilseydi, o zaman hiç düşün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meden Maureen'e telefon edebilirdi. Onunla, yüz şekline göre nasıl makyaj yapıldığı, nereye nasıl gölge verilebileceği hakkında konuşabilirdi. Fakat bugün onu arayıp böyle şeyleri asla soramazdı. Geçen yıllarla birlikte her şey değişmişti.

Etrafında, bu kendini güzelleştirme tekniklerinden onun gibi zevk alacak arkadaşları yoktu. Hatta komşuları bunu saçmalık ve aptallık olarak değerlendirirdi. Çoğu çalışıyordu ve bu tip tekniklerden zaten haberdardı; bir kısmının ise bunlara ayıracak vakti yoktu. Zaten Deirdre de onları işine karıştırmayı düşünmüyordu, hayatında önemli bir şey gerçekleşmek üzereydi ve bunun, çeyrek asırda bir şeyler kurabildiğini kanıtlamak için tek şansı olduğunu bilmelerini istemiyordu. Deirdre komşularıyla keyifli şeyleri paylaşmak yerine onları etkilemeyi tercih ediyordu. Hiçbiri gerçekten önemli değildi, yani Dublin'dekiler kadar değil, ama gene de onların, Doyle'ların önemli kişiler olduğunu görmelerini istiyordu.

Desmond, onun bu yazıyla böyle derinlemesine ilgilendiğini görse ne derdi acaba? "Sen zaten güzelsin" şeklinde hoş bir şey mi söylerdi, yoksa aslında hiç ilgisini çekmeyen şeyler karşısında verdiği tepki gibi sadece, "Bu çok iyi" mi derdi? Veyahut da oturup Deirdre'ye, bu kadar telaşa ve hazırlığa gerek olmadığını mı söylerdi? Desmond ona sık sık telaşlanmamasını söylerdi. Deirdre bundan nefret ederdi, telaşlanmıyordu, sadece her şeyin düzenli yapılmasına dikkat ediyordu. Birileri Desmond'a bunca yıldır destek olmasaydı acaba şu anki konumları ne olurdu? Bunu çok merak ediyordu.

Deirdre, güzellik sırlarını kocasıyla paylaşmayacaktı. Çok, çok uzun zaman önce, her şeyin başladığı o garip yaz mevsiminde, Desmond sık sık o daracık yatağa uzanıp hayranlıkla Deirdre'nin uzun sarı buklelerini fırçalamasını seyrederken Deirdre'nin güzel yüzünü görene dek kadın teninin krema veya şeftaliye benzetildiği şarkı sözlerinin bir anlamı olduğunu fark etmediğini söylerdi. Sonra ona doğru uzanır, krem sürmesine yardım edip edemeyeceğini sorardı, belki boynuna doğru, belki ensesine ve kollarına doğru ve belki... Belki... Desmond'un bir zamanlarki o halini gözünde canlandırmakta zorlanıyordu. Dergideki yazı o eski tazeliğe tekrar kavuşabileceğini anlatıyordu. Tek yapması gereken doğru düzgün bir cilt bakımıydı.

Deirdre yazıda söylenen her adımı dikkatle uygulayacaktı, kremini söylendiği gibi aşağıdan yukarıya doğru ve dairesel hareketlerle masaj yaparak sürecekti, göz çevresindeki hassas cildine çok dikkat edecekti. O gün güzel görünmek için her şeyi yapa-

caktı. Yirmi beş yıl önce, bir bakkal dükkânında tezgâhtarlık yapan ve hiç kimsenin adını bile duymadığı Mayo'lu fakir bir ailenin oğlu olan Desmond Doyle ile evlendiği için ona acıyanlara yanıldıklarını gösterecekti.

O gün, onun gümüş intikam günü olacaktı.

Herkes davete olumlu cevap vermişti, gerçekten gelmesi istenen herkes geliyordu. Tabii, davetiye yollanıp da davete katılmaları istenmeyenler de vardı. Örneğin, Desmond'un garip erkek kardeşi Vincent gibi. Brendan'ın da yaşamını geçirmeyi seçtiği o tenha yerde yaşayan ve dağlarını, koyunlarını asla bırakıp hiçbir yere gitmeyen o garip adam. Oğulları Brendan, amcasının oradan ayrılmak için uygun bir dönem olmadığı için çok üzülerek gelemeyeceğini bildirdiği bir mesaj yollamıştı. Deirdre memnuniyetle başını sallamıştı.

Ve tabii ki Palazzolar... Desmond'un yıllardır çalıştığı şirketin sahipleri Carlo ve Maria'dan, davetin yıllık İtalya sehayatleriyle çakışması nedeniyle ne yazık ki gelemeyeceklerini bildirdikleri, mutluluk dileklerini yolladıkları ve şahsen imzaladıkları sevimli bir mektup gelmişti. Davete katılmamaları çok daha iyiydi. Muhtemelen, hediye ve çiçek yollayacaklardı. O topluluğa bir numara büyüktüler, diğer herkes rahatsız olacaktı.

Ve Deirdre'nin annesi... Herkesle kolaylıkla sohbet edecek ve muhtemelen Desmond'un şirketteki kariyeriyle ilgili sorular soracaktı. Onun asla fazla yükselmediğini, hatta bir keresinde işten bile çıkarıldığını öğrenecekti. Bu, Deirdre'nin her zaman çizdiği parlak tabloya oldukça ters düşecekti.

Frank Quigley ile karısı Renata memnuniyetle geleceklerini bildirmişlerdi. Deirdre öfkeyle, Frank'in daha Palazzo servetinin mirasçısıyla evlenmeden önceki muazzam başarısına ve haksız yükselişine karşın, gene de çevrelerinde bulunmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Her zaman ne söyleneceğini bilirdi. Evlendikleri günü hatırladı, Frank sağdıç olmuştu. Deirdre'nin nikâhı ve sözde düğünü boyunca, yüzlerinde acı çeker gibi bir ifadeyle oturan annesi ile babası dahil, her şeyi çok iyi idare etmişti.

Peder Hurley de geliyordu, evlilikleri bu kadar iyi yürüyen bir çifti ziyaret etmek gibi harika bir fırsatı kaçırmayacağını söylemişti. Deirdre, tüm akşam boyunca hep uygun cümleleri seçip konuşacağı konusunda nazik Peder Hurley'ye güvenebileceğini biliyordu.

Ve tabii ki İrlandalı takımın tamamı gelecekti. Kutlama tarihi çoktan akıllarına kazınmıştı. Deirdre'nin erkek kardeşi Gerard'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmeyi becerip beceremeyeceği başta biraz şüpheliydi, fakat Deirdre telefon ederek ne kadar şaşırdığını ve hayal kırıklığına uğradığını belirtince bir şekilde planlarını değiştirmişti. Deirdre ona telefonda doğrudan, eğer tüm aile gelmezse gümüş yıldönümü kutlamasının bir anlamı olmayacağını söylemişti.

"Desmond'un ailesi gelecek mi?" diye sormuştu Gerard.

"Konu o değil" demişti Deirdre.

Annesi tabii ki gelecekti. Ve Barbara da. Perşembeden gelip uzun bir hafta sonu tatili yapacaklardı. Biraz hava atacaklar ve bol bol alışveriş edeceklerdi. Barbara'nın kocası Jack, bu ziyareti iş gezisiyle birleştirecekti tabii ki. Her zaman bunu organize etmeyi başarırdı.

Misafirler, akşamüstü Rosemary Drive'a geldiklerinde bahçede içki servisi yapılacaktı. Daha sonra da hep birlikte, rahibin önce genelde evlilik müessesesini, sonra da özel olarak Desmond ile Deirdre'nin evliliklerini kutsayacağı bir ayine gidilecekti. Peder Hurley de onları evlendiren rahip olarak kürsüye çağrılacak ve kendisinden kısa bir konuşma yapması rica edilecekti.

Dışarıda, kilisenin önündeki fotoğraf çekiminden sonra tüm davetliler Rosemary Drive'a dönecek ve şampanya patlatılacaktı.

1960'ta evlendiklerinde şampanya patlatılmamıştı, fakat Deirdre bunu hatırlayıp kaşlarını çatmamalıydı. O gün gerçekten güzel olmak istiyorsa kırışıklık oluşturacak mimiklerden kaçınmalıydı.

Kendi kendine, o günü düşünüp endişelenmesine ve alnını kırıştırmasına hiç gerek olmadığını söylüyordu. Her şey mükemmel olacaktı.

Ve hatta, eğer... Hayır, hayır, şakaklarını kasma, gözlerini kısma.

Güzelleşme planında, bir çizelge hazırlanması tavsiye ediliyordu. Deirdre'yi bundan fazla sevindiren bir şey olamazdı, çizelge cinsi şeyler hazırlamaya bayılırdı. Belki organize edilmesi gereken başka bir şeyler çıkar diye, gümüş yıldönümü için daha şimdiden bir çizelge hazırlanmıştı,

Desmond acı acı başını sallamıştı, fakat erkeklerin böyle bir organizasyonun nasıl yapılacağına dair bir fikri yoktu. Ya da belki bazı erkeklerin bir fikri vardı ve bu erkekler de hayatta bir yere gelmiş olanlardı. Desmond gibi, Palazzo'da hiçbir yere gelememiş, oradan ayrılıp köşedeki bir markete ortak olmuş erkeklerin hiçbir fikri yoktu.

Telefon çaldığında Deirdre çizelgesine konsantre olmuş vaziyetteydi. Henüz 110 günü olduğunu biliyordu. Arayan annesiydi.

Annesi iki haftada bir pazar akşamları arardı. Dönüşümlü olarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pazarları birbirlerini aradıkları bu düzeni Deirdre yıllar önce oturtmuştu. Bazen annesinin bir şeyler söylemek istediği hissine kapılıyordu, ama herhalde yanılıyordu. Annesi mektup yazmaktan pek hoşlanmazdı, dolayısıyla bu sohbetler Deirdre'nin can damarıydı. Konuşulan her şeyi hatırlardı, ayrıca annesinin briç arkadaşlarının adını veya Barbara ile Jack'in de katıldığı partileri kimin düzenlediğini veya Gerard'ın annesini götürdüğü konserlerin adını not ettiği spiralli küçük bir not defterini telefonun yanında bulundururdu. Eileen O'Hagan, Deirdre'nin küçük şeyleri hatırlamak konusunda müthiş bir hafızası olduğunu söylüyordu. Deirdre ise insanın ailesiyle ilgili küçük ayrıntıları hatırlamak istemesinin son derece doğal olduğunu düşünüyordu ve annesinin onun arkadaşlarının adını veya ne Palazzo ne de gezdiği yerler hakkında anlattıklarını hatırlamamasına hafifçe bozuluyordu. Annesinin hafta ortasında ve de günün ortasında araması alışılmadık bir durumdu.

"Bir şey mi oldu, anne?" diye sordu Deirdre önce.

"Hayır, Deirdre, Tanrım tıpkı babaannen gibi konuşuyorsun." Kevin'ın annesi her konuşmaya "Bir şey mi oldu?" diye başlardı.

"Yani sen bu saatte hiç aramazsın da, onun için..."

Annesi yumuşadı. "Biliyorum, biliyorum. Ben Londra'dayım da, seni evde yakalar mıyım diye bir bakayım dedim."

"Ne, Londra'da mısın?" diye bağırdı Deirdre ve elini şaşkınlıkla gırtlağına götürdü. Telaşla, dağınık salona bir göz gezdirdi. Ortalıkta Desmond'a ait bir sürü kâğıt duruyordu. Sokağın köşesindeki dükkânın sahibi Bay Patel'le yaptıkları hesaplar etrafa saçılmıştı. Desmond asıl hayalinin, Palazzo gibi büyük bir şirkette çalışmak değil, böyle bir dükkân işletmek olduğunu söylüyordu. Etrafın dağınıklığı bir yana, kendisi de pek derli toplu bir halde sayılmazdı; üzerinde rengi solmuş bir iş gömleği vardı.

Annesi her an kapıda beliriverecekmiş gibi hissederek endişeyle pencereden dışarı baktı.

"Evet, havaalanından merkeze şimdi geldim. Metro harika bir şey, öyle değil mi? Gideceğin yere zırt diye varıyorsun, adeta bir kapıdan çıkıp öbüründen girer gibi."

"Londra'da ne yapıyorsun?" Deirdre'nin sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Annesi üç ay önceden mi gelmeye karar vermişti, evde bir şey mi olmuştu?

"Ah, sadece geçiyordum... Tur Londra'dan başlıyor da."

"Tur mu? Ne turu?"

"Deirdre, sana söylemiştim ya... Söylemedim mi? Söylemiş olmalıyım. Dünya âleme söyledim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana turdan falan bahsetmedin" dedi Deirdre isyankâr bir ses tonuyla.

"Aaa, söylemiş olmalıyım, ama belki de konuştuğum sen değildin."

"Anne, biz her pazar akşamı konuşuyoruz, yani daha dört gün önce konuştuk."

"Deirdre, yolunda gitmeyen bir şey mi var? Sesin bir garip geliyor. Sanki benimle kavga eder gibisin."

"Nereye gidiyorsun?"

"Önce İtalya'ya, oradan gemiyle devam edeceğiz. Gemiye Ancona'dan bineceğiz, sonra da..."

"Eee, nerelere?"

"Ooo, bir sürü yere... Korfu, Atina, Rodos, Kıbrıs ve de Türkiye'de bir yere..."

"Gemi seyahati... Sen bir gemi seyahati yapıyorsun ha!"

"Biraz abartılı teleffuz ettin, sanırım."

"İyi bir geziye benziyor."

"Evet, umarım oralar fazla sıcak olmaz, aslında böyle bir seyahat için çok da doğru bir zaman değil."

"Eee, o zaman niye gidiyorsun?"

"Öyle denk geldi, neyse boşver şimdi bunu, buluşacak mıyız?"

"Buluşmak mı? Buraya mı geleceksin? Şimdi mi?"

Annesi güldü. "Yani çok teşekkür ederim Deirdre, bu ne kadar harika bir karşılama, fakat zaten niyetim Tanrı'nın unuttuğu Pinner'a gelmek değil... Belki sen Londra'ya inersin, birlikte öğlen yemeği yer veya kahve içeriz, diye düşünmüştüm."

Deirdre, Anna'nın, yaşadıkları yere "Tanrı'nın unuttuğu Pinner" adını takmış olmasından nefret ediyordu, bu çok aşağılayıcıydı, sanki dünyanın en berbat yerinden bahsediyordu. Ve işte şimdi, Dublin'den gelen, kasabanın nasıl bir yer olduğundan haberi bile olmayan, annesi de aynı şeyi söylüyordu.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu, kızgınlığını bastırmaya çalışarak.

Annesi merkezi bir yerde kalıyordu. "Çok merkezi" demişti. Piccadilly'de indikten sonra iki dakikalık mesafedeydi. Çok basit bir yerdeydi. Deirdre de kolaylıkla bulabilirdi.

"Nasıl gelineceğini biliyorum." Deirdre'nin yüzü bembeyaz olmuştu.

"O zaman bir buçukta otelin barında buluşalım, yetişebilir misin?.."

Deirdre, Desmond'a bir not yazıp masaya bıraktı. Bugünlerde

onun, gün içinde gelip gelmeyeceği belli olmuyordu. Palazzo'daki durumu belirsizdi. Frank Quigley, Desmond gibi bir müdür serbest çalışmaya karar verdiği takdirde, uygun bir düzenleme yapılabileceğini, tazminatın da sorun olmayacağını belirtmişti. Uygun düzenleme... Deirdre, bu duruma gümüş yıldönümüne dek açıklık getirilmesini umuyordu.

Asık bir suratla yukarı çıkıp en iyi tayyörünü giydi. Saçları cansız ve yağlı görünüyordu. Gün içinde yıkanmayı planlamıştı, ama artık buna vakit yoktu. En iyi çantası, kilidi bozulduğu için tamirdeydi. Bileğinde kirli görünümlü bir bandaj vardı, bileğini ocağa değdirip yakmıştı. Onu çıkartıp yenisini sarmak istemedi, ona bunun hastanede yapılması gerektiği söylenmişti.

Berbat bir ruh hali ve endişeyle, Deirdre Doyle annesiyle buluşmak üzere yola koyuldu. Kendini pasaklı ve çirkin hissediyordu. Onu Baker Caddesi'ne götüren trenin camındaki yansıması gözüne çarpınca, nasılsam öyle görünüyorum, diye geçirdi aklından. Tatmin edici bir işi olmayan başarısız bir adamla evli, banliyöde yaşayan, iyi giyinmek için yeterli parası olmayan orta yaşlı bir ev hanımı. Boşalan yuva sendromundan mustarip, fazlasıyla acı çeken bir kadın; hatta ondan da beter: Rahibe olmak için evden ayrılıp manastıra kabul edilmeye çalışan, ama bir türlü rahibelik yeminini etmesine izin verilecek yeterlilikte görülmeyen bir kızı ile gene evden ayrılıp ailesini ancak iki haftada bir ziyarete gelen diğer kızı ve başka bir ülkenin ücra bir köşesine çekip giden bir oğlu vardı.

Annesiyle kavga edeceklerdi, bundan emindi. Telefonda konuşurlarken ikisinin de ses tonu pek hoş değildi. Annesi tahammülsüz davranarak sorunu yaratan Deirdre'ymiş gibi onu yatıştırmaya çalışmıştı.

Durum çok rahatsızlık vericiydi, ama Deirdre soğukkanlılığını kaybetmeyecekti. Yıllarca mantıklı davranıp sesini asla yükseltmemesi sayesinde, Rosemary Drive'da neredeyse hiçbir kavga yaşanmamıştı.

Deirdre bu konuda her zaman kendisiyle gurur duymuştu. Bu kadar yıl için bu büyük bir başarıydı.

Annesi, köşedeki meşe lambri kaplı büyük barda, oranın devamlı müşterisiymiş edasıyla oturuyordu. Çok hoş görünüyordu; bej bir keten ceket ve etek giymişti. İçinde de krem renkli bir bluz vardı. Saçları yeni yapılmış gibi görünüyordu, kızının trenle Londra'ya gelmek için harcadığı bir saati, o keyifle kuaförde geçirmişti. Son derece rahat ve huzurlu görünüyordu. Gazete oku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu ve eğer rol yapmıyorsa gözlüğe ihtiyaç duymuyordu.

Altmış yedi yaşındaki bu kadın, kızından daha genç ve taze duruyordu.

Eileen O'Hagan tam o anda gözlerini kaldırdı ve aydınlık bir ifadeyle gülümsedi. Deirdre, annesine doğru yürürken hareketlerinin sertleştiğini fark etti. Öpüştüler, garsonla çoktan ahbap olan annesi, adama işaret etti.

"Sadece bir kadeh şarap ve soda" dedi Deirdre.

"Yaşlı annenin şehre gelmesini kutlamak için daha sert bir şey içmez miydin?"

"Siz asla bu hanımın annesi olamazsınız, belki abla kardeş..." dedi garson. Adamın sözlerinde fazlasıyla gerçek payı olduğunu düşündü, Deirdre.

"Sade şarap ve soda" diye tekrar etti ters bir sesle.

"Dur, sana bir bakayım..."

"Boşver anne, berbat görünüyorum, keşke daha önce haber verseydin..."

"Ama haber verseydim, telaşla bir sürü hazırlık yapardın ve canın çıkardı" dedi annesi.

"O zaman, turdan bana özellikle bahsetmediğini, aslında unutmadığını kabul ediyorsun."

"Sadece iyi niyetle yaptım bunu... Sen her zaman abartılı bir telaşla hazırlık yapmaya kalkışıyorsun, ne diye söyleyeyim ki?"

Deirdre, gözlerinin dolduğunu hissetti, sesindeki kırgınlığı göstermemeye çabaladı.

"Tek söyleyebileceğim, yazık etmişsin, olur. Desmond seni evde görmekten çok mutlu olurdu, kızlar da anneannelerini göremedikleri için çok üzülecekler."

"Saçmalama Deirdre, Anna işte, Helen de duada... Desmond ise çok yoğun... Ne diye telaş yaratayım ki?"

İşte gene o nefret ettiği telaş kelimesi. Deirdre yumruklarını sıktı ve annesinin, eklem yerleri bembeyaz kesilmiş ellerine baktığını fark etti. Bu kötü olmuştu işte, oysa tartışmayacağına yemin etmişti. Yeminini tutmalıydı.

"Neyse, sonuçta buluştuk ya" dedi Deirdre, kendi kulaklarına tuhaf gelen bir ses tonuyla. "Ve anne müthiş görünüyorsun."

Annesinin yüzü aydınlandı. "Bu takım Tanrı'nın bir hediyesi, bunu üç yıl önce Maureen'in dükkânından aldım. Maureen çok zevklidir, sattığı bazı kıyafetlerin bu kadar pahalı olmalarına bir anlam veremezdim, fakat annesi hep, 'Elbisenin kesimine para veriyorsun ve bunlar hiçbir zaman gerçekten demode olmazlar' derdi..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eileen, mutlulukla eteğine dokundu.

"Tam da gemi seyahatine uygun bir kıyafet" dedi Deirdre, sesine coşku vermeye çalışarak.

"Ee evet, şu çiçekli ipekliler... Gemi gezisi kıyafetleri dedikleri şu rahat kıyafetler, pek benim tarzım değil. Daha uygun, daha alışık olduğum şeyleri tercih ederim, turistik yerleri gezmek için yanıma pamuklu elbiseler de aldım." Neşeli ve heyecanlı görünüyordu.

"Peki, nasıl oldu da sen böyle bir şeye kalkıştın?" Deirdre bunları söylerken sesinin sorun çıkaran kızına çıkışan yaşlıca bir kadınınki gibi çıktığının bilincine vardı. Yalnız eğlenmeyi başaran annesine hayranlık göstermeyi beceremiyordu.

"Söylediğim gibi, denk geldi, bir arkadaşımın da benim gibi boş zamanı vardı, bu seyahat fikri bize mantıklı geldi..."

"Ah iyi, yalnız gitmiyorsun..." Deirdre memnun olmuştu. İki yaşlı kadın gemide arkadaşlık edip sonra da anılarını yâd edebilirlerdi. Annesine eşlik eden kişinin hangi briç arkadaşı olabileceğini hatırlamaya çalıştı.

"Evet, ben de sizi tanıştırma fırsatını kaçırmayayım, dedim. Tony yemeğe katılmayacak ama bara inip bir merhaba demek istedi... Ah, işte geldi... Tam zamanında!"

Deirdre, ellerini keyifle oğuşturarak onlara doğru gelen, blazer ceketli, kırmızı yüzlü, gösterişli adama annesinin el salladığını görünce, midesinde bir yumru varmış gibi hissetti. Annesi gemi seyahatine bir erkekle çıkıyordu.

"Memnun oldum" dedi Tony, Deirdre'nin alev alev yanan elini avucunda ezerken, garsona bir cin, bir tonik, bir Schweppes, buz ve bir dilim limon sipariş etti.

Garsonun kafası karışmıştı. Eileen sevecen bir ifadeyle, İrlandalı cin içicilerin fanatik partizanlar olduklarını, konu cin oldu mu ancak ev yapımı cin içtiklerini söyledi.

"Fakat çok da demokratızdır, İngiliz toniği içiyoruz mesela" dedi Tony, etrafa gülücükler saçarak. "Ee Deirdre, muzipliğimizi nasıl buldunuz?"

"Henüz şu anda öğrendim durumu" diyebildi Deirdre kelimeleri bulmakta zorlanarak.

"Bu küçük gezi çok eğlenceli olacak herhalde" dedi Tony.

"Nereye gideceğine, nereleri göreceğine karar vermen gerekmiyor, görülecek yerler neredeyse ayağına getiriliyor, tam benim gibi tembel bir adama göre. Ve de kadına." Hafifçe Eileen'in eline vurdu.

"Bunu da mı, telaş yapacağımı düşündüğün için söylemedin?" diye sordu Deirdre ve aynı anda dilini ısırıp koparmış olmayı diledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tony, Eileen'in konuşmasına fırsat vermeyerek söze karıştı.

"Ah işte gördün mü Eileen, o da diğerleri gibi kıskanıyor. Barbara, annesi seyahate onun yerine beni götürdüğü için deliye döndü. Gerard da tüm nezaketiyle, benim gibi yaramaz bir oğlan yerine, kendisini davet etmesinin daha doğru olacağını söyledi.". Tony başını geriye atıp içtenlikle güldü, Eileen de ona katıldı.

Deirdre, Barbara ve Gerard'ı tanıyor, diye geçirdi aklından. Niye hiçbirisi ona bu durumdan bahsetmemişti ki? Bunun gibi önemli bir şeyi ne cüretle ondan saklamışlardı? Ve annesinin onu götürüyor olması konusunda ciddi miydi? Annesi bu bayağı adamın parasını ödüyor olamazdı herhalde? Bu da şaka olmalıydı.

Annesi düşüncelerini okumuştu sanki.

"Deirdre canım, endişelenme, bu onun konuşma tarzı, Tony paramın peşinde değil."

"Öyle olsaydım da pek şansım olmazdı" diye atladı adam. "Anneniz sonsuza dek yaşayacak, bense yakında gidiciyimdir muhtemelen, ama umarım bu seyahatte değil, gerçi denizde cenaze töreni de pek havalı bir şey olurdu, öyle değil mi?"

Deirdre, midesinin kalktığını hissetti. Annesiyle yaklaşık aynı yaşta olan bu adamın, onun hayatında ciddi bir yeri vardı. Ve kimse bunu şimdiye kadar Deirdre'ye söyleme gereğini duymamıştı.

Zorla, tekrardan gülümsemeye çalıştı ve annesinin bu çabasını onaylayan bakışını fark etti. Konuşmak için uygun kelimeleri ararken kurumuş ağzındaki acı tadı hissetti.

Fakat Tony sessizliğe meydan veren bir adam değildi. Deirdre'nin içkisini tazelemelerini söyleyerek ortaya zeytin ve cips sipariş etti. Tüm aksesuvarlar eksiksiz olmalıydı. Deirdre'ye, seyahat boyunca annesine göz kulak olacağını belirtip elini sertçe sıktı ve Eileen'e anahtarı resepsiyona bırakacağını söyledi. Anahtarı mı? Bu adam, ayrı odalarda kalıyorlarmış gibi davranmaya bile gerek duymuyordu. Deirdre, bunların gerçek olmadığı hissine kapıldı ve Tony'nin, annesinin yanağına bir hoşça kal öpücüğü kondurduğunu ancak hayal meyal fark edebildi.

Annesi köşedeki restoranda yer ayırtmıştı. Küçük, pahalı bir Fransız lokantasıydı. Peçeteler kalın, gümüş çatal bıçak takımı ağır ve masadaki çiçekler gerçekti.

Deirdre, Londra'da yaşadığı şu yirmi beş yılda bir kez bile böyle bir restoranda yemek yememişti, fakat işte annesi, küçük bir ülkeden, Londra'ya göre de çok daha küçük bir şehirden gelen bu kadın, bu tip yerlere son derece aşinaymışçasına sipariş veriyordu.

Sadece mönüdekilerin ne olduğunu anlayamayacağından değil, kafası fena halde karıştığından ve kızgınlığından sipariş veremeyecek bir halde olduğu için yemek seçimini annesinin yapmasına memnun oldu.

"Bana... ee... Tony hakkında niye bir şey söylemedin?" diye sordu en nihayet.

"Çünkü bu seyahate beraber çıkmaya karar verene dek söyleyecek pek bir şey yoktu, fakat buna karar verdikten hemen sonra da öğrendin zaten." Elleriyle, dünyanın en basit şeyinden bahsediyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Ya Gerard ve Barbara... Onlar?"

"Tony'nin arkadaşım olduğunu biliyorlar ve tabii ki onlara da tatil planımızı anlattım."

"Peki ne... nasıl?.."

"Bu sabah bizi havaalanına götürdü. Tony haklı, Gerard kıskançlıktan çatladı, sürekli böyle bir şeye kendisinin de ihtiyacı olduğunu söyleyip durdu. Çok fazla çalışıyor, biraz tatil yapması lazım, ayrıca maddi durumu böyle bir şeye müsait. Belki bu onu harekete geçirir."

"Peki, bu konuda... ne düşündüğünü söyledi mi?"

"Tatil yapacağına dair bir şey söylemedi, ama Gerard'ı bilirsin, herhalde bu konuyu düşünecektir."

Annesi sorusunu gerçekten mi yanlış anlamıştı yoksa anlamazlıktan mı gelmişti? Deirdre'yi o kadar kolayca başından savamayacaktı.

"Peki ya Barbara ile Jack? Senin seyahate bir erkekle çıkmana ne diyorlar?"

"Deirdre, hayatım, ben bir erkekle o anlamda seyahate çıkmıyorum, evet kesin olarak geziye gidiyorum ve de Tony'yle. Ve evet, o gerçekten de bir erkek. Ne düşünüyorlar derken ne demek istiyorsun? Hiçbir şey düşünmediklerine eminim."

"Fakat Jack'in ailesi..."

Deirdre'nin hatırladığı kadarıyla, Jack'in ailesinden hep saygıyla karışık bir çekingenlikle bahsedilirdi. Babası yüksek mahkemede hâkimdi, amcası da büyükelçiydi. Barbara böyle kaliteli biriyle evlenmekle, O'Hagan ailesinin istediği gibi bir evlilik yapmıştı.

En büyük çocukları Deirdre'nin yaptığı gibi, bir hiçle hem de alelacele evlenmemişti.

Annesi pek şaşırmış görünüyordu.

"Jack'in ailesi?" diye Deirdre'nin söylediğini tekrar etti, sanki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Deirdre yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi. "Tanrı aşkına, onların bununla ne alakası var?"

"Biliyorsun..."

"Onların Tony'yle tanıştığını zannetmiyorum, hatta eminim. Niye sordun ki?"

Deirdre annesine sert bir ifadeyle baktı. Annesi bal gibi de bunu neden sorduğunu biliyordu. Soruyordu, çünkü Jack'in asil ailesi, konuşmalarında daima yer alırdı. Deirdre'nin küçük kız kardeşi bu üst sınıf ailenin oğluyla dolaşmaya başladığından beri, aile onların sohbet konusuydu. Deirdre, Barbara'nın kocaman bir çadırda yapılan, hoş sözlerin söylendiği, politikacıların da davetli olduğu, gazetecilerin bol bol fotoğraf çektiği şatafatlı düğününü hatırladı. Kendi düğününden çok farklı bir düğün olmuştu. Ve birdenbire Jack'in nüfuzlu ailesi önemini yitirmiş gibi görünüyordu.

Yüzünün kızardığının bilincinde olarak annesine doğrudan sordu:

"Sen ve... Tony... ileriye yönelik planlarınız... Yani gemi seyahatinden sonra, evlenmeyi falan düşünüyor musunuz?"

"Şaşkınlığını biraz kontrol etmeye çalışsana" dedi annesi. "Biliyorsun, daha garip şeyler de oldu. Fakat cevabım, hayır. Öyle planlarımız yok."

"Hımm!"

"Neyse, benim ve seyahatim hakkında bu kadar konuşmak yeter. Sen neler yapıyorsun, onu anlat." Annesi beklenti dolu bir ifadeyle gülümsedi.

Deirdre asık bir suratla konuştu:

"Yaptığım hiçbir şey senin yaptıkların kadar ilginç değil."

"Hadi hadi, Desmond serbest olarak çalışmaya başladı, sen de gümüş yıldönümü patırtısıyla uğraşıyorsun..."

Tıpkı Tony gibi konuşmuştu, patırtı. Annesi eskiden hiç böyle tabirler kullanmazdı.

"Onunla nerede tanıştın?" diye sordu Deirdre, aniden.

"Desmond'la mı?" Annesi onunla dalga geçiyordu. "Onu eve getirip evleneceğinizi söylediğinde, tabii ki. Fakat bunu biliyorsun."

"Desmond'u kastetmedim, sen de bunu biliyorsun." Deirdre, ters ters konuşuyordu. "Ben Tony'yi kastettim. Nasıl tanıştınız?"

"Golf kulübünde tanıştık."

"Tony, golf kulübüne mi üye?" Şaşkınlığı ve buna inanamadığı sesinden anlaşılıyordu.

"Evet, çok iyi golf oynar" dedi annesi gururla.

"Fakat, nasıl üye olmuş oraya?"

Yıllar önce Tony gibi birisi asla kulübe kabul edilmezdi. Desmond golf oynasaydı, ki öyle bir şey söz konusu değildi, kulübe kabul edilmezdi. Tony gibi biri bunu nasıl başarmıştı?

"Hiçbir fikrim yok, herhalde hepimiz nasıl üye olduysak, öyle" diye cevap verdi annesi kaçamak bir şekilde.

"Ve tüm diğer arkadaşların onu tanıyor mu, örneğin Bayan Barry onu tanıyor muydu?" Deirdre özellikle Maureen Barry'nin annesini seçmişti, Dublin'in sosyal hayatının barometresini. Tony kesinlikle onun dost çevresinde kabul görmüş olamazdı.

"Sophie? Tabii ki. Zavallı Sophie! Ara sıra görüşürlerdi. Ama hatırlıyorsan Sophie Barry golf oynamazdı, bu yüzden de onunla golf sayesinde tanışmış olamaz."

"Tony'nin briç oynadığını söyleme sakın."

"Hayır, bizim gibi her gün saatlerini kâğıt oynayarak geçiren yaşlı kedilerle, bizim için öyle diyor, hiç işi olmaz onun."

Keyifle güldü ve Deirdre'ye bir anda annesinin yaşantısı kendisininkinden çok daha eğlenceli göründü. Deirdre, annesinin konuyu değiştirmesine fırsat vermemek için umutsuzca son bir çaba harcadı.

"Ve anne lütfen söyle, Gerard ne düşünüyor? Ne diyor? Kendisinin tatil yapması konusunda değil, sen ve Tony hakkında ne düşünüyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama olması lazım."

"Hayır, yani nereden bileyim? Ben sadece bana ne söylediğini bilirim, başkalarına ne söylediğini bilemem. Şu anda oldukça hoş bir kız arkadaşı var, onunla bu konuda konuşuyor olabilir, ama sanmıyorum." Annesi, son derece umursamaz bir tavır takınmıştı.

"Ama bir şey demiş olmalı... kesin..."

"Dinle Deirdre, herkes kendi hayatından sorumlu, Gerard muhtemelen ben ve Tony'den çok daha fazla hukuk kariyerini düşünüyordur; savcı mı olsa, boş kafalı kızlarla ilişkisini kesip bir aile mi kursa? Muhtemelen sağlığı için endişeleniyordur, artık kırkına geliyor, kolestrolünü ve de doymamış yağlarını düşünüyordur. Dairesini satıp yerine müstakil bir ev alıp almamayı düşünüyordur. Tanrı aşkına, sorarım sana, annesini düşünecek zamanı mı var onun?"

"Fakat sen bir şey yapıyorsan... veya bir şeye kalkışıyorsan..."

"Eminim ki benim, kendime dikkat edebilecek yaşta olduğumu düşünüyordur."

"Hepimiz, birbirimize göz kulak olmalıyız" dedi Deirdre.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşte burada yanıldın, yapmamız gereken şey kesinlikle başkalarının hayatına karışmamaya çok dikkat etmek. Bu büyük bir günah."

Bu haksız ima Deirdre'de bir kırbaç etkisi yaptı. Annesi ne hakla başkalarının hayatına karışmamak gibi bir söylemle çıkıyordu karşısına? Deirdre, çeyrek asırdır belli bir çerçeveye uygun hareket etmeye, annesinin bazı beklentilerini karşılamaya çalışıyordu. O'Hagan ailesinin, çok şey beklenen, çok umutlar bağlanmış kızıydı. Kardeşlerin en büyüğü ve üniversitede çok başarılı olan Deirdre, diplomasını alıp o zamanki adıyla Dış İlişkiler Departmanı'nda çalışabilirdi. Büyükelçi olabilir veya bir büyükelçiyle evlenebilirdi. Veya erkek kardeşi gibi hukuk okuyabilirdi. Veya kız kardeşi Barbara gibi parlak bir evlilik yapabilirdi.

Bunların yerine, uzun sıcak bir yaz tatilinde âşık olmuş ve kendini garip bir hapishaneye kapatmıştı. Ve O'Haganların yüksek beklentilerine göre hiçbir şey yeterince iyi olmadığına göre, her şey sanki yeterince iyiymiş gibi gösterilmeliydi.

Deirdre, hayatı boyunca buna çabalamıştı. Şu an karşısında oturan, yaşamın ana kuralının başkalarına karışmamak olduğunu ileri sürerek basit ve kaba bir adamla olan ilişkisini haklı göstermeye çalışan annesini memnun etmeye! Bu mümkün olabilir miydi?

Deirdre ağır ağır konuştu: "Ne demek istediğini anlıyorum, fakat o kadar bencil olmayıp başkalarının isteklerini de göz önünde bulundurman gerektiğini düşünüyorum. Ben tüm ergenlik dönemimi sizden, bize uygun olan ve bize uygun olmayan insanlar, sözlerini dinleyerek geçirmedim mi?"

"Benden değil."

"Fakat sen hep arkadaşlarımın nerede oturduklarını ve babalarının ne iş yaptığını, sormaz mıydın bana?"

"Sadece meraktan" dedi annesi gayet rahat bir ifadeyle. "Kimlerle muhatap olduğumuzu bilmek her zaman iyidir. O aileler tanıdık çıkabilir düşüncesiyle de sorardım bunları, o kadar."

"Hayır, o kadar değil anne, sen ve Bayan Barry..."

"Aman Deirdre, Sophie Barry için hayatın anlamı saçma sapan bir hiyerarşik düzenden ibaretti. Onu tanıyan hiç kimse bunu zerre kadar takmazdı..."

"Maureen takardı."

"O zaman, o ondan da deliymiş, ama aslında senin haklı olduğunu zannetmiyorum, Maureen kendi hayatını yaşadı, zavallı Sophie'nin ticaret yapmayı aşağılamasına rağmen kendi yolunu çizdi."

"Yani şimdi babam ile senin, Desmond'la evlenmemden son

derece memnun olduğunuzu mu söylemek istiyorsun? Bana martaval okuma. Hayatta inanmam."

Deirdre'nin gözleri yaşla dolmuştu, öfke ve acı gözyaşları. Kafası karmakarışıktı. Görüntü birden karlanmaya başlamıştı, maske düşmüştü, tehlikeli sınırlarda dolaştığının bilincindeydi. Öyleymiş gibi oyununu, yıllardır boşuna sürdürmüştü.

Açık kahverengi keten takımının içine krem renkli bluz giymiş kadın ona endişeyle bakıyordu. Bir şey söyleyecek gibi oldu, ama sonra vazgeçti.

"Bak, inkâr edemiyorsun!" Deirdre zafer kazanmış gibi konuştu.

"Kızım, bin yıl öncesinden bahsediyorsun."

"Fakat söylediğim doğru, Desmond'un bizim için yeterince asil olmadığını düşünüyordunuz."

"Bizim için ne demek? Onunla evlenen biz değildik ki, sen evleniyordun, o senin seçimindi, yeterince asil değil gibi bir şey asla söylenmedi."

"Evet, sesli olarak söylenmedi."

"Seni temin ederim ki hiçbir şekilde söylenmedi. Evet, baban ve ben senin henüz çok genç olduğunu düşünüyorduk, henüz okulunu bitirmemiştin ve bitirmeyeceğinden endişeleniyorduk. Biraz daha beklemeni tercih ediyorduk, o kadar."

Deirdre derin bir nefes aldı: "Bekleyemeyeceğimizi biliyordun."

"Bekleyemeyeceğini değil, beklemeye niyetin olmadığını biliyordum, tek bildiğim bu. Çok kararlıydın. Sana engel olmak istemedim."

"Nedenini biliyordun."

"Onu sevdiğini biliyordum veya düşünüyordum. Bugüne kadar da birlikte yaşadığınıza ve sen yıllardır rol yapmayı göze aldığına göre, onu gerçekten seviyordun, o da seni."

Annesine göre her şey ne kadar da basitti, yirmi beş yıl boyunca beraber yaşayıp bunu ilan edersen seviyorsun demekti. Deirdre düşüncelere dalmıştı.

"Öyle değil mi?" Annesi, evet, hayır veyahut da sana söylemiştim gibi bir cevap bekliyordu.

"Aşağı yukarı öyle denebilir, ama sizin pek desteğinizi aldığımı söyleyemeyeceğim." Deirdre inadını sürdürüyordu.

"Tam olarak ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum, Deirdre. Tüm çocuklarımın içinde en mutlusunun sen olduğunu zannediyordum. İstediğinin peşinden gittin ve onu elde ettin. Hiç kimse seni herhangi bir şey için zorlamadı, özgürdün, üniversiteye gittin, para kazanmak için çalışabilirdin ama asla bunu yapmadın. Sophie

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve ben her şeyin önüne hazır geldiğini söyleyip duruyorduk, fakat görüyorum ki durum pek öyle zannettiğimiz gibi değil."

Annesi, ilgili görünmekle beraber çok üzgün gibi duruyordu, endişeliydi ama aşırı meraklı gibi de görünmüyordu. Ustalıkla salatasını karıştırıp bir açıklama bekledi.

"Madem fazla genç olduğumu düşünüyordunuz, neden Desmond'la evlenmeme izin verdiniz?"

"Ben sadece, mümkün olduğunca az sorun yaratayım, diye düşündüm. Ben hep böyle düşünürüm. Baban, hamile olabileceğini düşündü ama ben olmadığını biliyordum."

"Bunu nereden biliyordun?" Deirdre'nin sesi fısıltıyla çıkmıştı.

"Çünkü 1960'lı yıllarda bile, hiçbir kadın aslında istemiyorsa, sadece bu sebepten dolayı evlenmezdi. Ve sen hamile değildin. Anna aylar sonra doğdu ve sanırım zavallı Sophie fena halde hayal kırıklığına uğradı. Baban gibi düşündüğüne dair bir his vardı içimde."

"Evet."

"Ee, Deirdre, sorun nedir? Ne yapmam gerekiyordu? Evlenmene onay verdik. Kötü mü ettik? Hayır. Düğüne geldik, istediğin buydu. Öyle kocaman kalabalık bir düğün istemediğini ve İngiltere'de evlenmek istediğini söyledin, bunu da kabul ettik. Düğün nedeniyle Barbara ve Gerard okula gidemedi. Evimiz sana ve Desmond'a her zaman açık, istediğiniz her an bizi ziyarete gelebilirsiniz, ama yapmıyorsunuz. Bir kez geldiniz, ama o gün de o kadar alıngandınız ki ne konuşacağımızı bilemedik. Her söylediğimize sinirlendiniz. Biz size birkaç kez geldik ve gümüş yıldönümünüz için de gene geleceğiz, ki bunların bizim pek alışık olduğumuz şeyler olmadığını belirtmem gerek. Ama tüm bunlara rağmen ben dünyanın en kötü insanıyım, baban ve kardeşlerin de öyle."

Eileen O'Hagan bir parça Fransız ekmeğini salatasının sosuna bandı ve bir açıklama beklercesine kızına baktı.

Deirdre, annesine hiç konuşmadan baktı. Garson gelip tabaklarını aldı ve seçeneklerini belirtti. *Créme-brülée* veyahut da elmalı tart. Eileen seçenekler hakkında garsonla uzun uzun konuşarak Deirdre'ye kafasını toplaması için fırsat verdi.

"Her iki tatlıdan da birer tane söyledim, kimsenin adına karar vermeyi sevmem ama böylesinin iyi olacağını düşündüm."

"İyi ettin, anne."

"Ne diyorduk? Ah evet, güya baban ve ben Desmond'u beğenmemişiz, öyle mi?"

"Tanı değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tam değil, diye bir şey yok, kesinlikle öyle değil. İkimiz de onu çok tatlı bulduk, tabii tamamıyla senin tarafından idare ediliyordu. Çok baskın bir yapın var, bu açıdan bana çekmişsin." Eileen O'Hagan, kızının bu özelliğini kendisinden almasından hoşnut görünüyordu.

"Bir aradayken onun hakkında neler diyordunuz?" Deirdre'nin sesi çok hafif çıkmıştı.

"Baban ile ben mi? Hemen hemen hiçbir şey. Sana iyi bakıyordu, bu konuda endişelerimiz vardı, ama sonradan buna gerek olmadığını gördük. Sadece senin kariyer yapmamana üzüldük."

"Çok kısa aralıklarla üç çocuk sahibi oldum." Deirdre savunmaya geçmişti.

"Evet, ama ya daha sonra? Ayrıca şu İtalyan şirketinde, Palladian'da bu konuda bir hiyerarşi olduğunu düşündük."

"Palazzo, anne."

"Ah evet, her neyse işte, Desmond'la ilgili tek negatif düşüncemiz bu oldu, bu yüzden onu öfkeli bir dişi aslan gibi savunmayı bırakabilirsin."

Annesi sevgiyle güldü.

Deirdre ona sanki daha önce hiç görmediği biriymiş gibi baktı.

"Peki, Bayan Barry bizim hakkımızda sorular sormadı mı?"

"Hayır, tatlım. Doğruyu söylemek gerekirse bu konu onu pek ilgilendirmiyordu. Dublin'i bilirsin, gözden ırak olan gönülden de ırak olur; ilgi hemen kaybolur."

"Fakat senin için öyle olmadı, değil mi? Beni, en büyük kızını unutmuş olamazsın?" Deirdre'nin dudakları titriyordu.

"Tabii ki seni unutmadım, aptal şey. Ama senin, sürekli üzerinde konuştuğumuzu zannettiğin o küçük detayları, örneğin Desmond'un terfilerini, Palladianların Desmond hakkındaki yorumlarını, Anna'nın Prenses Di'yle aynı resepsiyona katıldığı günü aklımda tutamıyorum."

"Kent Prensesi Michael'di."

"Ne demek istediğimi anladın Deirdre, bu, şuna eksi, şuna artı puan verdiğin bir durum değil ki."

Bir sessizlik oldu. Uzun bir sessizlik.

"Seni eleştirmiyorum, bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet, anne."

"Ve Kevin ile ben Desmond'dan hoşlanmasaydık, ki bu söz konusu değil, görmemize izin verdiğiniz kadarını çok sevdik... Fakat diyelim ki sevmedik... Bunu söylememizin veya göstermemizin ne anlamı olurdu ki? Sonuçta sizinle birlikte yaşamak zorunda değildik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlıyorum."

"Ben Kevin'le evlendiğimde annem ile babam çok memnun oldu, hep etrafa hava attılar ve bu durum beni çok rahatsız etti."

"Tersine memnun olmalıydın."

"Hayır, onların benden kurtulmak istediklerinden şüpheleniyordum ve para ile mutluluğu eşdeğer gördüklerini düşünüyordum. Bu arada babanın bana ne birinden ne de diğerinden pek fazla verdiğini söyleyemeyeceğim."

"İnanmıyorum!" Deirdre'nin ağzı açık kalmıştı.

"Bunu senden ne diye saklayayım ki? İkimiz de orta yaşlı kadınlarız, hayat ve sevgi hakkında konuşuyoruz. Baban günümüzdeki tabiriyle şovenist bir domuzdu. O zamanlar ise onun gibilerine gerçek erkek deniyordu ve başka kadınların peşinde olmadığı için şükretmemiz bekleniyordu. Hep geç saatlere kadar kulüpte kalırdı, bunu çocukluğundan hatırlıyorsundur. Bahse girerim ki Desmond her akşam iş çıkışı doğruca eve gelip çocuklarıyla vakit geçirmiştir."

"O hiçbir kulübe üye değildi ki?" Deirdre dalgın dalgın konuşmuştu.

"Bu senin için daha iyi değil miydi? Neyse, ben çocuklarımın kendi hayatları hakkında kararlarını kendilerinin vermelerini istedim ve tercih ettikleri hayatı yaşamaları yönünde ne cesaretlerini kırayım ne de onları cesaretlendireyim, diye düşündüm."

"Barbara'nın düğünü..." diye söze başladı, Deirdre.

"Az kaldı düşkünler evine gidiyorduk. Jack'in ailesi felaket bir şey. Düğüne davet edeceklerinin listesini vermişlerdi elimize, kolum kadardı... Düğünü genç çiftin istediği gibi yapalım istedik. Halbuki Barbara sık sık, 'Keşke bu kadar çok beklentimiz olmasaydı, zaten hepsinin gerçekleşmesi mümkün değildi' demiştir."

"Bunu Barbara mı söyledi?"

"Ne zaman bir kadeh sherry içse bunu söyler, yani sana bir sır vermiş olmuyorum. Bunu golf kulübünde herkesin ortasında da söylüyor, ayrıca televizyondaki 'Geceyarısı Şovu' programında seyircilerin arasında otururken de söylemeye çalıştı, ama ona mikrofonu vermediler."

Deirdre, ilk defa içtenlikle güldü, garson buna o kadar memnun olmuştu ki hemen koşa koşa gelip kahvelerini tazeledi.

"Benim senden üç, Barbara'dan üç, altı torunumla mutlu olmam gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Ama seninkileri asla göremiyorum. Onlar bizsiz büyüdü, onlarla kırk yılın başı bir araya geldiğimizde de bizden ödleri kopuyordu. Barbara'nınkilerden

ise, o berbat yaşa geldiklerinde fenalık geldi, biz teşekkürün bile esirgendiği ücretsiz çocuk bakıcılarından başka bir şey değildik. Şimdi artık tatlı ve ilginçler, ama bu sefer de yüzlerini görebilene aşk olsun. Ve Gerard'ın da bu konuda bize yenilikler getireceğini pek zannetmiyorum; kendi bilir tabii. Ortalıkta, bana 'anneanne' diye seslenecek birileri daha olsun diye, onu bir eş bulması için teşvik etmeye niyetim yok."

Canlı ve hareketli bir hali vardı, gerçekten de onu "anneanne" diye çağıracak, bırak yeni birilerinin daha olmasını istemeyi, yetişkin torunlarını bile etrafında istermiş gibi görünmüyordu.

"Eee, diyelim sen ve... Tony... seyahatte çok iyi anlaştınız... neden bunun... yani daha uzun süreli bir şey olamayacağını düşünüyorsun?"

Deirdre, Tony'nin, annesinin arkadaşları ile kız ve erkek kardeşi tarafından da kabul gördüğüne göre başlangıçta düşündüğü gibi basit ve uygunsuz biri olmadığını düşündü.

"Hayır, oyunda bu yok."

"Bunun o kadar korkunç bir fikir olmadığını, az önce kendin söyledin."

"Yok, yok korkunç, en azından karısına göre öyle olur..."

"O, evli mi? Anne, buna inanamıyorum."

"Ama inan, çünkü öyle."

"Kimse biliyor mu, karısı çevreden biri mi, insanlar onu tanıyor mu?" Deirdre'nin sesi çok endişeliydi.

Annesi ilk kez susuyordu. Deirdre'ye garip bir ifadeyle baktı. Bakışlarından hem üzgün olduğu hem de işlerin buraya varacağını bildiği anlaşılıyordu. Hayal kırıklığı ile sabırsızlık bir aradaydı.

Deirdre'nin sorusuna ne o anda ne de sonra cevap verdi. Hesabı istedi, birlikte otele doğru yürüdüler. Eileen biraz alışveriş yapmak istediğini söyledi, Anna ile Helen'a sevgilerini yolladı. Brendan'a sevgilerini yollaması anlamsızdı, ikisi de onun çok seyrek aradığını biliyordu. Onlarda Deirdre ile annesinin pazar akşamları telefonlaşma alışkanlığı gibi bir alışkanlık yoktu.

Eileen O'Hagan, Desmond'a da her şeyin en iyisini dileyip, Palladianlar mı Pallazzolar mı her neyse işte, onlardan ayrılmakla çok doğru yaptığını söyledi. Bir erkek kendi yolunu çizmeliydi. Bir kadın da öyle.

Eileen, gittikleri güzel ve egzotik yerlerden birinden bir kart atacağını söyledi. Deirdre bir şey söylememesine rağmen, onun da Tony'ye en içten selamlarını ve iyi yolculuklar dileklerini iletmek istediğine emin olduğunu ekledi. Sonra da uzanıp, 110 gün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonraki parti hazırlıklarına dönmek için, Pinner'a gidecek olan metroya binmek üzere istasyona yürüyecek olan kızının yanağını okşadı.

"Özür dilerim" dedi.

"Ne için, anne? Neden özür diliyorsun? Bana harika bir yemek ısmarladın. Ayrıca seni görmek gerçekten de güzeldi." Deirdre bunu içtenlikle söylemişti.

"Sana daha çok şey veremediğim için özür dilerim."

"Sen bana her şeyi verdin, ama ben bunu göremeyecek kadar aptalmışım; çocuklarının arasında en mutlusunun ben olduğumu sen kendin söyledin. Ben bunun asla farkına varamadım."

Annesi bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı, fakat sonra vazgeçti. Deirdre el sallamak için arkasına baktığında, Eileen'in dudaklarını oynattığını gördü. Onun sadece, "Güle güle" diye mırıldandığını düşündü.

Annesinin, "Sana mutluluk kavramını veremediğim ve sadece öyleymişsin gibi davranmayı öğrettiğim için özür dilerim, bu hiçbir şekilde güzel bir yetenek değil. Bu sadece sırtında taşıdığın ağır bir yük" dediğini duyamayacak kadar uzaktaydı.

Deirdre, istasyona giden merdivenlerden inmeye başlamadan annesine bir kez daha el sallayıp onun arkasından mırıldanmayı kesmesini diledi. Ne de olsa Piccadilly Circus'daydılar, buradan her an herkes geçebilirdi, daima Dublin'den veya Pinner'dan tanıdık biriyle karşılaşma ihtimali olabilirdi. Dünya küçüktü, daima birileri tarafından izlendiğimizi düşünerek hareket etmek gerekiyordu; gerçekten de sürekli izlenmiyor muyduk?

BELONGS TO
KAKTOS TEAM

9

Gümüş yıldönümü

Alarmlı elektrikli çay makinesini sabah yediye kurmuşlardı.

Desmond, bunun çok erken olduğunu, parti başlayıncaya kadar yorgunluktan canlarının çıkacağını söylemişti, homurdanarak. Fakat Deirdre, sonradan koşturmak zorunda kalmaktansa erken davranmanın daha iyi olacağını belirtmişti. Organizasyon şirketindekiler gelene dek her şey düzenlenmiş olmalıydı.

"Onlar üçten önce gelmeyecekler ki" demişti Desmond.

"Onlar gelmeden ortalık toparlanmış olmalı."

"Tanrı aşkına Deirdre, mutfak tezgâhlarının üstünü toparlamak sekiz saat sürmeyecek herhalde. Hem zaten dağınık da değil ki."

Deirdre, onun dediklerini dikkate almayıp ona çay koymuştu.

Yıllardır, daha doğrusu yataklarını ayırdıklarından beri her sabah aynı ritüeli tekrarlıyorlardı. Bu sayede güne daha sakin başlıyorlar, sabah depresyonunu üzerlerinden atıyorlardı.

"Mutlu yıldönümleri" dedi Desmond ve karısının elini tuttu.

"Sana da" dedi Deirdre, gülümseyerek. "Hediyeleri birbirimize şimdi mi, sonra mı verelim?"

"Nasıl istersen."

"Belki sonra vermek daha iyi olur." Çayından bir yudum aldı ve tüm yapacaklarını tekrardan aklından geçirdi. Kuaförde randevusu vardı. Manikür de yaptıracaktı. Üzerine naylon geçirilmiş giysisi dolapta asılıydı. İyi bir seçim yaptığını düşünüyordu. Dükkândaki kadın çok ısrarcıydı, ona, "Madam" diye hitap etmiş ve Deirdre'den sanki orada değilmiş gibi bahsetmişti: "Madama pastel renkler çok yakışır", "Madam zamanından önce yaşlı görünmek istemez, öyle değil mi?", "Madam illa da vatka istemiyorsa omzuna küçük bir aksesuvar iliştirilebilir."

Deirdre, aslında elbisesinin vatkalı olmasını tercih ederdi, şu

sıralar herkes "Hanedan" ve "Dallas" dizilerindeki kadınlar gibi vatka kullanıyordu, fakat yıllar önce Maureen Barry'nin, üzerindeki geniş vatkalı ceketle "Deirdre'nin Marshal Bulganin kıyafeti" diyerek dalga geçtiğini hatırlamıştı. Tekrar böyle bir şey olması, hatta bunun hatırlanması riskine atılmak istemiyordu.

Maureen'in, bugün ne giyerse giysin üzerinde çok güzel duracağını biliyordu, tüm dikkatleri ev sahibi Deirdre'den kendi üzerine çekecekti. Dükkândaki kadın, madamın gerçekten gümüş yıldönümünü kutlayacağına inanamamıştı, ama bu, dükkânda yapılan bir iltifattı. Oradaki kadının derdi onu pohpohlayıp satış yapmaktı.

Kadın bir de Maureen'i görseydi.

Bugün de çok dikkat çekecekti, tıpkı yirmi beş yıl önce olduğu gibi. O gün gelinin utangaç, çekingen ve huzursuz bir hali varken, nedimesi pembe keten elbisesiyle ve saçındaki iri pembe çiçeklerle son derece sakin ve zarif görünüyordu. Ve Frank Quigley gün boyunca gözlerini ondan alamamıştı.

Bugün de mi aynı şey olacaktı? Büyük Frank Quigley'nin Maureen Barry'ye olan tutkusu depreşecek miydi? Hayatta elde edemediği tek şeye karşı olan tutkusu? Fakat Deirdre'nin tanıdığı Frank bunu büyük bir ihtimalle bir yenilgi olarak değil, bir başarı olarak yorumluyordu. Bu sayede çok daha iyi ve büyük bir ödül kazanmıştı. Palazzo servetiyle evlenmişti. Maureen yıllar önce onu isteseydi bunların hiçbirine sahip olamayacaktı.

Fakat böyle yıkıcı düşüncelere kapılmamalıydı. Bugün değil. Bugün, asıl düğün gününün olduğundan çok daha fazla ona ait olmalıydı. Çok çalışmıştı, saatler harcamıştı bugün için. Yıllar harcamıştı. Bugün Deirdre Doyle'un günü olacaktı.

Desmond, banyo aynasında yüzünü inceledi. Aynadaki aksi bir süre öncesine göre daha genç görünüyordu. Veya belki de o öyle hayal etmişti, çünkü kendini daha iyi hissediyordu. Palazzo'ya gitmek zorunda olduğu günlerdeki gibi sürekli midesi ağrımıyordu. Evden hevesle çıkıyordu. Sabahları çok daha keyifli uyanıyordu.

Suresh Patel'e, sabahları o bölgeye gazete servisi başlatmayı önermişti. İnsanlar, ellerine yediden önce geçtiği takdirde, gazetelerini işe gitmeden önce okuyabilirlerdi.

Sonuç çok başarılı oldu. Dağıtım işini, Suresh'in, dükkânın muhasebesini titizlikle tutan baykuşa benzeyen oğlu üstlenmişti. Okula gitmeden gazeteleri dağıtıyordu. Desmond'un da *Daily Mail*'ini Rosemary Drive'a bırakıyordu. Bu, Desmond'un işe gitmeden önce gazetesini okuyup Deirdre için evde bırakması anlamına geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Deirdre'nin, Suresh Patel ve karısını gümüş yıldönümlerine davet etmek istememesine Desmond'un canı çok sıkılmıştı.

"Sadece düğüne gelenler davetli" diyerek itiraz etmişti, Deirdre.

"John ve Jean West de düğünümüzde yoktular" demişti Desmond.

"Saçmalama Desmond, onlar yan komşumuz."

"Suresh de benim ortağım."

"Daha yeni ama. Hem zaten kimseyi de tanımıyor."

"Davetlilerin yarısı birbirini tanımıyor."

"Mantıklı ol lütfen, karısı İngilizce bile bilmiyor. İnsanlara, 'Bu Bayan Patel, Desmond'un ortağının karısı, sadece başıyla selam verip gülümser' mi diyeceğim?"

Desmond pes etmişti. Fakat durum içine dert olmuştu. Suresh Patel evinde bir kutlama yapacak olsa, Doyle'ları kesinlikle davet ederdi; emindi bundan. Fakat ne olursa olsun, ciddi ciddi kavga etmeye değmezdi. O kazansa tüm gece Patellerle ilgilenmek zorunda kalacaktı. Halbuki ilgilenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Örneğin, oğlu gelecekti... Kutlama için kendi isteğiyle geliyordu. Belki artık kendisinin de ürkütücü bulduğu bir dünyadan kaçmayı başarması sayesinde ortak bir noktada buluşabilirlerdi. Aralarındaki gerilim tamamen yok olmasa da yumuşayabilirdi belki.

Peder Hurley'yi tekrar görmek de hoş olacaktı, çok kibar bir adamdı. Rahiplerden, günahları kınamaları ve evlilik ayinlerini yönetmeleri dışında bir şey yapmalarının beklenmediği, geçmişte kalan o kötü günlerde Peder Hurley, Desmond onları olabildiğince çabuk evlendirip evlendiremeyeceğini sorduğunda bile onları kınamamıştı.

"Emin misiniz?" diye sormuştu.

"Ah evet, test pozitif çıktı" demişti Desmond yaşadığı paniği yenmeye çalışarak.

"Hayır, ikiniz de bunu istediğinize emin misiniz, demek istemiştim. Hayati bir karar bu."

O dönem için garip bir soruydu, Desmond da fazla üzerinde durmamıştı bunun. Onun için önemli olan, rahibin onları üç hafta içinde evlendirip evlendiremeyeceğiydi ki çocukları fazlasıyla erken doğmuş olmasın. Asla doğmayan çocuk. Noel akşamı düşen çocuk.

Desmond, Peder Hurley'nin Anna'yı vaftiz ederken, onun yıldırım nikâhından on dört ay sonra doğduğunu, öncesinde de Deirdre'nin bir kız ya da erkek bebek düşürdüğünün farkında olup ol-

madığını ve bu konuyu hiç düşünüp düşünmediğini merak etti.

Desmond içini çekti. Muhtemelen Peder Hurley'nin, inançsızlığın gitgide arttığı dünyanın geri kalanıyla bu konuda boy ölçüşebilecek durumda olan İrlanda'da, kafa yoracağı başka şeyler vardı. Çeyrek asır önce yapılan evliliklerle ilgili kurgu yapmaya zamanı yoktu.

Anna, Shepperd Bush'taki dairesinde saat yediye doğru uyandı, doğruca pencereye gidip havanın nasıl olduğuna baktı. İyiydi, güneşli, taze bir sonbahar sabahıydı. Londra sonbaharda çok güzeldi. Parklar, güzelliklerinin doruklarında olurdu. Bir gece önce arkadaşı Judy'yle yürüyüş yapmış ve ağaçlarda sarının ve turuncunun en az bir düzine farklı tonunu keşfetmişlerdi. Judy, Amerika'da, özellikle New England'da yaprak turistlerine, yani yaprakların renk değiştirmesini izlemek isteyenlere yönelik turlar düzenlendiğini anlatmıştı. Londra'da da böyle turlar düzenlenebilirdi.

Anna, sabah işe gidecek ve Rosemary Drive'a sadece şöyle bir uğrayacaktı. Başka türlü ayakaltında olmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Ortalık zaten karışık olacaktı, dolayısıyla ne kadar az insan olursa o kadar iyiydi. Annesi tepelerine dikilip onları çıldırtmasın diye, tekrar üç civarında, catering firmasındakilerin geleceği saatte gidecekti oraya. Helen'a da partinin başlama saati olan beşten önce çıkıp gelmemesini rica etmişti. Kız kardeşinin, profesyonel bir organizasyon firmasının yemek hazırladığı bir evde dolaşması düşüncesi bile, başlı başına korkutucuydu.

Helen, şu sıralar oldukça kötü vaziyetteydi, manastırda yeniden sorunlar çıkmıştı. Belli ki oradakiler, Helen'ın rahibelik yemini etmesini ve manastırın devamlı bir üyesi olmasını istemiyorlardı. Anna, bunları satır aralarından algılamıştı ve tabii ki Helen'ın algılaması bu yönde değildi. O, durumun sadece bir dizi küçük yanlış anlamadan ibaret olduğunu düşünüyordu.

Anna, içini çekti. Dini bir gruba katılacak olsa, ki dünyada yapmayı düşüneceği en son şey buydu, yanında bulunmasını isteyeceği en son kişi de Helen olurdu. Helen'ın sadece varlığı bile huzursuzluk yaratmaya yetiyordu. Örneğin, Anna'yı kitapçıda ziyaret ettiği nadir zamanlardan birinde teşhirdeki kitap kümesine tutunarak başka hiçbir müşterinin başaramadığını başarmış ve kitapların hepsini devirmişti. Veya yanlışlıkla kasanın yanındaki kredi kartı makinesini düşürmüş, bunu yaparken de vitrinin camını kırmıştı. Paltosuyla da daima insanların kahve fincanlarına takılır onları devirirdi. Bulunduğu hiçbir yerde huzur olmazdı. He-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

len'ın bu akşam sık sık yanlış şeyler söylemeyeceğini umuyordu.

Korkunç ne söyleyebilirdi? Örneğin, Brendan'la ilgili bir şey olabilirdi. "Brendan'ı buraya zorla getirmemiz ne iyi oldu, değil mi?" gibi. Gerçi öyle olmamıştı, ama babası öyle düşünecekti. Veyahut babasının berbat bir Paki'yle ortak olmak için Palazzo'dan ayrıldığını... Helen, Anna'nın, Paki veya İtaka gibi kelimeleri kullanan tanıdığı tek kişiydi. Ah, evet, Renata Quigley'den İtaka diye bahsedilebilirdi.

Anna, kendine hazır kahve yapmak üzere yalınayak mutfağa gitti. Artık Joe Ash'le birlikte yaşamamanın avantajlarından biri de buydu. Joe Ash'in kahvesi, insanın beynini delecek kadar gürültü çıkaran bir makinede, taze çekilmiş gerçek kahve olmak zorundaydı. Ömür boyu yalnız yaşamayı düşünmüyordu elbette, ama gün be gün Joe Ash'le yaşamıyor olmanın yeni pozitif yanlarını keşfediyordu.

İlk geldiği günkü gibi rahat bir tavırla, hiç terslik çıkarmadan gitmişti Joe. Anna'yı yanağından öpüp bir hiç yüzünden fazlasıyla abartılı tepki verdiğini söylemişti. Onu özleyeceğini ekleyerek yanına Anna'nın epey yüklü miktarda plağını ve yatakları için satın aldığı pahalı nevresim takımlarından birini de almıştı. Anna, onun nevresimi katlamasını izlemiş ve hiçbir şey söylememişti.

"Bunu bana hediye olarak almıştın, öyle değil mi?" Hafifçe gülümsemişti.

"Tabii Joe" demişti, Anna. Bir yatak takımı için olay çıkaracak değildi, ama konu yataktaki başka bir kadın olunca...

Judy, o dönemde Anna'ya çok destek olmuştu.

"Ben her zaman yanındayım, kendini birazcık kötü hissetsen bile hemen ara, seni dinlerim. Onu sakın, sadece kendini yalnız hissettiğin için arama, ancak onu gerçekten geri istediğine emin olursan, ara."

Dostluk çok değerli bir şey, diye düşünmüştü Anna. Tıpkı saf altın gibi. Dost, birine deli gibi âşık olmanı anlayışla karşılar, bir süre çılgın gibi davranmana ses çıkarmaz, o halin geçince de hâlâ yanındadır, ki Anna toparlanmak üzereydi. Tamamen düzelmesi çok yakındı.

Ve uzun bir süre daha böyle bir ilişkiye girmek istemiyordu. Ken Green bunu anlayışla karşılamıştı. İş ciddiye binmeden, Joe Ash'in eve sinmiş o mide bulandırıcı traş losyonunun kokusunun gitmesini istediğini söylemişti. Ken çok matraktı. Anna'nın babasıyla da çok iyi anlaşıyordu, ancak bu çok garip bir durumdu. Onu ve Bay Patel'i, pazarladığı kitapları gazetelerle birlikte dağıtmaya ikna et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti; belki uygun bir pazar oluşabilirdi... Ve elbette ki uygun bir pazar oluşurdu. Babası ve Bay Patel işi genişletmek istiyorlardı. Bu bölgede kitapçı açığı vardı. Ken, Anna'ya onlarla ortak olup burada bir kitapçı açmasını önermişti.

"Eve fazla yakın" demişti Anna.

"Belki de haklısın." Ken uyumluydu, ama Joe Ash'in tarzında değil. Joe, rahat etmek için uyumlu davranırdı, Ken ise konuyu irdeleyip ona göre davranırdı. Onu gümüş yıldönümü partisine çağırmak isterdi, ama bu fazlasıyla anlamlı olurdu. Annesinin arkadaşları fısıldaşmaya başlar, anneanne O'Hagan her şeyi öğrenmek isterdi. Halbuki öğrenecek bir şey yoktu ki.

Brendan, sabah Euston'da inmiş ve erken saatte Londra'ya varmıştı. Tam iş saati trafiğine denk gelmişti. On beş dakika öylece durup Londra'nın bu bölümündeki çalışan kesimin uğultusunu dinledi ve merdivenlerden inip çıkmalarını, taksi kuyruğunda beklemelerini, büfelerden kahvaltılık bir şeyler kapıp yürüyen merdivenlerde ayaküstü atıştırmalarını izledi. Çok kendini beğenmiş görünüyorlardı. Koştura koştura gitmeye çalıştıkları iş, sanki çok önemliymiş ve servet kazanıyorlarmış gibi bir halleri vardı. İşte annesi ile babasının, ondan yapmasını istedikleri buydu; sabah Rosemary Drive'dan çıkıp Baker Caddesi'ne giden trene binmesini, oradan da metroya binip şu an durup seyrettiği insanlar gibi bir yerlere koşturmasını. Bu akıl almaz bir yaşam şekliydi ve sadece birilerine, ben başarılıyım, diyebilmek içindi.

Brendan, bu düşüncelerini dile getirip kutlamaya katılarak yapmış olduğu jesti mahvetmemesi gerektiğini biliyordu.

Vincent'ın onu, partiye uygun düzgün bir kıyafet alması için uyardığını hatırladı.

"İyi bir takım elbiseye daima ihtiyacın olur, evlat" demişti amcası.

"Ah hayır, takım elbise olmaz, ben asla takım elbise giymem, Tanrı korusun."

"Benim zamanımda bu giyilirdi. O zaman hiç olmazsa pantolon, ceket."

"Belki bir anorak?" Brendan'ın yüzü aydınlandı.

"Anorak olur mu hiç, şaşkın. Evde yapılan büyük bir partiye hiç öyle şey giyilir mi? Koyu renk, mesela lacivert şık bir ceket ile açık mavi bir pantolon olabilir belki. Hem bir dahaki dansta bunlarla bayağı sükse yaparsın."

Amcası ona ikiye katlanmış banknotlar vermişti. Bu durumda şık bir şeyler alması kutsal bir görevdi. Anna'ya bunun için kaç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

para ayırması gerektiğini sormak üzere bir mektup yazmıştı, kendisiyle alay etmeyeceğini umuyordu.

Böyle düşünmekle ona haksızlık etmişti. Anna'nın mektubu coşkulu ve minnet doluydu. Herhangi bir Marks and Spencer's veya bir C&A'da veya High Caddesi'ndeki herhangi bir mağazada çıldırtıcı koleksiyonlar bulabileceğini, bu kadar özen gösterdiği için çok sevinip duygulandığını yazmıştı. Kendisi, mavi-beyaz fırfırlı şık elbise giyecekti. Annesinin buna memnun olacağını düşünüyordu. Kıyafet, annesinin şık, kendisininse feci olarak nitelendirdiği bir tarzdı, fakat gün annesinin günüydü. Anna, Helen'a İkinci Vatikan Konsili toplantısından beri, kimsenin rahibelerin kül rengi çuval giymelerini beklemediğini söylediğini de yazmıştı mektubunda, fakat tabii ki Helen her zamanki gibi giyinecekti.

Maureen Barry, Selfridge's mağazalarından çıktığında, bir an Desmond ile Deirdre'nin oğlu Brendan'ı elinde adeta mağazadakilerin yarısını satın almışçasına kocaman bir Marks and Spencer's torbasıyla, Oxford Caddesi'nde yürürken gördüğünü zannetti. Fakat saçmaladığına karar verdi. Londra'da on iki milyon insan yaşıyordu ve tam o an Doyle ailesini aklından geçirirken, özellikle o ailenin bir bireyini neden orada görmüş olsun ki?

Ayrıca da bildiği kadarıyla çocuk Batı İrlanda'daydı, ailesiyle de arasında soğukluk vardı. Annesi bundan Maureen'e, ölmeden kısa bir süre önce bahsetmişti. Eileen O'Hagan'ın kendisine, durumu örtbas etmeye çalıştıklarını ama gerçekte oğullarının evden gittiğini hem de babasının kaçıp kurtulmayı başardığı o geri kalmış yere döndüğünü, anlattığını söylemişti. Frank'in de kaçtığı yere. Maureen, mantıklı olması gerektiğini söyledi kendi kendine. Çocuk Londra'da olsa bile şu sıralar Pinner'da parti hazırlıklarına yardım ediyor olmalıydı. Hayal kurmaktan vazgeçip bu şehirde de Dublin'deki gibi her an bir tanıdığa rastlayabileceğini düşünmemeliydi. Sabah da otelde, yemek salonunun öbür ucunda Deirdre'nin annesini gördüğünü zannetmişti, tam yanına gidip merhaba demek üzereyken kadının, blazer ceketinde kocaman bir tür arma olan dikkat çekici bir adamla birlikte olduğunu fark etmişti. Belki bunlar gözlüğe ihtiyacı olduğunun belirtisiydi. Hep birlikte Londra'ya, çalışmaya geldikleri o günlerde, ileride devlet sigortasından yararlanıp nasıl takma diş ve gözlük alacaklarını konuşup dalga geçtiklerini hatırlayıp gülümsedi. O zamanlar bunlar onlara şaka gibi gelmişti.

Tekrar Londra'da olmak hoş, diye düşündü Maureen. Keyifliy-

di, cüzdanında üç tane kredi kartı vardı. Filmcilerin deyişiyle sadece havayı koklamaya gelmişti, etrafı kolaçan edip başka insanların butiklerini ve büyük moda evlerini inceleyecekti. Canı isterse de incelemeye ara verip keyif yapabilirdi. Biraz önce Selfridge's mağazalarından satın aldığı pahalı bir parfüm bulutunun içinde yürüyordu. Babasına da neşeli bir kravat almıştı. Ona çok yakışacaktı ve Maureen'in ona kravatı yakıştırıyor olması babasının gururunu okşayacaktı.

Helen Doyle, içindeki kahvenin sıcaklığını kendisine aktarmak istercesine fincanını iki eliyle tutmuş St. Martin'in mutfağında oturuyordu. Aslında soğuk bir sabah değildi, fakat pencereden giren parlak güneş ışınları bile ısınmasına yetmiyordu. Rahibe Brigid karşısında oturuyordu, diğerleri gitmişti. Bir konuşma yapılacağını biliyor olmalıydılar, kimi odasına çekilmiş, kimi de çalışmaya gitmişti.

Patisi kırık sarı bir kedi güven dolu bir ifadeyle Helen'a baktı. Onu Helen bulup getirmişti ve bir çeşit koltuk değneği uydurup hayvancağızın yürümesini sağlamıştı. Diğerleri, onu bir kedi barınağına götürmesini söylemişler, fakat Helen bunun onun sonu olacağını söylemişti. Fazla yemezdi nasıl olsa, idare ederlerdi.

Kedi, Helen'ın oradaki varlığının işaretiydi, aynı zamanda daha fazla iş anlamına da geliyordu. Helen'ın kediyi düzenli beslemesi ve temizlemesi beklenemezdi elbet. Kedi yüksek sesle mırlamaya, eğilip bükülmeye başladı; sevilmek istiyordu. Rahibe Brigid onu şefkatle kaldırıp bahçeye götürdü, sonra da gelip Helen'ın yanına oturdu. Doğrudan huzursuz gözlerine bakıp konuştu.

"O kadar iyilik ve sevgi dolusun ki" diye söze başladı. "Ama bunları vereceğin yer burası değil."

Helen'ın, asabi bir tavırla ısırıp durduğu altdudağının titremeye başladığını, kocaman gözlerinin yaşla dolduğunu fark etti.

"Beni göndermek istiyorsun" diye söze girdi Helen.

"Bütün gün burada oturabiliriz Helen, ama gene de sen başka, ben başka türlü görmeye devam ederiz. Ben, kendini ve her ne arıyorsan onu başka yerde bulman gerektiğini söylerim; sen, seni St. Martin'den attığımı söylemeyi sürdürürsün."

"Bu sefer ne yaptım?" Helen'ın hali yürekler acısıydı. "Sebep kedi mi?"

"Tabii ki kedi değil, Helen. Sadece tek bir şey değil ki. Lütfen anla artık şunu... Burada yaşamanın bir ceza olmadığını, geçeceğin veya kalacağın bir sınav olmadığını anlamaya çalış lütfen. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir tercih ve burası bizim hayatımız; bu hayatı biz seçtik ve nasıl paylaşacağımızı da biz seçmek zorundayız."

"Siz beni istemiyorsunuz, buna hep beraber bir toplantıda karar verdiniz, öyle değil mi?"

"Hayır, değil, mahkeme yapıp senin hakkında karar vermiş falan değiliz. Buraya ilk geldiğinden beri belliydi ki..."

Helen hırsla Brigid'in sözünü kesti. "Eskiden rahibeler bir arada olacakları kimseleri seçemezdi, üyelerden birinden hoşlanmassan en fazla şanssız olurdun. Duruma katlanırdın ve bunu bir fedakârlık olarak kabul ederdin..."

"Kimsenin senden hoşlanmadığı falan yok..." diyerek tekrar söze girdi, Rahibe Brigid. "Eskiden sevilip sevilmemen bugün olduğu kadar önemli olmazdı ve ayrıca popülerliğine göre hareket edilecek olsa oldukça üst sıralarda yer alırdın. Hem o eski günler, güzel günler değildi; o günlerde kızlar asi olduklarında veya aşk acısı çektiklerinde manastıra kapatılıveriyorlardı. Cemiyet oluşturmak için güzel bir yöntem!" Brigid sert konuşuyordu.

"Bana öyle olmadı, beni kimse zorlamadı, hatta tam tersi beni bundan vazgeçirmeye çalıştılar."

"İşte ben tam da bu nedenle, seninle şu konuşmayı yapıyorum." Brigid'in sesi şefkatliydi. "Bugün, yemin etmenle ilgili iyimser düşüncelere kapılmanı istemiyorum. Çünkü böyle bir şey olmayacak, en azından burada ve bizimle değil. Senin, evdeki kutlamaya, rahibe olma yolunda ilerlediğin inancıyla gitmene izin vermem, sana haksızlık olurdu. Bir gün bana yerden göğe kadar hak vereceksin. Bugün ailene farklı bir gözle bakmanı istiyorum, sana açık olan diğer seçeneklere bakmanı..."

"Yani, bugün buradan atıldığımı söylemek istiyorsun. Akşam buraya dönemem, yani!" Helen neye uğradığını şaşırmıştı.

"Bu kadar dramatize etme her şeyi..."

"Peki, ne zaman? Madem gitmem söyleniyor, odamı ne zaman boşaltmam gerekiyor?" Helen çok kırılmıştı, sesi acı doluydu.

"Bence bir süre daha kalıp düşün, çalışmayı bırak, sadece düşün, kafanı topla, ne yapmak istediğini düşün..."

"Ne zaman?" diye tekrarladı, Helen.

"Noel uygun bir zaman gibi görünüyor." Brigid kesin konuşmuştu. "İki üç ay diyelim. Noel'de ne istediğine karar vermiş olmalısın."

Frank ve Renata Quigley günü planlıyorlardı.

"Çok mu şık olayım, yoksa vasat mı?" diye sordu Renata.

"Olabildiğince şık ol" diye cevap verdi Frank.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama şey zannedilmez mi... yani bilemiyorum... gösteriş yapmak gibi olmaz mı?" Renata kararsızdı.

"Oh, Desmond'un karısına bir türlü yaranamazsın nasıl olsa. Vasat giyinsen yeterince özen göstermemiş olacaksın, özen göstersen gösteriş yapmış olacaksın."

"Yani?"

"En iyisi fotoğraflarda hoş görünecek bir şey giy. Konu çekim olduğunda o kadın canavar kesilir. O evde osuruğun bile kaydedilir."

"Aman sen de, Frank!"

"Öyle söyleme, sen onların nasıl olduklarını bilmezsin. Gerçekten. Evin duvarları çerçevelenip asılmış fotoğrafların ağırlığından yıkılacak neredeyse. Duvarların en az bir tanesinin tamamen fotoğraflarla kaplı olduğunu hatırlıyorum."

"Ama bu güzel bir şey."

"Gerçekte hatırlanmaya değer şeylerse, tabii."

"Fakat siz arkadaştınız, neden böyle konuşuyorsun?"

"Ben Desmond'la arkadaştım, asla Deirdre'yle değil. O benim işteki özgürlüğüme içerlerdi ve –sanırım haklı olarak– zavallı Desmond'un benimle karşılaştırıldığında kötü duruma düşeceğinden korkardı. Biz gene de çok şık giyinip gözlerini kamaştıracağız."

Renata Frank'e gülümsedi. Frank son günlerde çok neşeliydi, özellikle de bir sürü karar aldıklarından beri. İşi genişletiyorlardı. Kuzeye açılıyorlardı ve bu Renata'nın korktuğu gibi Frank'in sık sık seyahat etmesi anlamına gelmiyordu. Hayır, oraya nadiren gidiyordu, sık sık gidenler babası ile amcasıydı. Ve tabii ki Bayan East işin başındaydı, bebeğine rağmen işi başarıyla yürütüyordu. Bazı kadınlar her şeyi başarıyor, diye geçirdi Renata aklından hüzünle.

Gene de, şu aralar her şey yolundaydı, bu sabah yolculuk için gereken iğnelerini olacaktı. Frank her cumartesi olduğu gibi işe gidecekti, şirketin çok sessiz olduğunu, huzurlu bir şekilde çalışabildiğini, cumartesileri bir saatte yaptığı işi normal zamanda ancak birkaç günde yapabildiğini söylüyordu hep. Renata ona saçını kestirmesini hatırlattı. Ensesindeki kıllar uzamıştı.

Frank'e bunu hatırlatmaya gerek yoktu, zaten Larry'ye gidip hem saçını kestirmek hem de sıcak havlularla bakım yaptırmak gibi bir niyeti vardı. En iyi takım elbisesi ile yeni gömleğini giyecekti. Maureen Barry gördüğünde ona hayran kalacaktı. Karısının da çok şık olmasını bu yüzden istemişti. Renata biraz uğraşınca çok hoş oluyordu. Maureen Barry'nin, reddettiği adamın zengin, ama çirkin bir kadınla evlendiğini düşünmesine fırsat vermeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peder Hurley Londra'ya her gelişinde çok güzel bir yerde kalırdı, o burasını lüks bir otel ile erkekler kulübü arası bir yer olarak tasvir ederdi. Gerçekte orası bir rahip eviydi, ama şu an artık, yüksek tavanlı odalarının çoğu büro olarak kiralanan sade bir yerdi. Eskiden o odalar misyonerlere ait yıllıkların saklandığı ve cilalı masaların bulunduğu salonlardı. Günü böyle kocaman ve gürültülü bir şehirde geçirdikten sonra, bunun gibi bir vahaya dönebilmek büyük rahatlıktı. Peder Hurley'ye göre sabah biraz fazla yorucu geçmişti, bu eve dönüp dinleneceğini bilmek iyi bir duyguydu.

Arkadaşı Daniel Hayes buranın idarecisiydi, tatlı dilli, fazla söze gerek kalmadan çok şeyi anlayabilen bir adamdı. Bir gece önce Peder Hurley'ye yeğenini sorduğunda bu konunun fazla deşilmemesi gerektiğini hemen anlamıştı. Gayet diplomatik bir manevrayla rahatlıkla başka bir konuya geçivermişti. Peder Hayes ayrıca, eski arkadaşı James Hurley'nin katılacağı gümüş yıldönümü kutlaması konusunda biraz huzursuz olduğunu da fark etmişti.

"Nasıl tarif edeyim sana, bu insanları gözünde canlandırman olanaksız, hoş bir çift, kız tam bir dördüncü bölge Dublin ürünü... O zamanlar bu tabiri bilmezdik. Erkek ise Batı İrlandalı, tam yontulmamış bir pırlantaydı ve meteliksizdi. Neyse, her zamanki hikâye, kız hamileydi ve ben aileyi tanıyordum, yani kızın ailesini. Onları yıldırım nikâhıyla evlendirmemi istediler."

"Evlendirdin mi?" diye sordu Peder Hayes.

"Tabii ki, o günlerde başka ne yapıyorduk ki. Ayıbı ört, günahı sakla, vaziyeti en kısa zamanda kurtar..."

"İşe yaramadı mı yoksa... Hâlâ beraberler mi?"

"Evet, biliyorum Daniel, sadece garip bir durum oldu. Çocukları olmadı."

"Ne?"

"Yani, sonradan oldu, hem de üç tane, ama daha sonra. Sanki evlilik oyunu oynuyor gibiydiler, sanki bir tiyatro oyununda rol almış gibiydiler... Desmond kocayı, Deirdre de karısını oynuyordu."

"Pek çok insan yapıyor bunu, sanırım."

"Evet, ben de öyle tahmin ediyorum, biz de rahip olmayı oynuyoruz. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sanki bunların hiçbiri gerçek değilmiş hissine kapılmıştım. Deirdre'nin bana yolladığı piknik fotoğrafı gibi; kendisi bir şey ispat etmek istercesine kameraya göz kırpmıştı."

"Neyi ispat etmek için?"

"Ne bileyim, mesela, normal bir aile olduklarını ispat etmek için ya da onun gibi bir şey işte."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki de çok mutsuzdular" dedi Daniel Hayes. "İnsanların pek çoğu öyle, gerçekten. Evliliğe saçma sapan beklentilerle başlıyorlar. Doğrusu ben, bekâr kalmanın benim için bir fedakârlık olduğu hissine asla kapılmadım..."

"Ben de öyle" dedi Peder Hurley. Yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Tabii ki iyi giden bir evlilik de dünyadaki en muhteşem şey olmalı, karşındakine sonuna dek güvendiğin gerçek bir dostluk... Biz bunu hiç yaşamadık, James."

"Yaşamadık, haklısın." Peder Hurley hâlâ perişan vaziyetteydi.

"Fakat kız kardeşin buna sahip oldu, değil mi? Bana, çok iyi bir ilişkileri olduğunu, öyle ki birbirlerinin ne söyleyeceğini önceden bildiklerini ve biri söylediğinde de diğerinin gülümsediğini anlattığını hatırlıyorum."

"Doğru, fakat onların da hayatları kolay değil..."

Peder Hurley onun sözünü kesti. "Tabii ki değildir, ama zaten bahsettiğimiz de böyle bir ilişki... Zorlukların üstesinden böyle bir ilişki sayesinde gelmişlerdir. Pinner'da katılacağın gümüş yıldönümünde böyle bir şeye şahit olmayacaksın herhalde."

Peder Hurley'nin ilgisini başka tarafa çekmeyi başarmıştı. "Evet, boş boş hiçbir şey ifade etmeyen konuşmalar olacak, yirmi beş yıl önce de olduğu gibi."

"Biz bunun için varız, James" diyerek güldü arkadaşı. "Bir şey ifade etmeyen cümlelere biraz anlam katmayı bir rahipten başka kim başarabilir?"

Catering şirketindekiler saat üçte geldiler. Her şey haftalar öncesinden ayarlanmıştı. Philippa Catering'in sahibi Philippa, sorun çıkaracak birini ilk görüşte tanırdı ve Bayan Doyle sorun yaratma konusunda birinci sınıf birinin tüm özelliklerini taşıyordu. Partinin başında bir saat boyunca içki ve kanepe servisi yapılacaktı, sonra hep beraber Doyle'ların evlilik yeminlerini tazeleyecekleri Roman Katolik Kilisesi'ne gidilecekti. Saat yediye doğru sevinç içinde Rosemary Drive'a dönülecekti. Parti sürecek, yeniden içki servisi yapılacak, konuklar somonla, körili mayonez soslu söğüş tavuk yemek üzere açık büfeye davet edileceklerdi. Somon ile tavuğun yanında tahıllı sıcak ekmek servis edilecekti. Philippa, evi ve mutfaktaki küçücük fırını görünce sıcak yemek yapılmasına karşı çıkmış, soğuk olmasına ve yanında patates servis edilmemesine rağmen insanların bunu hakiki bir yemek olarak algılayacaklarına Bayan Doyle'u ikna etmişti.

Philippa, kamyonetinden kolileri indirip Doyle'ların küçük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mutfağında hazırlıklara başlamışken, saçları yapılı, ellerini yukarıda tutmasından manikürünü yeni yaptırdığı anlaşılan bu kadını oyalama görevini, birisinin üstlenmesini umdu.

Çok şükür ki kadının esmer, akıllı ve duygusal görünümlü kızı imdadına yetişti. Elinde askıya asılı kıyafetini taşıyordu. Philippa, mutfak penceresinden onun kendisini arabayla getiren bir adama teşekkür ettiğini gördü. Kız, arabaya eğilip adamı öpmüştü. Böyle sahneler Philippa'nın hoşuna giderdi. Çalışırken, genelde oluşan gerilimli havayı değiştirirdi.

Düğünler, gümüş yıldönümleri, emeklilik kutlamaları olmasa nasıl iş yapardı acaba? Ona göre Bayan Doyle ile kocasının kiliseye gidip evlilik yeminlerini tazelemeleri ve herkese hâlâ evli olduklarını ilan etmeleri saçmalıktı. Sanki evli oldukları anlaşılmıyordu, sanki bir başkası ikisinden birine göz koymuştu! Neyse bu konuda fazla kafa yormasının bir anlamı yoktu, getirdiklerini kolilerden çıkarması, masa dekorasyonunu yapması gerekiyordu. Anne-kızın yukarıda, yatak odasında bir süre geçirmeleri için belki odaya çay yollayabilirdi.

"Anne, kesinlikle harika görünüyorsun" dedi Anna. "Yüzünde tek bir kırışık bile yok, bunu biliyor muydun? Genç kız gibisin."

Deirdre çok memnun olmuştu. "Dur, dur, çok abarttın."

"Ciddiyim. Ve saçın da harika olmuş. Çok zarif."

Deirdre kızının, pırıl pırıl parlayan, kısa kesilmiş koyu renk saçlarına baktı.

"Sen de arada bir kuaföre gitsen... Fön çektirsen... Çok daha güzel olursun. Biliyorum artık her sabah saç yıkamak moda oldu..." Deirdre anlayışlı görünmeye çalışıyordu.

"Biliyorum anne... Oo, baksana, tepside çay geldi... Ne harika! Hayat bu işte, öyle değil mi?"

Deirdre kaşlarını çattı. "Baban da nerede kaldı, gecikti. Ne diye Patellere gitti, bir türlü anlayamadım..."

"Pateller değil, Rosemary Marketi anne... ve babam da oranın yarı yarıya ortağı ve cumartesileri işler çok yoğun oluyor, belli ki babam Suresh'e yardıma gitti ve zamanında da gelecektir. Babamı bilirsin."

"Brendan ne zaman geliyor?"

"Her an gelebilir. Biraz sağa sola bakacakmış. Erkenden gelip ayakaltında dolaşmak istemediğini söyledi."

"Tanrım, erken gelse daha iyi..."

"Ve tabii ki yarın ve öbür gün ve bir sonraki gün de burada olacak."

"Kendi evinde niye kalamıyor?.."

"Anne, Brendan geldi işte, hepimizin istediği bu değil miydi? Bende kalacak çünkü onun için daha rahat. Nasıl olsa her gün sizi görmeye gelecek."

"Babası onun odasındaki bütün kutuları ve dosyaları çıkarıverirdi..."

"Benimki nasıl artık benim odam değilse, orası da onun odası değil artık; onları bizim için tutmanızın hiçbir manası yok, ofis veya ardiye olarak kullanılmaları en iyisi."

"Helen'ın odası hâlâ duruyor, ama o manastırda."

"Helen için, daima başını sokacağı bir yer tutmakta yarar var, onun buna her an ihtiyacı olabilir." Anna'nın sesinde teslimiyet sezinleniyordu.

"Artık üstümü değiştireyim mi, ne dersin?"

"Biraz daha bekleyelim, anne, erkenden giyinirsek terleyip yapış yapış oluruz."

"Umarım her şey yolunda gider."

"Her şey harika olacak. Burada olmasını istediğin herkes geliyor... Hiçbir iş için parmağımızı bile oynatmamıza gerek olmayacak... Herkes acayip etkilenecek."

"Biz kimseyi etkilemeye çalışmıyoruz" dedi Deirdre, kızına kesin bir ifadeyle.

"Tabii ki, hem buna ne gerek var ki?" dedi Anna, annesinin bunu sahiden ciddi mi söylediğini, merak ederek. Bu parti gösteriş yapmak için değilse, ne için yapılıyordu? Büyükanne O'Hagan'a nasıl yaşadıklarını gösterebilmek bile bu partinin yapılma sebeplerinden sadece bir tanesiydi. Maureen Barry'ye Pinner'daki sosyal yaşamın çok hareketli olduğunu gösterebilmek, Frank Quigley'ye, Desmond'un, patronun kızıyla evlenmeden de iyi bir yaşam standardı elde ettiğini ispat edebilmek, Peder Hurley'nin muhtemelen, dinsiz İngiltere olarak nitelendirdiği yerde Katolik ilkelerine nasıl sıkı sıkıya bağlı bir yaşam sürüldüğünü gösterebilmek... Amaç bunlar değil miydi? Komşulara, catering şirketi tutup davet verebileceklerini gösterecekler, günün anlamını belirten konuşmalar yapıp kaliteli şampanyayla şerefe kadeh kaldıracaklardı. Tüm bunlara, gösteriş yapmak değil de ne denirdi?

Anna ile Deirdre aşağıdaki sesleri ve birisinin yan kapıya vurduğunu duyduklarında Helen'ın geldiğini anladılar. Helen, kimseyi rahatsız etmemek için ön kapıdan gelmek istememiş, yan kapıdan girmeye çalışmıştı. Fakat kapının arkasında şarap kolileri durduğundan kapıyı açmakta zorlanmıştı. Philippa eline hızla bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fincan çay tutuşturup Helen'ı doğruca yukarıya yollamıştı.

Helen odaya girdi, omuzlarını düşürmesinden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Anna kavga etmemelerini diledi.

"Annemiz harika görünüyor, öyle değil mi, Helen?" diye bağırdı Anna.

"Harika" diye cevap verdi Helen, görevi yerine getirircesine ruhsuz bir ifadeyle.

"Ve Brendan birazdan burada olacak."

"Burada mı kalacak?" diye sordu Helen.

"Hayır, yani... şey... bende... kalmasının daha uygun olacağını düşündük. Şu an orada üstünü değiştiriyor, evin anahtarını saksının altına bıraktım. Böylesi daha uygun, benim evim çok daha merkezi, her şeye yakın."

"Ne gibi şeylere yakın?" diye sordu Helen.

"Her şeye." Anna dişlerini gıcırdattı.

"Öyleyse, bu gece burada kalmayacak."

"Kalmayacak, aklından bile geçirmiyordur" diye söze girdi Deirdre.

"Her neyse onun odası artık babamın ofisi, böylece..."

"Benim odamı da ofis yaptınız mı?" diye sordu Helen.

"Tabii ki hayır. Neden sordun?"

"Bu gece burada kalırım diye düşünmüştüm" dedi Helen. "Sorun olmazsa tabii."

Anna nefesini tuttu. Konuşamıyordu. Demek ki, Helen manastırı terk ediyordu. Ve bunu da şimdi herkese açıklıyordu. Şimdi, anne ve babasının gümüş yıldönümü partisi başlamadan bir saat önce. Anna, kapının arkasında asılı duran iki sabahlığa baktı. Babasınınkinde uzun bir kuşak vardı. Belki de Anna bu kuşakla Helen'ı boğabilirdi, yoksa bu uzun vadede daha mı büyük sorun yaratırdı? Buna karar vermek zordu.

Bu konu üzerinde fazla kafa yormaya fırsatı olmadı, çünkü Brendan gelmişti. Merdivenden yukarı koştu, kardeşi ile annesi de onu karşılamak için koştular. Yanmıştı, hoş göründüğünü düşündü ikisi de, ayrıca şık lacivert ceketi, pırıl pırıl beyaz gömleği ve üzerinde zarif desenleri olan kravatıyla çok da yakışıklıydı.

"Kravatımda gümüş renkli desenler de var, ortama uygun olur diye düşündüm" dedi Brendan.

Deirdre Doyle, biricik oğluna gururla baktı. Bugün oğlu adına özür dilemesi veya yokluğuna dair bir açıklama yapması gerekmeyecekti. Dağ adamı olarak ne tür bir yaşam sürdürüyor olursa

olsun, en azından bu akşam gerektiği gibi giyinmişti. Ama insanlara kibar davranacağını ve bir kenarda durup surat asmayacağını ümit etmeye ise cesareti yoktu.

Desmond, yıkanıp üzerini değiştirecek ve parti resmi olarak başlamadan beş dakika önce Philippa'nın yanlarına gelip harika göründüklerini ve her şeyin kontrol altında olduğunu söylemesine fırsat verecek kadar erken geldi.

Philippa, işleri büyütüp tecrübe kazandıkça ev sahiplerini rahatlatıp sakinleştirmenin en az iyi bir mönü oluşturmak ve o menüyü güzel servis etmek kadar önemli olduğunun farkına varmıştı.

Bütün aile, salonda ayaktaydı. Bahçeye çıkan kapılar açıktı, her şey hazırdı. Anna, mümkün olduğunca az yorum yapmaya çalışarak, annesinin giysilerinden Helen'a uygun bir kıyafet seçti: yeşil, sade bir etek ile üzerine giyebileceği krem renkli uzun bir bluz. Kıyafet, sadeliğiyle Helen'ın her zaman giydiği rahibe kıyafetlerine ters düşmüyordu... Seçtiği yol bu olsa bile, kıyafeti gayet rahatlıkla giyebilirdi. Fakat giysi aynı zamanda sivil hayata da son derece uygundu.

Misafirler birazdan gelmeye başlayacaktı. Doyle'lar Philippa'nın içki teklifini, sarhoş olmamak için geri çevirmişlerdi.

Philippa, evsahibi çiftin arasında özel hiçbir an geçmediğini algıladı; ne birbirlerinin elini sıkıştırıp, "Vay canına, gümüş yıldönümü ha!" demişler ne de en ufak bir heyecan belirtisi göstermişlerdi. Sadece gerekeni yapıyorlardı.

İlk gelen, Büyükanne O'Hagan oldu. Deirdre taksiye doğru bir bakış atıp Tony'nin, annesinin peşi sıra gelip gelmediğini anlamaya çalıştı. Çok şükür ki annesine refakat eden kimse yoktu. Tam onu içeriye buyur etmişlerdi ki Frank ile Renata'nın arabası göründü. Hemen ardından çiçekçi, kamyonetiyle üzerine Carlo ile Maria'nın gelemedikleri için özür dilediklerini ve bu harika günü içtenlikle kutladıklarını belirten bir not iliştirilmiş kocaman bir aranjman getirdi. Çiçek işini, bir gün önce Frank Quigley'nin sekreteri ayarlamış, Carlo Palazzo'nun ofisini arayıp işin hallolduğunu bildirmişti.

Yan tarafta oturan Westler dışarı bakıp Doyle'ların bahçesinin kalabalıklaştığını görünce çıkıp geldiler. Onları, Peder Hayes'in arabasıyla getirdiği Peder Hurley izledi.

"Peder Hayes içeri gelip bir içki almaz mıydı?" diye sordu Deirdre. "Böyle bir kutlamada rahip fazlalığı hiç de istenmeyen bir durum değildir."

Peder Hayes, yalnızca bir sherry içmek üzere girmeye razı ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Evlilik kurumunun artık bu kadar hafife alındığı bir dünyada, aşkları bu kadar uzun süre yaşayan bir çift bulmanın harika olduğunu belirtti.

"Yaa, evet." Söyleniş tarzından biraz rahatsız olmakla birlikte, iltifat Deirdre'nin hoşuna gitmişti.

Tam o anda Maureen Barry göründü. Taksiden Rosemary Drive'ın köşesinde inmiş olmalıydı. Rahat bir tavırla bahçe kapısından geçip eve doğru giden patika boyunca yürüdü. Misafirlerin bir kısmı içeride bir kısmı dışarıdaydı, ılık bir sonbahar akşamı olduğu için dışarıda durmak o kadar da saçma bir şey değildi.

Yürüyüşünde herhangi bir kendini beğenmişlik veya cilveli bir hava olmamasına rağmen, Maureen tüm bakışların üzerine çevrilmesini bekliyor gibiydi.

Üzerinde limon sarısı, ipek bir takım ve sarılı-siyahlı bir şal vardı. İnce ve uzun boyluydu, siyah saçları şampuan reklamındaki saçlar gibi parlıyordu. Gülümsemesi aydınlık ve özgüven doluydu. Hararetle diğer misafirlerle selamlaşıyordu.

Genelde herkese söylenmesi gerekeni söylüyordu; nadiren de aklından geçeni. Evet, sabah elindeki o kocaman Marks and Spencer's torbasıyla boğuşurken gördüğü Brendan'dı. Torbada belli ki şu an üstünde olan kıyafetler vardı. Ortama çok uygun giyinmişti, böyle uzun boylu ve yakışıklı bir delikanlı, iyi bir terzi elinden çıkmış bir kıyafetle kim bilir nasıl görünürdü?

Ve ne kadar şaşırtıcı ki, sabah aşırı derecede dikkat çeken bir adamla otelde kahvaltı ederken gördüğü kadın da gerçekten Deirdre'nin annesiydi. Saygıdeğer Eileen O'Hagan'ın bir sevgilisi olması mümkün müydü? Yarın Ascot'a gittiğinde babası bunu duyunca çok eğlenecekti.

Maureen, arkadaşı Deirdre'yi öptü. Hararetle muhteşem elbisesine iltifat ederken bir yandan da Deirdre'nin, omzunda da aynı renkte işlemesi olan böyle ağırbaşlı eflatun bir elbiseyi nasıl seçebildiğini düşündü. Bu pastel renkli elbise, daha çok gelinin annesi kıyafeti olarak uygundu. Deirdre, daha iyisini hak ediyordu, aslında o kadar güzel olabilirdi ki. Ve üstelik de elbiseye bir servet ödemiş olmalıydı.

Doyle kızlarının da pek şık oldukları söylenemezdi. Helen, bir bluz ile etek giymişti, belki de bağlı olduğu cemiyet evde en fazla bunları giymesine izin veriyordu. Aslında çok hoş bir kız olan Anna, son derece zevksiz, mavi-beyaz bir elbise giymişti. Elbisenin her yerinde boynunda, eteğinde ve bileklerinde fırfırlar vardı. Çocukların giyindiği parti elbisesi gibi duruyordu.

Ve Frank.

"Ne kadar hoş görünüyorsun, Frank, yıllar... yıllar oldu görüşmeyeli" dedi Maureen.

"Senin içinse zaman durmuş adeta" diye cevap verdi Frank, Maureen'in ses tonunu taklit ederek hafif alaycı bir şekilde.

Maureen'in bakışları sertleşti.

"Renata, bu Maureen Barry, yirmi beş yıl önceki büyük olayda nedime ve sağdıcı oynamıştık. Maureen, bu da karım Renata."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum."

İki kadın birbirlerinin kıyafetine birer bakış attılar.

Maureen, tasarımcı elinden çıkmış bir saç modeliyle çevrelenmiş anlamlı olmayan bir yüz gördü. Makyajı özenliydi. Takıları ölçülüydü. Taktığı altın zincir Maureen'in tahmin ettiği yerin tasarımıysa, Renata Quigley, o an boynunda Rosemary Drive'daki birkaç evin fiyatına bedel bir zincir takmıştı.

"Frank bana sizin çok başarılı bir işkadını olduğunuzu ve çok şık butikleriniz olduğunu söyledi." Renata, bunları ezberlemiş gibi söylemişti. Hoş bir aksanı vardı.

"Biraz fazla abartmış, Renata; sadece iki küçük mağaza, fakat bir şube de burada açmayı düşünüyorum. Londra'da değil, ama daha çok Berkshire taraflarında."

"Annenin öldüğünü duydum, çok üzüldüm." Frank sesini konuya uygun olacak şekilde alçaltmıştı.

"Evet, çok üzücü bir durum, çok hayat dolu ve dikkafalıydı, daha yıllarca yaşayabilirdi. Tıpkı Bayan O'Hagan gibi." Maureen başıyla, bir köşede sohbet etmekte olan Deirdre'nin annesini işaret etti.

Renata, Desmond ve Peder Hurley'yle sohbet etmek için yavaşça uzaklaştı.

"Tabii ki, benden nefret ederdi" dedi Frank, gözlerini Maureen'inkilerden ayırmayarak.

"Kim? Pardon, anlayamadım."

"Annen. Benden nefret ederdi. Bunu biliyorsun, Maureen." Bakışları sertleşti, tıpkı biraz önce Maureen'inkilerin sertleştiği gibi.

"Sanıyorum yanılıyorsun, senden asla nefret etmedi. Her zaman senin hakkında çok iyi konuşmuştur, tanıştığınız gün ne kadar tatlı olduğunu söylemişti. Sabah oturma odasında durup 'Frank çok tatlı bir çocuk, Maureen' deyişini hatırlıyorum." Maureen konuşurken, annesinin Frank'le dalga geçtiğinde yüzünde beliren o hafif gülümsemeyi taklit etmişti.

Frank'e bundan daha zalimce bir şey yapamazdı.

Fakat kibirli, yakışıklı, güçlü, insanların yaşamlarıyla oynayan, onların neyi nereden alacaklarını planlayan Frank bunu hak etmişti.

"Evlenmedin mi?" diye sordu Frank. "Doğru adamı bulamadın mı?"

"Evlenmeyi düşüneceğim adamı bulamadım."

"Ama biraz orada biraz burada aradın..." Frank gözlerini hâlâ onun gözlerinden ayırmıyordu. Maureen'in alaycılığı ve annesinin öldürücü sesini taklit etmesinin karşısında bir an bile bocalamamıştı.

"Aman Frank, tabii ki denedim, iş dünyasındaki tüm insanlar gibi. Ama bu evleneceğim anlamına gelmez ki. Senin de benzer şeyler yaşadığına eminim. Yaşamamışsan çok şaşırırım. Fakat evlenmek, bunun için bir sebebin olmalı."

"Aşk belki veya fiziksel çekim?"

"Bunlar yetmez, sanırım. Daha farklı bir şey, mesela..." Etrafına baktı ve gözleri Deirdre'de takıldı. "Mesela hamile kalmak veya başka..." Bakışlarını tekrar odada dolaştırdı ve Renata'yı görünce durdu.

Fakat yeterince hızlı davranamadı, Frank lafı ağzından aldı.

"Mesela para?" dedi tatlılıkla.

"Tam üstüne bastın" dedi Maureen.

"Hiçbiri yeterince iyi bir sebep değil."

"Evet, hele hamile kalma seçeneği. Özellikle de sonradan, gerçek olmadığı ortaya çıkınca."

"Ne olduğunu hiç öğrenebildin mi?" diye sordu Frank.

Maureen omuz silkti. "Böyle bir ihtimalin olduğu bile söylenmemişti ki bana, değil sonradan ne olduğu."

"Sanıyorum Deirdre düşük yaptı" dedi Frank.

"Sana bunu Desmond mu söyledi?" Maureen şaşırmıştı.

"Tek kelime bile söylemedi, fakat Londra'da geçirdikleri ilk Noel'di ve ben çok iyi değildim. Moralim çok bozuktu ve kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Noel'i onlarla geçirip geçiremeyeceğimi sordum. Desmond, Deirdre'nin iyi olmadığını söyledi. Gerçekten de kötü görünüyordu. Sanıyorum sebep buydu."

Sesi çok daha insancıl çıkıyordu. Maureen'in de bakışları yumuşamıştı, Frank'inkilerin de yumuşadığını fark etti.

"Kendini bu derece hazırlayıp da sonradan yanlış alarm çıkması ne şanssızlık" dedi Maureen.

"Belki de hayatlarından memnundurlar, çocuklar onlar için teselli kaynağı olabilir" diye yorum yaptı Frank.

Artık iki arkadaş gibi konuşuyorlardı, yıllardır görüşmemiş iki eski arkadaş gibi.

Partidekiler kiliseye doğru yöneldiğinde Philippa rahatladı. Kilisede ne olacağını bilmediği gibi hayal de etmek istemiyordu. Sadece, bu bölümün onlar için bir kilometre taşı olduğunu biliyordu. Sadece yiyecek içecek servisi yapıldığından değil, her şeyin başladığı, benzer tarzda bir kiliseye geri dönüldüğü için önemliydi. Philippa boşalan bardakları toplamalarını söyleyip mekânı havalandırdı. Bu garip, iki aşamalı organizasyon en azından onlara ordövrler için kullanılmış çatal bıçakların kaldırılmasına ve kimse karışmadan salataların hazırlanmasına fırsat verdi.

Kilise çok rahat ulaşılabilecek bir yürüme mesafesindeydi, planı uygulanabilir kılan da buydu. Eğer herkes arabasını almak, taksiye binmek ve kimin kiminle gideceğini organize etmek zorunda kalsaydı bu iş bin yıl sürerdi.

Gümüş yıldönümü kutlamasına katılan otuz kişilik küçük grup hep birlikte diz çöktü.

Mükemmel derecede normal bir ayin oldu, gruptakilerin çoğu kendi kendini tebrik etti, çünkü cumartesi akşamı kiliseye gitmiş olmakla, pazar günü kiliseye gitmek zorunda kalmayacaklardı.

Anna gibi kiliseye zaten gitmeyenler içinse hiçbir şey değişmiyordu.

Brendan için, Vincent'la kiliseye gitmek sosyal bir olaydan başka bir şey değildi. Amcasının herhangi bir Tanrı'ya inandığını zannetmiyordu, ama Vincent gene de her pazar, benzinciye benzin almaya veya hayvan pazarına koyun almaya gittiği düzenlilikte kiliseye giderdi. Bu da yaşamının bir parçasıydı.

Helen, ayin boyunca hararetle Tanrı'nın kendisine doğruyu göstermesi için dua etti. Rahibe Brigid'in kaçtığını söylediği şey neydi, manastır onun için yanlış seçimse doğru olan hangisiydi? Bir işaret alabilseydi. Çok şey istemiyordu ki.

Peder Hurley, tüm bunların ona neden bir film gibi geldiğini sordu kendine. Sanki her an birileri çıkıp, "Kesin, baştan alalım" diyecekmiş gibiydi. Meslek hayatı boyunca bu duyguyu hiç yaşamamıştı. Yıllar önce söylenmiş şeylerin topluluk önünde tekrarlanması hoşuna gitmiyordu. Ama dindar insanların da her gün vaftiz yeminlerini tekrarlamaları isteniyordu, öyleyse şu anki durumdan ne diye rahatsız oluyordu?

Frank, kilisede Maureen'i süzerken onun ne kadar güzel ve hayat dolu olduğunu düşündü, pek çok açıdan Joy East'e benziyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Kısa bir an Joy'u ve Alexander isimli oğlunu düşündü. Asla tanışmayacağı oğlunu.

Kilisede fotoğraf çektirmenin yakışıksız olacağı düşünülmüştü. Ne de olsa gerçek bir düğündeki gibi olmayacaktı, "Fotoğraflarda biraz yaşlanmış görüneceğiz" demişti Deirdre, itiraz edecek birilerinin çıkacağını umarak.

Maureen etti, hem de hararetle. "Hadi Deirdre, ben daha o yollardan geçeceğim ve o gün yığınla fotoğraf çektirmek isteyeceğim" dedi.

"Ayrıca insanlar her yaşta evlenebilir" dedi annesi de Deirdre'nin yüreğini hoplatarak.

"Kilisenin gidişatına bakılırsa yakında rahipler bile evlenecek ve belki Peder Hurley'yi takım elbiseyle koridor boyunca yürürken göreceğiz, anne" dedi Helen.

Herkes güldü, özellikle de, kırk yaş daha genç olsa bile böyle bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini söyleyen Peder Hurley.

Nihayet South Hill'e, Rosemary Drive, 26 numaraya dönüldü. Davetli olmayan komşular el sallayıp kutladılar Doyle'ları. Evdeki tüm ışıklar açıldı, bir müddet sonra da yemek başladı.

"Herkes keyifle sohbet ediyor, tıpkı gerçek bir düğün kutlamasındaki gibi" dedi Deirdre, Desmond'a, adeta inanamayan bir ifadeyle.

Deirdre'nin kızarmış yüzü endişeliydi, saçlarının o berberden çıkmış hali bozulmuştu, daha doğal görünüyordu. Alnında ve dudağının üstünde ter damlacıkları vardı.

Onun bu hali Desmond'a garip bir şekilde dokundu.

"Ama bu zaten gerçek bir düğün kutlaması" dedi ve şefkatle Deirdre'nin yüzünü okşadı.

Bu alışılmadık bir hareketti, ama Deirdre kendini çekmedi ve Desmond'a gülümsedi.

"Sanırım öyle" diyerek onu onayladı.

"Ve annen herkesle çok iyi anlaşıyor" diye ekledi Desmond cesaret verecek şekilde.

"Evet, evet öyle."

"Brendan da çok iyi görünüyor, öyle değil mi? Yarın sabah markete gelip işlerin nasıl gittiğini görmek istediğini söyledi."

Deirdre şaşırdı. "Nee, sabah sabah ta Shepperd Bush'tan kalkıp buraya mı gelecek? Burada, kendi odasında kalmak dururken." Brendan evde kalmadığı için hâlâ bozuktu.

"Kendi odası değil artık, Deirdre, orası ofis."

"Ona bir yer bulurduk" dedi Deirdre.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir süre gelip kalacak, ama misafir olarak."

"Aileden biri olarak" diyerek düzeltti Deirdre.

"Aileden bir misafir olarak" dedi Desmond da.

Şefkatle konuşmuştu. Birkaç ay önceki Desmond bunu yapmazdı. Fazlasıyla çekinir, yalan dolu bu oyunu oynamaya devam ederdi. Deirdre'nin, annesine ve Maureen Barry'ye, Palazzo'daki hayali başarıları üzerine anlattıklarını destekler, bunu yaparken de gerçeğin öyle olmadığını bilen Frank ve Renata'nın bunları duymamaları için büyük bir çaba gösterirdi.

Nihayet yerini bulması, kendi işinin başında olması ne kadar da huzur vericiydi. Palazzo'ya değil, tamamen kendine ait biri olmak. Karısının onda görmek istediği ve Palazzo dünyasında hep ondan kaçan özgüveni şimdi yakalaması ne kadar acı bir ironiydi.

"Annem, babamla gayet normal bir şekilde konuşuyor" diye fısıldadı Brendan, Anna'ya odanın öbür ucundan. "Bu sık sık oluyor mu?"

"Şimdiye kadar buna hiç şahit olmadım doğrusu" diye cevap verdi Anna. "Moralini bozmak istemem, ama bu çok ender rastlanan bir durum, tadını çıkarmaya bak."

Ve gerçekten de tam o anda tablo bozuldu. Yemek şirketindekilerden biri gelip annelerine mutfakta küçük bir sorun çıktığını söyledi.

"Kesin Helen'la ilgili bir şeydir" dedi Anna. Ve yanılmamıştı.

Helen pastaya mum dikmek istiyordu. Yirmi beş tane mum satın almıştı ve plastik mum altlıkları bulabilmek için mutfak dolaplarını altüst edip tüm kavanozları karıştırmıştı. Fakat sadece on dört tane bulabilmişti. Bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu.

"Belki de normal insanlar on dördünden sonra artık pastalarına mum istemedikleri içindir" dedi Anna ters bir ifadeyle. "Tamam, anne, sen git misafirlerle ilgilen. Ben hallederim."

"Halletmek de ne demek oluyor?" Helen hem bozulmuş hem de kızmıştı. "Ben sadece küçük bir jest yapıp daha fazla şenlik havası yaratmak istemiştim."

Philippa, sözleşmeye göre, pastanın üzerine son dakikada karamelize edilmiş bademle "Desmond ve Deirdre ekim 1960" yazılması gerektiğini belirtti.

"Sanırım böylesi daha iyi, sence de öyle değil mi?" Anna, ağzından köpükler saçan bir köpekle veyahut da dört yaşındaki zihinsel özürlü bir çocukla konuşur gibi konuşmuştu. Ken Green insanlarla sık sık bu ses tonuyla konuştuğunu, bu yüzden etrafında çok, hatta fazlasıyla sabırlı ve her kriz anında kesinlikle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güvenilecek biri olarak tanındığını söylemişti. Anna, Ken'in, ne kadar fazla sinirliyse o kadar yavaş konuştuğunu söylediğini de hatırladı.

"Sence de bu işi yemek şirketindekilere bıraksak daha iyi olmaz mı, Helen?" dedi Anna, her kelimeyi ağır ağır ve üstüne basa basa telaffuz ederek.

"Off, siktir git Anna" diye karşılık verdi Helen.

Anna, Helen'ın manastırdaki hayatının sonunun kesinlikle yaklaştığına karar verdi.

Helen kendini bahçeye attı.

"Peşinden gideyim mi?" diye sordu Philippa.

"Hayır, hayır, dışarıda olması daha hayırlı olur, orada hiç olmazsa sataşacağı birileri ve de kırabileceği fazla bir şey yok." Ken görseydi benimle gurur duyardı, diye geçirdi aklından Anna ve sonra da onu bu kadar sık düşünmesine şaşırdı.

Helen, tüm çocukluğu boyunca yanlış anlaşıldığı ve sevilmediği hissine kapıldığı zamanlarda gidip oturduğu yerde, dizlerini kavuşturmuş vaziyette oturuyordu. Ayak sesleri duydu. Anna, hiç şüphesiz ona içeri girmesini ve rol yapmamasını söylemeye gelmişti. Veyahut annesi, soğuk taşlarda oturmamasını tembihlemeye ya da Büyükanne O'Hagan artık manastıra ne zaman kabul edileceğini sormaya gelmişti. Kafasını kaldırdı. Frank Quigley'ydi.

Korkudan adeta dili tutuldu, bir an başı döndü. Tabii ki ona dokunması mümkün değildi, annesinin babasının evinde onu taciz edemezdi.

Fakat karanlıkta o kadar tehditkâr bir görünüşü vardı ki.

"Baban, St. Martin'den ayrılmayı düşündüğünü söyledi."

"Evet, gitmemi istiyorlar, beni kovuyorlar."

"Bunun doğru olduğunu zannetmiyorum."

"Rahibe Brigid, diğerlerinin beni istemediğini söyledi." Konuşurken ses tonunun, parmağını emen beş yaşındaki bir çocuğunki gibi çıktığını fark etti.

"Rahibe Brigid böyle bir şeyi değil söylemek, aklından bile geçirmeyecek kadar düşkün sana."

"Sen bunu nereden biliyorsun? Onu sadece o korkunç gecede gördün."

Frank ve Renata Quigley için bir bebek çalmaya çalıştığını, o gecenin nasıl bittiğini ve St. Martin'deki gerçek düşüşünün başlangıcını hatırlayan Helen'ın gözleri kocaman olmuştu.

"Hayır, Helen, ben Rahibe Brigid'le ondan sonra pek çok kez görüştüm" dedi Frank. Senin hakkında çok fazla konuşmadık,

konuşacağımız başka şeyler vardı... Bana tavsiyelerde bulundu. Çok işe yarayan tavsiyeler, sana bunun için teşekkür borçluyum."

"O gece niyetim kötü değildi, gerçekten de herkes için iyi olacağını düşünmüştüm."

"Öyle de olabilirdi, fakat biz bunu bu şekilde yapamazdık, hep kaçarak hep saklanarak hep bir şeyleri olduğundan farklıymış gibi farz ederek. Böyle yaşayamazdık."

"Ben hep öyle yaşıyorum." Helen'ın sesi isyankâr ve savunmacı bir tonda çıkmıştı.

"Hayır, hayır."

"Biz bu evde her zaman her şeyi farklıymış gibi göstererek yaşadık, bu gece de farklı bir şey yapılmıyor."

"Şişşt" dedi Frank sakinleştirici bir ifadeyle.

"Bizim gibi rol yapmayıp bu kadar doğru ve hilesiz davranmayı nasıl öğrendin?"

"Ben hiç de hilesiz ve doğru davranan biri değilim. Hepiniz bunu bilin." Frank ciddi bir ifadeyle konuşuyordu. "Sonradan utandığım çok şey yaptım, bir tanesi de seninleydi. Bundan dolayı çok, çok utanıyorum."

Frank'in dairesinde geçirdikleri o günden sonra Helen Doyle ilk defa Frank Quigley'nin gözlerinin içine baktı. Uzun yıllardan sonra gene ilk defa bir insanın karşısında hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu.

"Hep karşına iyi, şefkatli, genç birinin çıkıp bu garip üzücü günü farklı bir şekle çevirmesini ümit ettim. O olayın bir açıdan önemli, ama diğer bir açıdan da hiç de önemli olmadığını gösterecek birinin."

Helen hâlâ susuyordu.

"Sanırım, St. Martin'e gidişine, bu olaya çok fazla anlam yüklediğini düşündüğüm için bu kadar üzüldüm."

"O olayı bir daha asla aklıma getirmedim" diye yalan söyledi, Helen, başını dimdik tutup ona kendine güvenen bir ifadeyle bakarak.

Frank onun yalan söylediğini biliyordu, fakat bunu belli etmemesi gerekiyordu.

"Doğrusu da bu zaten, böylece ben de yerimi bilirim."

Helen'a pişmanlık ve hayranlık dolu bir ifadeyle gülümsedi. Doğru anda doğru şeyi yapmıştı. Helen'ın rahatlamaya başladığını hissetti.

"Buradan gidince ne yapacaksın? Yani eğer gidersen."

"Gideceğim, ama ne zaman bilmiyorum. Düşünmeye ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Düşüneceğin yer burası mı?" Şüpheli bir ifadeyle dönüp, Salthill, 26 Rosemary Drive'a baktı.

"Belki de değil."

"Belki de buradan gitmelisin, Londra'dan uzağa. Çocuklarla iyi anlaşıyormuşsun, hem de çok iyi, Brigid söyledi."

"Evet, çocukları seviyorum. Onlar yetişkinler gibi hemen sinirlenmiyorlar."

"Bir tanesiyle ilgilenir misin? Bir iki yıllığına, düşünme süren boyunca."

"Bildiğin biri mi var?"

İki eşit insan gibi konuşuyorlardı, Frank'e hissettiği korku geçmişti.

"Evet, var, adı Alexander. Onu tanımıyorum, ama annesini tanıyorum. Zamanında aramızda bir anlaşmazlık oldu, benden hoşlanmaz, seni ben tavsiye edersem, 'Hayır' der. Ama diyelim ki ilan verdi ve sen de başvurdun..."

"Bu biraz fazla tesadüf olmaz mı?"

"Hayır, bu işi Carlo aracılığıyla yapabiliriz. Annesi Carlo'dan dadı bulmak için yardım istedi. Carlo, eski yöneticilerinden birinin kızını tavsiye edebilir."

"Bayan East'ten mi bahsediyoruz?"

"Evet."

"Anlaşamadığınız konu neydi?"

"Bir sürü şey."

"Alexander nasıl bir çocuk?"

"Bilmiyorum, Helen."

"Ama bilmek istiyorsun?" Helen bir dakika içinde büyümüş görünüyordu.

"Evet, bilmeyi çok istiyorum."

"Tamam" dedi Helen Doyle. "Gidecek bir yere ihtiyacım var madem, varsın bu yer Alexander East'in yanı olsun."

Pasta kesilmişti. Herkes bol malzemeli pastadan tabağına bir parça aldıktan sonra Desmond bardağına vurup Frank Quigley'nin, tıpkı yirmi beş yıl önce kendilerine bu şerefi bahşettiği gibi şimdi de birkaç cümle söyleyeceğini belirtti.

Frank öne çıktı, kendisinden bu konuşmanın istenmesinin büyük bir mutluluk ve şeref olduğunu söyledi. Oldukça içten görünüyordu. Onu dinleyenler bir an için oraya davet edildiği için kendini şanslı hissettiği duygusuna kapıldılar.

Frank, yirmi beş yıl önce de bu gecekinden pek farklı görünmeyen Deirdre'nin evlilik yeminini ettiği günü hatırladığını söyleyerek

başladı konuşmasına. Genç ve güzeldi, önünde bir yaşam uzanıyordu. Vermesi gereken pek çok karar, gitmesi gereken pek çok yol vardı. O, Desmond Doyle'u seçmişti. Frank evliliklerinden başlayıp usulca sözü Palazzo'daki ilk zamanlara, çocuklarının onlara verdiği mutluluğa ve çocuklarının her biriyle ilgili ne kadar şanslı olduklarına getirdi. Kızlarından biri kitap piyasasında yükselmişti –Palazzo'nun onu kapma girişimleri başarısız olmuştu– diğer kızları hayatını başka insanlara bakmaya adamıştı, oğulları ise toprak sevgisiyle dopdoluydu. Bunlar Deirdre ile Desmond'un gurur duyacağı üç büyük ödüldü, gerçekleşen en önemli hayalleriydi.

Kendisi ise ilk zamanlar Desmond kadar şanslı olmamıştı, ömrünün sonuna kadar seveceği kimseyle karşılaşamamıştı. Bakışları hafifçe, limon sarısı ipekli elbisesinin içinde onu hayranlıkla dinleyen Maureen'i yalayıp geçti. Fakat sonra o da evlilik yaşamının mutluluğunu tatmıştı, fakat ne yazık ki Desmond gibi üç çocuk babası olma zevkine erişememişti. Fakat bu gece gerçekten çok mutluydu, içinde yıllarca sürebilecek bir imrenme duygusu taşımıyordu kesinlikle. Hafta sonunda Renata'yla birlikte Brezilya'ya gideceklerdi; orada yasal yollardan, adını Paulette koyacakları bir kız çocuk evlat edineceklerdi. Henüz sekiz aylıktı. Belgelerini rahibeler hazırlamıştı. Arkadaşı Desmond'un çocuklarından çok daha genç olacaktı, ama dostluklarının her zaman olduğu gibi daima süreceğini umuyordu. Bazı şeyler asla değişmezdi.

Konuşma çok etkileyiciydi. Bazıları gözyaşlarını sildiler, şampanya dolu kadehler kaldırıldı.

Herkes Frank'ten etkilenmişti. Salondaki herkes.

Maureen Barry bile.

"Aman Tanrım, ne müthiş bir konuşmacısın" dedi hayranlıkla.

"Teşekkür ederim, Maureen" dedi Frank, aşırı bir nezaketle.

"Gerçekten, doğru söylüyorum. Her zaman öyleydin. Aslında annemin ve benim yanıldığımızı ispat etmek için bu kadar çaba göstermene gerek yoktu."

"Fakat annen beni severdi, benim çok tatlı bir genç olduğumu söylerdi." Maureen'in annesinin sesini taklit etmişti. Başarılı bir taklitti.

"Çocuk için sevindim" dedi Maureen.

"Biz de öyle."

"İngiltere'de butik açınca sizleri orada görecek miyim?"

"Paulette'in senin sattıklarını giyecek yaşa gelmesine daha yıllar var."

"Tesadüfen çocuk giysisi de olacak butiğimde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, o zaman." Gülümsemesi sıcaktı, ama yeterince sıcak değil.

Maureen, bu konuyu babasıyla konuşmayı düşündü. Yaşlı hergele ona mutlaka bir tavsiyede bulunurdu. Böyle bir fırsatı bir daha kaçırmayacaktı.

Peder Hurley, telefon etmek için izin istedi, fakat telefonun önünde kuyruk vardı. Anna birisiyle konuşuyordu.

"Tabii ki uğra" diyordu. "Dinle beni Ken Green, 1985 yılındayız, hepimiz istediğimiz tercihi yapmakta özgürüz. Benim tercihim, senin buraya gelmeyi tercih etmen. Bu harika olurdu." Bir sessizlik oldu.

"Ben de seni seviyorum" dedi Anna sonra da, telefonu kapatırken kendine şaşırarak.

Sırada Deirdre'nin annesi vardı.

"Evet Tony, her şey çok iyiydi... Aramaya fırsat olmadı. Hayır, hayır, kararımdan dönmüş değilim. Ama biliyorsun, hayatta en büyük marifet söyleyeceklerini doğru zamanda söylemektir. Evet, evet. Değişen bir şey yok. Kesinlikle. Ben de. Hem de çok."

Peder Hurley, Peder Hayes'i arayıp taksiyle döneceğini ve taksiyi birkaç kişiyle paylaşacağını bildirdi.

"Evet" dedi, "harika geçti." Yalnızca telefonu fazla meşgul etmemesi gerektiğini düşünüyordu, başkaları da birilerini arayıp onları sevdiğini söylemek istiyor olabilirdi.

"Hayır" dedi Peder Hayes'e gergin bir sesle, azıcık bile sarhoş değildi, sadece bir kadın ile torununun birileriyle yaptıkları telefon konuşmalarına kulak misafiri olmuştu, o kadar.

Herkes kalkmak üzere hareketlenmişti. Ama sanki havada kalmış bir şeyler var gibiydi, yarım kalmış bir şeyler.

Deirdre, fotoğraf makinesini bulup getirdi. Makineye yeni bir film de takmıştı. Mutfağa koştu. Philippa ile ekibi kalan yiyecekleri streçleyip buzdolabına yerleştirmekle meşguldü. Kalanların bir kısmının dondurucuya konması gerekiyordu.

Deirdre, Philippa'ya makinenin nasıl çalıştığını tarif etti, o da sabırla dinledi. Fotoğraf makinelerinin anlaşılması zor şeyler olduklarını düşünmek bu tip kadınlara mahsus bir özellikti.

Herkes çiftin etrafına yarım daire oluşturacak şekilde dizildi. Gülümsediler. Flaşlar ardı ardına patladı.

Yirmi dört adet fotoğrafın arasından, büyütüldüğünde de güzel olacak bir tane mutlaka çıkardı. Bugünden sonra Rosemary Drive'a gelen herkes duvarda, gümüş yıldönümüne ait çerçevelenmiş bir fotoğraf görebilecekti.